

ஸ்ரீ
கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றியருளிய

சடகோபரந்தாதி

திருவல்லிக்கேணி
வை. மு. சடகோபராமா நுஜாசாரியரும்
சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்
இயற்றிய உரையுடன்

மூன்றும்பதிப்பு.

சென்னை:

ஆர். ஜீ. அச்சுக்கடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ மு. ௧௩ [1934.]

விலை அறு - 12

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய புஸ்தகசாலை,

19 - தென்னண்டை மாடவீதி,

திருவல்லிக்கேணி.

க ம ப ர வ ர ல ா று.*

கம்பர், சோழநாட்டிலேதிருவழந்தூரில் நான்காம்வருணத்திற்பிறந்தவர். இவரது சமயம், வைஷ்ணவமே.

இவர், இளமையில் தந்தை இறந்ததனால், போஷகரில்லாமல் தாயுடன் திருவேண்ணியிலுள்ள ஸ்ரீசுடையப்பவள்ளலிடம் போய்ச்சேர்ந்து, அவரால் ஆதரிக்கப்பெற்று, அவர் வீட்டுப்பிள்ளைகட்குப் பாடசாலைக்குப் புத்தகமெடுத்துக்கொண்டு போகின்றவராய் அவர்களுடன் படித்துவந்தனர். இவர்க்குச் சரசுவதீகடாக்ஷமும், கம்பரென்னும் பெயரும் உண்டானதைப்பற்றி, ஒரு கதை உண்டு: அவர் அங்ஙனம் பள்ளியிற் படித்துவருநாளில், உபாத்தியாயர், தமக்கு வைரபுரமென்னுங் கிராமத்தி லுள்ள கம்பங்கொல்லை தினைக் கொல்லைகளைக் காப்பதற்காகத் தம்மிடத்திற் படிக்கும் பிள்ளைகளைத் தினம் ஒவ்வொருவராக அனுப்பும் முறைப்படி ஒருநாள் இப்பிள்ளையை அனுப்ப, இவரும் அன்று காலைதொடங்கிக் கொல்லையிற்காத்துவந்து, நல்லவெயிலில் நித்திரைவந்ததனால், அக்கொல்லையினருகிலிருந்த காளிகோயிலிற் போய்ப் படித்துத் தூங்கினார். தூங்குகையிற் கொல்லையில் ஒருகுதிரை வந்து மேய்வதாகக் கனக்கண்டு எழுந்து பார்க்க, கனவிற்கண்டபடியே பயிரை அவ்வுராவோனாகிய காளிங்கராயனது குதிரை மேயக் கண்டு, அதனைத் துரத்தியும் அது போகாமையால் அஞ்சி நடுங்கிக் காளிகோயிலுக்கெதிரே போய் நின்று புலம்பினார். அதுகண்டு காளி கருணைகூர்ந்து பிரசன்னையாகி, 'பிள்ளாய்! அழாதே: உன் நாவை நீட்டு' என்றான். இவர் அங்ஙனமே நீட்ட, தேவி அதிற் பீஜாக்ஷரத்தையெழுதி அனுக்கிரகித்தனள். பின்பு இவர் மீண்டுங்கொல்லையிற் போய்ப் பார்க்க, குதிரை அங்கேயே மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது காளிகாதேவியின் அருக்கிரகத்தாற் சரசுவதீகடாக்ஷம் பெற்ற இவரது வாக்கினின்று, அதுகண்ட கோபத்தால், தற்செயலாக, "வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மேகேள், காய்த்ததினைப்புனத்துக் காலை வைத்துச்—சாய்த்துக், கதிரைமாளத்தின்றகாளிங்கராயன், குதிரை மாளக் கொண்டுபோ" என்று ஒருகவி உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் இவர்பாடியவுடன் அக்குதிரை கீழ்விழுந்துஇறந்தது. அதனைக்கேட்டறிந்த உபாத்தியாயர் ஓடிவந்துபார்த்து, அதிகாரியின்கோபத்திற்கு ஆளாவோமே யென்று கலக்கமுற, இவர், முன்பாடிய வெண்பாவின் நான்காம் அடியை "குதிரைமீளக் கொண்டுவா" என்றுதிருப்பிப்பாட, மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. காளிங்கராயன் இதனைக் கேள்வியுற்று, அக்காலத்தில் அரசசெலுத்தி வந்த துலோத்துங்கனென்னுஞ் சோழனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அச்சிறுவனைத் தான் பார்க்கவேண்டுமென்று வருவித்தனன். அங்ஙனமே இவர் கோலங்கையுமாய்ப் போய்நிற்க, அவன், †'இக்கம்பனா அங்ஙனஞ்செய்தவன்?' என்றனன். இதனாலும், கம்பங்கொல்லையைக் காத்ததனாலும், இவர்க்குக் கம்பர் என்று பெயராயிற்று: இதற்கு வேறு சில காரணமும் கூறுவர். இவர் பின்பு சோழராஜனது சம்ஸ்தான வித்துவான்களுக்குத் தலைவராகி இராசசபைக்கு நாள்தோறுஞ்சென்று சமயோசிதமாகப் பலகவிகள் பாடிப் பிரசங்கிக்கத்தலைப் பட்டு 'கவிச்சக்ரவர்த்தி' என்று பேர்பெற்றுப் புலமைசெலுத்தி வந்தனர். இவர்க்கு அப்பீகாபதியென்று ஒருமகன்பிறந்து, அவனும் சிறந்தவித்வானாகி இவரோடு ராஜசபைக்கு நாடோறும் போய்ப் பெருமை பெற்று வந்தனன்.

கம்பர் இராமாயணம்பாடியது, சுடையப்பவள்ளலின் பெருமுயற்சியால்; எங்ஙனமெனின்,—அவர் மகாகவியாகிய கம்பரது புலமை விளங்குமாறு இவரை ஒருபிரபந்தம் பாடச்செய்யவேண்டு மென்று சோழராசனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தனியே ஒருவரைப் பாடச்செய்தலினும் இருவரை ஒருசேரப்

* இவர்வரலாற்றைப் பலர் பலவாறு வழங்குவராயினும், பிற்காலத்துப் பிரசித்தமாக வழங்குகிறபடி மிகச்சுருக்கமாக இங்குக் குறிக்கப்படுகிறது.

† கம்பன் - கம்புடையவன்; கம்பு=கொம்பு: உலகவழக்கு.

பாடும்படி செய்தாற் புலமைத்திறம் நன்குவிளங்கு மென நினைத்து, கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் இருவரையும் 'ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைத் தமிழ்ப்பாவினாற் பாடி முடிக்கவேண்டும்' எனக் கட்டளையிட்டனன். கம்பர் பலநாள் பாடாமலிருந்து, ஒட்டக்கூத்தர் சுந்தரகாண்டம்வரை பாடி முடித்து யுத்தகாண்டம் பாடுகிறபோது, மறுபடி அரசனால் ஏவப்பட்டு, இராமாயணம்பாடினார். பாடுகையில் பிரதிதினம் இராப்பொழுதில் வடமொழிப்புலவர்களை வைத்துக் கொண்டு வால்மீகம் அந்நியாத்மம் போதாயகம் முதலிய ராமாயணங்களைபும், பல புராணங்களையும் ஆராய்ச்சிசெய்து, பகற்பொழுதில் நாளொன்றுக்கு எழுநூறுபாடலாக யுத்தகாண்டம்வரை ஆறுகாண்டமும் பதினாயிரத்துச் சொச்சம் பாடல்களாற் பதினைந்துநாளிற் பாடிமுடித்தனர். அங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர்வீட்டு வாயிலின்வழியே போகையில், அவர் தமது இராமாயணம் கம்பராமாயணத்திற்குமுன் தலையெடாதென அறிந்து அதனைக் கிழித்தெறிந்துகொண்டிருக்க, கண்டு, அவ்விடஞ் சென்று, அதற்குள் யுத்தகாண்டம்வரை கிழிப்பட்டுப்போகவே, மிச்சமான உத்தரகாண்டத்தைக் கிழியாது வைத்திருக்க வேண்டிக்கொண்டார்; அதுவே, கம்பராமாயணத்திற்கு ஏழாவதுகாண்டமாக வழங்கலாயிற்று. கம்பர் இராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கேற்றக்கருதி அங்குச்சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயாசாரியரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் அனுமதிப்படி ஒருமண்டபகைங்கரியஞ்செய்து முடித்துச் சுபதினத்திலே அரங்கேற்றத் தொடங்குகையில், நம்பெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அர்ச்சகமுகமாக ஆவிர்ப்பவித்து 'நீ நம்சடகோபனைப் பாடினையோ? பாடினால்தான் நாம் உனது ராமாயணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றுவோம்; இல்லாவிடின் அது நமக்கு அங்கீகாரமாகாது' என்று அருளிச்செய்ய, அங்ஙனமே கம்பர் நூறுகட்டளைக்கலித்துறையிற் சடகோபரந்தாதியைப் பாடினார். பின்பு, இராமாயணம், நாதமுனிகள் திருவோலக்கத்திலே மோட்டலாகியசிங்கர் சிரக்கம்பஞ் செய்யுமாறு அரங்கேற்றப்பட்டது. அக்காலம் முதலியவற்றை

"எண்ணிய *சகாத்த மெண்ணூற் தேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு

நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்

பண்ணிய விராம காதை பங்குனி யத்த நாளிற்

கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றி னானே" எனக் காண்க.

இவர்கெய்த நூல்கள் - இராமாயணம், சடகோபரந்தாதி, ஏரேழுபது, சிலையேழுபது, திருக்கைவழக்கம், சரஸ்வதியந்தாதி முதலியன.

இவர்காலத்து வித்துவான்கள் - புகழேந்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தர், ஓளவை முதலியோர்.

இவர் சரித்திரவிவரத்தைத் தொண்டைமண்டலசதகம், தமிழ்நாவலர் சரிதை, பாண்டிமண்டலசதகம், சோழமண்டலசதகம், விநோதரசமஞ்சரி, புலவர் புராணம் முதலிய நூல்களிற் காணலாம்.

"வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு

மோண்பாவி லுயர்கம்பன் கோவை யுலா வந்தாதிக் கொட்டக்கூத்தன்

கண்பாய சலம்பகத்திற் கிரட்டையார்கள் வசைபாடக் காளமேகம்

பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலா லொருவர் பகரொணாதே" என்பதனால், இவர் விருத்தம் பாடுதலில் மிகச்சிறந்தவ ரென விளங்கும்.

'கம்பன்வீட்டுக் கட்டுத்தறியுங் கவிசொல்லும்', 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்ற பழமொழிகள் இவரதுகல்வித்திறத்தை மெச்சிவழங்கியன.

* சகாத்தம் - சாலிவாகன சகாப்தம்; இப்பொழுது நடப்பது, கஅருடு ஆகவே, கம்பர்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம்வருஷங்கட்குமுன்பு என்பர்.

ஸ்ரீ
ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி
என்கிற

சடகோபரந்தாதி.

சடகோபரது அந்தாதி என விரியும்; சடகோபர்விஷயமாக அந்தாதித் தொடையாற் பாடப்பட்ட தொரு பிரபந்தம் என்பது பொருள்: இத்தொடர் மொழியில் தொக்குவின்ற ஆறும்வேற்றுமையுருபின்பொருளாகிய சம்பந்தம், விஷயமாகவுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், விநாயகாகவல் என்பவற்றிற்போல், சடகோபரைப்பற்றிய அந்தாதி என விரித்தால், இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பொருளும் உடன்தொக்க தொகையாம்.

‘சடகோபர்’ என்பது - ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்திற் சிறந்த மெய்யடியார்க ளென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரில் ஐந்தாமவரான நம்மாழ்வாரது திருநாமங்களி லொன்று. பாண்டியநாட்டில் தாமிரபர்ணி நதிதீரத்தி லுள்ளதான திருக்குருகூரில் வேளாள வருணத்தவராகிய திரு வழுதிவளநாடொன்பவரது சந்ததியிலே காரியென்பவர்க்கு உடையகங்கை யார்திருவயிற்றில், திருவவதரித்த இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கிஅழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய குழந்தைச்செய்கை யொன்றையும் கொள்ளாமலே வாட்டமின்றிப் பரிபூர்ணராய் வளர்த்துவருகிற ஆச்சரியத்தைத் தாய்தந்தை யர் கண்டு இவரை அத்திருப்பதியிலுள்ள திருமாலின் திருக்கோயிலிற் கொ ண்டிபோய் விட, இவர் அங்குஇருந்த ஒருபுனியமரத்தின்கீழ்ச் சென்று வீற் றிருந்து பதினாறுபிராயமளவும் கண்திறவாமல் மெளனமாக எழுந்தருளி யிருந்தபின்பு, மதுரகவிகள் இவ்வாழ்வாருடைய மகிமைபை யறிந்து வந்து அடைந்து அடிமைத்தொழில் செய்துவருகையில், ஆழ்வார் இருக்கு யசர் அதர்வணம் சாமம் என்ற நான்குவேதங்களின் சாரார்த்தங்கள் முறையே அமையத் திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி திருவாய்மொழி யென்னும் நான்குபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்து உலகத்தை உய்வித்தன ரென்று வரலாற்றின் சுருக்கம் அறிக. கர்ப்பத்திலிருக்கிறபொழுது ஞான முடையனவாயிருக்கின்ற குழந்தைகளைப் பிறந்தஉடனேதனதுஸ்பரிசுத்தால் அஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல் அடிற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையதான சடமென்னும் வாயு, இவ்வாழ்வார் அவதரித்த பொழுது இவரையும் தொடுத்தற்கு வர, அப்பொழுது இவர் அதனை உங்கா ரத்தால் ஒறுத்துஒட்டி யொழித்ததனால், சடகோபர் என்று இவர்க்குத் திரு நாமமாயிற்று: எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கன குணகணக்களாகிய அமுத வெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும்ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்த்திபெயராதல்பற்றி ‘ஆழ்வார்கள்’ என்று பெயர்பெற்ற பரமபாகவதர்களில் இவர் பிரதானராத லால், ‘ஆழ்வார்’ என்பது இவர்க்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்கும். மாறன், பராங்குசன், வருளாபரணன், திருநாவீறுடையபிரான், திருக்குருகூர்நம்பி, குருகைப்பிரான் முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது, அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கசந்தி: அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது- முன்நின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடித்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம்பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல், நூற்றந்தாதி யாம்; அதாவது - நூறுவெண்பாவினாலேனும், நூறு கட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல் - அந்தாதித்தொடையா லமைந்த நூறுகட்டளைக்கலித்துறைகளை யுடையது. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில், இது, சொற்றொடர்நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருந்தேதானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின்மேற்றே” என்பதனால், ‘விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது’ என்று கூறினமையின், இந்நூல், அங்ஙனங்கூறிய விருந்தாமென்று உணர்க. அச்சுத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங் காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது.

சிறப்புப்பாயிரம்.

க. தேவீற்சிறந்ததிருமாற்குத்தக்கதெய்வக்கவிஞன்
பாவீற்சிறந்ததிருவாய்மொழிபகர்பண்டிதனே
நாவீற்சிறந்தவம்மாறற்குத் தக்கநன்னாவலவன்
பூவீற்சிறந்தவாழ்வான்கம்பநாட்டுப்புலமையனே.

(இதன்பொருள்.) தேவில் - (பிரமன் ருத்திரன் இந்திரன் முதலிய) தேவர்களனைவருள்ளும், சிறந்த-மேம்பட்டவனான, திருமாற்கு-ஸ்ரீமந்தாராயணனுக்கு, தக்க - தகுந்த, தெய்வம் கவிஞன் - தெய்வத்தன்மையுள்ள கவிபாடவல்ல புலவன், பாவில் சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதனே - எல்லாப்பாடல்களிலும் மேம்பட்ட திருவாய்மொழியென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானபண்டிதரான நம்ஆழ்வாரேயல்லது வேறில்லை; (அவ்வாறே), நாவின் சிறந்த அ மாறற்கு தக்க நல் நாவலவன் - (அங்ஙனம்பாடவல்ல) நாவிறுத்திறந்த அச்சடகோபர்க்குத் தக்க கவிபாடவல்ல சிறந்தபுலவன், பூவில் சிறந்த ஆழ்வான் கம்பநாட்டுப் புலமையனே - இந்நிலவுலகத்திற் சிறந்த கம்பநாட்டாழ்வாரென்னும் வித்துவானேயல்லது வேறில்லை; (என்றவாறு.)

தேவாதிதேவனான திருமாவின் வைபவத்துக்கு ஏற்றபடி கவிபாடவல்லவர் சடகோபரே; அச்சடகோபருடைய வைபவத்திற்கு ஏற்றபடி கவிபாட

வல்லவர் கம்பநாட்டாழ்வாரே என்பது கருத்து. ஏகாமிரண்டும் - பிரிநிலையோடு, தேற்றம். இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடியை உபமானமாகவும், பின்னிரண்டடியை உபமேயமாகவுங் கொண்டு எடுத்துக்காட்டுவமையனியென்னலாம். திருமால் - திருமகன்கொழுநன ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு. தேவீற் சிறந்த திருமால்—“பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புநதம், ஆவிற்கு அருமுனியா யானைக்கு அமரரும்பல், தேவீல்திருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே” என்றார் கவிசாகரப்பெருந்தேவனாரும். தெய்வக்கவிஞன்-எல்லாப் பொருளையும் உள்ளபடி உணர்ந்து அங்கனமே உரைக்குத் திவ்வியஞானத்தையுடைய கவி; பரதேவதையான திருமாலின் திருக்கல்யாண குணங்களையே பாடுங் கவி.

ஆழ்வாரை “தெய்வக்கவிஞன்” என்றற்கும் திருவாய்மொழியை ‘பாவீற் சிறந்தது’ என்றற்கும் ஏற்றதொரு வரலாறு வருமாறு:—நம்மாழ்வாரது சிஷ்யரான மதுரகவியாழ்வார், அச்சடகோபர் திருநாட்டையலங்கரித்த பின்பு, அந்த ஆசிரியரைப் பிரிந்ததற்கு மிக இரங்கி அரிதில் தேறி, அர்ச்சாரூபமான ஆழ்வார் விக்கிரகத்தை ஏறியருளப்பண்ணி ஆழ்வாரவதாஸ்தலமான திருக்குருகூரென்னுந் திருநகரியிலே பிரதிஷ்டை செய்து, அந்தத் திவ்விய மூர்திக்கு நித்திய நைமித்திக உத்ஸவங்களையெல்லாம் சிறப்புற நடத்திக் கொண்டு வந்தார். அத்திருவிழாக்களில் ‘வேதந்தமிழ்செய்தமாதர் வந்தார்’, ‘திருமாலுக்குடரிய தெய்வப்புவவர் வந்தார்’, ‘அளவிலாஞானத்து ஆரியர் வந்தார்’ என இவைமுதலாக அநேகவிருதுகளைக் கூறித் திருச்சின்னம் ஒலிமுழங்கு தலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே, மதுரைச் சங்கத்தாரது தூண்டிதலால் அவர்கள் மாணாக்கர்கள் வந்து எதிரிட்டு ‘உங்கள் ஆழ்வார் பக்தரேயன்றிப் பகவானல்லரே: அவர் சங்கமேறிய புலவரோ? அவர் பாடிய திருவாய்மொழி முதலியன சங்கமேறிய செய்யுளல்லவே: அவரை வேதந்தமிழ்செய்தவ ரென்று சிலாகிப்பது தகுதியோ?’ என்று பல குதர்க்கம் பேசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர்; அதற்கு மதுரகவிகள் மனம்பொறுது வருந்தி ‘இவர்கட்குக் கர்வபங்க மாம்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டும்’ என்று ஆழ்வாரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒரு கிழப்பிராமணவடிவத்தோடு வந்து திருவாய் மொழியில், “கண்ணன்கழலிணை, நண்ணும்மனமுடையீர், எண்ணுந் திருநாமம், திண்ணம்நாரணமே” என்ற பாசரத்தின் முதலடியை ஒரு சிந்தேட்டில் எழுதிக் கொண்டுபோய்ச் சங்கப்பலகையில் வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும்’ என்று கூறியருளினார்; அந்நியமனத்திற் படியே சடகோபபக்தர், கண்ணன்கழலிணையை யெழுதிய எட்டை யெடுத்துப்போய் வைத்திட்ட மாத்திரத்தில், சங்கப்புலவர்கள் ஏறியிருந்த பலகை பொற்றாமரைப் பொய்கையில் மூழ்கித் தன்மேலிருந்த புலவர்களையெல்லாம் நீரில்வீழ்த்தி உடனே எழுந்து தன்மீதுவைத்த சிறுமுறியை மாத்திரம் எந்திக்கொண்டு மிதந்தது; அப்பொழுது நீரில்விழுந்து அமிழ்ந்து தடுமாறி எழுந்து மெல்லநீர்திக் கரை சேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், சகலவேதசாஸ்திரங்களையும் பிறர்கற்பியாமல் தாமேயுணர்ந்த பகவதம்சமான ஆழ்வாருடைய தெய்விகபாண்டித்தியத்தை யுணர்ந்து இறுமாப்பு ஒழிந்து, தாம் முன்பு அபசாரப்பட்டதற்கு அதுதாபமுற்று,

அதனைக் கும்புக்கும்பொருட்டு அவரது மகிமைதங்கியபிரபாவத்தைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித்தனி ஒவ்வொருபாடல்பாடி வெளியிடுபவரானார்கள்; அங்ஙனம் வெளியிடுகையில், அப்பாடல்கள் யாவும் “சேமங் குருகையே செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ—தாமம், துள வோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு, முளவோ பெருமானுனக்கு” என்ற இப்பாடல்வடிவாகச் சிறிதும் வேற்றுமை யின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கக் கண்டு அவர்களனைவரும் ‘இதுஎன்ன அற்புதம்! இதுவும் ஆழ்வாரது தேய் வத்திருவருளே’ என்று அதிசயப்பட்டு, “நயாடுவதோ கருடற்கெதிரே இர விக்கெதிர் மின்மினி யாடுவதோ, நாயோடுவதோ வறுமிப்புலிமுன் நரிகேசரி முன் நடையாடுவதோ, பேயாடுவதோ வழகூர்வசிமுன் பெருமான்வகுளாபர ணன்னருள்கூர்ந், தோவாதுரையாயிரமாமறையின் னொருசொற்பொறுமோ வுலகிற்கவியே” என்பது முதலாகச் சிற்சிலகவிகள் பாடிப் புகழ்ந்து அன்று முதல் ஆழ்வார்க்கு விருதுகூறல் முதலிய சகலவைபவங்களையும் முன்னிலும் பலமடங்கு மிகுதியாக நடப்பித்துவந்தார்கள் என்பதாம்.

ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அமுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு ‘மாறன்’ என்று திருநாமமாயிற்று; வலியவினைகட்கு மாறாக இருத்தலா லும், அந்நியமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் தலைமையாகத்தோன்றியதனாலும் வந்த பெய ரென்றலு முண்டு. கம்பநாட்டுப்புலமையன் - கம்பநாட்டில் தோன்றிய புலவன்; “கம்ப நாட்டாழ்வான்கவி,” “தெய்வப்புலமைக்கம்பநாட்டாழ்வார்,” “கம்பநாடன்,” “கம்பநாடுடையவள்ளல்” என்பனவுங் காண்க. இவர், ஆழ்வார்கள் பன்னி ருவரி லொருவரல்லராயினும், அவர்கள் போலப் பக்தியிற் சிறந்தவரென்பது பற்றி, ஆழ்வார் என்று வழங்கப்பட்டனர். இப்பெயரால் மற்றுஞ்சிலபக்தர் களை வழங்குவதை, பரதாழ்வான் சத்துருக்கநாழ்வான் பிரகலாதாழ்வான் கஜேந்திராழ்வான் சுதரிசநாழ்வான் கூரத்தாழ்வான் வில்லிபுத்தூராழ்வார் முதலிய பெயர்களிலுங் காண்க. அன்றியும், நம்மாழ்வார்விஷயமாக ‘கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு’ என்ற பதிற்றந்தாதியைப் பாடிய மதுரகவிகளை ‘மதுர கவியாழ்வார்’ என்றல்போல, நம்மாழ்வார்விஷயமாக ‘சடகோபரந்தாதி’ என் னும் நூற்றந்தாதியைப் பாடிய கம்பநாடரையும் ‘கம்பநாட்டாழ்வார்’ என்று சொல்லத்தகும்; “மன்றேபுகமுந்திருவமுந்தூர்வள்ளல்மாறனைமுன், சென் றேமதுரகவிப்பெருமாள் தென்தமிழ்த்தொடையில், ஒன்றேபதிகமுரைத்த வன்பொன்னடியுற்றூரின்ருன், என்றேபதிகம்பதிகமதாக விசைத்தனனே” என இந்நூலினிறுதியில்வருஞ் சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுள்கொண்டும், மதுரகவி யாழ்வாரும் கம்பநாட்டாழ்வாரும் ஒருபுடையொப்புமையுடையாராத லுணர்க. மற்றும், ஸ்ரீராமபக்தியை மிகுதியாகவுடைமைபற்றிப் பரதன் ‘பரதாழ்வான்’ என்று வழங்கப்படுதல்போல, ஸ்ரீராமபக்தியை மிகுதியாகவுடைய கம்பநாட ரும் ‘கம்பநாட்டாழ்வார்’ என்று வழங்கப்படுதற்கு ஏற்றவராவர். இனி, வாழ்வான் என்று எடுத்து, நிலவுலகத்துச் சிறந்த வாழ்வையுடையவ ரென் றலும் ஒன்று.

‘தேவ’ என்ற வடமொழி, தமிழில் ‘தே’ என்று சிதைத்துவழங்கும்; இதனைத் தமிழ் ‘மாழியே’ யென்பாரு முளர். ‘தே’ என்ற ஒரெழுத்தொருமொழி யின்மேல், ‘இல்’ என்ற ஏழனுருபு சேரும்போது, இடையில் வகரவுடம்படு மெய்பெற்று ‘தேவில்’ என்று நின்றது; “ஏமுன் இவ்விருமையும்” என்றார் நன்னூலார். திருவாய்மொழி - மேன்மையான வாய் மொழிகளினாலாகிய பிரபந்தம்; அடையடுத்த கருவியாகுபெயர். நாவீற்சிதந்தமாதன் - ‘திருநாவீ றுடையபிரான்’ என்று ஆழ்வார்க்கு ஒரு திருநாமமிருத்தலுங் காண்க. நாவ லவன்-கவிபாடுதல் பிரசங்கஞ்செய்தல் முதலிய நாவின்வல்லமை யுடைய வன். புலமை - கல்வித்தேர்ச்சி: அதாவது - பலவேறுவகைப்பட்ட நூலு ணர்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே கொண்ட பேரறிவுடைமை; பாண்டித்தி யம்: அதனையுடையவன், புலமையன்.

இக்கவி, அபியுத்தரி லொருவர் செய்தது. இது, வைஷ்ணவசம்பிரதா யத்தில் ‘தனியன்’ எனப்படும். (நூலினுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய் நின்றல்பற்றியது, அப்பெயர்: ‘ஆன்’ விசுதி - உயர்வுப்பொருளது.) அடுத்த மூன்றுசெய்யுள்களும் இவ்வாதே. (க)

உ. ஆரணத்தின்சிரமீ துறைசோதியையந்தமிழாற்
பாரணஞ்செய்தவனைக் குருகூரனைப்பற்பலவா
நாரணனொமெனவேத்தித்தொழக்கவிநல்குகொடைக்
காரணனைக்கம்பனைநினைவாமுட்களிப்புறவே.

(இ - ள்.) ஆரணத்தின் சிரமீது - வேதமுடிவிலே, உறை - பொருத் திய, சோதியை-பாஞ்சோதிஸ்வருபியான ஸ்ரீமந்தாராயணனை, ஆம் தமிழால்- அழகிய தமிழ்ப்பாசுரங்களினால், பாரணம் செய்வதனை - பாடியனுபவித்தவ ரான, குருகூரனை-திருக்குருகூரில் அவதரித்தவராகிய நம்மாழ்வாரை, பல் பல ஆ - பலபலவகையாக, நாரணன் ஆம் என எத்தி தொழ - அந்த காரா யணமூர்த்தியே யாவரென்று துதித்து (அனைவரும்) வணங்கும்படி, கவி நல்கு - கவிபாடிய, கொடை கார் அணனை - அருட்கொடையினால் மேகத் தைப்போல்பவராகிய, கம்பனை - கம்பநாட்டாழ்வாரை, உன் களிப்பு உற - மனத்தில் ஆனந்தம் உண்டாகி மிகுமாறு, நினைவாம் - (எப்பொழுதும்) சித் திக்கக்கடவோம், (யாம்); (எ - று.)

வேதத்தின்பிரிவு இரண்டனுள், யாகம்முதலிய கிரிமைகளைக் குறிப்ப தான கர்மகாண்ட மெனப்படுகிற பூர்வபாகம் தவிர, பகவானைக்குறித்ததாய் உபநிஷத் என்றும் வேதாந்தம் என்றும் பெயர்சொல்லப்படுகிற பரமகாண்ட மாகிய உத்தரபாகம், ‘ஆரணத்தின்சிரம்’ எனப்பட்டது. அவ்வுபநிஷத்துக் களில் நன்குபிரதிபாதிக்கப்படுகிறவனும், சூரியன் முதலிய சுடர்களின் ஒளி யெல்லாவற்றினும் மேம்பட்ட ஒளிவடிவமாயுள்ளவனுமான கடவுளென்பார் ‘ஆரணத்தின் சிரமீ துறைசோதி’ என்றார்; “வேதாந்தவிழுப்பொருளின் மே லிருந்த விளக்கு” என்றார் பெரியாழ்வாரும். ‘தமிழ்’ என்பது - இக்கு, அப் பாஷையிலாகிய செய்யுள்கட்கு ஆகுபெயர். அவற்றிற்கு அழகு - அருங்கச் சொல்லல் முதலியன. “உண்ணுஞ்சோறு பருகூர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம், கண்ணெனம்பெருமான்” என்னும்படி, ஆழ்வார்எம்பெருமானைத்

தியானித்துக் கவிபாடித்துதித்து ஆனந்தமனுபவித்தலையே தமக்குத் தாரக போஷக போக்கியங்களாகக் கொண்டு வளர்ந்தவராதலால், 'சோதியை யந் தமிழாற் பாரணஞ்செய்தவன்' என்றார். இத்தொடர்க்கு - எம்பெருமானைத் தாம்பாடும் இனியபாடல்களாகிய அமிருதத்தைக்கொண்டு திருப்தி செய்வித் தவரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். குருகூரன் - திருவவதாரஸ்தலத்தி னால் வந்த பெயர்; குருகூர் - நூற்றெட்டுத்திருமால்திருப்பதிகளுட் பாண்டியநாட்டுத்திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்று. செய்தவனை, குருகூரனை என்று விசேஷணம் விசேஷ்யம் என்ற இரண்டிலும் வேற்றுமையுருபு விரித்தது, வடமொழிநடை: காரணனை, கம்பனை என்றவிடத்தும் இது காண்க. பற்பலவா-ஆழ்வாரைச் சிறப்பித்தும், திருவாய்மொழியைச் சிறப்பித்தும், அது கற்றோரைச் சிறப்பித்தும், தலைவன்கூற்றாகச் சிறப்பித்தும், தலைவிகூற்றாகச் சிறப்பித்தும், தாய்கூற்றாகச் சிறப்பித்தும், தோழிகூற்றாகச் சிறப்பித்தும் பிறவகைகளாற் சிறப்பித்தும் இப்படி பலபடிகளாக என்க.

ஆழ்வாரைப் பகவானுடைய அம்சமென்று பாத்மபுராணம் கூறுகின்ற தற்கு ஏற்ப, 'நாரணனும்' எனப்பட்டது; "நாராயணாவடியேனாடுந்தமிழ்வேத பாராயண சடகோபா" என்பர் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும். 'அணவுபவன்' என்றது, 'அணன்' என்று விகாரப்பட்டு நின்றது; 'அந்தணர்' என்பதற்கு-ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'அந்தத்தை அணவுபவர்' என்று விரித்துக் காரணப்பொருளுரைத்தது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. கொடைக்காரணன்-"கைம்மாறுவேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னாற்றுங் கொல்லோவுலகு" என்றபடி மேகம்போலப் பிரதியுபகாரத்தை விரும்பாமல் வரையாது கொடுக்கும் ஞானவண்மையை யுடையவ் என்க; "காரணக்கொடையான் கம்பன்" என்ற கம்பராமாயணச் சிறப்புப்பாயிரமும் காண்க: இனி, கொடைக்காரணன் என்பதற்கு-கொடைக்குக் காரணமானவன் [அதாவது - கொடையைச் செய்பவன்] என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. 'நினைவாம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, உலகத்தாரை உளப்படுத்தியது. 'கம்பனைந் நினைவாம்' என விரித்தல்விகாரம் பெற்ற பாடமும் உண்டு; அது, ஓசைநயத்துக்குச் சிறக்கும்.

(உ)

௩. நஞ்சடகோபனைப்பாடினையோவென்றுநம்பெருமாள்
விஞ்சியவாதரத்தாற்கேட்பக்கம்பன்விரைந்துரைத்த
செஞ்சொலந்தாதிகலித்துறைநூறுந்தெரியும்வண்ண
நெஞ்சடியேற்கருள்வேதந்தமிழ்செய்தநின்மலனே.

(இ - ள்.) வேதம் தமிழ் செய்த நின்மலனே-வேதங்களைத் தமிழ்த்திவ்வியப்பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்த குற்றமற்ற ஸ்வாமி!—நம் சடகோபனை பாடினையோ என்று - 'நம் ஆழ்வாரைத்துதித்துப் பிரபந்தம் பாடினையோ?' என்று, நம் பெருமாள் விஞ்சிய ஆதரத்தால் கேட்ப - ஸ்ரீரங்கநாதன் மிக்க அன்புகொண்டு வினாவியருள, (அதனை யதுசரித்து), கம்பன் விரைந்து உரைத்த - கம்பர் விரைவாகப்பாடின, செம் சொல் அந்தாதி கலித்துறை நூறும் - செந்தமிழ்ச் சொற்களாலான அந்தாதிப்பிரபந்தத்திலுள்ள நூறுகட்டளைக் கலித்துறைகளையும், தெரியும் வண்ணம் - அறிந்து கொள்ளும்படி,

அடியேற்கு நெஞ்ச அருள் - தாசனான எனக்கு மனப்பரிபாகத்தை அளித்
தருள்வாயாக; (எ - று.)

என்று அபிவுக்த ரொருவர் ஆழ்வாரைப் பிரார்த்திக்கிற வகையாக
இந்நூற்குப் பாயிரம்பாடின ரென்க; அடுத்தசெய்யுளும் இத்தன்மைத்தே:
“எங்கள்கதியே இராமாதுசமுனியே, சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராச - பொ
ங்குபுகழ், மங்கையர்கோ னீந்த மறையாயிரமனைத்துந், தங்குமனம் நீ எனக்
குத்தா” என்ற பெரியதிருமொழித்தனியனும் இவ்வகை வாய்பாடு அமைய
இருத்தல் காண்க.

நம்சடகோபனைப்பாடினையோ வென்று நம்பெருமான் வீஞ்சிய ஆதரத்
தாற்கேட்ட விவரம், கம்பர்வரலாற்றிற் கூறப்பட்டது. சடகோபர் நம்பெரு
மாளால் ‘நம்ஆழ்வார்’ என்று அபிமானித்து விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்யப்பட்டு
மற்றையாழ்வார்களனைவரினும் உயர்வுபெற்றதனால், ‘நம்மாழ்வார்’ என்று
பெயர்பெற்றனர்; ‘நம்பெருமான்’ என்ற பெயரும் உயர்ச்சியை வீனக்கும்:
“நம்பெருமான் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பின்னை, யென்ப ரவாவர்தம் எற்றத்
தால்” என்ற உபதேசரத்தினமாலையைக் காண்க. பெருமான் = பெருமான்:
பெருமையுடையவன்; இதில், பெருமையென்ற பகுதி சுற்று ஐகாரம் மாத்
திரம் கெட்டு ‘பெரும்’ என நின்றது: ‘ஆன்’ என்ற ஆண்பால்விருதி ‘ஆன்’
என நறுதிரிந்தது; ‘ஆன்’ என்ற பெண்பால் விருதியே சிறுபான்மை ஆண்
பாலுக்கு வந்ததென்றலு மொன்று: அன்றி, பெருமையை ஆன்பவெனெனக்
கொண்டால், ‘ஆன்’ என்ற வீணைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள்விருதி புணர்ந்து
கெட்ட தென வேண்டும். ‘வேதம்’ என்பது-(அறியவேண்டுமவைகளையெல்
லாம்) அறிவிப்பதுஎன்று காரணப்பொருள்படும். ‘விடைந்துஉரைத்த’ என்
றதனால், இவ்வந்தாதி ஆசகவியாகப் பாடப்பட்டதென்பது போதரும். அடி
யேன் - அடிமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த தன்மை யொருமைக்
குறிப்பு வீணையாலணையும்பெயர்.

இப்பொழுதைக்குச் சற்றுஏறக்குறைய சடு - வருடங்கட்குமுன்பு
இருந்த ஸ்ரீபிள்ளைலோகாரியசீயர் தாமியற்றிய உபதேசரத்தினமாலையாக
யாநத்தில் மேற்காட்டிய “நம்பெருமான் நம்மாழ்வார்” என்றதொடக்கத்துப்
பாசுரத்தின்கீழ் இச்செய்யுட்பகுதியை யெடுத்து மேற்கோன்காட்டியுள்ளத
னால், இத்தனியன் அக்காலத்திலேயேபிரசித்தமாக இருந்ததென்று அறியலாம்.

சு. நாதனரங்கனயந்துரையென்னநற்கம்பனுன்றன்
பாதம்பரவியபைந்தமிழ்நூறுப்பரிவுடனே
யோதும்படியெனக்குள்ளந்தனையருளோதரிய
வேதந்தமிழ்செய்தமெய்ப்பொருளேயிதென்விண்ணப்பமே.

(இ - ள்.) ஓது அரிய-ஓதியுணர்தற்கு அரியனவான, வேதம் - வேதங்
களின் ஸாரார்த்தங்களை, தமிழ் செய்த - தமிழ்த் திவ்வியப்பிரபந்தங்களாக
அருளிச்செய்த, மெய்பொருளே - உண்மையான பரம்பொருளே!—நாதன்
அரங்கன் - ஸ்ரீரங்கநாதன், நயந்து - விரும்பி. உரை என்ன - (நம்சடகோ

பனைப்)பாடு' என்று நியமித்தருள, நல் கம்பன்-சிறந்த கம்பநாட்டாழ்வார், உன்தன் பாதம் பரவிய - உன்னுடையதிருவடிகளைத்-துதித்த, பைந் தமிழ் நூறும் - பசுந்தமிழ்ச்சொற்களால் தொடுத்த நூறுபாசுரங்களையும், பரிவுடனே ஒதும்படி-அன்போடு கற்றுஉணரும்படி, எனக்கு உள்ளந்தனை அருள் - அடியேனுக்கு மனப்பரிபாகத்தை அளித்தருள்வாய்: இது என் விண்ணப்பமே-இதுவே (உன்பக்கல்) அடியேன் செய்யும் விஜ்ஞாபநம்; (எ - று.)

“சொல்லிந்தொகைகொண் டினதடிப்போதுக்குத் தொண்டுசெய்யும், நல்லன்பரேத்துமுன்னாமமெல்லா மென்றன்னாவினுள்ளே, அல்லும் பகலுமமரும்படிநல்கு அறுசமயம், வெல்லும்பரம விராமாநுச விதென்விண்ணப்பமே” என்ற இராமாநுசநூற்றந்தாதித்தனியன் இவ்வகைவாய்பாடு அமைய இருத்தல் காண்க.

நாதன் அரங்கன் - யாவர்க்குந்தலைவனும் ஸ்ரீரங்கத்திற்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பவனுமான நம்பெருமாள். நற்கம்பன்-ஞானத்திலும்குணஞ் செயல்களிலுஞ் சிறந்த கம்பன். செந்தமிழை ‘பைந்தமிழ்’ என்றல், ஒரு வகைக்கவிமரபு. தமிழுக்குப் பசுமை - இனிமையுமாம். ஆழ்வார் பகவானது அம்சமாதலால், அவரை ‘மெய்ப்பொருளே’ என்று விளித்தார். விண்ணப்பம் - விஜ்ஞாபநம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (ச)

சடகோபரந்தாதி.

நூல்.

க. வேதத்தின் முன்செல்கமெய்யுணர்ந்தோர்விரிஞ்சன்முதலோர்
கோதற்றஞானக்கொழுந்தின் முன்செல்ககுணங்கடந்த
போதக்கடலெங்கடென்குருகூர்ப்புனிதன்கவியோர்
பாதத்தின் முன்செல்லுமேதொல்லேமூலப்பரஞ்சடரே.

(இ - ள்.) தொல்லை - பழமையானதாயும், மூலம் - (எல்லாவற்றிற்கும்) மூலகாரணமாயும், பரம் - (எல்லாவற்றிற்கும்) மேலானதாயுமுள்ள, சடர் - ஜ்யோதிஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற ஸ்ரீமந்தாராயணன், —வேதத்தின் முன்செல்க - வேதங்களைக்கடந்துசென்றாலுஞ் செல்லட்டிம்: மெய் உணர்ந்தோர் - தத்துவங்களையாராய்ந்து அறிபவர்களான முனிவர்களும், விரிஞ்சன் முதலோர் - பிரமன்முதலான தேவர்களுமாகிய அனைவருடைய, கோது அற்றஞானம் கொழுந்தின் முன் - குற்றமற்ற ஞானத்திக்குடிவைக் கடந்து, செல்க-சென்றாலுஞ்செல்லட்டிம்; குணங்கடந்த போதம் கடல் - எண்ணெய்கடந்த ஞானம் நிறைந்த கடலாகிய, எங்கள் தென் குருகூர் புனிதன் - அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த பரிசுத்தமூர்த்தியான நம்ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, கவி - பாசுரத்தினது, ஓர் பாதத்தின் முன் - ஓர் அடியைக் கடந்து, செல்லுமே - செல்லமாட்டுவனோ? [செல்லமாட்டான் என்றபடி]; (எ - து.)

ஸ்ரீமந்தாராயணன் சடகோபருடைய கவியின் ஒருபாதத்தைக் கடக்க மாட்டான் என்பதற்குத் திருவட்டாந்தமாக, கீழ் “தேவிற்கிறந்த” என்ற பாயிரச்செய்யுளி னுரையிற் காட்டிய “கண்ணன் கழலினை” என்ற அடியைப் பற்றிய வரலாற்றைக் கூறுவர். ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி முதலிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களிலுள்ள ஒவ்வொருசெய்யுளின் ஒவ்வொரு அடியும் ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய திவ்யஸ்வரூபத்தை ஐயத்திரிபற நன்குஉணர்ந்து தெளிவாக வெளியிடுதலால், அப்பரமன் அதனைக்கடந்துசெல்லமாட்டாது அதனுள்ளே அடங்கிநிற்பன் என்பதாம். பரமாத்மஸ்வரூபத்தைமுற்றமுணர்ந்து தெரிவித்தலில் ஆழ்வார்க்குள்ளுள்ள ஞானதிசயத்தை விளக்கியபடியாம். அந்தத் திவ்வியஞானத்தின் வரம்பின்மை விளங்கவே, ‘குணங்கடந்த போதம்’ என்றார் எண்ணிலாக்காட்சி [அந்தஞானம்] என்றபடி. குணம்-எண்கூட்டிப் பெருக்குதல். ‘போதக்கடல் - நீர்நிறைந்த கடல்போல ஞானம் நிறைந்த கடல் என்க. இனி, ‘குணங்கடந்த’ என்பதற்கு-கருணைமுதலிய சாத்துவிககுணங்களின் முடிவெல்லையில்நின்ற வென்று உரைப்பினும் அமையும்; “குணமென்னுங்குன்றேறி நின்றார்” என்றாற்போல. அருள், ஜம்பொறியடக்கல், தவம், பொறுமை, மெய்யுணர்வு, மேன்மை, மௌனம், வாய்மை என்ற எட்டிம் சாத்துவிககுண மெனப்படும். இனி, ‘குணங்கடந்த, என்பதற்கு-காமம் கோபம் முதலிய இழிகுணங்களில்லாத என்று உரைப்பாரு முளர்; பரமாத்மாவை ‘நிர்க்குணன்’ என்றாற்போல. குணங்கள் தந்த என்று பதம்பிரித்து, ‘எம்பெருமானுடைய அடியவர்க்கெளிமைமுதலிய’ திருக்கல்யாணகுணங்களைச் சொ

ல்லிவெளியிட்டுதவிய என்றலும் ஒன்று. 'புனிதன்கவியோர்பாதம்' என்றது, திருவாய்மொழியின் முதற்பாசுரத்தின் முதலடியான "உயர்வறவுயர்நல முடையவன் யவனவன்" என்றதை என்பர் ஒருசாரார்; அதிலே பரப்பிர ஹ்மஸ்வரூபம் அடங்கியிருத்தல் காண்க.

பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை நாடிச்சொல்லிக்கொண்டே சென்ற வேதம் அதன்முடிவு தனக்கு எட்டாமையால் மீண்டதென்பது, அவ்வே தஞ்சொல்வதனாலேயே தெரிகிறது; ஆகவே, 'வேதத்தின்முன்செல்க' என்றது அமையும்: கோயில்களில் உத்ஸவங்கண்டருளுகிறபொழுது எம்பெருமான் நடுவேஎழுந்தருள், வடமொழிவேதம் அவனை எட்டமாட்டாது நாடித் தொடர்ந்து செல்லுதற்கு அறிகுறியாக எம்பெருமானுக்குப்பின்னே பாராயணஞ்செய்யப்பட்டுவருதலும், தமிழ்வேதமாகிய திவ்வியப்பிரபந்தம் அவனது சொரூபத்தை யுணர்ந்து முன்செல்லுதல் தோன்ற முன்னே ஒதப்படுதலுங் காண்க; "தொடர்ந்தாரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூதுநடந்தான்" என்ற சிலப்பதிகாரத்தையும், "கடந்தஞானியர் கடவுளர் காண்கலாக்கழலினை சிவ ப்பேறத், தொடர்ந்தநான்மறை பின்செலப் பன்னகதுவசன்மாநகர்த்தூது, நடந்த நாயகன்," "உரலும் வேதமுந் தொடர," "சுருடனே, முனிவர்க ளஞ் சுருதிநான்கும், தேடுகின்றபதஞ்சிவப்பத் திருநாடுபெறத்தூதுசெல்ல," என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தையும் நோக்குக. முன்-இடமுன். இனி, வேதத்தின்முன்செல்க என்பதற்கு - வேதத்தினது முதன்மை கழிக என்று உரைப்பாரு முளர்; பிறவற்றிற்கும் இவ்வாதே. மெய்யுணர்ந்தோர் - பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையால் ஆய்ந்து உணர்பவர். திருநாலின் திருநாபிக்கமலமலரினின்று தோன்றியவன் படைத்தற்கடவுளாதலால், விரிஞ்சனை முதலாகக் கூறினார். "பத்து டையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" ஆதலாலும், "தனக் கும் தன்தன்மையறிவரியான்" ஆதலாலும், மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சன் முதலோர் கோதற்றஞானக்கொழுந்தின்முன் செல்வன்; "ஆரேயறிவா ரனை த்துலகுமுண்டுமிழந்த, பேராழியான்தன் பெருமையைக் - கார்செறிந்த, கண்டத்தானெண்கண்ணான் காணன்" என்று திருமழிசையாழ்வார் அருளிச்செய்தமையும் காண்க "ஓதியோதியுணருந்தொறுமுணர்ச்சியுதவும், வேதம்வேதி யர் விரிஞ்சன்முதலோர்தெரிகிலா, ஆதிதேவரவரெம்மறிவினுக்கறிவரோ" என்றார் இராமாயணத்திலும். மெய்யுணர்ந்தோர் என்பதை விரிஞ்சன்முதலோர்க்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். தொல்லை - அநாதி. தொல்லை மூலம் - ஆதிமூலம்.

தென்குருகூர் - தென்னாடாகிய பாண்டியநாட்டிலுள்ள குருகூர் எனினுமாம். செல்லுமே, ஏ - எதிர்மறை. 'செல்லுமோர்' என்றும் பாடமுண்டு.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக்கூறவேண்டுவது மரபாதலால், 'வேதம்' என்று தொடங்கினார். (க)

உ. சுடிரரண்டேபண்டுமுன்றாயினதுகடர்ந்துலகத் திடிரரண்டாய்வரும்பேரிருள்சீப்பனவெம்பிறப்பையடிரரண்டாமலர்த்தாளுடையான்குருகைக்கரசன் படரிருங்கீர்த்திப்பிரான்றிருவாய்மொழிப்பாவொடுமே.

(இ - ள்.) சுடர் - ஒளிகள்,—பண்டு - முன்பு, இரண்டே - இரண்டே யிருந்தன; (பின்பு),—துகள் தீர்ந்து - குற்றமில்லாமல், உலகத்து இடர் இரண்டு ஆய் வரும் பேர் இருள் சீப்பன - உலகத்தில் இருவகைப்பட்ட துன்பங்களாய் வருகிற பெரிய இருளை நீக்குபவையான. எம் பிறப்பை அடர் இரண்டு ஆய் மலர் தாள் உடையான் குருகைக்கு அரசன் படர் இருங் தீர்த்தி பிரான் திருவாய்மொழி பாவொடும் - எமது பிறவித் துன்பங் களையழிக்கின்ற தாமீராமலர்போன்ற இரண்டு திருவடிகளை யுடையவரும் திருக்குருகர்க் குத்தலைவரும் பரவிய மிக்ககீர்த்தியையுடைய பெருமானுமாகிய நம் ஆழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப்பிரபந்தத்தின் பாசரங்களோடு(கூடி); மூன்று ஆயின-மூன்றாய்விட்டன; (எ - று.)

சுடர் பண்டு இரண்டே: (பின்பு) பேரிருள் சீப்பனவான திருவாய்மொழிப்பாவொடும் மூன்றாயின என்க. சூரியன் சந்திரன் என்ற இரண்டு சோதிகளையும் 'இருசுடர்' என்றும், அவற்றோடு அக்கினியையுங்கூட்டி 'மூச்சுடர்' என்றும் உலகத்திற் சாதாரணமாக வழங்குவார்கள்; அங்ஙனம் ஸாமான்யமாகக் கூறப்படும் பொருளன்று; இங்குக் குறிக்கப்பட்டது. இங்கு: விசேஷமாக 'சுடர் இரண்டே பண்டு' என்றது - இராமபிரானையும் கண்ணபிரானையும் குறித்தது. "பல்லாயிரமிருள்கீறிய பகலோனெனவொளிரும். வில்லாளன்" என்பது முதலிய இடங்களில் இராமனைச் சூரியனென்றமை காண்க. 'உலகங்களாகிய தாமரைகளெல்லாம் மலரும்பொருட்டுத் தேவகியாகிய கிழக்குச்சந்தியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய சூரியன் உதித்தருளிஞன்' என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் முதலியவற்றில் கிருஷ்ணன் சூரியனெனப்பட்டுள்ளான். இவர்களை முறையே 'ராமதிவாகரன்' என்றும், 'அச்யுதபாது' என்றும் கூறுதல், பெருவழக்கு. இவர்களைச் சூரியனென்றற்குக் காரணம் - உலகத்திற் பயங்கரமாய்ப் பரவிய கரிய பெரியவடிவமுடைய இராக்கதர்முதலிய துஷ்டர்களாகிய இருளை அறத்தொலைத்துச் சிஷ்டர்களுடைய முகமலங்களை மலர்த்தி விளங்குகல். 'பண்டு' என்றது - திரேதாயுக துவாபரயுகங்கள் லென்றபடி. 'பண்டு' என்றதற்கு எதிராக, 'பின்பு' என்று வருவித்தது, கலியுகத்தைக் குறிக்கும். துவாபரயுகாந்தத்திலே கண்ணன் தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளியவுடன் கலியுகம்பிறந்த நாற்பத்துமூன்றாண்டில் ஆழ்வார் அவதரித்து முப்பத்தைத்து வருஷம் இவ்வுலகத்தில் வாழ்த்திருந்தன என்று உணர்க. திருவாய்மொழிப் பாடல்களை மூன்றாவதுசுடராகச் சேர்த்ததற்குக் காரணம், 'உலகத்திடரிண்டாய்வரும் பேரிருள் சீப்பன' என்ற அடைமொழியினால் விளங்கும். ("வாய்ந்தவளவயல்கூழ் தண்வனங்குருகர்ச் சடகோபன், சேர்த்த ஓராயிரத்திப்பத்து அருவினைநீறுசெய்யுமே," "வல்வினைதீர்க்குக்கண்ணனை வண்குருகர்ச்சடகோபன், சொல்வினையாந் சொன்னபாட லாயிரத்துள் ளிவைபத்தும், நல்வினையென்றுகற்பார்கள் நலனிடவைவருத்தம் நண்ணித், தொல்வினைதீர வெல்லாரும் தொழுதெழுவீற்றிருப்பாரே," "காரியாதன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால், வெரிமாறுதழுமேலிருப்பான்வினை தீர்க்குமே," "சடகோபன்சொல்லாயிரத்துளிப்பத்தும், கண்டிபாடவல்லார் வினைபோம்" என்று பதிகங்களிற் பயன்கூறியபடி) திருவாய்மொழிப்பாசரங்

கள் தம்மை ஒதியவரதுவினைகளைத் தீர்ப்பனவாதல் காண்க. அச்சந்தருத லால், வினை 'இருள்' எனப்பட்டது.

'இடிரண்டு' என்றது - நல்வினைதீவினைகளை; நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாதலால், அதனையும் தீவினையோடுஒப்ப 'இடர்' என்றே கூறினார். இங்கு 'நல்வினை' என்றது, அழியுந்தன்மையனவான சுவர்க்கவின்பம் முதலிய காமியங்களைத் தருவனவாகிய யாகம்முதலியவற்றின் பயனை. இவை முக்திக்கு நேரேகாரணமாகிய தத்துவஞானத்தை யுண்டாக்காமைமாத்திரமேயன்றித் தீவினைபோல அது நிகழ்வொட்டாமல் தடைசெய்து நின்றலுமுடையனவாம், ஆதலால், இந்நல்வினைதீவினை இரண்டும் ஒருவனுக்கு ஞானத்தைத்தடுத்துப் பந்தமுறுத்துவதிற்பொன்விலங்கும் இருப்புவிவிலங்கும்போலத் தம்முள் ஒப்பனவா மென்க. ஆனதுபற்றியே, பிறரும், "இருள்சே ரிருவினை யுஞ் சேரா விறைவன், பொருள்சேர்புகழ் புரிந்தார்மாட்டு" என்றார். இங்கு "சுடிரண்டேபண்டு" என்று அடைமொழியொன்றும்கொடாமற்கூறி மூன்றாவதுசுடரெனப்படுகிற திருவாய்மொழிப்பாவிற்கு 'துகள் தீர்ந்து உலகத்து இடர் இரண்டாய்வரும் பேரிருள் சீப்பன' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அச்சுடிரண்டினும் இச்சுடர்க்கு விசேடங் கூறியவாரும். 'ஆதித்யராமதிவாகர அச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி, சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி, விகவியாத போதிந்கமலம் மலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே" என்னும் ஆசார்யஹ்ருதயவாக்கியம் நோக்கத்தக்கது. சூரியன் முதலிய முச்சுடர்கள் நீக்கமாட்டாத இருள் என்றற்கு, 'பேரிருள்' என்றார்; அங்ஙனங் கூறியது, ராமதிவாகர அச்யுதபாநுக்களுக்கும் நீக்குதற்கு அரியது என்றவாறுமாம். ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துதலிற் பயன்பட்டவிதம் போதாதென்று அதன்பின் எம்பெருமான் பிரபஞ்சத்தவரைப் பிறவிப்பெருங்கடலினின்று கரையேற்றிக் கைப்பற்றுதற்கு ஆழ்வார்களை அவதரிப்பித்தான் என்பது, ஐதிகியம். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய கருமங்களைத் தொலைத்துப் பிறப்பையொழித்து அவர்களை முத்தியிற் சேர்க்குந் திருவடிகளை யுடையா னென்பார், 'எம்பிறப்பைஅடர் இரண்டாம் மலர்த்தாளுடையான்' என்றார். 'வெம்பிறப்பு' என்று பதம் பிரித்தல் மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. இரண்டாம் மலர்த்தான் - உபயதிருவடித்தாமரை. திருவாய்மொழிப்பிரபந்தமாகிய சூரியனுக்கு அதன்பாடல்கள் ஆயிரத்தையும் ஆயிரங்கிரணமாகக் கருதுக.

'பா' என்ற பால்பகா அஃறிணைப்பெயர் இங்குப் பன்மைப்பொருளாதலால், அதனை 'சீப்பன' என்ற பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர் கொடுத்து விசேடித்தனர். திருவடிக்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மை மென்மை அழகுசுட்கு. மலர் என்ற பொதுப்பெயர், சிப்புப்பற்றி, தாமரைமேல் நின்றது. படர்தல் - எங்கும் பரவுதல். (உ)

நட. பாவொடுக்குந்நுண்ணிசையொடுக்கும்பலவும்பறையு
நாவொடுக்குநல்லறிவொடுக்கும்மற்றுநாட்டப்பட்ட
தேவொடுக்கும்பரவாதச்செருவொடுக்குங்குருகூர்ப்
பூவொடுக்கும்மமுதத்திருவாயிரம்போந்தனவே.

(இ - ள்.) குருகூர் பூ ஒடுக்கும் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தருளின ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினுள்ளே (எம்பெருமானால்) நிறைத்துவைக்கப் பட்ட, அமுதம் திரு ஆயிரம் - அமிருதம்போ லீனிய திருவாய்மொழி ஆயி ரஞ்செய்யுள்கள், போந்தன - (அங்குநின்ற) வெளிப்பட்டன: (அவை), பா ஒடுக்கும் - இயற்றமிழ்ச் செய்யுளிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண் டிள்ளன; நுண் இசை ஒடுக்கும்-நுட்பமான இசைத்தமிழினிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டிள்ளன; பலவும் பறையும் நா ஒடுக்கும் - பலவிஷ யங்களையுங் கூறுகிற நாடகத்தமிழினிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டிள்ளன: நல் அறிவு ஒடுக்கும் - நல்ல அறிவுகளைத் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டிள்ளன; மற்றும் நாட்டப்பட்ட தே ஒடுக்கும் - உலகத்தில் நிலைநிறுத் தப்பட்ட மற்றைத்தெய்வங்களையெல்லாம் ஒடுங்கச்செய்வன; பா வாதம் செரு ஒடுக்கும் - அந்நியமதஸ்தர்களின் வாதப்போர்களை அடங்கச்செய்து விடுவன; (எ - று)

பா ஒடுக்கும் - “எழுத்துப்பதின்மூன்று இரண்டிசை சீர்முப்பது எழ் தளை ஐந்து, இழுக்கிலடி தொடைநாற்பதின்மூன்று ஐந்துபா இனம்மூன்று, ஒழுக்கியவண்ணங்கள் நூறு ஒன்பதுஒன்பொருள்கோள் இருமூ, வழுக்கில், விகாரம் வணப்புஎட்டு யாப்புள் வருத்தனவே” என்று தொகுத்து உணர்த்தப் படும் இயற்றமிழ்ப்பாவினிலக்கணங்கள் பலவற்றையும் தம்முள்ளே சுருங்கக் கொண்டுகாட்டும் என்றபடி. நுண்இசை ஒடுக்கும் - குறிஞ்சி, செருந்தி, இர தளம், கொல்லி, காமரம், தக்கேசி, பஞ்சமம், கைசிகம், கார்தாரம், பாலையாழ் முதலிய பண்களாதியவற்றைத் தம்முள்ளே கொண்டு காட்டி மென்றபடி; “பண்ணிற் பன்னிருநாமப்பாட்டு” என்று திருவாய்மொழியில் வருதலுங் காண்க. ‘பலவும்பறையும் நாவொடுக்கும்’ என்பதற்கும் இங்ஙனமே கண்டு கொள்க. “எழுத்து அசை சீர் பந்தம் அடி தொடை நிரைநிறை ஒசை தளை இனம் யாப்புப் பாத்துறை பண் இசை தாளம் பத்து நூறு ஆயிரம் முதலான செய் கோலம் இதுக்கும் உண்டு” என்ற ஆசார்யவ்ருதய வாக்கியமும் காண்க. செவிகருவியாக நுண்ணிதின் உணரப்படுதலால், இசைக்கு ‘நுண்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்தனர். இயலுக்கும் இசைக்கும் பொதுவாதல் பற்றி, நாடகம் ‘நா’ எனப்பட்டது; நா=நடு.

‘நல்லறிவு ஒடுக்கும்’ என்பதற்கு - நல்லஅறிவை அடங்கியிருக்கச்செய்யும் என்று உரைப்பாரு முளர். (“நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோ ரருள்தன்னாலே”, “இறுக்குமிறையி றுத் துண்ணெவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி, நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே”, “வணங்குத்துறை கள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பாற், பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி அவைய வைதோறு, அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பாப்பிவைத்தாய்” என்ற படி) எம்பெருமான் தானே, ஸத்வகுணம் மிக்கவராய்த் தன்னைப் பற்றுமள வுடையரன்றியே யிருக்கும் ரஜோகுணதமோகுணங்களால் மிக்கவர்க்கு எந்த படி பலதேவதைகளை நியமித்துவைத்துள்ளானாதலால், ‘நாட்டப்பட்ட தே’ என்றார். தன்னரசு நாடாக ஸ்வதந்திரராய்க் கண்டபடி திரிகிறவர்களுக்கு அவரவர்குணத்துக்கு ஏற்ப ஒவ்வொருதெய்வத்தை அமைத்துக்காட்டி அதனை

வழிபடும்படிசெய்து அவர்களை அடக்கிவைத்தால் அங்ஙனம் ஒருப்பட்டசேத னர்கள் பின்புநாளைவிடவே வேதமுதலிய நூல்களைக்கொண்டு அச்சிறுதெய்வங்களுக்கும் பரதேவதையான தனக்குமுள்ள வாசியை யறிந்து தன்பக்கல் வந்து உய்வார்கள் என்பது, ஸர்வேசுவரனது திருவுள்ளமென்க. 'நாட்டப் பட்ட' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணன் அந் தத்தேவதாரந்தரங்களுக்கு அந்தராத்மாவாக நில்லாவிடின் அவர்கள் தொள். சொம்பு பெறாத கொடிகள்போல அலைந்து நிலைகுலைவ ரென்பது போதரும். ('பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்றும் மற்றும்பலவாறும்) திருவாய் மொழிப்பாசரங்கள் நாராயணனுடைய பெருமையையும் மற்றைக்கடவுள் றின் சிறுமையையும் நன்குவெளியிட்டு, கொடி கொள்கொம்பை மூடிப்படர்ந் திடாதபடி செய்தலால், 'மற்றுநாட்டப்பட்டதே வொடுக்கும்' எனப்பட்டது. ('இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும், வலிந்து வாதுசெய் வீர்களும் மற்றும் நுந்தெய்வமுமாகி நின்றான், மலிந்து செந்நெல் கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுட், பொலிந்துநின்றபிரான் கண்ட ரொன்றும்பொய்யில்லை போற்றுமினே" என்றும் மற்றும் பலவாறும்) தமது பிரபந்தங்களிற் கூறிய தத்துவார்த்தங்களைக்கொண்டு பிறமதங்களாகிய யானைகளைச் செருக்கடக்கி அவற்றிற் கு ஆழ்வார் மாவெட்டியென்னுங் கருவிபோன்றவராய்ப் பராங்குச ரொன்று ஒருதிருநாமம் பெறுதல் தோன்ற, 'பரவாதச் செருவொடுக்கும்' என்றார்.

இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால் 'பூ' என்பதை 'பூ' எனவடமொழியாகவும், 'பூ' எனத் தென்மொழியாகவும் வைத்து இருபொருளும்ஒருங்கே கொள்ளப்பட்டது. 'குருகூர்ப்பூ' என்றது - திருக்குருகூரில் தோன்றிய ஆழ்வாரைக்குறித்தது; 'ஸ்வயம்பூ' என்ற பிரமன்பெயரும், 'ஆத்மபூ' என்ற மன் மதன்பெயரும், 'அக்நிபூ' என்ற முருகன்பெயருங் காண்க. 'பூ' என்ற தமிழ்ச் சொல் - அதுபோன்ற வாயையுணர்த்தும்போது உவமையாகுபெயராம். வட மொழி வேதங்கள்போலவே தமிழ்வேதமாகிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் அபௌருஷேயமும் நித்தியமுமாமென்பதும், செய்யாமொழியாகிய அவற்றை எம்பெருமான் தானே ஆழ்வார்கள் நாவிலிருந்து பாடிப் பிரகாசிப்பித்தா னென்பதுமாகிய ஆன்றோர்கொள்கைகள், 'குருகூர்ப்பூவொடுக்கும் அமுதத் திருவாயிரம் போந்தன' என்பதில் தோன்றும். "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்" என்றபடி அமிருதம்போ லினிய ஆயிரம் பாசரங்க ளென்பார், 'அமுதத்திருவாயிரம்' என்றார்; உவமத்தொகை; திரு என்ற அடைமொழி, மேன்மையைக் குறிக்கும். ஆயிரம் - ஆயிரஞ்செய்யுள் களுக்கு எண்ணலளவாகுபெயர்.

ஒடுக்குநீநுண், ஒடுக்குநீநல், ஒடுக்கும்மற்று, ஒடுக்கும்மமுதம்என்றவற் றின் இடையிலுள்ள நகரமகரவொற்றுக்கள்-விரித்தல் விகாரம். வாதச்செரு- சொற்போர். 'பலவும் பறையும் நா வொடுக்கும்' என்பதற்கு-பலவற்றை யும் பிதற்றுவதான (பிறசமயவாதிகளின்) நாக்கை ஒடுங்கச்செய்யு மென்று உரைத்தலும் ஒன்று; 'திருநாவீறுடையபிரான்' என ஒருதிருநாமம் ஆழ்வார்

க்கு வழங்குதல் காண்க: வீறு - ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பு. நுண்ணிசை ஒடுக்கும் என்பதற்கு - “முன்னல்யாழ்ப்பயி னுனரம்பின் முதிர்சுவையே.” “நுடங்கு கேள்வியிசையென்கோ” என்றபடி நுண்ணிதினுணரத்தக்க கீதம்போலினிய பரம்பொருளைத் தம்முள்ளேகொண்டு காட்டு மென்று உரைப்பாரு முளர். ‘மற்றும் நாட்டப்பட்ட தே வொடுக்கும்’ என்பதற்கு - பிறதெய்வக்களையும் தம் முள் அமையவைத்திருக்குமென்று உரைப்பினும் இழுக்காது; (“கக்கடிரோட யனு மிந்திரானும் முதலாக, ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன்மாயன்”, “கன்வா எம் மையும் ஏழலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவனென்று, வெள்ளேறன் நான்முக னிந்திரன் வானவர், புள்ளூர்திகழல்பணித்தேத்துவரே.” “நனிர்ம திச்சடையனென்கொ நான்முகக்கடவுளென்கோ,” “கீராய் நிலனாய்த் தியா ய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச்சீரார்சுடர்களிர்ண்டாய்ச் சிவஞ யயனானும்.” “மு னியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்பவை முதலியன காண்க.

‘பாவொடுக்கும்’ என்றதை, “எழுத்தசைசீரடிசொற்பொருள்யாப்பு, வ முக்கில்வனப்பணிவண்ணம்—இழுக்கின்றி, என்நெவர் செய்தன வெல்லா மியம்பின, இன்றிவ ரின்குறள்வெண்பா” என்றாற்போலக் கொள்க. (ஈ)

சு. தனமாஞ்சிலர்க்குத்தவமாஞ்சிலர்க்குத்தருமநிறை
கனமாஞ்சிலர்க்கதற்காரணமாஞ்சிலர்க்காரணத்தி
னினமாஞ்சிலர்க்கதற்கெல்லையுமாந்தொல்லையேர்வருள
வனமாலையெம்பெருமான்குருகூர்மன்னன்வாய்மொழியே.

(இ - ள்.) தொல்லை - பழமையான, எர்-அழகிய, வகுளம் வளம் மலை எம்பெருமான் குருகூர் மன்னன் வாய்மொழி - மகிழ்மலர்களினாலாகிய அழ கிய மாலையையுடையவரும் எமக்கு இறைவரும் திருக்குருகூர்க்குத் தலைவரு மான ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினினு வெளிப்பட்ட சொற்களாகிய திருவாய்மொழி முதலிய பிரபந்தங்கள்.—சிலர்க்கு—, தனம் ஆம் - செல்வ மாம்; சிலர்க்கு—, தவம் ஆம்—; சிலர்க்கு—, தருமம் நிறை கனம் ஆம்-தரு மம்நிறைந்த சிறந்தகாமபுருஷார்த்தமாம்; சிலர்க்கு—, அதற்கு ஆரணம் ஆம்- அந்தக்காமவீன்பத்திற்கு உரிய வேதமாம்; சிலர்க்கு—, ஆரணத்தின் இனம் ஆம் - வேதத்தின்வருக்கமாம்; (சிலர்க்கு—) அதற்கு எல்லையும் ஆம் - அவ் வேதத்தின் முடிவாகிய வேதாந்தமுமாம்; (எ - று.)

சிலர்க்கு - ஒவ்வொன்றை வேண்டுகிற அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்ப வென்க. (“அறம் பொருள் இன்பம் வீடு அடைதல் நூற்பயனே.” “அறம் பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும், புறங்கடை கல்லிசையு நாட்டும் - உறுங் கவலொன்று, உற்றுழியுங் கைகொடுக்கும் கல்வியினூங் கில்லை, சிற்றயிர்க் குற்றதுணை” என்றவாறு) கல்வி திரவிய சம்பாதனத்துக்குக் காரணமாகிற வரையில் திருவாய்மொழிமுதலிய பிரபந்தங்களும் பொருளிட்டத்திற்கு எது வாதலால், (பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமில்,” “பொருளுடையான் கண்ண தேபோகம்”, என்பவற்றை மேற்கொண்டு) பொருட்செல்வத்தை வேண்டுகிற சிலர்க்கு, அப்புருஷார்த்தத்தை விளைக்குமென்பார், ‘தனமாம் சிலர்க்கு’ என் றன ரென்பர்; காரணம், காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. (“செல்வரை யெல் லாருஞ்செய்வார்சிறப்பு”, “தம்கைத்து உடையார்க்கும் எவ்வூரும் ஊர்” என்ற

படி) செல்வமுடையார்க்கு எங்கும் உபசாரங்கள் நடத்தல்போலவே, (“கற் றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாஞ் சிறப்பு”, “யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன், சாந்துணையுங்கல்லாதவாறு” என்றபடி) திருவாய்மொழி ஒதினார்க்கு எங்கும் உபசாரங்கள் நிகழ்த்தல்பற்றி, பொருட்செல்வம்போல மென்றபொருளில் ‘தனமாம்’ என்றனரெனினும் அமையும். செல்வம்போல மிகவிரும்பிப் பாதுகாக்கப்படும் பொருளாமென்பதும் கருத்து. (“அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து, தீதின்றிவந்தபொருள்” என்றபடி) பொருள் அறத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் காரணமாகிற சிறப்புடைமைபற்றி முதலிற் கூறப்பட்டது. (“வேண்டிய வேண்டியாங்குஎய்தலாற் செய்தவம், ஈண்டுமுய லப்படும்” என்றபடி), தன்னைப்பயின்றவார்க்கு வீடுபேறுமுதலாக வேண்டிய பயன்களை வேண்டியபடியே பெறுவிக்கின்ற தவம்போல, இத்திவ்வியப்பிர பந்தமும் தன்னை ஒதினவார்க்கு இம்மைமறுமைவீடுகளில் வேண்டியபயன் களை உண்டாக்குதலால், ‘தவமாம் சிலர்க்கு’ எனப்பட்டது; (அதனை, “பாத மடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுக், கோதில்புகழ்க் கண்ணன்தன்னடிமேல் வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன, தீதிலந்தாதி ஓராயிரத்துள் ளிவையுமோர் பத்திசையொடும் வல்லார், ஆதுமோர் தீதில ராகி இங்குமங்கு மெல்லாமமைவார்கள்தாமே” எனக் காண்க.) (“விளக்குப் புக இருள்மாய்ந்தாங்கு ஒருவன், தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்” என்ற படி) தவம் பாபகூய ஹேதுவாதல்போல, அருளிச்செயலும் ஒதுவாரது தீவி னைதீர்தற்கு மூலமாம் என்பதுபற்றி, ‘தவமாம்சிலர்க்கு’ என்றனரென்றுங் கொள்க. சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுள் தர்மபுருஷார்த்தமாம் என்பது ‘தவ மாம்’ என்றதன் தாற்பரியம்.

நான்கு உறுதிப்பொருள்களுள் மூன்றாவதற்கு உள்ள சிறப்புப்பற்றி, அது, ‘கனம்’ என்ற பெயராற் குறிக்கப்பட்டது; (“சேமநல்வீடும் பொருளுந் தருமமுஞ் சீரியநற், காமமு மென்றிவை நான் கென்பர்” என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் ‘சீரியநற்காமம்’ என்றதையும், அதன்வியாக்கியானத்தில் ‘சாஸ்திரங்களிலே சிலாதிக்கப்பட்டதாய்ப் போக்யமாய் விஹிதமாய் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான காமம்’ என்றதையுங் காண்க.) இங்கு இன்ப மென்றது, (“காதலிருவர் கருத்துஒருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம்” எனப்படுகிற) உலகவாழ்க்கைச் சிற்றின்பத்தை யன்று; (“நான்கினுங் கண்ணனுக்கே. ஆம துகாமம் அறம்பொருள் வீடிதற்கென் றுரைத்தான், வாமனன் சீல னிராமா நுச னிந்தமண்மிசையே” என்றபடி) எம்பெருமானைச் சேரவேண்டுமென்று அவன்பக்கலிலே உண்டாகின்ற அபேகையையே கூறியது. (கோவிந்தா, ஏற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு, உற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம், மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றதுங் காண்க. லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேகிழ்க்கின்ற பேரின்பக் காதல், வேதாந்த நிர்ணயத்தின்படி அன்பு செலுத்தவேண்டிய இடத்தில் அன்பைச் செலுத்தியதாதலால், சிற்றின்பக்காதல்போலன்றி, சகலபாபநிவ் ருத்திக்கும் வீடுபேற்றுக்குமே காரணமாதல்பற்றி, ‘தருமம்நிறைகனம்’ எனப் பட்டது.) பரமாத்மாவினது தலைமையும், ஜீவாத்மாவினது அடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும், புருஷோத்தமனாகிய எம்

பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகம்முழுதும் பெண்தன்மைய தாதலும், ஜீவாத்மாவினது ஸ்வாதந்திரியமின்மையும், பாதந்திரியமும், தாம் எம்பெருமானது சேர்க்கையால் இன்பத்தையும் பிரிவினால் துன்பத்தையும் அடைதலும். அவனையே தாம் கரணங்களெல்லாவற்றாலும் அடபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்களால் ஆழ்வார் தம்மைத் தலைமகளாகவும் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகவுங்கொண்டு அருளிச்செய்த இன்பச்சுவையினைப் பாட்களைக் கருதி, 'தருமகிறை கனமாஞ் சிலர்க்கு' என்றார். "கண்ணிற் காண்பரேல், ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினும்." "வாராகவாமனனே அரங்கா வட்டகேமிவலவா ராகவா உன்வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆகாஞ்செய்வன்" என்ப வாதலாலும், தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர்கள் இராமபிரானது செளந்தரியாதிசயத்தில் ஈடுபட்டுத் தாம் பெண்தன்மையைப் பெறவிரும்பி மற்றொருபிறப்பில் ஆயர்மக்கையாய்க் கண்ணனைக் கூடினொன்பது ஐதிகியமாதலாலும், எம்பெருமானது திவ்விய செளந்தரியத்தில் ஈடுபட்டு அவனது உத்தமபுருஷத் தன்மையைக் கருதியதனால் அப்பொழுதே அவனைக் கிட்ட வேண்டிப்படியான ஆசையைப் பெற்ற ஆழ்வார் அங்கனம் அவனைக் கிட்டப்பெருமையாலே ஆற்றுமைமீதார்த்து தளர்ந்து அத்தளர்ச்சியினாலே தாமானதன்மை குலைந்து ஆண்பெண்ணும் படியான நிலைமை தோன்றி ஒருபிராட்டிநிலையை அடைதல் அமையும். அங்கனம் நாயகியாகிய நம்மாழ்வார் தலைமகள் வார்த்தை தாய்வார்த்தை தோழி வார்த்தைகளால் தூதுவியிதல் இரங்குதல் வெறிவிலக்குதல் காலமயக்கு நலம் பாராட்டு உருவெளிப்பாடு முதலிய பல அகப்பொருளிலக்கணத் துறைகளமையுமாறு பாடிய பாசரங்கள் காமசாஸ்திரமாதல்பற்றி, 'அதற்கு ஆரணமாம்' என்றார். சிருங்காரரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்களவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய தோத்திரப்பிரபந்தங்களிற் கூறுதற்குக் காரணம் - கடித்தின் னாதானைக் கட்டிபூசிக் கடித்தின்பிப்பார்போலச் சிற்றின்பங் கூறும்வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுத லென்பர். இங்கனம் அய்யாபதேசமாகக் கூறிய சிற்றின்பத்துறைச் செய்யுள்கட்கெல்லாம் ஸ்வாபதேசமாகப் பேரின்பத்தின்பாற்படுத்தும் உள்ளுறைபொருள் உண்டென்பதையும் உணர்க.

'ஆரணத்தின் இனமாம்' என்றது - ஆழ்வார் அருளிய நான்குபிரபந்தங்களும் நான்குவேதமாதலால், அவ்வேதங்களின் சித்தாந்தமான உபநிஷத்துக்களின்சாரமான அர்த்தங்கள் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களிற் பொதித்திருத்தல்பற்றி, 'அதற்கு எல்லையுமாம்' எனப்பட்டது; என்றது, "கூறுதல்வல்லாருளரேற் கூடுவர் வைகுந்தமே" என்றபடி திவ்வியபிரபந்தங்கள் மோகசாதனமாம் என்றவாறு. எனவே, நூற்பயனாகிய நான்கையும் ஆழ்வார் பிரபந்தங்களால் அடையலாமென்பது இச்செய்யுளில் விளக்கப்பட்ட தென்க.

"ஆரணங்காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின், காரணங்காணென்பர் காழார் காமநன்னூலதென்பர், ஏரணங்காணென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர், சீரணங்காய சிற்றம்பலக்கோவையைச் செப்பி டினை" என்ற திருக்கோவையார்ச் சிறப்புப்பாவிடத்தோடு இதனை ஒப்பிடுக.

தொல்லை, ஏர் என்ற இரண்டும்-வாய்மொழிக்கு அடைமொழி. ஆழ்வார் திருவாய்மலரினின்று வெளிப்பட்ட தமிழ்வேதங்கள் சம்ஸ்கிருதவேதங்கள்

போலவே அநாதியாமென்ற கருத்து அமைய 'தொல்லேவாய்மொழி' எனப் பட்ட தென்க. தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து திருக்குருகூர்ப் பொலிந்து நின்றபிரான் பிரசாதித்த மகிழ்மலர்மாலையைத் தரித்ததனால், ஆழ்வார்க்கு: 'வகுளாபரணர்' என்று ஒரு திருநாமம் வழங்கும். "வண்குருகூர் நகரான்" நாட்கமழ்மகிழ்மலை மார்பினன் மாறன் 'சட்கோபன்" என்று ஆழ்வார் தாமே தம்மைக் கூறியிருத்தலுங் காண்க. "தாமம் துளவோ வகுளமோ" என்றபடி ஆழ்வார் ஸ்ரீமந்நாராயணனது அவதாரமே யென்ற ஒற்றுமை விளங்க, மகிழ்ம்பூமாலையாகிய திருத்துழாய்மாலையையுடைய எம்பெருமான் என்றதாகவும் கொள்ளலாம். அன்றியும், வநமலை என்றதொரு திவ்வியமலை திருமாலுக்கு உரியதாதலை 'வநமாலீ' என்ற அவனது திருநாமத்தினால் உணர்க.

'வாய்மொழி' என்று திருவாய்மொழியைக் குறித்தது, மற்றைப் பிரபந்தங்கட்கும் உபலக்ஷணம். (ச)

௫. மொழிபலவாயினசெப்பம்பிறந்ததுமுத்தியெய்தும்
வழிபலவாயவிட்டொன்றாயதுவழுவாநரகக் -
குழிபலவாயினபாழ்ப்பட்டதுகுளிர்நீர்ப்பொருநை
சுழிபலவாயொழுகுங்குருகூரெந்தைதோன்றலினே.

(இ - ள்.) குளிர் நீர் - குளிர்ந்த நீரையுடைய, பொருநை - பொருநையென்னும் மறுபெயருள்ள தாமிரபர்ணிநதி, சுழி பல ஆய் ஒழுகும் - அநேக நீர்ச்சுழிகளோடுகூடிப் பாயப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குருகூரிலே, எந்தை - நம்ஆழ்வார், தோன்றலின் - திருவவதரித்ததனாலே;—மொழி பல ஆயின - பலபாஷைகளுள்ளே, செப்பம் பிறந்தது - (ஆழ்வார் பாசரம் அருளிச்செய்த பாஷையாகிய தமிழ்ஒன்றுக்கே 'செந்தமிழ்மொழி' என்னும்படி) செவ்வை தோன்றிற்று; முத்தி எய்தும் வழி பல ஆய விட்டு ஒன்று ஆயது - வீடுபெறுவதற்கு உரியவழிகள் பலவானவை நீங்க ஒன்றே முத்திமார்க்கமாய் நின்றது; வழுவா நரகம் குழி பல ஆயின பாழ்ப்பட்டது - தவறாத நரகக்குழிகள் பலவாயிருந்தவை பாழாய் விட்டன; (எ - று.)

'மொழிபலவாயின' என்றது - சிங்களம் முதலிய பதினெட்டுத் தேச பாஷைகளாகியவற்றை; அவற்றுள்ளே எம்பெருமானால் திருவுள்ளமுவந்து கொண்டாடப்பட்டு அவனுக்குமுன்னே பாராயணஞ்செய்யப் பெறுபவை தமிழ்த்திவ்வியப்பிரபந்தங்களே யாதலால், 'இத்தப் பாஷைக்கே செவ்வி உண்டாயிற்று' என்றார். இத்தகையமேம்பாட்டுக்குக் காரணம் மற்றையாழ்வார்களுமாயினும், அவர்களில் அவயவியாகிய நம்மாழ்வாரைக்கூறியதில் அவயவமாகிய மற்றையாழ்வார்களும் அடங்குவர்; (இங்ஙனம் அங்கியும் அங்கமுமாக உருவகப்படுத்துமிடத்து, நம்மாழ்வார்க்கு, பூதத்தாழ்வாரை முடியாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைக் கண்களாகவும், பெரியாழ்வாரை முகமாகவும், திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும், குலசேகராழ்வாரையும் திருப்பாணாழ்வாரையும் கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும் திருமங்கை யாழ்வாரை நாபியாகவும், மதுரகவியாழ்வாரைப் பாதமாகவும் உரைப்பது மரபு: இதன்விவரணம் விரிப்பிற் பெருகும். இப்படி உறுப்பியும் உறுப்புமாக நிரூபித்தற்கு ஏற்ற காரணம், நம்மாழ்வாரது

தலைமை; அது எங்ஙன் மெனின்:—மற்றை யாழ்வார்கள்போல இவ்வுலக வுணர்ச்சி நடையாடாநிற்க எம்பிரானருளால் ஒருகாலவிசேடத்திலே தத் துவஞானம்முதலியன தோன்றப்பெற்று அதுபவித்தவான்றி, இவர், திருத் துழாய் பரிமளத்துடனே அங்குரிக்கு மாறுபோல அவதரிக்கும் பொழுதே இயற்கையில் ஞானபத்திகளை யுடையாய் அக்கலை என்றும் மாளுதிருந்த தன லென்க.)

வெவ்வேறு மதங்களில் அந்தந்த மதத்துக்கு உரிய தெய்வத்தை வணங் குதல் முதலாகக் கூறப்பட்ட முக்தி மார்க்கங்களெல்லாம் பூர்வபக்தமாய் மறுக்கப்பட்டுத் தலைகாட்டாது ஒழிய, திருமலை வழிபடுதலொன்றே முக்தி மார்க்கமென்று ஆழ்வார் சித்தாந்தஞ்செய்து நிலைநிறுத்தியிருத்தல்பற்றி, 'முத்தியெய்தும்வழி பலவாய வீட்டு ஒன்றாயது' என்றார்; அன்றி, வீடுபெற் றுக்குச்சாதனமாக ஒதப்படுகிற கர்மம் ஞானம் முதலியவற்றை மறுத்து எம் பெருமானைச்சரணமடைதலான பிரபத்தியொன்றே முத்திக்கு வேண்ட உபாயமென்று நிலைநாட்டியதனால் :முத்தியெய்தும்வழி பலவாயவீட்டு ஒன் றாயது' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். தீவினைசெய்தவர் அடைதல் தவறுதன வும் அங்ஙனங் கொடுவினைசெய்து புக்குஅழுந்தியவர் மீளுதற்கு அரியனவு மான நாகபேதங்க ளென்பார், 'வழுநாகங்க்குழி பலவாயின' என்றார். அந்நாகவகைகள் அநேகம்ஆயிரங்க ளென்று புராணம் கூறும் 'ஆழ்வாரு ளிச்செயலைக் கைப்பற்றி உலகத்தவர் பலருந் திருமாலடியார்களாய்த் தீவி னைதவிர்த்து உய்தலால், 'வழுநாகங்க்குழிபலவாயின பாழ்பட்டது' எனப் பட்டது; "அறிவிலாமனிசரெல்லாம் அரங்கமென் றழைப்பராகில், பொறியில்வாழ் நாகமெல்லாம் புல்லெழுந்தொழியுமன்றே;" "காவலித் புலனை வைத்துக்கலிதன்னைக்கடக்கப்பாய்த்து, நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்மீதே. மூவுலகுண்டிமிழ்ந்தமுதல்வ நின்காமம்கற்ற, ஆவலிப்புடை மை கண்டாய் அரங்கமாநருளானே." "பொலிக் பொலிக் பொலிக் பொ யிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நாகமும் கைந்த மெனுக்கு இங்கு யாதொ ன்றுமில்லை, கலியுங் கெடுங் கண்டிகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல், மலியப்புகுந்திசைபாடியாடியுழிதரக் கண்டோம்" எனக் காண்க. வெள்ளத்தின்மிகுதியால், சுழி பலவாய் ஒழுகும். 'குருகூர் எந்தை தோன்ற லின்' - திருக்குருகூரிலே எம்பெருமானை ஸ்ரீமந்தாராயணன் ஆழ்வாநாக அவதரித்ததனால் எனினுமாம்.

'முக்தி' என்ற வடசொல்-பற்றுக்களை வீட்டு அடையுமிடமென்று காணப் பொருள்படும்; வீடு என்ற தமிழ்ச்சொல்லும் இப்பொருளதே. எந்தை-எம்தந்தை: எமது ஆசிரியன், எமது தலைவன், எமது கடவுள்.

கூ. தோன்றவுபபிடதப்பொருடோன்றலுற்றூர்தமக்குஞ்
சான்றமுமியென்றபோதுமற்றென்பலகா லுந்தம்மின்
மூன்றாயினவுரினைந்தாரணத்தின்மும்மைத்தமிழை
யின்றான்ருகைப்பிரானெம்பிரான்நனிசைக்கவிமே.

(இ - ள்.) பல காலும் தம்மில் மூன்று ஆயினவும் தீனைத்து - பல இடங்களிலும் ஒருங்குகூறப்பட்டுத் தமக்குட் சேர்த்துள்ளனவான ஸ்ரீ

பம் உபாயம் புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றையும் (யாவருமறியவேண்டியவை யென்று) திருவுள்ளத்திற்கொண்டு (அவற்றை வெளியிட்டு), ஆரணத்தின் மும்மை தமிழை ஈன்றான் - வேதங்களின் ஸாரார்த்தம் அமைந்தனவும் இயல் இசை நாடக மென்னும் மூன்றுவகைத் தமிழிலக்கணங்க ளமைந்தன வுமான திவ்வியப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந் தருளியவரும், குருகை பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த பரமோபகாரியும், எம்பிரான்தன்- எமக்குத்தலைவருமான நம் ஆழ்வாருடைய, இசை கவி இவை - பண்ணிசை யோடுகூடிய இந்தத்திருவாய்மொழி முதலிய பாசுரங்கள், தோன்றா உபநிட தம் பொருள் தோன்றல் உற்றார்தமக்கும் சான்று ஆம் - புலப்படுத்தற்கு அரிய உபநிஷத்துக்களின் மகாவாக்கியார்த்தங்கள் புலப்படப் பெற்றவர்களான (ஸ்ரீமதுரகவி ஸ்ரீமந்நாதமுனி முதலிய) மகான்களுக்கும் மெய்ப்பொருளின் உண்மைவிளங்குதற்கு ஏற்ற சாட்சியாம்: என்ற போது - இங்ஙனமாகிய போது, மற்று என் - இன்னம் இவற்றிற்கு என்ன சிறப்பு வேண்டும்! [மற் றென்றும் வேண்டா என்றபடி]; (எ - று.)

கடல்கடைந்து அமுதமெடுப்பார்போல, அளவிற்றந்த வேதங்களின் அந் தமாய் உணர்தற்கு அரியனவா யுள்ள உபநிஷத்துக்களைப் பலபடியால் ஆய்ந்து உணர்ந்து பரவஸ்துநிர்ணயஞ் செய்யப்புகுவார்க்கு, ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் “கண்ணனல்லாதெய்வமில்லை”, “அத்தெய்வநாயகன்தானே” என்று ஐயந்திரிபறத் தெளியச்சொல்லிப் பரம்பொருளைப் பிடித்துக்காட்டிக் கொடுத்தலால், ‘தோன்றாவுபநிடதப்பொருள் தோன்றலுற்றார்தமக்குஞ் சான்றா மிவை’ எனப்பட்டது. இப்படி ஸர்வப்ரமாணங்களினும் மூலப்ர மாண மான சுருதிகளிலும் மேம்பாடு கூறியபின்பு, இதற்கும் மேலாக அரு ளிச்செயலுக்கு யாதொருசிறப்பும் சொல்லவேண்டிவதில்லை யென்பார், ‘என் றபோது மற்றென்’ என்றார். ‘பலகாலுந்தம்மில்முன்றாயின்’ என்றது, சித் , அசித் ஈச்வரன் என்ற தத்துவத்திரயத்தை யெனினுமாம். ஆழ்வாரருளிச் செயல் மும்மைத்தமிழாதல், கீழ் மூன்றாங்கவியில் விளக்கப்பட்டது. ஆர ணத்தின் மும்மைத்தமிழை யீன்றான்—“வான்திகழுஞ்சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல், ஆன்றதமிழ்மறைகள் ஆயிரமும் - ஈன்ற, முதல்தாய் சட கோபன்” எனப் பின்புள்ளார் அருளிச்செய்ததுங் காண்க. இசைக்கவி— “இசை, கூட்டி வண்சடகோபன் சொல்லமை, பாட்டோராயிரம்”, “பண் ணிற் பன்னிருநாமப்பாட்டு”, “பண்டலையிற்சொன்ன தமிழாயிரம்”, “செயி ரில் சொல்லிசை மாலையாயிரம்”, “பண்கொளாயிரம்” என்பன, திருவாய் மொழி.

‘மும்மை’ என்பது - மூன்றின் தன்மையை யுணர்த்தாமல், மூன்று என்னும் எண்ணையே உணர்த்திற்று: இதில், மைவிகுதி - தன்மையையுணர் த்தாமல், தன்மையையுடைய பொருளையே உணர்த்தியதனால், பகுதிப் பொருள்விகுதி யென்னும் ஸ்வார்த்த பாவதத்திதப்ரத்யயம்: “தெரிமாண் தமிழ் முடிமைத் தென்னம்பொருப்பன்,” “இருமைவகை தெரிந்து” என்ப வற்றிலும் இது.

எ. கவிப்பாவமுதமிழைசயின்கறியொடுகண்ணனுண்ணக்
குவிப்பான்குருகைப்பிரான்சடகோபன்குமரிகொண்கன்
புவிப்பாவலர்தம்பிரான்றிருவாய்மொழிபூசார்தஞ்
செவிப்பானுழைந்துபுக்குள்ளத்துளேநின்றதித்திக்குமே.

(இ - ள்.) கவி பா அமுதம் - (தான்பாடும்) பாசாங்கனாகிய பாவிய
இனிய உணவை, இசையின் கறியொடு - பண்ணிசைகளாகிற கறிவருக்கத்
துடனே, கண்ணன் உண்ண குவிப்பான் - திருமால் அமுதுசெய்தருளும்படி
மிகுதியாகச் சேர்த்துப் பரிமாறுபவரும், குருகை பிரான் - திருக்குருகர்க்
குத் தலைவரும், சடகோபன் - சடகோபனென்னுந் திருநாமமுடையவரும்,
குமரி கொண்கன் - குமரியாற்றுக்குத் தலைவரும், புவி பாவலர்தம் பிரான் -
உலகத்திலுள்ள கவிசனங்கட்கெல்லாம் தலைவருமான கம் ஆழ்வாருடைய
அருளிச்செயலான, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழியென்னுந் திவ்விய
பிரபந்தமானது, —பூசார்தம் செவிப்பால் துழைந்து - அந்தணர்களுடைய
காதுகளிலே (குருமுகமாகச்) சென்று, உள்ளத்துளே புக்கு - (அவர்களுடைய)
மனத்திலே புகுந்து, நின்ற - (அங்கு) நிலைபெற்று, தித்திக்கும் - இனிமை
விளைக்கும்; (எ - று.) — ஈற்று ஏகாம் - தேற்றம்.

‘கவிப்பாவமுதம் இசையின்கறியொடு கண்ணனுண்ணக் குவிப்பான்’
என்றது, உருவகம்; எம்பெருமான் அன்புடன் திருச்செவிசார்த்தித் திருப்தி
யடையுமாறு இனிய இசைக்கவிபாடிபவ னென்றவாறு. “அட்டிக்குவிசோற்
றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் செய்அளறும்” என்றாற்போல, ‘பாவமுதம்’
எனப்பட்டது. உணவு உண்பார்க்குக் கறி இன்றியமையாத் துணையா யிரு
ந்து சுவைமிகுத்தல்போலக் கவியமுதுக்கு இசை கறியென்க. அடியவர்க்கு
எளியவனான மூர்த்தியென்பார், கண்ணன் என்ற பெயராத் கூறினார். திரு
வாய்மொழி ஆயிரத்திற்குமேலும் உள்ளதுபற்றி, ‘குவிப்பான்’ என்றது.
குமரியென்னும் நதியையுடைய பாண்டியகாட்டில் தலைமைபெற்று விளங்கு
கிறவரென்பது. ‘குமரிகொண்கன்’ என்பதன் கருத்து. காவில்மாத்திரமே
தித்தித்து வாய்வழியாய் வயிற்றினுட் புகுந்து ஜீர்ணிக்கிற தேனும் பாலும்
கன்னலும் அமுதும் போலன்றி, திருவாய்மொழியமுதம் செவிவாயிலாக
துழைந்து உள்ளத்துள்ளே புக்குகின்ற தித்திக்குமென்க; இதில் வேற்றுமை
யணி தொனித்தல் காண்க: இதனை, “சிறுதைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்
கினிய” என்றாற்போலக் கொள்க.

இசை இன் கறி என்றுபிரித்து, இசையாகிய இனியகறி யெனினுமாம்.
கறிக்கப்படுவது கறி யெனக் காரணக்குறி; செயப்படுபொருள் வீகுதி புணர்
ந்துகெட்டது: கறித்தல் - கடித்துத்தின்னுதல், கண்ணன் - ‘க்ருஷ்ணன்’
என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அது கருகிறமுடையவ னென்றும், பிறவா
றும்பொருள்படும்: இது - திருமாலின் ஓர் அவதாரப்பெயரன்றி, பொதுப்
பெயருமாம். பாவலர் - பாடல்பாடவல்லவர்; பா - செய்யுள். பூசார் - பூமி
யில் தேவர்போலச் சிறப்புப்பெற்று விளங்குபவர்; “நிலத்தேவர்” என்றார்
ஆழ்வாரும். தலைமைபற்றி, முதல் வருணத்தவர் எடுத்துக் கூறப்பட்டனர்.

“மறைப்பாற்கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைத்து, துறைப்பாற்
படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமுதம், கறைப்பாம்பணைப்பள்ளியானன்பு

ரீட்டங் களித்தருந்த, நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்
லையே” என்ற பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்பாடல் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ()

அ. தித்திக்குமூலத்தெளியமுதேயுண்டுதெய்வமென்பார்
பத்திக்குமூலம்பனுவற்குமூலம்பவமறுப்பார்
முத்திக்குமூலமுளரிக்கைவாணகைமொய்குழலா
ரத்திக்குமூலங்குருகைப்பிரான்சொன்னவாயிரமே.

(இ - ள்.) குருகை பிரான் சொன்ன ஆயிரம் - திருக்குருகூர்க்கு
இறைவரான நம் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசரங்
கள்,—தித்திக்கும் மூலம் தெளி அமுதே - இனிமைவிளைக்கின்ற பழமை
யான தெளிவுகொண்ட அமிருதமென்பது மாத்திரமோ? தெய்வம் உண்டு
என்பார் பத்திக்கு மூலம் - தெய்வம் உள்ளது என்கிற ஆஸ்திகர்களுடைய
பக்திக்குக் காரணமும், பனுவற்கு மூலம் - மற்றைய பிரபந்தங்கள் பலவற்
றிற்கும் முதனூலும், பவம் அறுப்பார் முத்திக்கு மூலம் - பிறப்பையொழிக்க
விரும்புபவர்களான முமுக்ஷுக்கள் முக்தியடைவதற்கு முக்கியசாதனமும்,
முளரி கை வாள் நகை மொய் குழலார் அத்திக்கு மூலம் - செந்தாமரைமலர்
போன்றகைகளையும் ஒளியுள்ளபற்களையும் அடர்ந்தகூந்தலையுமுடைய மாதர்
களின் விஷயமான ஆசையை அறக்கெடுப்பதற்கு ஏதுவுமாம்; (எ - று.)

ஆழ்வாரருளிச்செயலாகிய தென்மொழிவேதம் வடமொழிவேதம்போ
லவே அநாதியான முதனூலென்பதுபற்றி, அந்தஅமுதுக்கு ‘மூலம்’ என்ற
அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. “பழகப்பழகப் பாலும் புளிக்கும்.” “அள
வுக்குமிஞ்சினால் அம்ருதமும் விஷமாம்” என்ற குற்றங்கள் இந்த ஆராவமு
துக்கு இல்லையென்பது தோன்ற, ‘தித்திக்குமூலத் தெளியமுது’ என்றன
ரென்னலாம். அமுதே, ஏ-வினா. பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம் பரமபக்தி என்பவை
யெல்லாம் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில் விளங்க உரைக்கப்பட்டிருத்தலால்,
‘உண்டுதெய்வமென்பார் பத்திக்குமூலம்’ என்றார். ‘பனுவற்கு மூலம்’ என்
றது, பிற்பட்ட ஆழ்வாராதியர்களுடைய பிரபந்தங்கள் நம்மாழ்வாரருளிச்
செயல்களைச் சொற்பொருட்கருத்துக்களில் அடியொற்றியிருத்தல்கொண்டு;
(இதற்கு உதாரணமாக, நம்மாழ்வார் “விளரிக்குரலன்றில் மென்பெடை
மேகின்ற முன்றிற் பெண்ணை, முளரிக்குரம்பை” என்றதைத் திருமங்கை
யாழ்வார், “முன்றிற்பெண்ணைமேல் முளரிக்கூட்டகத்து, அன்றிலின்குரல்”
என்றதும், நம்மாழ்வார் “மணியே முத்தமே யென்றன் மாணிக்கமே” என்
றதைத் திருமங்கையாழ்வார் “முத்தினை மணியை மணிமாணிக்கவித்தினை”
என்றதும் முதலியன காண்க.) ‘பவமறுப்பார் முத்திக்கு மூலம்’ என்றதற்
குக் காரணம் - வீடுபேற்றிற்கு நல்ல உபாயமான சரணாகதியை விவரித்திரு
த்தல். (“கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும், கண்டதோடு
பட்டதல்லாற் காதல்மற்றி யாதுமில்லை, எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்ற
வும் உண்டபிரான், தொடரோமா யுய்யலல்லாலில்லைகண்டிர் துணையே”,
“துணையும் சார்வு மாகுவார்போற் சுற்றத்தவர் பிறரும், அணையவந்த ஆக்க
முண்டேல் அட்டைகள்போல் சுவைப்பர், கணையொன்றிலே யேழ்மரமு
மெய்த எம்கார்முகிலைப், புணையென்றுய்யுப் போகிலல்லா லில்லைகண்டிர்

பொருளே” என்று உறுத்திக்கூறி), தேகபந்துக்களும் ஸம்பந்தத்துக்களும் ஜஹிக பந்துக்களுமான மனைவி முதலிய ஆபாஸபந்துக்களின் பாசத்தை விட்டு ஆத்மபந்துவும் ஆபத்பந்துவும் ஸர்வதேச ஸர்வகாலபந்துவுமான எம் பெருமானைப் பற்றும்படி உணர்த்தியதனால், ‘மொய்குழலா’த்திக்கு மூலம்’ எனப்பட்டது. திருவாய்மொழி ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு செய்யுள்களாயினும், சொச்சத்தொகையைக் குறிக்காது பெருந்தொகையைமாத்திரமே குறித்து ‘ஆயிரம்’ என்றார்; எம்பெருமானுடைய ஆயிரத்தெட்டித் திருநாமங்களை ‘ஸஹஸ்ரநாமம்’ என்றார்போல: நூறுபதிகத்திலுமுள்ள நூறுதிருநாமப்பாட்டுக்களையும் ஒதுக்குமிடத்து ஆயிரத்திரண்டேயாகு மன்றே.

பனுவல் - நூல். முளரி-முட்களையுடைய அரியையுடையதெனக் காணப்பொருள்படும். அரி=அரை: தண்டின் சுற்றுப்புறம். ‘மொய்குழலா’ என்றது, இலக்கணையால், அவர்கள்மீது கொள்ளும் அவாவை யுணர்த்திற்று. கையழகு, பல்வரிசையினழகு, கூந்தலழகு முதலியவற்றைக்கொண்டு பெண்டிர் ஈடுபடுத்த ஆடவர் அவற்றில் ஈடுபடுதல் இயல்பென்பது தோன்ற. அவர்களை ‘முளரிக்கை வாணகை மொய்குழலா’ என்று வருணித்தனர். ‘மூலம்’ என்றசொல் ஒருபொருளி லேயே பலமுறைவந்ததனால், சொற்பொருட் பின்வருநீலயணி.

கூ. ஆயிரமாமறைக்கும்அலங்காரமருந்தமிழ்க்குப்
பாயிரநாற்கவிக்குப்படிச்சந்தம்பனுவற்கெல்லாம்
தாயிருநாற்றிசைக்குத்தனித்தீபந்தண்ணங்குருகூர்ச்
சேயிருமாமரபுஞ்செவ்வியான்செய்தசெய்யுட்களே.

(இ - ள்.) தண் அம் குருகூர் - குளிர்ச்சியான அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த, சேய் - குமாரரும், இரு மா மரபும் செவ்வியான் - (தாய்மரபு தந்தைமரபு என்ற) இரண்டு சிறந்தவம்சங்களிலும் மேன்மையையுடையவருமான ஆழ்வார், செய்த - அருளிச்செய்த, செய்யுட்கள் - பாசங்கள்.—ஆயிரம் மா மறைக்கும் அலங்காரம் - மிகப்பலவாகவுள்ள சிறந்தவேதங்கட்கெல்லாம் அழகுசெய்வனவாம்; அருத் தமிழ்க்கு பாயிரம் - (இன்சுவையினால்) அருமைமிக்க தமிழ்ப்பாஷைக்கு முகவுரையுமாம்; நால் கவிக்கு படிச்சந்தம் - நால்வகைக்கவிகளுக்கும் மாதிரிக்காப்பியமுமாம்; பனுவற்கு எல்லாம் தாய் - எல்லாநூல்களுக்கும் நாயுமாம்; இரு நால் திசைக்கு தனி தீபம்-எட்டித்திக்குக்கும் ஒப்பற்ற விளக்குமாம்; (எ - று.)

ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள், அளவிடந்த வேதங்களிலே எளிதித்காணவொண்ணாதபடி மறைந்துகிடந்த தத்துவப்பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துத் தெளிவுபடச் சொல்லி விளக்கி அவ்வேதங்களின்சிறப்பைப் பிரகாசிப்பித்தலால், ‘ஆயிரமாமறைக்கும் அலங்காரம்’எனப்பட்டன. ஆயிரம் சாகைகளாகவுள்ள பெரிய ஸாமவேதமாகிய விருக்ஷம் முழுவதற்கும் அழகுசெய்வனவென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; திருவாய்மொழி ஸாமவேதத்தின் ஸாமாதலால். பாயிரம் - முகவுரை, நூன்முகம். (“மாடக்குச் சித்திரமும் மாசகர்க்குக் கோபுரமும்,” ‘அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் நூயிறும் போல’த்) திருவாய்மொழி எல்லாநூல்கட்கும் தலைமையாகவைத்து

முதலிற் கூறப்பட்டு விளங்குதலால், 'அருந்தமிழ்க்குப் பாயிரம்' என்றார். "ஆயிரமுகத்தா னகன்றதாயினும், பாயிரமில்லது பனுவலன்றே" என்ற படி நூற்குஇன்றியமையாச்சிறப்பினதான பாயிரம்போலத் திருவாய்மொழி தமிழ்க்கல்விகேள்விகட்கெல்லாம் இன்றியமையாச்சிறப்பின தென்பதும், 'பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்டார்க்கு, நுண்பொருட்டாகிய நூல் இனிதுவிளங்கும்' என்றபடி ஒருநூலின்பாயிரம் ஒதினார்க்கு அந்நூல் இனிது விளங்குதல்போலத் திருவாய்மொழியோதினார்க்கு எல்லா நூல்களும் இனிது விளங்கு மென்பதுபற்றியும் 'அருந்தமிழ்க்குப் பாயிரம்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்.

நாற்கவி-ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, விஸ்தாரகவி என்பன. ஆசுகவியாவது - ("மூச்சுவிடுமுன்னே முந்நூறு நானூறும், ஆச்சென்ற லாயிரம்பாட்டாகாதோ," "இம்மென்னுமுன்னே எழுநூறு மெண்ணூறும், அம்மென்ற லாயிரம்பாட்டாகாதோ," "எழுந்தனாயிறு விழுவதன்முன் கவிபாடின தெழுநூறே", 'நிமிஷக்கவிராயர்' என்னும்படி) விரைவிற்பாடுங் கவி. மதுரகவி-சொற்பொருள்களின் இனிமையமையப் பாடுங் கவி. சித்திரகவி-பலவகை மிறைக்கவி விசித்திரங்களமையப் பாடுங் கவி. விஸ்தாரகவி - ஒரு பொருளையே விரித்துப் பாடுங் கவி. படிச்சந்தம் - மாதிரிக்குக்காட்டும் அழகியவடிவம்; (திருக்கோவையாரில் "கடிச்சந்தயாழ்கற்ற மென்மொழிக்கண் னியனநடைக்குப், படிச்சந்தமாக்கும் படமுளவோ நும்பரிசுகத்தே" என்ற விடத்து, பேராசிரியர், 'படிச்சந்தமென்பது - ஒன்றன்வடிவையுடைத்தாய் அதுவென்றே கருதப்படும் இயல்புடையது; படிச்சந்தமென்பது - ப்ரதிச் சந்தமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு' என்று உரைப்பர்.) திருவாய்மொழி முதலியன, மதுரகவியாழ்வார் கேட்டுக்கொண்டேவர நம்மாழ்வார் தட்டுத் தடையின்றிச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தவையும் எம்பெருமானை யநுபவித்த தனாலான ஆனந்தம் உள்ளடங்காமல் மேல்வழிந்து பிரபந்தரூபமாக வெளி வந்தவையு மாதலால் ஆசுகவிக்கு எடுத்துக்காட்டும், ஆதிதொடங்கி அந்தம் வரையிலும் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லாய்த் தெளியமுதாதலால் மதுரகவிக்கு எடுத்துக்காட்டும், கரந்துரைசெய்யுளென்னுஞ் சொல்லணியின் இலக்கணவகையால் பிரணவமகாமந்திரத்தின் மூன்றுஎழுத்துக்களும் திருவாய்மொழியின் முதற்பாட்டின் முதல்மூன்றடிகளிலே அமையும்படி "உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவனவன், மயர்வற மதிநல மருளினன் யவனவன், அயர்வற மமரர்க ளதிபதி யவனவன், துயரறு சடரடி தொழுதெ ழென் மனனே" என்று அருளிச்செய்தது முதலியவற்றால் சித்திரகவிக்கு எடுத்துக் காட்டும், பதினொருபாடல்களையுடைய நூறுபதிகங்களின் வடிவமாகப் பகவத்விஷயம் ஒன்றையே குறித்து ஆயிரங்கவிகளுக்கு மேலாய்ப் பாடியுள்ள தனால் விஸ்தாரகவிக்கு எடுத்துக்காட்டு மாதல் காண்க.

பிற்பட்ட மற்றையாழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்கட்கெல்லாம் முதலா லாதலாலும், யாக்கைநிலையாமை செல்வநிலையாமை முதலியவற்றை எடுத்து விளக்கி அறநூலுக்கும், "நும்மெய்வருத்திக் கைசெய்துயம்மினோ" என்று பொருள்தேடுமுபாயங்கூறிப் பொருள்நூலுக்கும், களவும் கற்புமாகிய அகப்

.பொருள் துறைகளைப் பலவாற்றாங்காட்டி இன்பநூலுக்கும், முக்திபெறு முபாயத்தை யுணர்த்தி வீட்டுநூலுக்கும் ஆதாரமாதலாலும், 'பனுவற்கெல்லாம் தாய்' என்றனர். தாய் - தாய்போலத் தன்னுட்கொண்டு தரு மென்ற படி 'நாற்றிசைக்குத் தனித்தீபம்' என்றது "உலகத்து இடரிண்டாய்வரும் பேரிருள்சீப்பன" என்றபடி. சூரியசந்திர அக்கினிய ஒன்றும் முச்சுடர்க்கும் நீக்கலாகாத அஜ்ஞாநமாகிற அகவிருளை அனைவர்க்கும் நீக்குதலா லென்க. 'தனித்தீபம்' என்றது - வெளியிருளை நீக்குகிற சாதாரணமான தீபத்தினும் உள்ளிருளை நீக்குகிற இந்தத் திவ்வியபிரபத்தீபத்திற்கு உள்ள சிறப்பை உணர்த்துவதோடு, புறத்திருளை யொழித்தற்குப் பலசுடர்க ளுள்ளன: அகத் திருளையழித்தற்கோ இஃதொன்றே உள்ளது' என்ற எற்றத்தையும் காட்டும்; இதனை "வெள்ளி வியாழம் விளங்கிவி வெண்டிங்கள், பொள்ளென நீக்கும் புறவிருளைத்-தெள்ளிய, வள்ளுவரின் குறள் வெண்பா வகிலத்தோ, ருள்ளிருணிக்கு மொளி," "வையத்து வாழ்வார்க, ளுள்ளிருணிக்கு மொளி" என்ற ருற்போலக் கொள்க.

தண்: அம் என்ற அடைமொழிகள் - முறையே குருகூரின் நீர்வன நில வளங்களை யுணர்த்தும். சேய் - செம்மையுடையவன்; செம்மை - ஞானச் செல்வி: 'செய்யவெனென்பது சேய் என விகாரத்தால் நீண்ட தென்றுமாம்' என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இருமாமரபு-இருமுதுகுரவரம்பு. இருமாமரபும் செவ்வியான் - இருகுலத்திலும் கோடாத ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையவன்; இவருடைய திருத்தந்தையாரான காரியாரும் திருத்தாயாரான உடைய நங்கையாரும் ஆகிய இருவரும் வம்சபரம்பரையாகத் திருமாலடிக்கே தொண்டு பூண்டொழுகுஞ் சிறந்தகுலத்தவராதலே யறிக; (இவ்வாழ்வார்தாமே "எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை" என்று அருளிச் செய்கையாலே, ஏழாட்காலும் புறந்தொழாமே குடி குடியாட்செய்யுத் தொண்டக்குலத்திலே பிறந்து ஏழாட்காலும் பழிப்பிலரா யிருப்பர்; எங்கனையென்னில்:—திருவ முதிவளநாடென்றொருவர்; அவர்பிள்ளை அறந்தாங்கியார்; அவர்பிள்ளை சக்கரபாணியார்; அவர்பிள்ளை அச்சுதர்; அவர்பிள்ளை செந்தாமரைக்கண்ணர்; அவர்பிள்ளை செங்கண்ணர்; அவர்பிள்ளை பொற்காரியார்; அவர்பிள்ளை காரியார்; அவர்பிள்ளை மாறன். இவர்கள் தாம் இக்கிரமத்திலே ஸந்தாபரம்பரையாகக் குடியடியராய்ப் பழுவடிமையாய் வழிவழிவந்து ஆட்செய்யுத் தொண்டரான இத்திருவம்சத்திலே, பொற்காரியார் என்கிறவர், உலகெல்லாம் வாழும்படி தம்முடைய புத்தரான காரியாருக்கு வீவாஹம்பண்ணுவீப்பதாகத் திருவண்பரிசாரத்திலே காரியாரைக் கொண்டிபோய்த் தமக்கு ஸமாத ஸம்பந்தயோக்கியராய் வைஷ்ணவஸந்தாநிகரான திருவாழ்வார்பர்திருமானிகையிலே எழுந்தருளி அவரைப்பார்த்து 'உம்முடைய புத்தரியாரான உடைய நங்கையாரை நம்முடைய புத்தரான காரியாருக்கு வீவாஹம்பண்ணித்தாவே ணும்' என்று தமரும் பிறரு மறிய ப்ாஸங்கித்துக்கேட்க, திருவாழ்வார்பரும் மிசவும் ஸந்துஷ்டராய்க் கொண்டு ஸம்மதித்து, கலியாணம்கொடித்து' என்ற குருபரம்பராப்ரபாவவாங்கியம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. "கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரோழெழுமிறப்பும், மாசுதிரதுபெற்று நம்முடையவாழ்வு வாய்க் கின்றவா" என்றார் திருவாய்மொழியிலும்.)

செய்யுட்களென்ற ஒரு பொருளினிடத்து, 'மறைக்கு அலங்காரம்' முதலாகப் பலபொருள்களின் தன்மையை ஆரோபித்துக்கூறியது, பலபடப்புனைவணி; கீழ்வந்த "தனமாஞ்சிலர்க்கு" என்ற செய்யுளும் இவ்வணியின் பார்ப்பும்; இதனை வடநூலார் உல்லேகாலங்கார மென்பர். "நெஞ்சுக்கிருள் கடிதீபம் அடங்காநெடும்பிறவி, நஞ்சுக்குநல்லவமுதம் தமிழ் நன்னூற்றுறைக, ளஞ்சுக்கிலக்கியம் ஆரணசாரம் பரசமயப், பஞ்சுக்கனலின் பொறி பரகாலன்பனுவல்களே" என்ற பெரியதிருமொழித் தனியனோடு இச்செய்யுளை ஒப்பிடுக.

ஆயிரம்ஆம் மறை என்று பதம்பிரிப்பினு மாம். 'செய்யுட்களாயிரம்' என்று கூட்டுதலும் ஒன்று.

இச்செய்யுளில் 'பனுவற்கெல்லாம்தாய்' என்றும், கீழ்ச்செய்யுளில் 'பனுவற்குமூலம்' என்றும் கூறியவற்றிற்கு நிதரிசனமாக வினோதரசமஞ்சரியில் வருவதொரு விஷயம்:—'திருவள்ளுவர் குறள்செய்தகாலத்தில், அவரும் ஒளவையும் இடைக்காடரும் சந்தித்த சமயத்தில், வள்ளுவரை நோக்கி மறைஇருவரும் 'நீர்செய்த நூல் எத்தன்மைத்தாகியது?' என்று வினாவ, அவர் 'அகஸ்தியராற் பிரசித்தம் பண்ணப்பட்ட இயல் இசை நாடகம் என முத்திறத்ததாகிய தமிழும், என்னாற்செய்யப்பட்ட குறளும், உடையநங்கையின் திருக்குமாரராகிய சடகோபர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் புத்ராஸ்தானமாகிய வழி நூலாம்' என்னுங் கருத்தை உள்ளமைத்து "குறுமுனி வன்முத்தமிழும் என்குறளும் நங்கை, சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்" என்று சொன்னதையும்; அதுகேட்டு, ஒளவை, 'அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சதுர்விதபுருஷார்த்தத்தையும் அறப்பால்முதலிய முப்பாலுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்ட உண்மைப்பொருளாகிய எவ்வகைப்பட்ட வேதங்களுக்குஞ் சம்மதமான மேலானபொருளை, குளிர்ச்சிதங்கிய தாமிரபருணிதீரத்தி லிருக்குந் திருக்குருகூரிற் காரிமுதலியார்புதல்வராய் அவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியாகிய திரவிடவேதமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்; நான், அவர்கள் சொல்லை மறுத்து, அக்குறளை, இந்த உலகத்திற்குத் தாயாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனாற் பிரமனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிவந்த கீர்வாணவேதமென்றே சொல்லுவேன்' என்னுங் கருத்தை உள்ளிட்டு "ஐம்பொருளும் நாற்பொருளும் முப்பொருளிற் பெய்தமைத்த, செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத் - தண்குருகூர்ச், சேய்மொழிய தென்பர் சிலரி யானிவ்வுலகின், தாய்மொழிய தென்பேன் தகைந்து" என்று சொன்னதையும்; இடைக்காடர் 'திரவிடவேதமாகிய சேய்மொழியையும் கீர்வாணவேதமாகிய தாய்மொழியையும் ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்தில், இரண்டும் ஒன்றேயாம். திருவாய்மொழியை யாவரும் சங்கையின்றி வேதமென்றே சொல்லுவார்கள். திருவாய்மொழியைப்போலச் சிறந்தநூல்கள் அநேகம்உண்டு என்று சிலர் குதர்க்கஞ் செய்தாலும், நான், அவர்களை மறுத்து, அவைகளும் இந்தக்குறளும் அத்திருவாய்மொழியினது சாயையா யிருப்பவைக ளென்றே சொல்லுவேன்' என்னுங் கருத்தை யடக்கி, "சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பி லிரண்டு மொன்றவ், வாய்மொழியை யாரு மறையென்ப - வாய்மொழிபோ,

லாய்மொழிகள் சாலவுளவெனினு மம்மொழியின். சாய்மொழி யென்பேன் யான் தகைந்து” என்று சொன்னதையும் நினையாமற்போனோமே’ என்பது.)

க0. செய்யோடருவிக்குருகைப்பிரான்றிருமலைநகங்கள்
கையோர்கனியெனக்காட்டித்தந்தான்கழற்கைகமலம்
பெய்யோமவன்புகழ்த்திப்பிதற்றிப்பித்தாய்த்திரியோ
மையோவறிதுமென்றேயுபகாரத்தினுற்றலையே.

(இ - ள்.) செய் - வயல்களில். ஒடு - விரைந்துபாய்கின்ற, அருவி-கீர்ப் பெருக்கையுடைய, குருகை - திருக்குருகரில் அவதரித்த, பிரான் - தலைவரான ஆழ்வார், திருமலை-ஸ்ரீமந்தாராயணனை, நங்கள் கை ஓர்கனி என காட்டி தந்தான் - நம்முடைய கையிற் கிடைத்ததொரு பழத்தைப்போல (ஸ்வரூபம் நன்குவிளங்கும்படி) காட்டி உபகரித்தருளினார்; (அவன்) கழற்கே - அவ் வணம் மகோபகாரஞ்செய்தவருடைய திருவடிகளிலே, கமலம் பெய்யோம் - தாமரைமலர்களை இட்டு அருச்சிக்கின்றோமில்லை! அவன் புகழ் எத்திபிதற்றி பித்து ஆய் திரியோம்-அந்த ஆழ்வாருடைய கீர்த்தியை எடுத்துத் துதித்துப் பலகாலஞ்சொல்லி (அவ்விஷயத்திலே நம்மைப்) பித்தமென்றே (பிரச்சொல்லும்படி) பாவசமாய்த் திரிதலுஞ் செய்திலோம்!! ஐயோ-அத்தோ! உபகாரத்தின் ஆற்றலை என்றே அறிதும் - (ஆழ்வார்செய்தருளிய உதவியின்பெருமையை என்றைக்குத்தான் அறிவோம்! (எ - று.)

என்றஇது, எவ்வாற்றாலும் உணர்தற்கு அரிய பகவானுடைய சொகுபத்தை ஆழ்வார் தெளிவாகஉணர்த்திவினக்கி எளிதிற்காட்டி யருளினமையாகிய பேருதவிக்கு உலகத்தவரனைவரும் கடமைப்பட்டிருக்கவும் பெரும்பாலார் அதனை உணர்ந்து அவர்திறத்தில் வழிபாடுசெய்தலின்றிப் பழுதேபல பகலும்போக்குகலைக்குறித்துக் கழிவிடக்கமாகக் கூறியவாரும். அவருடைய திருவடிகளில் மலர்களைக்கொண்டு அருச்சனைசெய்தும் அவர்புகழையே எப்பொழுதும்எடுத்துச்சொல்லியும் உய்தல் தவிர, அவர்செய்த பேருதவிக்கு ஏற்றபடி பிரதியுபகாரஞ்செய்யக்கூடிய தொன்று மில்லை யென்பதும் இதிற்போதரும். கையோர்கனியெனக் காட்டித்தருதல் - கைவசமாய்ப்படி காட்டிக் கொடுத்தல்; (“கையிற்கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரினும்.” “கையிலங்கு நெல்லிக்கனி.” “காதலாமலகம்.” “உயரத்திலேயிருக்கிற மகாபலமானது அடியிலேயிருக்க மடியிலேயிழும்படி கைகண்ட பலமாயிருக்கும்.” “கையுறைநெல்லித்தன்மையி னெல்லாங்கடைகண்டாம்” என்பன காண்க.)

வயலை ‘செய்’ என்பது - கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டனுட் பன்றி நாட்டில் வழங்குந் திசைச்சொல். ‘நன்செய்’ ‘புன்செய்’ என்ற வழக்குக் காண்க. அருவி - மலைகீர்ப்பெருக்கு; இங்கு, பொதியமலையினின்ற வரும் பொருநையாற்றின்வெள்ளம். ‘நங்கள்’ என்ற தன்மைப்பன்மை - பிறரையும் உளப்படுத்தியது. கழற்கு = கழலில்: உருபுமயக்கம்; எ-பிரிவில். பிதற்றதல் - பேசுதல்; “இசைத்த விழுத்த வியம்பல் புகதல், பிதற்ற வென்றிவை பேசுதலாகும்” என்பது, பிங்கலந்தை. அவரது புகழின்பெருமைக்கு ஏற்றபடி அதனை ஒழுங்காக எடுத்துக்கூறுந் திறமைதானும் எங்கட்கு அரிதென்பது:

‘பிதற்றி’ என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் தோன்றும். பித்துஆய்த்திரிதல் - காண்பவர் பேய்பிடித்தவரென்னும்படி பரவசப்பட்டுப் பலவிடத்துஞ் செல்லுதல். “நேசனைக் காணாவிடத்து நெஞ்சாரவே துதித்தல், ஆசானே யெவ்விடத்து மப்படியே,” “குரும் ப்ரகாசயேந் நித்யம்” என்றபடி ஆசார்யருடைய பெருமைகளை ஊரும் நாடும் உலகமும் எல்லாம் அறியும்படி வெளியிடுதல் தகுதியாதல் காண்க; “எண்டிசையுமறிய இயம்புகேன், ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே” என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்ததும் உணர்க. “அரங்கனுக்கடியார்களாகியவருக்கே, பித்தராமவர் பித்தரல்லர் கள் மற்றையார் முற்றும்பித்தரே” என்றபடி பாகவதவிஷயத்திலே பக்தி காரியமான பித்துஎறித் திரிதல் உரியதாதலால், அது வேண்டப்பட்டது; உரியவிஷயத்திற் பித்துக்கொண்டவர் பித்தராகார், உரியனவல்லாதவிஷயங் களிற் பெருவிருப்புக்கொண்டவரே பித்தராவ ரென்க.

நம்மாழ்வார் செய்தருளின உபகாரத்தின் வைபவத்தைப் பாராட்டி ஸ்ரீமதுரகவிகள் “அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற, அருளிஞானவ்வுருமறையின்பொருள், அருள்கொண்டாயிர மின்தமிழ் பாடினான், அருள்கண்டிரிவ் வுலகினில் மிக்கதே” என்று அருளிச்செய்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. (க0)

கக. ஆற்றிற்பொதிந்தமணலின்னெருகையருமாமறைகள்
வேற்றிற்பொதிந்தபொருள்களெல்லாம்விழுமாக்கமலஞ்
சேற்றிற்பொதியவிழ்க்குங்குருகூர்செஞ்சொற்பதிக
நூற்றிற்பொதிந்தபொருளொருகூறு நுவல்கிலவே.

(இ - ள்.) ஆற்றில் பொதிந்த மணலின்தொகை - ஒருநதியிலேபொருந்தின மணல்க ளெத்தனையோ அத்தனையாகவுள்ள [அநந்தங்களென்னும்படி அளவிறந்தனவான], அரு மா மறைகள் வேற்றில் - (ஒதியுணர்தற்கு) அரியனவும் சிறந்தனவும் பலவேறு வகைப்பட்டனவுமாகிய வேதங்களனைத்திலும், பொதிந்த - உள்ளடங்கிய, பொருள்கள் எல்லாம் - சகல அர்த்தங்களும்,—விழு மா கமலம் - சிறந்த பெரிய தாமரைமலர்கள், சேற்றில் பொதி அவிழ்க்கும் - சேறுள்ள விடங்களிலெல்லாம் கட்டவிழ்த்துமலரப்பெற்ற, குருகூர்-திருக்குருகூரிலவதரித்தவரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, செம் சொல்பதிகம் நூற்றில்-செந்தமிழ்ச்சொற்களாலாகிய நூறுதிருப்பதிகங்களில், பொதிந்த-நிரம்ப அமைந்த, பொருள் - அருத்தத்தின், ஒரு கூறும் - ஒருபகுதியையாயினும், நுவல்கில-சொல்லமாட்டிற்றில்; (எ - று.)—ஏ-தேற்றம்.

அளவிறந்த அரிய பெரிய பல வேதங்களிலு முள்ள பொருள்களெல்லாங்கூடி, திருவாய்மொழி ஆயிரம்பாசுரத்திற் கூறிய ஸாரார்த்தத்தின் ஒருபகுதியளவுஞ் சொல்லினவல்ல வென்பதாம்; என்றது, சுருங்கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய அழகுகளோடு தத்துவப்பொருள்களின் ஸாரங்களை எடுத்துச்சொல்லிவிளக்குந்தன்மையில் வடமொழிவேதங்களினும் இத்தென்மொழிவேதம் மிகச்சிறந்ததென்று இதன்வைபவத்தைக் கொண்டாடிக் கூறியவாறு; துதிவகையாகிய இது ‘நஹிசிந்தாந்யாய’ த்தால் வேதத்தைப் பழித்ததாகாதென்க. ‘ஓர்ஆத்மாவுக்கு ஹிதாம்சத்துக்கு ஒருபாட்டே அமையும்படியிறே இவர்பாடிற்று’ என்பர் ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை. எண்ணலள

வைக்கு உட்படாதென்றற்கு: 'ஆற்றிற்பொதித்த மணலின் தொகை' என்றார். 'மறைகள்வேறு' என்றது - ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்ற நால்வகை வேதங்களை. தாமரைக்குச் சிறப்பு - திருமகளுக்கு வாஸஸ்தாந மாதல். அது பங்கஜமாதலால், 'சேற்றிற்பொதியவீழ்க்கும்' எனப்பட்டது. இவ்வர்ணனை, மருதநிலமாகிய குருகூரின் கீர்வனத்தை யுணர்த்தும்; 'செய்ய தாமரைப்பழனத் தென்னங்குருகூர்ச் சடகோபன்" என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. பதிகம் - பத்து அல்லது பதினொரு செய்யுள் கொண்டது: 'தசகம்' எனப்படும்; இதனை 'திருமொழி' என்றல், வைஷ்ணவசம்பிரதாயம்.

[இயலிடங்கூறல்.]

கஉ. இலவேயிதமுளவேமுல்லையுள்ளியம்பும்மொழியுஞ்
சிலவேயவைசெழுந்தேனெக்குமேதமிழ்ச்செஞ்சொற்களாற்
பலவேதமுமொழிந்தான்குருகூர்ப்பதுமத்திரண்டு
சலவேல்களுமுளவேயதுகாணென்றனியுயிரே.

(இ - ள்.) தமிழ் செம் சொற்களால் பல வேதமும் மொழிந்தான் - செவ்விய தமிழ்மொழிகளினூற் பலவகைவேதங்களின் பொருளையெல்லாம் அருளிச்செய்தவரான ஆழ்வாருடைய (திருவவதாஸ்தலமாகிய, குருகூர்-திருக்குருகூரிலே, பதுமத்து - ஒரு தாமரைமலரிலே, இதழ் - இதழ்கள், இலவே - இலவமலரேபோலும்; (அவ்வீதழ்களினுள்ளே), முல்லை உளவே - முல்லையரும்புகள் உள்ளனவே; உள் இயம்பும் மொழியும் சிலவே - அவற்றுள்ளே பேசப்படும் பேச்சுக்களும் சிலவே (உண்டு); அவை - அந்தச் சின்மொழிகள்தாம், செழுந் தேன் ஒக்குமே - சுவைமிக்க தேனையே போலும்; (மற்றும் அத்தாமரைமலரில்), இரண்டிசலம் வேல்களும் உளவே - அசைகின்ற இரண்டு வேலாயுதங்களும் உள்ளனவே; அது காண் என் தனி உயிரே - (இவை யனைத்தையுமுடைய) அவ்வுருவந்தான் எனது தனிப்பட்ட உயிர்போன்ற காதலி யென்று (நீ) உணர்வாய்; (எ - று.)

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடிதற்குப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனாய் ஓர் உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக்கொய்துவிளையாடிதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்த்தவனவிலே, ஒவ்வொரு வியாஜத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்தில், ஒவ்வொருவியாஜத்தாற் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப்பட்டவளும் அப்புருஷன் அங்கு வந்துசேர, இருவரும் ஊழ்வினைவசத்தால் இங்ஙனம் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல்கொண்டு கார்தர்வவிவாக கிரமத்தாற் கூடி உடனே பிரிவர்; இச்சேர்க்கை, இயற்கைப்புணர்ச்சியென்றும், தெய்வப்புணர்ச்சியென்றும், முன்னுழப்புணர்ச்சியென்றும் பொருளிலக்கணத்திற் கூறப்படும். இங்ஙனம் கலந்து பிரிந்த தலைமகன் பின்பு தனதுதோழனைத் துணையாகக்கொண்டு மீண்டும் அத்தலைமகளைச் சந்தித்தல், முறைமை; அது, பாங்கட்கூட்ட மெனப்படும். அதற்கு உரிய துறைகள் பலவற்றில், 'இயலிடங்கூறல்' என்ற துறை, இச்செய்யுளின் கூறியது; அதாவது - முதலிற் கலந்து பிரிந்த தலைமகன், பின்பு தன்னை யடுத்துத் தன்மெலிவைக் கண்டு 'நீ இவ்வாறு ஆதற்குக் காரணம் என்னோ?

என்று வினாவிய பாங்கனுக்கு, 'யான் ஒருத்திவலையிலே அகப்பட்டேன்' என்று உற்றதுகூற, அதுகேட்ட பாங்கன் 'நினது ஒழுக்கம் தக்கதன்று' என்று சிலகூறியபின்பும், தலைமகன் தெளிவுபெறாது வருந்தவே, பாங்கன் இரக்கங்கொண்டு 'நின்னாற் காணப்பட்ட வடிவம் எத்தன்மைத்து? அதனை நீ கண்ட இடம் எது?' என்று இயலும் இடமும் வினாவு, அதுகேட்ட தலைமகன் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'என்னாற்காணப்பட்ட வடிவுக்கு இயலிவை இடமிது' என்று கூறுதல்.

'இதழ்' என்றது-இங்கு, வாயிதழ்களை. அவற்றிற்கு இலவம்பூ உவமை - செம்மைக்கும், மென்மைக்கும். 'மூல்லை' என்றது - அவ்வரும்புகள்போல் வெண்ணிறமான வடிவையுடைய பற்களின் வரிசையை. மொழிக்குத்தேன் உவமை - இனிமையில். கண்டவர் கண்களைக் களிப்பிக்குங் கட்டழகுபற்றி முகம் 'பதுமம்' என்றும், கூரியவடிவும் ஆடவர்கெஞ்சிற்பாய்ந்து அதன்வலி மையைக்கெடுத்து அதனை வருத்துந்திறமும் பற்றிக் கண் 'வேல்' என்றுங் கூறப்பட்டன. இன்றியமையாமையும் மிக்கஅன்புக்குஇடமாதலும் தோன்ற, 'உயிர்' என்றது. தனிஉயிர் - ஒப்பற்ற உயிர்எனினுமாம். கண்களின்பிறழ்ச்சி பற்றி, அதற்கு உபமானமான வேலுக்கு 'சலம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. சலவேல்என்பதற்கு-மாறுபாட்டையுடையவேல் என்று உரைப்பாரு முளர். 'மொழியுஞ் சிலவே' என்றது, மிதமாகப்பேசுபவளாதலால்.

மூல்லை, பதுமம், வேல் என்பன - உருவகவுயர்வுநவீந்தியால் உபமையத்தின்மேல் நின்றன. மொழியின் செழுமையைக் கருதி, அதற்கு உவமையாகிய தேனுக்குச் செழுமை அடைமொழியாக்கப்பட்டது. உணர்தற்குஅரியவைதிக சப்தம்போலன்றி எளிதிலுணரத்தக்கவையான தமிழ்ச்சொற்களினாலென்பார், 'தமிழ்ச்செஞ்சொற்களால்' என்றார். பலவேதமும்மொழிந்தான்' என்றது, அநந்தமானவேதங்களின் அருத்தத்தைத் தொகுத்துச் சுருக்கிக் கூறியருளிய தென்றவாரும். இச்செய்யுளின் முதலடியிற் சொற்போக்கினால் 'இல', 'உள' என்ற மாறுபட்டசொற்கள் அமைதல், முரண்தொடையின் பாற்படும்; "மொழியினும்பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இரண்டுமூன்றாமடிகளில் சில பல என்பனவும், மூன்றுநான்காமடிகளில் இரண்டு தனி என்பனவும் வந்ததையும் தொடைமுர ணென்னலாம். இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடி - உவமை. பயன் - பாங்கற்கு உணர்த்தல்.

தோத்திரப்பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலை இலக்கியங்கள்கொண்டுஉணர்க. அருமறைப்பொருளை அருளிஞால் தமிழிற்பாடியுதவியவரான ஆழ்வாருடைய திருமுகமண்டலத்தின் திவ்வியசௌந்தரியத்தையும், கூரியஞானவிகாஸத்தையும் திருவாய்மலரின் செவ்வியையும், அதனகத்தேவிளங்குகின்ற சுத்தமான தந்த பங்க்தியையும், அங்குநின்றவெளிவருகிற சுருங்கச்சொல்லல்முதலிய அழகு களோடுகூடிய செவ்விய தீஞ்சொற்களையுங் கண்டு அவற்றில் ஈடுபட்ட பாகவதர், தங்கள் ஈடுபாட்டைக் கண்டு உசாவிய அன்பர்கட்கு, அந்த ஆழ்வாருடைய இயல்புகளையும் திருவவதாரஸ்தலத்தையும் அவர் தங்கட்கு இன்றி

யமையாதவ ரென்ற அருமையையும் எடுத்துக்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருளாதலை உய்த்துணர்க; விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்வாபதேசத்தில், தலைமகள் - ஆழ்வார், தலைமகன் - பாகவதர். (௧௨)

கந. உயிருருக்கும்புக்குணர்வுருக்கும்முடலத்தினுள்ள
செயிருருக்கொண்டநந்திங்குருக்குந்திருடித்திருடித்
தயிருருக்குந்நெய்யொடுண்டானடிச்சடகோபன்சந்தோ
டயிருருக்கும்பொருநற்குருகரெந்தையந்தமிழேழ.

(இ - ள்.) தயிர்-தயிரையும், உருக்கும் நெய்யொடு - உருக்குதற்குஉரிய வெண்ணெயையும், திருடி திருடி உண்டான் - (திருவாய்ப்பாடியில்) இடத் தொறும் நாஸ்தொறும் எப்பொழுதும் மிகுதியாகக் கனவாடி அழுதுசெய்தரு ளியவனான திருமாலினது, அடி-திருவடிநிலையாகிய. சடகோபன்-சடகோப னென்னுந் திருநாமமுடையவரும், சந்தோடி அயிர் உருக்கும் பொரு நல் குரு கூர் எந்தை - (பரிமளத்தாற்) சந்தனத்தையும் (சுவையினிமையாற்) சருக்க ரையையுந் தோற்கச்செய்கின்ற பொருநையென்னுந் தாமிர்பர்ணிகதி மாயப் பெற்ற திருக்குருகூரில் அவதரித்தவருமான நம்மாழ்வாருடைய, அம் தமிழ்- (அழகிய தமிழ்ப்பாசுரங்கள்),—உயிர் உருக்கும் - (ஒதுகிற நம்முடைய) உயி ரை(ப் பக்திமிகுதியினால்) உருகச்செய்யும்; புக்கு உணர்வு உருக்கும்-உள்ளே பிரவேசித்து (அகத்துஉறுப்பான) மனத்தை (ஆனந்தாதிசயத்தாற்) கரையச் செய்யும்; செயிர் உரு கொண்ட நம் உடலத்தின் உள்ள தீங்கு உருக்கும் - குற்றத்தானே புருஷவடிவங்கொண்டாந் போன்ற நமது தேகசம்பந்தத்தா லாகிய (காமம் கோபம் முதலிய) பொல்லாங்குகளைப் போக்கும்; (எ று.)

உருக்குதல் - உருகச்செய்தல், நெகிழ்த்துகரைவித்தல், மெலிவித்தல். தீங்கு - தீக்குணம், தீச்செயல்கள். உருக்கும்நெய்—‘உருக்கும்’ என்பது - எதிர்காலப்பெயரெச்ச மாதலால், இனிமேல் உருக்கப்படும் நெய் எனக் கொண்டு, வெண்ணெயெனப்பட்டது; (சீவகசிந்தாமணியில் “வெம்புஞ்சுடர்” என்பதற்கு-நச்சினூர்க்கினியர் ‘இளஞாயிறு’ எனப் பொருள்கொண்டு, ‘மேல் வெம்பும் என எதிர்காலம்நோக்கிற்று’ என்றமை காண்க.) இனி, உருக்கு மென்பதை, காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்தியதெனக் கொண்டு, உருக் கும்நெய்-வெண்ணெயுருக்கினநெய் [அதாவது - புத்துருக்குநெய்] என்றும் கொள்ளலாம். பெருமாள் கிருஷ்ணாவதாரத்திற் கோகுலத்திலே ஆய்ச்சியர் வைத்த பால் தயிர் வெண்ணெய் நெய் முதலியவற்றைக் கனவுசெய்துஉண் டமை, பிரசித்தம். ஆழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந் தரங்கபக்தராக இருந்ததுபற்றி அப்பெருமானதுபாதுகை ‘ஸ்ரீசடகோபன்’ என்று இவரது திருநாமத்தை யிட்டு வழங்கப்படுதல் தோன்ற, ‘உண்டான டிச்சடகோபன்’ என்று ரென்க; “முகில்வண்ணனடியையடைத் தருஞ்சுடி யுய்ந்தவன்” என்றபடி திருமாலின் திருவடிகளைச் சரணமடைத்து அடிமை பூண்ட சடகோபன் எனினுமாம். ‘சந்தோடிஅயிர்உருக்கும்’ என்பதற்கு - (நீர்ப்பெருக்கு மலையினின்று விசையுடன்வந்து பெருகும்போது) சந்தனமாத் தையும் நுண்மணலையுங் கரையச்செய்துவரு மென்று உரைப்பினுமாம். பொருநை யெனினும், பொருந லெனினும் ஒக்கும். (௧௩)

கசு. அந்தமிலாமறையாயிரத்தாழ்ந்தவரும்பொருளைச்
செந்தமிழாடத்திருத்திலனேனிலத்தேவர்களுந்
தந்தம்விழாவும்முகுமென்னுந்தமிழார்கவியின்
பந்தம்விழாவொமுகுங்குருகூர்வந்தபண்ணவனே.

(இ - ள்.) ஆர் தமிழ் கவியின்-(இலக்கணம்) நிரம்பிய தமிழ்ப்பாடல்கள்
(சீர்கேடின்றி ஒழுகுதல்) போல, பந்தம் விழா ஒழுகும் - ஒழுங்காக [முறை
மைதவறாமல்] நித்திய நைமித்திக உத்ஸவங்கள் நடக்கப்பெற்ற, குருகூர் -
திருக்குருகூரில், வந்த-அவதரித்த, பண்ணவன் - பெரியவரான ஆழ்வார்,
அந்தம் இலா மறை ஆயிரத்து ஆழ்ந்த அரும் பொருளை-அழிவில்லாதனவும்
அநேக ஆயிரம் சாகைகளாகவுள்ளனவுமான வேதங்களின் ஆழ்ந்த அருமை
யான ஸரார்த்தத்தை, செம் தமிழ் ஆக திருத்திலனேல் - செவ்விய தமிழ்த்
திவ்வியபிரபந்தங்களாகச் சீர்திருத்தி அருளிச்செய்யா திருந்தனரானால்,நிலத்
தேவர்களும் தம் தம் விழாவும் அழகும் என் ஆம் - அந்தணர்களும் (அவ்வந்த
ணர்களில்) அவரவர் கொண்டாடிச்செய்யுந் தேவாலய உத்ஸவங்களும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயும் யாதாய்முடியும்? [சிறிதும்சிறப்புறா என்றபடி]; (எ-று.)

பூதேவ ரொனப்படுகிற அந்தணர்கட்கு “குருகூர்ச்சடகோபன்சொற்,
சந்தங்களாயிரத்திவைவல்லார் முனிவரே” என்றபடி ஆழ்வாரருளிச்செயல்
களை ஒதினொல்மாத்திரமே சிறப்புண்டு என்பதும், கோயில்களில்நிகழும் நித்
தியநைமித்திகஉத்ஸவங்களிலெல்லாம் தமிழ்வேதங்களையோதவேண்டுமென்
பது ஸ்ரீபாஞ்சராத்திராதிசாஸ்திரசம்மத மென்பதும், “குருகூர்ச்சடகோபன்
சொன்ன, குறிகொளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்,
அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவ ராழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே” என்றபடி அரு
ளிச்செய லோதினாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வபூர்த்தியுண்டா மென்பதும் பற்றி,
இங்ஙனங்கூறினார். எம்பெருமானுடைய ஐந்துவகைநிலைகளுள் பரத்வம்,
வியூகம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம்என்ற நான்குக்கும் முறையே வேதம் பாஞ்ச
ராத்திரம் இதிகாசம் ஸ்மிருதி என்பனபோல அர்ச்சாவதாரத்துக்கு ஏற்ற
துதி திவ்வியபிரபந்தங்களே யென்பதையும் உணர்க. அஃறிணையிருபாலுக்
கும் பொதுவான ‘எவன்’ என்ற வினாவினைக்குறிப்புப்பெயர், என் என்று
விகாரப்பட்டது; ஆகவே, ‘நிலத்தேவர்களும் தந்தம்விழாவும் அழகும்’ என்
னாம்’ என்ற முடிபு - உயர்திணையும் அஃறிணையும் அடுக்கி, மிகுதிபற்றி,
அஃறிணைமுடிக்குஞ்சொல்லைக் கொண்ட திணைவழுவமைதியாம்: தேவர்கள்
என உயர்திணைப்பொருள் ஒன்றேயாக, விழாவும் அழகும் என அஃறிணைப்
பொருள் இரண்டாதல். இங்கே மிகுதி. அன்றி, ‘ஆகும்’ என்ற செய்யு
மென்முற்றின் விகாரமான ‘ஆம்’ என்றது “பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலை
தன்மையிற், செல்லாதாகுஞ் செய்யுமென்முற்றே” என்றபடி பலர்பாலுக்கு
வராமை காண்க.

(அந்தமிலாமறையாயிரத் தாழ்ந்த அரும்பொருளைச் செந்தமிழாகத்
திருத்திலனேல்—‘அல்பச்ருதர்கலக்கினச்ருதி நன்னூனத்துறைசேர்ந்து
தெளிவுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது’, ‘மேகம்பருகினஸமுத்ரரம்புபோலே

‘நூற்கடல்சொல், இவார்வாயனவாய்த் திருத்தினவாதே ஸர்வதாஸர்வோப ஜீவ்யமாமே’ என்ற ஆசார்யஹ்ருதயவாக்கியங்கள் கோக்கத்தக்கன.)

முறைகேடின்றித் திருவீழாடத்தற்கு, தமிழ்க்கவியின் முறைகேடிண் மையை உவமைகூறியதனால், இந்நூலாசிரியரது பாஷாபிமானம் விளங்கும். பண்-பெருமை; அதனையுடையவன், பண்ணவன். (கச)

கரு - பண்ணப்படுவனவும் முளவோமறையென்றுபல்லோ ரெண்ணப்படச்சொற்றிகழச்செய்தானியலோடிசையின் வண்ணப்படைக்குத்தனித்தலைவேந்தன்பலருகுத்த சுண்ணப்படர்படப்பைக்குருகர்வந்தசொற்கடலே.

(இ - ள்.) இயலோடு இசையின் வண்ணம் படைக்கு - இயற்றமிழ்த் துறைவகைகளும் இசைத்தமிழ்த்துறைவகைகளு மாகிய சேனைகட்டு, தனி தலை வேந்தன் - ஒப்பற்ற தலைமைபூண்ட அதிபதியும், - மலர் உகுத்த சுண் ணம் படர்-பூக்கள்சிந்திய மகரந்தப்பொடிகள் பரவப்பெற்ற, படப்பை - மருத நிலத்துணராகிய, குருகர் - திருக்குருகரில், வந்த - அவதரித்த, சொல் கடல் - சொற்கள் நிறைந்த கடலுமாகிய ஆழ்வார், - பண்ணப்படுவன மறையு ம் உளவோ என்று பல்லோர் எண்ணப்பட - (நூதனமாகச்) செய்யப்படு வனவாகிய வேதங்களும் உண்டோ வென்று பலபேராலும் கருதப்படுமாறு, சொல் திகழ - சொற்கள் சிறப்புற்று விளங்க, செய்தான் - (தமிழ்த்திவ்வியப் பிரபந்தங்களை) அருளிச்செய்தனர்; (எ - று.)

ஸம்ஸ்கிருதவேதம்போலவே தமிழ்மறையாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களும் நித்தியமென்பது, ஆன்றோர்கொள்கை. திவ்வியப் பிரபந்தங்களை ஆழ்வார்கள் இயற்றியதாகச்சொல்லுதல் என்னெனின், - வடமொழிவேதங்களை அன்ன வடிவங்கொண்ட திருமாலினிடம் உபதேசம்பெற்ற பிரமன் தனது வாக்கினால் வெளியிட்டமாத் திரத்தைக்கொண்டு “முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும், முன்னம்படைத்தனன் நான்மறைகள்” என்று பிரமன் தானே அவற்றைப்படைத்ததாகச் சொல்லுதலும், பின்பு அவ்வடமொழி வேதங்களின் ஒவ்வொருபகுதியை ஒவ்வொருமுனிவர் ஒவ்வொரு சமயத்தில் வெளியிட்டதுகொண்டு அந்தப்பகுதியை அக்கந்தமுனிவரையற்றியதாக அவரவர்பெயரையிட்டுவழங்குதலும் போலவே, எம்பெருமான் திருவருளால் உணர்த்த ஆழ்வார்கள் திவ்வியப்பிரபந்தங்களை யுணர்ந்து வெளியிட்ட மாத் திரத்தைக்கொண்டு அவர்கள் செய்ததாகச் சொல்லுதலும் உபசாரவழக்காம் என்பது, சம்பிரதாயம். ஸம்ஸ்கிருதவேதம் அபெளருஷேயமும் நித்தியமு மாய் ‘செய்யாமொழி’ என்று பிரசித்திபெற்றிருத்தலையும், திருவாய்மொழி யில் “குருகர்ச்சடகோபன், சொல்லப்பட்ட வாயி” என்றுதப்போல் பல விடங்களில் வருதலையும், அதுவடமொழியும் இதுதென்மொழியுமாய் நின்று சிலவேறுபாடுடையனபோலத் தோன்றினும் உய்த்துணருமிடத்தூக் கருத்து வேறுபடாமையையுங் கண்டு, ‘பண்ணப்படுவனவும் உளவோ மறை’ என்று பல்லோர் எண்ணுவ ரென்க; இதனை, “செய்யாமொழிக்குத் திருவள்ளுவர் மொழிந்த, பொய்யாமொழிக்கும் பொருளொன்றே” என்றுதப்போக் கொள்க.

இயலோடிசையின்வண்ணப்படைக்குத்தனித்தலைவோந்தன் முத்தமிழ்த் துறைகளை ஒழுங்குபடுத்திநடத்துபவ னென்க. வண்ணம்-விதம். சுண்ணம் - சூர்ணம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. 'சுண்ணம்படர்' என்பது, சுண்ணப் படர் என்று வலித்தல்பெற்றது. நீர்நிறைந்த கடல்போலச் சொற்கள் நிரம் பிய ஆகர மென்பார், 'சொற்கடல்' என்றார், 'அருட்கடல்' என்றாற்போல: உருவகம். பண்ணப்படுவனவும், உம் - இறந்ததூதழுவிய எச்சம்; செய்யா மொழியாகிய மறையைத் தழுவுதலால். சொற்று இசுழ்ச்செய்தானென்று பதம்பிரித்து, (பகவத்விஷயமான திவ்வியபிரபந்தங்களைக்) கூறி (விஷயந் தரங்களை) இசுழப்பண்ணினு னென்று உரைப்பாரு முளர். (கரு)

கக. கடலைக்கலக்கியமுதமார்க்களித்தான்களித்தார்
குடலைக்கலக்குங்குளிர்சங்கினுன்குறையாமறையின்
றிடலைக்கலக்கித்திருவாய்மொழியெனுந்தேனைத்தந்தா
னடலைப்பிறப்பறுத்தென்னையுமாட்கொண்டநாயகனே.

(இ - ள்.) களித்தார் குடலை கலக்கும் - செருக்கிய பகைவர்களுடைய குடலை (அச்சத்தாற்) கலங்கச்செய்கின்ற, குளிர் சங்கினுன் - குளிர்ந்த சங் கத்தையுடையவனுன திருமால், கடலை கலக்கி - திருப்பாற்கடலைக் கலங் கச்செய்து [கடைந்து], அமுது அமார்க்கு அளித்தான்-(அதனினின்று எழு ந்த) திவ்வியாமிருதத்தை (யெடுத்து)த் தேவர்கட்குக் கொடுத்தருளினுன்; (அதுபோல),—நடலை பிறப்பு அறுத்து என்னையும் ஆட்கொண்ட நாயகன் - துன்பத்தைச் செய்கிற பிறப்பையொழித்து என்னையும் அடிமைகொண்டரு ளின தலைவரான ஆழ்வார், குறையா மறையின் திடலை கலக்கி - குறைவில் லாத வேதமாகிய (ஏறுதற்குஅரிய) மேட்டை அளவின்மையையொழித்து அளவுடையதாக்கி, திருவாய்மொழி எனும் தேனை தந்தான் - திருவாய் மொழியென்கிற திவ்வியபிரபந்தமாகிய தேனை (மனிதர்கட்கு)க் கொடுத்தருளினுன்; (எ - று.)

இச்செய்யுளிலுள்ள இரண்டுவாக்கியங்களில், முந்தினது உபமானமும், பிந்தினது உபமேயமுமாய் நிற்க, இடையில் உவமவுருபு இல்லாமையால் எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

திருப்பாற்கடல்கடைகளில், மந்தரமலையாகியமத்தைச்சுற்றிய வாசுகி யென்னும் மகாநாகமாகிய கடைகயிற்றின் வாற்புறத்தைப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலைப்புறத்தைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இரு திறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லா தவராய் நிற்க, அதுநோக்கி எம்பெருமான் தான் ஒருதிருமேனியைத்தரித் துத் தேவர்கள்பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர் கள் பக்கத்திலேயும் நின்று பாம்பின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வல மும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தருளியபொழுது, அமிருதத்துடன் தேவ லோகத்துச்செல்வங்களெல்லாம் வெளியெழுந்தவளவிலே, அசுரர்கள் அமி ருதத்தை வலியக் கவர்ந்துகொள்ளத் தொடங்க, நாராயணமூர்த்தி மோகி னிப்பெண்வடிவங்கொண்டு அவ்வடிவழகினால் அசுரர்களை மயக்கி அமிருதத் தைத் தான் கைக்கொண்டு தேவர்கட்கு அதனைப்பகிர்ந்துகொடுத்தனென

பது, புராணகதை. இவ்வாலாற்றினால், தன்னைச்சாணமடைந்தவரைத் தன் சிரமம் பாராமற் பரிபாலிக்கும் பகவானது கருணை வெளியாம்.

எம்பெருமான் தனது திருவாய்மலரில் வைத்து ஊதுந் திவ்வியசங்கமா கிய ஸ்ரீபாஞ்சசன்னியம் தனது பெருமுழக்கத்தினால் பகைவரை அஞ்சி மயங்கி அழியச்செய்து வெற்றிகொள்ளுந் தன்மையதாய், அவ்வழிவுத்தொழி லோடு நிற்காமல் அடியார்கட்கு உற்சாகத்தை விளைத்து எழுப்பவல்ல திவ் விய சக்தியையு முடைமையால், அதற்கு 'களித்தார்டுடலைக் கலக்கும்,' 'குளிர்' என்ற இரண்டி அடைமொழிகள் கொடுக்கப்பட்டன. களித்தார்டு லைக் கலக்குஞ் சங்கு - "அருட்கொண்டலன்ன அரங்கர் சங்கோசையில் அண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்பட மோகித்து வீழ்தனர் வேக முடன், தருட்கொண்டுபோகப் பொருதே தொடருஞ் சதமகனும், செருக் கொண்ட முப்பத்துமுக்கோடிதேவருஞ் சேனையுமே," "தருணவாணி ருப் பமயங்கிவீழ்தர வெண்சங்கமு முழக்கி" என்பனபோல்வன காண்க. இத்தன் மைபற்றியே, சங்கம், திருமாவின் பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்றாயிற்று. குளிர் சங்கு—திருமால் ஞானமயமான தனதுசங்கத்தினால் துருவனை முகத்திலே பரிசித்தருளின மாத்திரத்தில், அந்த இளங்குமான் தத்துவஞானம் உதிக்கப் பெற்றவனாய்ப் பகவானைப் பலவாறு துதிசெய்யலாயினென்பதுக் காண்க. திருமால் திருக்கைகளிலேந்தியுள்ள சங்கம் சக்கரம் முதலியன, பகைவர் கட்கு அச்சத்தையும் அழிவையும் விளைத்தலால் ஆயுதகோடியிலும், அன் போடு தரிசிக்கின்ற அடியார்கட்கு அழகியனவாய்த் தோன்றிக் காட்சிக்கு இனிமைதந்து அலங்காரமாதலால் ஆபாணகோடியிலுஞ் சேருமென்பது சாஸ்திரார்த்த மாதலால், சங்கத்துக்கு 'களித்தார்டுடலைக் கலக்கும்,' 'குளிர்' என்ற மாறுபட்ட அடைமொழி இரண்டையுங் கொடுத்தமைதற்கும். "பெரிய பெருமானரங்கரவர்கடத்துப், படைக்குங்கமலம் அளிக்கும் மின்னாழிப்படை படைக்கும், துடைக்கும்கதை முத்திமாற்றாது நல்கும் சுரிசங்கமே" என்ற படி சங்கம் முத்தியளிக்க வல்லதாதலால், அதனை, 'குளிர்சங்கு' என்றதாக வுங் கொள்ளலாம்.

குறையாமறை - அந்தமானவேதம்; சொச்செறிவு பொருட்பொலிவு களிற் குறைவில்லாத வேதம் எனினுமாம். மலைச்சிகரம்போன்ற மேட்டிடங் களில் தேன்கூடுகட்டுதல் இயல்பாதலால், மறை 'திடல்' எனப்பட்டது. அறி தற்குஅரிய வேதத்தின் அளவுபடாமைபைப் போக்கி அதனை அளவுபடுத்தி அதிலுள்ள பொருட்சாரத்தைத் தமிழ்ப்பிரபந்த மூலமாக அனைவர்க்கும் எனி திலுணரலாம்படி தந்தருளின மென்பது. 'குறையாமறையின் திடலைக் கலக் கித் திருவாய்மொழியெனுந் தேனைத்தத்தான்' என்பதன் கருத்து; உருவகம். இனி, மேடுபட்ட [மேலேபருத்துக்காட்டுகிறது] வடிவமுடைமைபற்றித்தேன் கூண்டையே 'திடல்' என்றதாக உரைப்பாரு முளர். என்னையும் - ஆட்கொ ள்ளப்படுதற்குஅரிய குணம் சிறிதுமில்லாத என்னையும் என்று தனது இழிவு தோன்றக் கூறியவாறு; உம் - இழிவுசிறப்பு. திடல்=திடர்; சுற்றுப்போலி. திருவாய்மொழியை 'தேன்' என்றதும், அதனை அமிருதத்தோடு உவமித்த தும், இனிமைமிகுதிபற்றி.

க௭. நாய்போற்பிறர்கடைதோறுதுழைந்தவரெச்சினச்சிப்
பேய்போற்றிரியும்பிறவியினேனைப்பிறவியெனு
நோய்போமருந்தென்னுதுன்றிருவாய்மொழிநோக்குவித்துத்
தாய்போலுதவிசெய்தாய்க்கடிபேன்பண்டென்சாதித்ததே.

(இ - ள்.) நாய் போல்—, பிறர் கடை தோறும் துழைந்து - அயலாரு
டைய வீட்டுவாயில்தோறும் புகுந்து, அவர் எச்சில் நச்சி - அவர்கள் உண்டு
கழித்த சேடத்தை விரும்பி, பேய் போல் திரியும் - பேய்போல (ஓய்வின்றிப்
பலவிடத்தும் அலைந்து) திரிகிற, பிறவியினேனை - (இழிந்த) பிறப்பையுடை
யவனான என்னை, பிறவி எனும் நோய் போம் மருந்து என்னும் துண் திரு
வாய்மொழி நோக்குவித்து-‘பிறப்பென்கிற நோய் நீங்குதற்குக் காரணமான
மருந்து’ என்று சொல்லப்படுகிற உமது திருவாய்மொழிப் பிரபந்தத்தை
நோக்கும்படி பண்ணி, தாய்போல் உதவி செய்தாய்க்கு - பெற்றதாய் (தன்
குழந்தைக்குக் கைம்மாறுகருதாது பலவாற்றாலும் உதவிபுரிதல்) போல (என்
பக்கல் பூரணகிருபைவைத்து) உபகரித்தருளிய உமக்கு, அடியேன் பண்டு
சாதித்தது என் - தாசனான நான் முன்புசெய்த நன்மை யாதோ? (எ - று.)

உம்பக்கல் அடியேன் செய்த நன்மையொன்றும் இன் றுதலால், நீர்
என்பக்கல் நிர்ஹேதுககருணைகொண்டு என்னை ஆட்கொண்டது செய்யா
மற்செய்த உதவியாகின்றது; ஆகவே, அதற்கு எதுவும் ஈடாகாது என்ப
தாம். நாய்போல் அலைதலின்றி ஓய்வுகொண்டு ஓரிடத்திற் சிறிதுபொழுதே
னுந் தங்குதற்கு அவகாசமும்பெறாமற் செய்தற்கு வேலையுமில்லாததான
கடைப்பட்ட நாய்போல என்றபடி. பேய்போல் - எங்குஞ் சுகமுறாமல் அலை
கிற சன்மமேயான பேய்போல என்க. எஞ்சியது, எச்சில்எனக் காரணக்குறி.
பிறவியெனும்நோய் போம் மருந்து என்னுந் திருவாய்மொழி - “ஆயிரத்து
ளிப்பத்தும், உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்” என்ற திருவாய்மொழியைக்
காண்க. ‘நோய்போம் மருந்து’ என்றவிடத்து, போம் என்ற பெயரெச்சம் -
காரியப்பொருளதாய், காரணப்பெயரைக் கொண்டது, துண் - திசைச்சொல்
திருவாய்மொழி - ஸ்ரீஸூக்தி. செய்தாய் - முன்னிலை யொருமையிறந்தகால
வினையாலணையும்பெயர். துன்பந்தருதலால், பிறவி ‘நோய்’ எனப்பட்டது.
‘பிறர்கடைதோறுதுழைந்து அவர் எச்சில் நச்சிப் பேய்போல்திரியும் பிறவியி
னேன்’ என்றது - ஆழ்வாருடைய அடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின்
எச்சிலை விரும்பி உண்டிருந்தாலும் உய்ந்திருப்பேன், அதுவுஞ் செய்திலே
னே என்ற இரக்கக்குறிப்பு.

இங்கு அறிதற்கு ஏற்றதோர் ஐதிகியம் வருமாறு:—‘ஒரு காலத்தில்
தாமிரபருணித்தியின் வடகரையில் வசித்திருந்த யோகியொருவர் வளர்த்த
நாயொன்று, தென்கரையிலுள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பிரதிதினமும் மத்
தியானவேளையிற் போய் வீதியிலிருக்கும் வைஷ்ணவர்களுடைய உச்சிஷ்
டத்தைத் தின்று வயிற்றை நிரப்பிக்கெண்டுவருகிற வழக்கப்படி ஒருநாள்
போய்த் திரும்பிவர நேரப்பட்டதனால், யோகியானவர் ‘நாய் இன்னும்வர
வில்லையே’ என்று ஆற்றோரத்தில் வந்துபார்க்கும்பொழுது, அந்நாய் நட
டாற்றில் வருகையில் அகஸ்மாத்தா வெள்ளம்வந்தமையால் நீந்திக் காலோ

ய்ந்துபோய் நீரில் அமிழ்த்து கிளம்பிற்று; அத்தருணத்தில் அதன்கபாலம் வெடித்து அந்த ரத்திரத்தின்வழியாய் நாயின் ஆத்மாவாகிய சோதியானது எழுந்து அமாவாசை யிருளில் அநேகம்தீவட்டிகொளுத்தினதுபோலப் பிரகாசித்ததைப் பிரதியக்ஷமாகப் பார்த்து, ‘அசேதனமாகிய நாயும் பெறுதற்கு அரியபேறு பெற்றதே: இது என்னசாதனத்தை யுடைத்தாயிருந்தது? ஒன்று மில்லாதிருந்தும், ஆழ்வார்திருநகரியின்உச்சிஷ்டத்தை யுண்டதனாலல்லவோ இப்படிச் சம்பவித்தது: இது, தபசிகள் யோகிகள் முதலானவர்களுக்கும் சித்திக்கமாட்டாதே!’ என்று நினைத்து மனதுருகிக் கண்ணீர்வீட்டு அழுது அவர் “வாய்க்குங்குருகைத் திருவீதியெச்சிலை வாரியுண்ட, நாய்க்கும் பரம பதமளித்தாய் அந்தநாயொடிந்தப், பேய்க்கு மிடமளித்தாந் பழுதோ பெரு மாள் மகுடஞ், சாய்க்கும்படிக்குக் கவி சொல்லு ஞானத்தமிழ்க்கடலே” என்பது முதலாகச் சிலபாடல்களால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரித்தனர்’ என்பது. ()

கடி. சாதிக்குமேபரதத்துவத்தைச்சமயத்திருக்கைச்
சேதிக்குமேயொன்றுசுந்திக்குமேயதனைத்தெரியப் [பைச்
போதிக்குமேயெங்குமோங்கிப்பொதுநிற்குமெய்யைப்பொய்
சோதிக்குமேயுங்கள்வேதமெங்கோன்றமிழ்ச்சொல்லெனவே.

(இ - ள்.) எம் கோன் தமிழ் சொல் என - எமதுதலைவரான நம்மாழ்வாருடைய தமிழ்ப்பிரபந்தம்போல, — உங்கள் வேதம் —, — பரதத்துவத்தை சாதிக்குமே - (எல்லாப்பொருள்கட்கும்) மேலான உண்மைப்பொருளாகிய பரப்ரஹ்மத்தை (உண்டென்று நிலைநிறுத்தி)ச் சாதிக்கமாட்டுமோ? சமயம் திருக்கை சேதிக்குமே - பிறமதங்களின்மாறுபாட்டைக் கண்டித்தொழிக்க மாட்டுமோ? ஒன்று சுந்திக்குமே - யாதாயினுமொருவிஷயத்தை ஆய்ந்து ஓய்ந்துஉணரமாட்டுமோ? அதனை தெரிய போதிக்குமே - அங்ஙனமுணர்ந்த பொருளைப் பிறர்க்கு விளங்க உணர்த்தமாட்டுமோ? எங்கும் ஒங்கி பொது நிற்கும் மெய்யை பொய்யை சோதிக்குமே-எவ்விடத்துஞ்சிறந்து (யாவர்க்கும்) பொதுப்படநிற்கின்ற உண்மையான விஷயத்தையும் (அதற்குமாறாகிய) பொய்யானவிஷயத்தையும் பகுத்து ஆராயமாட்டுமோ? [மாட்டா என்றபடி].

“வேதம்பஹுவிதம்; இதில், ஸம்ஸ்கிருதம் திராவிடம் என்கிற பிரிவு ருகாதிபேதம்போலே. “செந்திறத்த தமிழ்” என்கையாலே, ஆகஸ்தியமும் அநாதி. ‘வடமொழிமறை’ என்றது, தென்மொழிமறையை நினைத்திறே” என்னும்படி, ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்பவை வேதத்தின் பகுப்பாதல்போல ஸம்ஸ்கிருதவேதம் திராவிடவேதம் என்பனவும் வேதத்தின் பகுப்பேயாயிருக்க, அவ்வுண்மையையுணர்ந்து இரண்டும் சமமெனக் கருதாது பக்ஷபாதத்தால் வடமொழிவேதத்தையே சிறந்தபிரமாண மென்று கொண்டாடித் தென்மொழிவேதத்தை அங்ஙனமன்றென்றுமறுக்கிற சித்தறிவாளர்களை நோக்கி, ‘நீங்கள் கொண்டாடுகிற வடமொழிவேதத்தினும், நம் ஆழ்வார் அருளிய தென்மொழிவேதம், பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் மற்றும் பிறப்பு வினை வினைப்பயன் வீடு அதன்காரணம் முதலிய தத்துவப்பொருள்களையும் உள்ளபடிஉணர்ந்து பிறர்க்குத் தெளிவாகச்சொல்லி ஸ்வமதஸ்தாபனம் செய்து பரமதநிரஸநம் பண்ணுவதிற் சிறந்ததாமென்று எதிர்வாதங் கூறியவாறு மென, இச்செய்யுட்குச் சங்கதி கண்டுகொள்க, (கடி)

கக. சொல்லென்கெனோமுழுமுதேவதச்சுருக்கென்கெனோவெவர்க்கு
நெல்லென்கெனோவுண்ணுநீரென்கெனோமறைநீர்நிறுக்குங்
கல்லென்கெனோமுதிர்ஞானக்கனியென்கெனோபுகல
வல்லென்கெனோகுருகூரெம்பிரான்சொன்னமாலையையே.

(இ - ள்.) குருகூர் எம்பிரான் சொன்ன மாலையை - திருக்குருகூரில்
அவதரித்த எமதுதலைவரான நம்ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாமாலையாகிய
திவ்வியபிரபந்தத்தை, —சொல் என்கெனோ - (எல்லாவிலக்கணமுமமைந்த)
சொல் என்று சொல்வேனோ? முழு வேதம் சுருக்கு என்கெனோ - வேதம்
முழுவதன் சாரசங்கிரக மென்பேனோ? எவர்க்கும் நெல் என்கெனோ - எல்
லார்க்கும் (ஜீவநோபாயமான) நெல்என்பேனோ? உண்ணும் நீர் என்கெனோ -
(இன்றியமையாததான) பருகுதற்குஉரிய நீர் என்பேனோ? மறை நேர் நிறுக்
கும் கல் என்கெனோ - தராசுதட்டி இரண்டனுள் ஒன்றில்வேதத்தைவைத்து
அதற்குச்சமமாக மற்றொன்றில் வைத்துநிறுத்துதற்குஉரிய எடுத்தலளவைக்
கல் என்பேனோ? முதிர் ஞானம் கனி என்கெனோ - முதிர்ந்த தத்துவஞான
மயமான பழமென்பேனோ? புகல வல் என்கெனோ-(மற்றும் அதன்திறத்தை
உள்ளபடிஎடுத்துச்) சொல்ல வல்லமை (எனக்குஉள்ளது) என்பேனோ?

‘சொல்லென்கெனோ... ..கனியென்கெனோ’ என்றது - இங்ஙனம்
பலபடியாக விகற்பித்துக் கூறலாம்படியுள்ளது ஆழ்வாரருளிச்செயல் என்ற
வாரும். ‘புகல வல் லென்கெனோ’ என்றது - அதன்தன்மையை உரியபடி
சொல்லவல்லேனல்லேன் யான்என்றபடி. ‘சொல்லென்கெனோ’ என்பதற்கு -
எம்பெருமானுடைய புக ழென்பேனோ என்று உரைப்பினும் அமையும்;
சொல் - புகழாதலை “சொன்மாண்பமைந்த குழு” எனச் சீவகசிந்தாமணியி
லுங் காண்க. மலை - பெருமானது திருவடிகளிற் சூட்டிம் பூமலை போன்ற
பாமலை யென்க. “சடகோபன்சொல்லமை, பாட்டோராயிரத்திப் பத்தா
லடிகூட்டலாகு மந்தாமமே,” “மொய்யசொல்லா லிசைமாலேகளேத்தி யுள்
ளப்பெற்றேன்,” “நாவியலா லிசைமாலேக ளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்” என்
றார் திருவாய்மொழியிலும். ‘எவர்க்கும் நெல்லென்கெனோ’ என்றதற்கு -
தேகயாத்திரைக்கு நெற்போல ஆத்மயாத்திரைக்கு ஆழ்வாரருளிச்செயல்
வேண்டுமென்பது கருத்து. கல் - படிக்கட்டுக்கல். ‘உண்’ என்பது, பொது
வினையாகவும் வழங்கும்.

(கக)

[சேலவுணர்த்திச் சேவிலியைத் தேற்றல்.]

உ௦. மலைக்குழலியும்வில்லியுமாறனைவாழ்த்தலர்போம்
பாலைக்கடம்பகலேகடந்தேகிப்பணைமருதத்
தாலைக்கரும்பினரேலென்னுமோசையைஞ்சியம்பொற்
சாலைக்கிளியுறங்காத்திருநாட்டிடஞ்சார்வர்களே.

(இ - ள்.) மலை குழலியும்-மலர்மாலையைச்சூடிய கூந்தலையுடையளான
தலைமகளும், வில்லியும்-கையில்வில்லேந்தியுள்ளவளுன தலைமகளும் (ஆகிய
இருவரும்)—மாறனை வாழ்த்தலர் போம் பாலை கடம் பகலே கடந்து எகி -
நம்மாழ்வாரைவாழ்த்தாதவர்கள் செல்லுமிடமான பாலைநிலமாகிய கொடுஞ்
சுரத்தை இன்றைப்பகலிலேயே கடந்துசென்று,—பணை மருதத்து - விளை

நிலஞ்சூழ்ந்த மருதநிலத்திலே, ஆலை கரும்பின் கரும்பையாட்டுகிற ஆலை யினது, நரேல் என்னும் ஒசையை - நரேல் என்று ஒலிக்கிற ஒசைக்கு, அஞ்சி - பயந்து, அம் பொன் சாலை கிளி உறங்கா - அழகிய பொன்மய மான மாளிகைவெளிகளிலமைக்கப்பட்டுள்ள கூடுகளில் வசிக்கின்ற கிளிகள் நித்திரைகொள்ளாத, திரு நாடு இடம் - சிறந்த (பாண்டிவன) நாட்டின் எல் லையில், சார்வர்கள் - சேர்வார்கள்; (எ - று.)

குழலியும் வில்லியும் கடந்தேகிச் சார்வர்க ளென்க.

இயற்கைப்புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியிர்கூட்டம் என்பவற்றைக் களவுநெறியில் தலைமகளோடுகலந்த தலைமகன் அங்குப்பழிபாவுதலின் தோழி யால் உணர்த்தப்பட்டுத் தலைமகளை உடன்கொண்டு தன்னுர்க்குச் சென்றன னாக, அங்ஙனம் தலைவன் தலைவியை இடைச்சரநெறியாக உடன் கொண்டு போனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித்தாய் அச்செய்தியைப் பெற்ற தாய்க்கு உணர்த்தி அவளிடம் அநுமதிபெற்றுத் தலைமகளைத் தேடிச் செல் லுங்காட்டுநெறியிலே, எதிர்வருபவர்களைநோக்கி 'ஓர் இளம்பெண் ஓர் இள மகனுடனே தும்எதிரேவரக் கண்டதுண்டோ?' என்றுவீனாவ, அவ்வினவப் பட்டவர் 'நீ கூறுகின்றவர்களைக் கண்டோம்: அத்தலைவியும் தலைவனும் ஓர் இடுக்கணின்றி இன்னபொழுதில் ஊர்சேர்ந்திருப்பர்' என்றுசொல்லிச் செவ் வியைத் தேற்றுதல், இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம். இந்த அகப் பொருட்டுறைச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு - பெருமிதம். பயன் - செவிலியை எதிர்வருவார் ஆற்றி மீளச்செய்தல்.

இயற்கையழகுடன் செயற்கையழகையுமுடைய ளாதலால், 'மாலேக் குழலி' எனப்பட்டாள். இங்ஙனம் கூந்தலழகுகொண்டு தலைவனை வசிகரித் தவளென்க. கூந்தலிற்குடியமலர்தானும் வாடியதில்லையென்பது தோன்ற 'மாலேக்குழலி' என்றதனால் அம்மடமங்கை வழிச்செலவீனாற் சிறிதும்வருத்த முற்றில ளென்று குறிப்பாக உணர்த்திச் செவிலியை ஆற்றியவாறுமாம். 'வில்லி' என்றது-தலைவன் வில்வீரனாதலாற் கையிலேந்திய வில்லைக்கொண்டு அம்புஎய்து இக்கானகத்திலெதிர்ப்பட்ட கொடுவிலங்குகளை அழித்து இடை யூறின்றிச் செல்கின்றன னென்ற குறிப்பு. மாறனைவாழ்த்தாதவர்கள் நாடு முதலிய நல்லிடங்களை நீங்கிப் பாலேவனம்புகுவ ரெனவே, ஆழ்வாரின் அரு மையைப் பாராட்டி அவர்பக்கல் அன்புபூனாதவர்கள் மதுமைப்பயனையே யன்றி இம்மைப்பயனையும் இழப்பரென்பது போதரும். 'கடந்துகி' என் றது - கடத்தற்கு அரியதனை எளிதிற்கடந்தன ரென்றவாறு. பணைமருதம் என்பதுமுதலாக, தலைவியுந் தலைவனுஞ் சென்றுசேரும் நாட்டின்வனத்தை விளக்கி, அப்பதி வழிநடைவருத்தத்தை இனிதுதணிக்குத்தண்மையதென்று உணர்த்திச் செவிலியை ஆற்றியவாரும். பணை - வயல். மருதம் - காகம். நாடுசார்ந்த இடமும். ஆலையிற் கரும்பாட்டிம்போது உண்டாகிற நேரெலென் னும் ஒசையைப் பூனையின்குரலென்று எண்ணி அஞ்சிக் கிளிகள் உறங்கா வென்க; இங்கு மயக்கவணி தொனிக்கும்.

நரேல் எனல்-ஒலிக்குறிப்பு. மாறனைவாழ்த்தும் விதம் - "மேதினியில் வைகாசிவிசாகத்தோன் வாழியே வேதத்தைச் செந்தமிழால் விரித்துரைத்

தான் வாழியே. ஆதிசூரு வாய்ப்புவியிலவதரித்தான்வாழியே அனவரதஞ் சேனையர்கோனடிதொழுவுவான் வாழியே, நாதனுக்கு நாலாயிரமளித்தான் வாழியே நம்மதுரகவி வணங்கும் நாவீரன் வாழியே, மாதவன் பொற்பாது கையாய்வளர்ந்தருள்வோன் வாழியே மகிழ்மாறன் சடகோபன் வையகத்தில் வாழியே” எனக் காண்க.

எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைமலர்களை முடிமேற்கொண்டு வணங்கி அந்தப் பிரணாமத்தின் அமைதியால் அப்பெருமானைத் தம்வசப்படுத்தியவரும், தம்மைப்போன்ற அடியார்கட்கு நேரும் இடையூறுகளைத் தீர்த்து அவர்களைப்பாதுகாத்தற்கென்றே கையில்வில்லேந்தியுள்ள எம்பெருமானை ஏகாந்தத்திலே தரிசித்து அப்பெருமானைப்பிரிந்து உயிர்வாழமாட்டாதவராய் அவனைவிடாது தொடர்ந்தவருமான ஆழ்வார், இடையூறு கொடிய ஸம்ஸாரத்தைத் தத்வஞ்ஞாதசையிலேயே கடந்து, நிரதிசயவிற்பந்தருவதான அப்பரமனுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்தைச் சேர்வர் என்று, அவருடைய ஒழுக்கத்தைக் கண்ட உலகத்தார் அவர்பக்கற் பரிவையுடைய ஞானிகட்குக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருளாம். ‘திருநாடு’ என்பது - பரமபதத்திற்கு ஒரு பெயராதலே யுணர்க. அங்குத் திருமாமணிமண்டபத்திலே அழிவும் ஞானஸங்கோசமு மிலராய் வாழ்கிற இனியனவே பேசு மியல்புடையரான சீத்தியமுகத்தர்கள் ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்துப் பொங்கும்பரிவினாலே பெரியாழ்வார்போல அஞ்சவேண்டாததற்கு அஞ்சி உள்ளுறப் பல்லாண்டுபாடுதலும் உணரத்தக்கது. ஸம்ஸாரமருகாந்தாரம் பாகவத பத்தியூனாதவர் திரிதற்கு உரிய இடமாதலால், ‘மாறனை வாழ்த்தலர் போம் பாலைக்கடம்’ எனப்பட்ட தென்க. மற்றும் ஸ்வாபதேசார்த்தத்தின், விவரம் சம்பிரதாயம் வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணரத்தக்கது. (உ௦)

[பாங்கி நேறியருமைகூறித் தலைமகனை வரவுவிலக்கல்.]

உ.க. சாரற்குறிஞ்சிதழுவும்பொழிற்றளிர்மெல்லடித்தண்
மூரற்குறிஞ்சிநகைமுகநோக்கற்குநீமுடுகுஞ்
சூரற்குறிஞ்சிநெறிநினைதோ றுந்துணுக்கெனுமால்
வாரற்குருகைப்பிரான் திருவாணைமலையவனே.

(இ - ள்.) மலையவனே - மலைக்குஉரியவனே! சாரல் குறிஞ்சி தழுவும் பொழில் - மலைச்சார்பாகிய குறிஞ்சிநிலத்தைச் சார்த்த சோலையிலே, தளிர்மெல் அடி தண் மூரல் குறிஞ்சி நகை முகம் நோக்கற்கு - தளிர்போன்ற மென்மையான பாதங்களையும் குளிர்ச்சியான [கண்ணுக்குஇனிய] பற்களையும் குறிஞ்சியென்னும் பண்போ வினிய சொற்களையும் புன்சிரிப்பையுமுடையவளான தலைவியினது முகத்தைப் பார்த்தற்பொருட்டு, நீ முடுகும் - நீ விரைந்துவருவதாகிய, சூரல் குறிஞ்சி நெறி - பிரப்பங்காடுமிக்க மலைவழியை, நினைதோறும் - (நாங்கள்) நினைக்கிறபோதெல்லாம், துணுக்கெனும் - (எங்கள்மனம்) திடுக்கிட்டு அஞ்சுவதாயிருக்கும்; ஆல் - ஆதலால், குருகை பிரான் திரு ஆணை வாரல் - திருக்குருகைக்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார்மேலான இனி நீ இங்ஙனம் வரவேண்டா; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சிப்பெற்ற தலைமகன், பின்பு, தலைமகனினது தோழி யினுதவியைக்கொண்டு தலைமகளைப் பகலிலும் இரவிலும் களவுநெறியில் ஏகாந்தத்திலே சந்தித்தல், இயல்பு; அது, பகற்குறி இரவுக்குறி எனப்படும். தலைமகனது வேண்டுகோளின்படி ஒருநாளிரவிற்குறிப்பிட்டதொருசோலை யிடத்தே அத்தலைமகனையுந் தலைமகனையுஞ் சந்திக்கச்செய்த தோழி, பின்பும், அக்களவொழுக்கத்தையே வேண்டிய தலைமகனுக்கு, அவன்வரும் நெறியினது அருமையையும் அதுகருதித் தாங்கள் அஞ்சதலையும் கூறி, 'இனி அங்ஙனம் வரற்பாலையல்ல' என்று விலக்குதல், இச்செய்யுளிற் குறித்த அகப்பொருள்துறை; இது, 'ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி' எனப்படும். (ஆறு - வழி.) 'தலைவன்வரும் வழி, மிகவும்இன்னொது, கீருடையது, கல்லுடையது, ஏற்றிழிவுடையது, கள்ளர் புலி காடி யானை பாம்பு முதலிய கொடியபிராணிகளையுடையது' என்று கவலும் கவற்சியாற் சொல்லுவ தென்க. இதில், மெய்ப்பாடி - அச்சம். இதன்பயன் - வெளிப்படையாகவந்து மணஞ் செய்துகொள்ளுதலை வற்புறுத்துதல். முல்லை குறிஞ்சி மருதம் செய்தல் பாலை என்ற ஐவகை நிலங்களுள் மலையும் மலைசார்த்த இடமும் குறிஞ்சியா மென்பதும், "போக்கெல்லாம்பாலை புணர்தல்கட்குறிஞ்சி, ஆக்கஞ்சேருட லணிமருதம் - நோக்குங்கால், இல்லிருக்கைமுல்லை இரங்கல்கட்கெய்தல், சொல்லிருக்குமைம்பாற்றொகை" என்றபடி புணர்ச்சிக்கு உரிய இடம் குறிஞ்சியென்பதும் அறியத்தக்கன. தலைமகன், குறிஞ்சிநிலத்திற்குஉரிய மக்கள் கோலத்தனாய் வந்துள்ளானாதலால், 'மலையவனே' என்று விளிக்கப்பட்டான். மலையவனென்பது - குறிஞ்சிநிலத்தலைவன்பெயர்.

சாரல் - மலையைச்சார்ந்தது, மலைப்பக்கம்; தொழிலாகுபெயர். 'தளிர் மெல்லடித் தண்மூரற் குறிஞ்சிநகை' என்பது - உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய், தலைவியை புணர்த்தும். இரண்டாம்அடியில், 'குறிஞ்சி' என்ற பண்ணின்பெயர் - அதுபோ வினிய மொழிக்கு உவமையாகுபெயராம். துணுக்கெனல் - அச்சக்குறிப்பு. 'துணுக்கெனும்' என்பதற்கு 'தலைமகள்' என்ற தோன்றாளெழுவாய் வருவித்து உடைப்பினுமாம். ஆல்-ஆதலால் என்பதன் விகாரம். வாராமையை வற்புறுத்தி 'வடைந்துசெல்க' என்பதை புணர்த்துவாள், 'குருகைப்பிரான்திருவானை வாரல்' என ஆணையிட்டு மறுத்தாள்.

தமோகுணப்பசுரமாய் அநேகவித தேகவியாதி மனோவியாதிகளாகிற கொடுவிலங்குமுதலியவற்றை யுடையதான ஸம்ஸாரமார்க்கத்திலே இருந்து நேர்பட்ட இடத்தில் ஆழ்வார்பக்கல் பக்தி செய்தொழுகுகிற பாகவதர்களை நோக்கி அன்பர்கள் 'இனி இக்களவொழுக்கத்தைவிட்டுப் பிரபத்திமார்க்கத்தில் நின்று ஆழ்வார்பக்கல் இடையீடின்றி அநவரதபாவனை செய்தல் வேண்டும்' என்று வற்புறுத்துதல். இதற்கு உள்நுறைபொருளாம்: விவரம் கேட்டுணர்க. உள்நுறைபொருளிலே ஆழ்வாரைத் தலைமகளாகக் கொள்ளும் போது சிலவிடத்தில் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகவும், சிலவிடத்தில் பாகவதரைத் தலைமகனாகவும், கம்பர் தம்மைத் தலைமகளாகக்கொள்ளும்போது ஆழ்வாரைத் தலைமகனாகவும் இடத்துக்கு ஏற்பக கொள்க. எம்பெருமானைப்

கலிற்போல “மாயப்பிரானடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்ற கொலோ?” என்று அவனது சம்பந்தம்பெற்ற அடியார்களிடத்தும் ஆழ்வார் மிக்க பக்திகொண்டு அவர்களையும் தமக்குத் தலைவராகக்கொள்ளத் தகுதியுடையராதல். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கிளவித்தலைமகனாகக் கொண்டதற்குக் காரணம்; “உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்றதுந் காண்க. (உக

உஉ. மலையாரமும்புங்கடலாரமும்பன்மாமணிகுயின்ற
விலையாரமும்விரவுந்திருநாடனைவேலைசுட்ட
சிலையாரமுதினடிச்சடகோபனைச்சென்றிறைஞ்சந்
தலையாரெவரவரேயெம்மையாளுந்தபோதனரே.

(இ - ள்.) மலை ஆரமும் - பொதியமலையி லுண்டாகிற சந்தனமும் கடல் ஆரமும் - கடலில்தோன்றுகிற முத்துக்களும், பல் மா மணி குயின்ற விலை ஆரமும் - பலவகைப்பட்ட சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற விலை மிக்க ஹாரங்களும், விரவும் - பொருந்திய, திரு நாடனை - சிறந்த பாண்டிவளநாட்டிலே அவதரித்தவரும், வேலை சுட்ட சிலை ஆர் அமுதின் அடி சடகோபனை - சமுத்திரத்தை (ஆக்கினையாஸ்திரத்தால்) வேகச்செய்த (கோதண்டமென்னும்) வில்லையேந்திய அருமையான அமிருதம்போன்ற எம்பெருமானது திருவடிநிலையெனப்படுபவருமாகிய ஆழ்வாரை, சென்று இறைஞ்சம் - (திருக்குருகூரிற்) போய் வணங்குகின்ற, தலையார் - தலைமையுடையவர், எவர் - எவரோ, அவரே - அவர்தாம், எம்மை ஆளும் தபோதனர் - எம்மை அடிமைகொள்ளுந் தவச்செல்வராவர்; (எ - று.) — ஈற்று ஏகாரம்-தேற்றம்: ஈற்றசையுமாம்.

‘சடகோபனைச் சென்றிறைஞ்சந்தலையாரெவரவரே’ என்றது; ஸ்ரீமதுமகவியாழ்வார்முதலான ஸத்புருஷர்களை. ‘அவரே எம்மையாளுந்தபோதனர்’ என்று, ஆழ்வாரது அடியார்பக்கல் தமக்கு உள்ள அடிமைப்பக்தியை வெளியிட்டவாரும். ‘அமுதினடிச்சடகோபன்’ என்பதை, கீழ் காட்ட-ஆஞ்செய்யுளில் “உண்டானடிச்சடகோபன்” என்றாற்போலக் கொள்க. ‘மலையாரமும்புங்கடலாரமும் பன்மாமணிகுயின்றவிலையாரமும்விரவும்’ என்றஅடைமொழி, திருவமுதிவளநாட்டின் வளங்களை யுணர்த்தும். ஆரம்-ஹாரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: “சந்தனம் மலை பூண் ஆத்தி முத்தென, வந்தன வைந்தும் ஆரமாகும்” என்ற திவாகரத்தால், ஆரமென்பதன் பொருளை யுணர்க: “அரைக்கு மாரமு மாரமு மாரமு மணிந்து” என்றார் வில்லிபுத்தூராரும். “சந்தனப்பொதியத்தடவரை” என்றபடி, சந்தனமரங்களை மிகுதியாக வுடைமையாற் சந்தநாசல மெனப்படுகிற மலயபர்வதம் பாண்டியநாட்டிலுள்ளதனால், மலையாரம் அந்நாட்டுக்குச் சிறந்த உரிப்பொருளாயிற்று. “பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து” என்றபடி பாண்டியநாட்டைச்சார்ந்த கடலில் முத்துக்கள் மிகுதியாக உண்டாவது பிரசித்தமாதலால், கடலாரமும் அந்நாட்டுக்கு ஏற்றதாதல் காண்க. ‘பன்மாமணிகுயின்ற விலையாரம்’-செல்வவளத்தால் அந்நாட்டுக்குடிகளிடம் அமைவன; ஆரம்-மார்பிலணிவடம்

வேலைசுட்டது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்; அவ்வாறாய்—இராவணனாற்
கவரப்பட்ட சீதாபிராட்டி இலங்கையில் ருங்கிற் செய்திமை ஆதமான் சென்று
அறிந்துவந்து சொன்னபின்பு இராமபிரான் வாகாசேனையுடனே புறப்பட்டுச்
சென்று கடற்கரையைடைந்து, கடல்கடக்க உபாயஞ்சொல்ல வேண்டு
மென்று அக்கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்குத் தருப்பசயனத்
திலே படுத்துச் சிலநாளளவும் பிராயோபவேசமாகக்கிடக்க, சமுத்திராசன்
அப்பெருமானது மகிமையை யறியாமல் உபேகையாயிருக்க, ஸ்ரீராமன் அது
கண்டு கோபங்கொண்டு, அனைவரும் நடந்துசெல்லும்படி கடலை வற்றச்
செய்வே எனென்று ஆக்ரேயாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவனவிலே,
அதன் உக்கிரத்தால் தபிக்கப்பட்டு வருணன் அஞ்சி நடுக்கி ஓடி வந்து அப்
பெருமானைச் சரணமடைந்து, கடல்வடிவமான தன்மேல் அணுகத்தற்கு
உடன்பட்டு ஒடுங்கிநிற்க, பின்பு இராமமூர்த்தி வாகாசனாகக்கொண்டு மலைக
ளாற் சேதுபந்தனஞ் செய்தனன் என்பதாம்.

“கற்றார்பாவு மிராமாநுசனைக் கருதுமுள்ளம், பெற்றுவெவ ரவெம்
மை நின்றானும் பெரியவனே” என்ற இராமாநுசநூற்றந்தாதியின் வாய்பாடும்
இச்செய்யுளின் வாய்பாடும் ஒருநிகராதல் காண்க. (உஉ)

உரு. போந்தேறுகவென்றிமையோர்புகலினும்பூந்தொழுவின்
வேந்தேறடர்த்தவன்வீடேபெறினுமெழும்புருகூர்
நாந்தேறியவறிவன்றிருவாய்மொழிநாளும்நல்குந்
தீந்தேறலுண்டுழலுஞ்சித்தியேவந்துசித்திக்குமே.

(இ - ள்.) போந்து ஏறுக என்று இமையோர் புகலினும்—மேலேயுள்ள
தான எங்களுகத்துக்கு வருவாயாக’ என்று இந்திராதேவர்கள் வேண்டும்
படி (சுவர்க்கம்முதலிய மேம்பட்டபதவி) கிடைப்பதானாலும்,—பூ தொழு
வின் வேந்து ஏறு அடர்த்தவன் வீடே பெறினும் - அழகியதொழுவத்திலே
தலைமைபெற்ற எருதுகளை வலியடக்கித் தழுவியவனான திருமாலினது
ஸ்ரீவைகுண்டத்தையே பெறுவதானாலும்,—எழில் குருகூர் நாம் தேறிய
அறிவன் திருவாய்மொழி நாளும் நல்கும் தீம் தேறல் உண்டு உழலும் சித்
தியே வந்து சித்திக்கும் - அழகியதிருக்குருகூரிலவதரித்தவரும் நாமெல்லாம்
தேர்ந்து குருவாகக்கொள்ளத்தக்க ஞானியுமான நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்
மொழிப்பிரபந்தம் தன்னை அநுஸந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் தருகிற இனிமை
யான சொற்பொருளின்பத்தேனை யுட்கொண்டு களித்துத்திரியும் பேதே
(எனக்கு) வந்து கைகூடுவதாக; (எ - று.)

இந்திரன் முதலிய இறையவர்பதங்களி லதபவிக்கப்படுகிற போகங்
களினும் தாமரைக்கண்ணாணுலகில் நுகரப்படுகிற நிசாதிசயவிற்பத்தினும்
திருவாய்மொழி யநுஸந்தாநத்தாலாகும் ஆந்தரஸம் மேம்பட்ட தென்பதை
யும், அதில் தமக்குள்ள ஆதராதிசயத்தையும் கூறியவாரும்; “தேவமற்றறி
யேன் குருகூர்நம்பி, பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே” என்றார் ஸ்ரீமதுர
கவிகளும். போந்தேறுக வென்று இமையோர் புகலுதல் - “மாதவன்தம
ரென்று வாசலில் வானவர், போதுமி னெமதிடம் புகுதுக வென்றலும்”

எனக் காண்க. நாங்கள் கொண்டு வந்த விமானத்தி : லேறி எங்கள் மேலுலக, திற்குவந்து அங்குச் சீரியசிங்காதனத்திலேறி வீற்றிருக்க வென்று தேவ, கள் கூறினாலுமென விரித்துமுரைக்கலாம். தொழு-பசுக்கொட்டில். வேந்த ஏறு - செருக்குக்கொண்ட ஏறு; ராஜஸகுணம்மிக்க ஏறு என்க. ஏறு - பசுவின் ஆண்மைப்பெயர்.

ஏயடர்ந்தது, கிருஷ்ணாவதாரத்தில்; அவ்வீவரம்:—கண்ணன், நப்பின் னையென்பவளைத் திருமணஞ்செய்துகொள்வதற்கு அவள்தந்தை கன்னியாகுலமாகக் குறித்தபடி, யாவார்க்கும் அடங்காத அசுராவீரமமான எழு எருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவின் னென்பதாம்.

அறிவன் - சாஸ்திராப்பியாசத்தாலும் யோகாப்பியாசத்தாலு முண்டா கிற உணர்வுகளினும் பலமடங்கு மேம்பட்ட எம்பிரானருளா லுண்டான மெய்யுணர்வை யுடையவர்; மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர். நாளும் - எந்தநாளும். தேறல் - தேன்; தெளிந்தது. (உரு)

உசு. சித்தர்க்கும் வேதச்சிரந்தேரிந்தோர்கட்குஞ்செய்தவர்க்குஞ் சுத்தர்க்குமற்றைத் துறை துறந்தோர்கட்குந்தொண்டிசெய்யும் பத்தர்க்குஞானப்பகவர்க்குமேயன்றிப்பண்ணிசென்ற முத்தர்க்குமின்னமுதஞ்சடகோபன்மொழித்தொகையே.

(இ - ள்.) சடகோபன் மொழித் தொகை - நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களின் தொகுதியானது,—சித்தர்க்கும் - (அணிமா மகிமாமுதலிய) யோகசித்திகளைப் பெற்றவர்கட்கும், வேதம் சிரம் தெரிந் தோர்கட்கும் - வேதத்தின் தேர்ந்த பொருண்முடிவாகிய [வேதாந்தமெனப் படும்] உபநிஷத்துக்களை யுணர்ந்தவர்கட்கும், செய் தவர்க்கும் - தவஞ்செய் கிறவர்கட்கும், சுத்தர்க்கும் - (மனம் மொழி மெய்என்னும் திரிகாணங்களின்) நூய்மையுடையவர்கட்கும், மற்றை துறை துறந்தோர்கட்கும் - மற்றொரு மார்க்கமாகிய இல்லறத்திலிருந்து துறவறம்புக்கவர்களான சந்நியாசிகட்கும், தொண்டி செய்யும் பத்தர்க்கும் - (பகவானுக்கும் பாகவதர்க்கும்) அடிமைத் தொழில் செய்கின்ற பக்தியையுடையவர்கட்கும், ஞானம் பகவர்க்குமே அன்றி - தத்துவஞானத்தையுடைய பெரியோர்கட்குமேயல்லாமல், பண்டு சென்ற முத்தர்க்கும் - முன்னமே பிறவித்துன்பங்களைக்கடந்து சென்றவர்க ளான முத்திபெற்றவர்கட்கும், இன் அமுதம் - இனிய அமிருதம்போல இன் சுவை விளைப்பதாம்; (எ - று.)

வேதச்சிரம் - வேதமுடி. செய்தவர் - செய்கிற தவத்தையுடையவர்: வினைத்தொகை. சுத்தர் - பரிசுத்தாத்மாக்கள். பத்தர்-பக்திரிஷ்டர். ஞானப் பகவர் - ஞானிகள். ஞானசாரியர். முத்தர் - ஜீவந்முத்தருமாம். இன்னமு தம் - திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றியது அமுதம், ஆழ்வார் திருவாய் மல ரினின்று தோன்றியது இன்னமுதம் என்க. சித்தர்முதல் முத்தரீருகச் சொல்லப்பட்ட பலவகை அதிகாரிகளும் கொண்டாடி ஆனந்தித்தற்கு ஏற்ற சிறப்பு அடங்கப்பெற்றுள்ளது - ஆழ்வாரருளிச்செயல் என்பதாம்.

நிறைந்தமகிமை தைரியம் கீர்த்தி சம்பத்து ஞாபம் லொர்க்கியம் என்ற ஆறுக்கும், 'பகம்' என்று பெயர் அதனை யுடையவன், பகவாஃ; இவ்வட சொல், தமிழில் 'பகவன்' என்று விகாரப்பட்டு வழங்கும்; பகவர் என்பது, அதன் பன்மையாய் நின்றது. (உச)

உரு. தொகையுளவாயபனுவற்கெல்லாந்துறைதோறுந்தொட்டாற் பகையுளவாமற்றுப்பற்றுளவாம்பழநான்மறையின் வகையுளவாகியவாதுளவாம்வந்தவந்திடத்தே மிகையுளவாங்குருகூரெம்பிரான் தன்விழுத்தமிழ்க்கே.

(இ - ள்.) தொகை உள ஆய பனுவற்கு எல்லாம் - தொகுதியாகவுள் ளனவான மற்றைச் சமயநூல்கட்கெல்லாம், துறை தோறும் தொட்டால் - இடந்தோறும் ஊன்றினோக்கினால் [அவற்றிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் ஆராய்ச்சிசெய்தால் என்றபடி]; பகை உள ஆம் - ஒருநூலிலேயே முன்னுக் குப்பின் மாறுகொளக்கூறலாகிய விரோதமும் வேதாங்கமான சாஸ்திரங்க னோடு தாம் மாறுபடுதலாகிய விரோதமும் உள்ளனவாம்; மற்றும் - இது வன்றியும், பற்று உள ஆம் பழ நால்மறையின் வகை உள ஆகிய வாது உள ஆம் - தொடர்ச்சியுள்ளனவாகிய பழமையான நான்குவேதங்களின் வகுப் புக்களிற்கூறிய பொருளோடு (மாறுபடுதலால்) உள்ளனவாகுஞ் சொற்போர் களும் (அச்சமயநூல்கட்கெல்லாம்) உண்டாகும்; குருகூர் எம்பிரான் தன் விழுத் தமிழ்க்கே - திருக்குருகூரிலவதரித்த எமதுதலைவரான கம்ஆழ்வா ருடைய சிறந்த தமிழ்த்திவ்வியபிரபந்தங்களிலோவெனில், வந்த வந்த இட த்தே மிகை உள ஆம் - (மாறுபடக்கூறலும் நித்தியமான வேதத்தின் பொரு ளோடு எதிர்வாதமும் இல்லாமல்) பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் விசேஷார் த்தங்களே அமைந்துள்ளனவாம்; (எ - று.)

• ஆழ்வாரருளிச்செயல்களானவை, மாறுகொளக்கூறல் முதலிய நூற் குற்றங்களின்றிச் சகலவேதசாஸ்திரங்களுக்குஞ் சம்மதமாய்ச் சிறந்த வேதா ந்தப்பொருளையே அறிவுடையாரனைவரும் அங்கீகரிக்குமாறு இடந்தோறும் உணர்த்துதலால், எல்லாச்சமயநூல்களினுஞ் சிறந்தன வென்பதாம்; பற்று நித்தியமாதலால் அநாதிகாலமாக இடையீடின்றிக் குருசிஷ்யகிரமத்திலே ஒதியுணரப்பட்டவருந் தன்மை. இனி, பற்றுஉளவாம் என்பதற்கு - தத்து வப்பொருள்களையுணர்த்துதலில் மிக்கஅபேகையை யுடையனவான என் றும்பொருள்கொள்ளலாம். (உடு)

உகூ. விழுப்பாரினியெம்மையார்பிறவித்துயர்மெய்யறவந் தழுப்பாதொழிமினருவினைகாளும்மையப்புறத்தே யிழுப்பானொருவன்வந்தின் றுநின்றானிளநாகுசங்கங் கொழுப்பாய்மருதஞ்சலாங்குருகூரெங்குலக்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) அரு வினைகாள் - (போக்குதற்கு) அரிய கருமங்களே! இள நாகு சங்கம் கொழுப்பு ஆய் மருதம் சலாம் - இளமையான பெண்சங்கு களுடனே ஆண்சங்குகள் மதர்ப்புக்கொண்டு மருதநிலத்திலே எங்குந் திரி யப்பெற்ற; குருகூர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த, என் குலம் கொழுந்து -

எங்களுக்குலமான வைஷ்ணவகுலத்துக்கெல்லாம் கொழுந்துபோன்றவராக நம்மாழ்வார், உம்மை அப்புறத்தே இழுப்பான் ஒருவன் வந்து - உங்களை இழுத்து அப்புறத்திலே எறியவல்ல ஒருவராய் எழுந்தருளி, இன்று நிகழ்கின்ற - இப்பொழுது (எமது உள்ளத்தில்) நின் ருளினர்; இனி எம்மை பிறவி துயர் விழுப்பார் ஆர்-இனிமேல் எம்மைப் பிறப்புத்துன்பத்தில்வீழ்த வல்லவர் யாவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (ஆகவே), மெய் உற வந்து அழுப்பாது ஒழிமின் - (எமது) உடம்பிலே பொருந்தவந்து வருத்தாமல் நீ குங்கள்; (எ - று.)

மெய்யுற என்பதற்கு - மெய்யாக என்று பொருள்கொண்டு, அழுப்ப தொழிமின் என்பதனோடு இயைப்பினுமாம். உம்மை அப்புறத்தே இழுப்பான் - உங்களை வைஷ்ணவ கோஷ்டியினின்றும் அப்பாலே போகவிடுதாக ஆட்டைப்பற்றிப் புலி இழுப்பதுபோல இழுத்தெறிய வல்லவரென்ற ஒருவன் - ஒப்பற்ற மகாபுருஷ ரென்றபடி. நாகு - பெண்மைப்பெயர் இது சங்கிற்கு உரியதாதலை. “நீர்வாழ்சாதியுள் நந்து நாகே” என்ற தொகாப்பியங்கொண்டும் உணர்க. நாகும், நாசார்ந்த இடமும் - மருதநிலம் கொழு பாய் மருதம் என்று பிரித்து, கலப்பைக்காறு உழுது பாயப்பெற்ற வயல்களிலே யென்று பொருள்கொள்ளினுமாம். சுலாவுதல் - சுற்றிவருதல்

ஒருமரத்தின் அபிவிருத்திக்கு அதன்கொழுந்து காரணமாதல்போல தொண்டக்குலத்தின் பெருக்குக்குக் காரணமானவர் நம்மாழ்வார் என்பது ‘எம்குலக்கொழுந்து’ என்பதன் கருத்து; ‘பிரபந்தஜநகூடஸ்தர்’ என்று ஆவாரை வழங்குதல் பிரசித்தம். இங்கே ‘கொழுந்து’ என்றது, உவமவாசுபெயர்; இராமாநுசநூற்றந்தராதியில் “எம்குலக்கொழுந்து” என்றதன் வியாகியானத்தில், ‘எம்குலம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலம்; அதுக்குக் கொழுந்து என்றது - வருஷமாய்ப் பலிக்கைக்கும் கொடியாய்ப்படர்ந்து பலிக்கைக்கு மூலம் கொழுந்தாகையாலே, எங்களுக்குலத்துக்கெல்லாம் மூலமானவரென்றபடி. கொழுந்து - தலை. அன்றிக்கே, ‘எம்குலக்கொழுந்து’ என்றது - எங்களுக்குலமடங்கலும் ஒருவேராய் அதுக்கு எம்பெருமானார்தாம் கொழுந்தாய் கொண்டு, வேருக்கு வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்படவாடிமாபோலே எங்கள் குலத்துக்கு ஒருகுறை வந்தால் முற்படத் தம்முடையமுகம் வாட யிருக்குமவ ரென்னவுமாம்’ என்றது, இங்கும் கொள்ளத்தக்கது.

“பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிரானார் பேணுந் திருக்கோயில்கண்டிர், அந், முரைக்கின்றே னின்னம் ஆழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர், பற்றில்லைகண்டி நடமின்,” “திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன், வருமாறென் நமேல் வினை.” “கூற்றமுஞ் சாரா கொடுவினையுஞ் சாரா, தீமாற்றமுஞ்சார வகை யறிந்தேன் - ஆற்றங், கரைக்கிடக்குங்கண்ணன்கடல்கிடக்கும்மாயன் உரைக்கிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைப் பின்பற்றியது இச்செய்யுள் என்னலாம். ‘இராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தா னயரே னருவினை யென்னை யெவ்வா றின்றடர்ப்பதுவே’ என்று பின்புள்ளார் அருளிச்செய்ததுங் காண்க. (உக

[பிரவாற்றதுவநீதுந் தலைவிலை கன்றி தோழி இரங்கல்.]

உள. கொழுந்தோடிலையுமுதையெல்லாங்கொய்யுங்கொய்யுங்கிழை
விழுந்தோடுவதொர்சருகும்பெருள் விநன்மாறனென்று [கீழ்
விழுந்தோடனருமனமுருகுங்குருகாதை
லெழுந்தோடவுங்கருத்துண்டிகெட்டேனின்னிகொடிக்கே.

(இ-ள்.) (இம்மெல்லியலாள், கொழுந்தோடு இலையும் முகையும்
எல்லாம் கொய்யும் - (மகிழ்மாத்தினது. கொழுந்தும் இலையும் அரும்புமுட்
பட எல்லாவற்றையும் தனக்குக் கொண்டிதா வேண்டுவாள்; கொய் மகிழ்
கீழ் விழுந்து ஒடுவது ஓர் சருகும் பெருள் - மலர்கொய்தற்கு உரிய மகிழ்
மாத்தின்கீழ் உதிர்ந்து (காற்றின்விசையினால் எப்படித்தும்) ஒடுவதான சருகு
ஒன்றையாயினும் பெற்று ளில்லை; விதல் மாறன் என்றால் - பெருமையை
யுடைய மாறன் என்று (தலைமகனதுபெயரைச்) சொன்னால், அழும் - (ஆற்
ருமையினால்) அழுவாள்; தோள் தனரும்-தோள்கள் தளர்ப்பெறுவாள்; மனம்
உருகும்-நெஞ்சு உருகப்பெறுவாள்; குருகர் அறையில் - (அந்தமாறனுடைய
ஊராகிய) திருக்குருகரின் பெயரைச் சொன்னால், இ இளங்கொடிக்கு-இள
மையான பூங்கொடிபோன்ற இம்மங்கைக்கு. எழுத்து ஓடவும் கருத்து
உண்டி - எழுந்திருந்து (இங்குமின்று அவ்விடத்துக்கு) குடிச்செல்லவும்
எண்ணமுண்டாகின்றது; கெட்டேன்—! (எ - று.)

“தெய்வத்தண்ணந்துழாய்த் தாயினும் தழையாயினும் தண்கொய்ய
தாயினும் கீழ், வேராயினும் கின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசுமினே!”
“சீரரிதாழ்பொழில் மாலிருஞ்சோலையிற் செல்வர் செங்கட், போரரிதாள்
புனை தாரரிதாகில் தண்பூந்துளவின், தாரரிதாவுத் தழையரிதாகில் தழை
தொடுத்த; தாரரிதாகிற் பிழைப்பரிதா மெக்கன் தன்னுதற்கே” என்றபடி.
“தலைமகனைப்பிரிந்து அப்பிரிவையாற்றது வருத்துகிற நிலையில் அவன்தரித்த
மகிழ்மலர்மாலையையாயினும் பெற்றால் அதுகொண்டு ஒருவாறுதணித்திருக்
கலாமென்று கருதிய தலைமகள் அது கிடையாமையால் அதுதானே கிடை
யாவிடினும் அதன் சம்பந்தமுள்ள கொழுந்து இலை முகை என்பவற்றில்
ஏதேனும் ஒன்றாவது கிடைக்குமாயின் அது பற்றுக்கோடாக ஆறியிருக்க
ரினேத்து அவற்றை வேண்டுகின்ற இயல்பு. ‘கொழுந்தோடு இலையும் முகை
யும் எல்லாம் கொய்யும்’ எனப்பட்டது. அங்கணம் வேண்டியவற்றிலொன்
றுங் கிடைத்திலதென்பதேயன்றி அம்மகிழ்மாத்தின்கீழே உதிர்ந்துகிடக்
குஞ் சருகுதானும் கிடைத்திலதென்று இரங்குவாள், ‘கொய்யுங்கிழை
விழுந்தோடுவதொர் சருகும் பெருள்’ என்றார். இப்பாட்டு, பாட்டிடைத்
தலைவனே கிளவித்தலைவனாகக் கூறியது. பிரபந்தத்தலைவராகிய சூழ்வார்
‘வகுளாபரணர்’ என்று பெயர்பெறும்படி மகிழ்மலர்மாலையை யுடையாடல்
உணர்க. ‘கெட்டேன்’ என்றது - இரக்கத்தாற் சொல்லுஞ் சொல்.

சருகு - உலர்த்த இலை. (இவள்) தோள்தனரும், மனம் உருகும் - உயர்
திணைதொடர்ந்த அஃறிணைச்சினையின்வினை அவ்வுயர்திணையின் மேலேற்றப்
பட்டது; திணைவழுவமைதி. இளங்கொடி - அக்கொடிபோல் மெல்லியவடிவ
முடைய பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர்.

கம்பநாட்டாழ்வார் நம்மாழ்வார் திருவடிகளிலேயே சேர்ந்திருக்கப் பெறுது பிரித்து வருந்துகிற நிலையில், அவ்வாழ்வாரோடு கேரிலாவது இடையிட்டாவது சம்பந்தம்பெற்ற பொருள் யாதாயினுமொன்றை அவருடைபிரசாதமாகப்பெற்று ஆறியிருக்கக் கருதி வேண்டுதலையும், அங்ஙனம் ஒன்றும் அவர்க்குக் கிடைத்திடாமையையும், ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தை சொல்லும் போதெல்லாம் அவர் பக்திபரவசராய் அழுது உடல்சோர்ந்த மனத்தளர்தலையும், அவ்வாழ்வார் எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்வியதேசத்திற் விரைந்துசென்றுசேர விரும்புதலையும், அன்பர்கள் பாராட்டி, இனிஇவர்க் என்னாகுமோ வென்று இரங்கிக்கூறுதல், இதற்கு உன்னுறை பொருளா விவரம் கேட்டு உணர்க (உ - ன்.)

உஅ. கொடியெடுத்துக்கொண்டுநின்றேனிநிக்கொடுங்கூற்றினுக்கேரடியெடுத்துக்கொண்டென்பால்வரலாகுங்கொலாரணத்தின் படியெடுத்துக்கொண்டமாறென்றற்பதுமக்கரங்கண் முடியெடுத்துக்கொண்டவந்தணர்தாளென்முடியெனவே.

(இ - ன்.) ஆரணத்தின் படி எடுத்துக்கொண்ட - வேதம்போலவே (ஸாரமான அர்த்தங்களைத்) தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு கூறிய, மாறன்-மாறென்னுந் திருநாமமுடையவர், என்றால் - என்று யார்சொன்னாலும், (அரைக்குறித்து), பதுமம் கரங்கள் முடி எடுத்துக்கொண்ட - தாமரைமேலே போன்ற தமதுகைகளைக் குவித்து அஞ்சலி செய்து அந்தஅஞ்சலிபந்தத்தை தமதுசிரசின்மேற்கொள்ளுந் தன்மையரான, அந்தணர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய, தாள் - திருவடிகள், என் முடி - எனதுசிரமேற் கொள்ளப்படுவ வாம், என - என்றுசொல்லி, கொடி எடுத்துக்கொண்டு நின்றேன் - (பாச தர்க்கு வழித்தொண்டன் யானென்று வெளிபிடுமாறு) விருதுக்கொடி பிடித்துக்கொண்டு நின்றேன்; இனி - இங்ஙனம் யான் ஆழ்வாரடியார்க்குத் தெண்டுபூண்டபின்பு, கொடுங் கூற்றினுக்கு ஓர் அடி எடுத்துக்கொண்டு எப்பால் வரல் ஆகும் கொல் - (தீவினைக்கு ஏற்பக்) கொடியதண்டனை செய்வான யமனுக்கு என்பக்கல் ஒருகாலடியையாவது எடுத்துவைத்து வருதல் கூடுமோ? [கூடாது என்றபடி]; (எ - று.)

ஆழ்வாரடியார்பக்கல் வழிபாடுபூண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தீவடியைஎன்முடிக்கு அணியாகக்கொண்டே ஓதலால், எனதுதீவினையிலே தும் தீர்ந்தது; இனி யமன் என்பக்கல் எங்ஙனம் வரமாட்டுவன்? என் தனதுபெருமிதத்தை வெளியிட்டபடியாம். ஆரணத்தின்படி யெடுத்துக்கொண்ட என்பதற்கு - வேதத்தின்ஸாராம்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு திவ்வியபிரபந்தங்களை யருளிச்செய்த என்றும், வேதத்துக்குடாகப் பிரபமருளிச்செய்த என்றும் உரைத்தலு மொன்று. (உ - ன்.)

உக. என்முடியாதெனக்கியாதேயரியதிராவணன்றன் பொன்முடியாற்கடறார் த்தவில்லான்பொருரைத்துறைவன்றன்முடியாலவன்றாளிணைக்கீழ்ப்பொருளுந்தழீஇச் சொன்முடியாலமுதக்கவியாயிரஞ்சூட்டினனே.

(இ - ள்.) இராவணன்தன் பொன் முடியால் கடல் தூர்த்த வில்லான் - இராவணனுடைய ஸ்வர்ணகிரீடத்தைத் தரித்த தலைகளைப் பலமுறை துணித்துத்தள்ளி அவற்றைக்கொண்டு மிக ஆழ்த்த கடலையும் கீர்த்திவிட்டவனான பூநீமங்காராயணனது (அடியவராகிய, பொருரைத் துறைவன் - தமிழ்பர்ணி கதிதீரதேசத்திலவதரித்தவரான நம்மாழ்வார். - அவன்தான் துணைக்கீழ்-அத் திருமாலினது உபயதிரவடிகளிலே. தன் முடியால் - மமதுசிரசினால் (வணங்கி, சொல் முடியால் - தமது சொக்களின் சேர்க்கைகொண்டு, எ பொருளும் தழீஇ - முத்திபெறுவார்க்கு வேண்டவனவான எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கு தொகுத்து, அமுதம் கவி ஆயிரம் சூட்டினன்-அமிருதம்போலினிய ஆயிரம்பாசரங்களைப் பாடி அப்பாமாயை அப்பெருமானுடைய இணையடியிற்) சமர்ப்பித்தனர்; இப்படிப்பட்ட மனையவமுதைய ஆழ்வார்க்கு யான் அடிமைப்பட்டபின்பு, எனக்கு முடியாத என் - எனக்கு அசாத்தியமானது யாது? (எனக்கு) யாதே அரியது - எனக்குச் சிரம சாத்தியமானதுதான் யாது? [எதுவுமில்லை: வேண்டிய வேண்டிய கற்பமன்களெல்லாம் தவறாது எளிதிற் கைகூடுமென்றபடி]; (எ - று.)

இராமபிரான் தனது அம்புகளைக்கொண்டு இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் துணித்து இலங்கையைச் சூழ்த்துள்ள கடலிலே தன்னிவருத் தோறும் அவை அவனுக்குப் பிரமனளித்த வரபலத்தினால் பிண்டிம்முனைத்து வா பின்பு பெருமான் அவனதுமார்பில் அஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்து அவனை வதைத்திட்டனென்பது, வரலாறு. வில்லான் பொருரைத்துறைவன் - ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. 'இராவணன்தன்பொன்முடியால் கடல்தூர்த்த வில்லான்' என்றதில். அவனது தலைகளின் பருமை தோன்றும். திருக்குருகூரென்ற திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பொலித்துருந்தபிரானையே 'இராவணன்தன் பொன்முடியால் கடல்தூர்த்த வில்லான்' என்று குறித்ததாகக்கொண்டு, அப்பிரானுக்கு உரிய தமிழ்பர்ணிகதியினது கரையிலுள்ள ஊரில் அவதரித்த ஆழ்வார் என்றலு மொன்று. 'எப்பொருளும்' என்றது - பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமும், ஜீவாத்மாவின் தன்மையும், பரமாத்மாவையடையும் உபாயமும், அங்கனமடைதலின் பயனும், அச்சரணாதிக்குப் பகையும் என்று சகலவேதசாஸ்திரங்களுக்கும் சாரமாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தை. 'எனக்கு' என்பது, மத்திமதீபமாக முன்னும் பின்னும் இயையும். தாளிணைக்கீழ்ச் சூட்டினனென்க. பொன்முடி என்றது - இங்கு, முன்னும் வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்தொக்கத்தொகை.

(உக)

௩௦. சூட்டிற்சுருகுறங்குங்குருகூர் தொழுதேன்வழுதி
நாட்டிற் பிறந்தவர்க்காளுஞ்செய்தேனென்னைநல் ளினையாங்
காட்டிற் புதுதவிட்டுய்யக்கொண்டா நன்கழல்பற்றிப்பேர்ப்
வீட்டிற் புதுதற்குமுண்டே குறைமறைமெய்யெனினே.

(இ - ள்.) சூட்டில் - நெற்போர்களிலே, குருகு - மருதகீழ்த்துப்பதவைகள், உறங்கும் - (யாதொருகவலையுமின்றி) இனிதுதுயிலப்பெற்ற. குருகூர் - திருக்குருகூரென்கிற ஆழ்வார்திருநகரியை, தொழுதேன் - சேவிக்கப்பெற்றேன்; வழுதி நாட்டில் பிறந்தவர்க்கு ஆளும் செய்தேன் - அந்த ஆழ்வார்

திருவாவதரிக்கப்பெற்ற நாடாகிய பாண்டியநாட்டிற் பிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவா கட்கு அடிமைத்தொழிலையுஞ் செய்யப்பெற்றேன்; மறை மெய்எனில்-வேத சத்தியமாகு மானால்,—என்னை நல் வினை ஆம் காட்டில் புகுத விட்டு உய்ய கொள் மாறன் கழல் பற்றி போய் வீட்டில் புகுதற்கும் குறை உண்டே - என்னை நற்செய்கைகளாகிற தவவானத்திலே செல்லவிட்டு (யான்) ஈடேறுமாற (என்னை) ஆட்கொண்டருளுகிற நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சரண மடைந்தபின்பு (யான்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் சென்று சேர்தற்கும் தடையுண்டோ? [இல்லையே யென்றபடி]; (எ - று.)

ஒருபாகவதரை ஆசாரியராகக்கொண்டு அவர்திருவடிகளிற்சரண்புகுந்து ஆட்படுதலும், அந்தக்குருவினது திருவாவதாரஸ்தலத்தை வணங்குதலும், அந்தஞாஞாசாரியரது சம்பந்தத்தை எவ்வாற்றாலாயினும் பெற்றவர்கட்கு அடிமைபூணுதலும், ஆத்மா உஜ்ஜீவித்துத் தவறாது வீடுபெறுதற்குக் காரண மா மென்பது, சத்தியமான வேதத்தின் சித்தாந்தமாகும் என்று தாற்பரியங் காண்க. சூட்டிற் குருகு உறங்கும்—“போரிடையுறங்கு மன்னம்” என்றார் இராமாயணத்தும். சூடு - நெல்முதலியவற்றி னரிக்குவியல். குருகுஎன்பது- நீர்வாழ்பறவைப் பெயராகவும், பறவைப்பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும். வழுதி - பாண்டியன். இங்கு ‘நல்வினை’ என்றது, பிரபத்திமார்க்கத்துக்கு உரிய செயல்களை. முந்துற இராமாயணமென்னும் சரணாகதிவேதத்தைத் தாம் பாடிம்படி செய்வித்தது ஆழ்வார்களுணையென்பார் ‘என்னை நல்வினை யாக்காட்டிற் புகுதவிட்டு உய்யக்கொள் மாறன்’ என்றன ரென்றுங் கொள் ளலாம்; “கற்பா ரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பபோ, புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே, நற்பாலயோத்தியில்வாழுஞ் சராசரம் முற்றவும், நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார்பெற்ற நாட்டினே” என்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்தது, தன்னையடுத்த சராசரங்களையெல்லாம் அன்று வை குத்தத்து ஏற்றிய இராமபிரானது திவ்வியசரித்திரத்தைக் கவிபாடுதற்குத் தூண்டுகோலாதல் காண்க. ‘மாறன்கழல்பற்றிக் குருகூர்தொழுதேன் ஆளுஞ் செய்தேன்’ என்று முன்பின்னாகமாற்றி அவ்வித்துப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். மெய் - யதார்த்தபிரமாணம். வீட்டிற்புகுதற்குமுண்டே குறை— “இம்மையும்சாதித்து வானவர்நாட்டையும், நீகண்டுகொள்ளென்று வீடுந் தரும்” என்றபடி. (௩௦)

௩௧. மெய்யுமெய்யாயதுபொய்யும்பொய்யாயதுவேறுபடுத் துய்யுமெய்யாயவுபாயம்வந்துற்றதுறுவினையைக் கொய்யுமெய்வாள்வலவன்குருகைக்கரசன்புலமை செய்யுமய்யன்றனக்கேதனித்தாளன்புசெய்தபின்னே.

(இ - ள்.) உறு வினையை - மிக்கருமங்களை, கொய்யும் - அறுத்தொழிக்கின்ற, மெய் - சத்தியவாக்காகிய, வாள் - வாட்படையின்தொழிலில், வலவன் - வல்லவரும், குருகைக்கு அரசன் - திருக்குருகூர்க்குத்தலைவரும், புலமை செய்யும் அய்யன்தனக்கே - ஸ்வரூபஞானத்தை (எல்லார்க்கும்) உப தேசிக்கிற ஆசாரியருமாகிய நம்மாழ்வார்க்கே, தனி தாள் அன்பு செய்த பின் - ஒப்பற்ற திருவடிகளில் (யான்) பத்திசெய்தபின்பு—(எனக்கு), மெய்

யும் மெய் ஆயது - உண்மைப்பொருளும் உண்மையாக விளங்கிற்று; பொய்யும் பொய் ஆயது - பொய்மைப்பொருளும் பொய்யாகவே புலப்பட்டது: வேறுபடுத்தி - (இவ்வனம் மெய்பொய்களைப் பகுத்து உணர்த்திப்பின்பு, உய்யும் - (ஆத்மா) உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உரிய, மெய் ஆய உபாயம் - உண்மையான உபாயமும், வந்து உற்றது - (எனக்கு) வந்து சித்தித்தது; (௭ - ௨.)

மெய் - பாப்ராஹ்மஸ்வரூபம். ஜீவாத்மஸ்வரூபம் முதலியன. பொய் - உடம்பு, செல்வம். யானெனதென்னுஞ்செருக்கு முதலியன. மெய்யாய - ஸ்வரூபாநுரூபமான. பயன் தவறாத; உபாயம் - சாஸ்திரி. மூன்றும் அடியில், மெய் - உண்மைப்பொருளுணர்த்துத் திருவாய்மொழி. தனித்து ஆன் அன்பு என்று பதம்பிரித்து. தனியே ஆட்கொன்னப் பததற்கு எற்ற பக்தி யென்றலும் ஒன்று. மெய் மெய்யாதலும், பொய் பொய்யாதலும், வேறுபடுத்தி உய்யும் மெய்யாய உபாயம் வந்து உற்றதலும், ஆழ்வாருளிச்செயலின் அர்த்தஞானத்தால் இனிது வாய்க்கும். (௩௧)

௩௨. செய்யன்கரியனெனத்திருமலைத்தெரிந்துணர
வய்யன்கரியல்லமாட்டாமறைமதுரக்குருக
ரய்யன்கனியல்லவேற்பிறவிக்கடலாழ்வதல்லா
லுய்யும்வகையொன்றுமாய்கண்டிலேனியவயிர்களுக்கே.

(இ - ள்.) திருமலை - ஸ்ரீமங்கையணை, செய்யன் கரியன் என தெரிந்து உணர - செந்திறமுடையவன் அல்லது கருநிறமுடையவன் என்று ஆராய்ந்து அறிதற்கு. வய்யம் கரி அல்ல - உலகத்து உயிர்கள் எற்ற சாக்ஷி யாகா; மறை - வேதங்களும், மாட்டா - அங்கணமே பகவானது சொரூபத் தை இன்னபடியென்று அறிதற்கு) வல்லனவல்ல; (ஆகவே); மதுரம் குரு கூர் ஆய்யன் கவி அல்ல ஏல் - (அவனைத் தெரிந்து சொல்லுதற்கு) இனிமை யான திருக்குருகூரிலவதரித்த ஆசாரியான ஆழ்வாருடைய பாசாங்கன் உள்ளனவல்லவானால், பிறவி கடல் ஆழ்வது அல்லால் - (உயிர்களைல்லாம்) பிறப்பாகிய கடலில் அழுந்துவதல்லாமல், இ உயிர்களுக்கு உய்யும் வகை ஒன் றும் யான் கண்டிலேன் - இந்தஜீவாத்மாக்களுக்கு உய்வுபெறும் உபாயம் ஒன் றையும் யான் கண்டேனில்லை; (௭ - ௩.)

பாப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்த்து வெளியிட்டு அதனை யடையும் உபாயத்தையுங் கூறி உயிர்களைப் பிறவிக்கடலினின்று முத்திக் கரையேற்றுவது ஆழ்வாருளிச்செயலேயல்லது யாதொன்று மில்லையென் பதாம். 'இத்தன்மையெனன்று' என்ற பொருளில் 'செய்யன்கரியனென' என்றது; ஒரு சொல்விழுக்காடு அளவின்மையும், அச்சத்தருதலும். அலை மாறிமாறிவருதலும்பற்றி, பிறவி 'கடல்' எனப்பட்டது. செய்யன் கரியன் என்பதற்கு - வாய் கண் கை கால் என்கிற அவயவங்கனிற் செந்திறமுடைய வன் திருமேனியிற் கருநிறமுடையவன் என்று உரைப்பாரு முனர். (௩௨)

௩௩. உயிர்த்தாரையிற்புக்குறுகுறும்பாமொருமுன்றனைபுஞ்
செயிர்த்தார்குருகைவந்தார்திருவாய்மொழிசெப்பலுற்றான்
மயிர்த்தாரைகள்பொடிக்குங்கண்கணீர்மல்குமாமறையு
ளயிர்த்தாரயிர்த்தபொருள்வெளியாமெங்கனத்தணர்க்கே.

(இ - ள்.) உயிர் தாரையில் புக்கு உறு - உயிர் செல்லுகிற வழியிலே உடன் சென்று கூடுகிற, குறும்பு ஆம் ஒரு மூன்றனையும் - முக்குறும்புகளையும், செயிர்த்தார் - வெறுத்தொழித்தவராகிய, குருகை வந்தார் - திருக்குரு கூரிலவதரித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழிப் பிரபந்தமாகிய திவ்வியசூக்தி, செப்பல்உற்றால் - ஒதியுணரத்தொடங்கினால், —எங்கள் அந்தணர்க்கு - எங்களை ஆட்கொள்ளுதற்கு உரியவர்களான பூநீவைத்தணவர்களுக்கு, —மயிர் தாரைகள் பொடிக்கும் - (உடம்பிலுள்ள) மயிரொழுங்குகள் சிலிர்ப்புக்கொள்ளும்; கண்கள் நீர் மல்கும் - கண்கள் ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்து பெருகப்பெறும்; மா மறையுள் அயிர்த்தார் அயிர்த்த பொருள் வெளி ஆம் - (பொருளுணர்தற்கு அரிய) பெருமையை யுடைய வேதங்களின் கருத்துக்களிற் பிறசமயத்தார் சந்தேகித்த அர்த்தங்க ளெல்லாம் நன்கு விளங்கும்; (எ - று.)

முக்குறும்பு - உயர்குடிப்பிறந்தேனென்னுஞ் செருக்கு, கல்வியிற் சிறந்தேனென்னுஞ்செருக்கு, ஒழுக்கத்திற் சிறந்தேனென்னுஞ் செருக்கு என்பவை. இவை, தம்மையுடையார் அபிமானத்தால் தமது உயிரைப் பகவத்பாகவதர்கட்கு அடிமையென்று கொண்டு உயர்கதிபுகாது தமக்கே உரிய தென்று கொண்டு இழிகதிகளிற் செல்லுதற்குக் காரண மென்பது தோன்ற, ‘உயிர்த்தாரையிற் புக்குறு குறும்பாம் ஒருமூன்று’ எனப்பட்டன. அவற்றை ஆழ்வார் வெறுத்திட்டமையை, அவாருளிச்செய்த பிரதமபிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற்பாசரத்தில் “பொய்த்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும், இந்நின்றநீர்மை யினி யாமுருமை” என்றது முதலியனகொண்டு உணர்க. மயிர்த்தாரைகள் பொடித்தல் - உரோமாஞ்சம். பொடித்தல் - புளகித்தல். இதுவும், கண்களில்நீர்மல்குதலும் - உவகையி னாலாகிற மெய்ப்பாடு. கண்கள் நீர் மல்கும் - இடத்துநிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது; உபசாரவழக்கு, ‘எங்கள் அந்தணர்’ என்றது - பூநீமதுரகவிகள். நாதமுனிகள் போல்வாரை. (௩௩)

௩௪. அந்தணர்க்கோ நல்லருந்தவர்க்கோ வன்றியோகியராய்
வந்தவர்க்கோ மறவா தியர்க்கோ மகரக்குழைசேர்
சந்தரத்தோள னுக்கோ வவன்றொண்டர்கட்கோ சுடர்தோய்
சந்தனச்சோலைக்குருகைப்பிரான் வந்துசந்தித்ததே.

(இ - ள்.) அந்தணர்க்கோ - வேதியர்கட்காகவோ, நல் அருந்தவர்க்கோ - சிறந்த அருமையான தவத்தைச்செய்கிறவர்கட்காகவோ, அன்றி-அல்லது, யோகியர் ஆய் வந்தவர்க்கோ - யோகாப்பியாசஞ்செய்து வருகிறவர்கட்காகவோ, மறம் வாதியர்க்கோ - பிணக்கர்களாய்ப் பரசமயவாதஞ் செய்கிறவர்கட்காகவோ, மகரம் குழை சேர் சந்தரம் தோளனுக்கோ - மகரகுண்டலங்கள் தாழ்த்து தவழப்பெற்ற அழகிய திருத்தோள்களையுடைய பூநீமநாராயணனுக்காகவோ, அவன் தொண்டர்கட்கோ - அப்பெருமானுடைய அடியார்கட்காகவோ, சுடர் தோய் சந்தனம் சோலை குருகை பிரான் வந்து சந்தித்தது - (சந்திரசூரியர் முதலிய) விண்ணொளிகள் தன்மேற் படும்படி (அவற்றையளாவிமிகஉயர்ந்து) வளர்ந்துள்ள சந்தனமரச்சோலையையுடைய திருக்குருகர்க்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார் வந்து அவதரித்தது? (எ - று.)

அந்தணர் அருந்தவர் யோகியர் அவன்தொண்டர் என்டவர்பட்டு வேதத் தினுட்பொருளையும் உயர்ச்சிதவத்திந்தன்மையையும் சிறந்தயோகத்தின் நிலைமையையும் அடிமைத்திறத்தையும் அருளிச்செய்து அவர்களை உயர்வீர்த் தாலும்; பரசமயவாதிகளை வென்று அடக்கித் தம்வசப்படுத்தி கல்வழிப் புருத் துதலாலும், “கற்பகக்காவன கற்பலதோனற்கு” என்றபடி தோனழகை யுடைய திருமாலுக்கு அடிமைபூண்டு அவனது பகிமைகளை வெளிவிட்டுப் பாசரம்பாடி அவனது திருவுள்ளத்தை உவப்பித்தலாலும், ஆழ்வாருது திரு வவதாரம் அந்தணர் முகலிய அனைவர்க்கும் தனித்தனி பிரயோஜனமாம் என்ற பொருளை, இங்ஙனம் விகற்பித்துக்கூடும் வாய்பாட்டினால் பெறவைத் தார். மகரக்குழை - சுருமீன்வடிவு தோன்றத் தொழிவ்செய்யப்பட்ட குண் டலம்; “சுருநிறக்கொடுங்குழை” என்றார் சிந்தாமணியாரும். ‘சுடர்தோய் சந்தனச்சோலை’ என்றது - தோடர்புயர்வுநவிற்கியணி; சே-லையின் மிக்க உயர்ச்சியை விளக்கும். (உச)

௩௩. சந்தியுஞ்சந்திப்பதமுமவைதம்மிலைதழைக்கும்
பந்தியும்பல்லலங்காரப்பொருளும்பயிலுகிற்பீர்
வந்தியும்வந்திப்பவரைவணங்கும்வகையறிவீர்
சிந்தியுந்தென்குருகூர்தொழுதாட்செய்யுந்தேவரையே.

(இ ள்.) சந்தியும்-எழுத்துப்புணர்ச்சியிலக்கணத்திலும், சந்தி பதமும்- அங்ஙனம்புணர்தற்குஉரியபதக்கனி னிலக்கணத்திலும், அவைதம்மிலை தழைக்கும் பந்தியும் - அச்சொற்களிலே மிக்குவிளங்குகிற பொருளிலக்கண வகைகளிலும், பல் அலங்காரம் பொருளும் - பலவகை அணியிலக்கணவிஷ யங்களிலும், பயிலுகிற்பீர்-பழுகுகிற இலக்கணப்புவவர்கான். தென் குருகூர் தொழுது ஆன் செய்யும் தேவரை-(ஆழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலமான) அழகிய திருக்குருகூரைச் சேவித்து (ஆழ்வார்பக்கல்) அடிமைசெய்கிற பூதே வர்களாகிய அந்தணர்களை, வந்தியும்-மஸ்கரிபுக்கள்; வந்திப்பவரை வணங் கும் வகை அறிவீர் - (அந்த ஆழ்வாரடியார்களை)வணங்குகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களை வணங்கும்விதத்தை அறிவீர்கள்; சிந்தியும் - (அவர்களைத்) தியானமுஞ் செய்யுங்கள்; (எ - று.)

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின், சிர்க வதரகுத் தக” என்றபடி கல் விக்குத்தக்க ஒழுக்கம் இல்லாதவழிக் கல்வி பயனில தாதலாலும், சந்த சாஸ்திரம் முதலியன வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கு அங்கமாக உபயோகித்தற்கு உரியனவேயன்றித் தனியே தாம் வீடுபேரளிக்குத்தாமுடையன வல்ல வாத லாலும், அந்தந்தநூற்பயிற்சியுடையாரை வினித்து ‘நீக்கன் ஆழ்வாரடியார் களை வணங்கியும் அவாடியார்களை வணங்கியும் உயர்வீர்கள்’ என்று உணர்த் தியபடியாம். ‘சந்தி’ என்றது-மற்றைஎழுத்திலக்கணக்கட்கும் உபலக்ஷணம். பல் அலங்காரம் - சொல்லணி பொருளணிகள். எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி என்னும் ஐவகையிலக்கணத்தில் காணக்க கூடியதில், அந் நான்கினாலுமாகிற செய்யுளின் இலக்கணம் தானே அடங்கும். சந்திஎன்ற தில், சொற்களின்சேர்க்கையென யாப்பையும் அடக்குதலும் ஒன்று. ‘பல் அலங்காரப்பொருள்’ என்பதில் பொருளிலக்கணம் அணியிலக்கணம் என்ற

இரண்டையும் அடக்கி, 'அவைதம்மிலே தழைக்கும் பந்தி' என்பதில் சந்தியும் சந்திப்பதமும் என்றவற்றாலமைகிற யாப்பிலக்கணவகைகளை யமைப்பாரு முளர். (௩௫)

[பாங்கி வெறிவிலக்கிச் செவிலியர்க்கு அறத்தொடுநிறல்.]

௩௬. தேவரையேறியமூதறிவாட்டியைச்சீரழித்தீர்
பூவரையேறியகோதையுள்ளம்புகுந்தாரெவரென்
நேவரையேறிமொழிகின்றபோதியம்பிற்றிறைவர்
மூவரையோருருகாரையோசொல்லுமுந்துறவே.

(இ - ள்.) தேவரை ஏறிய மூதறிவாட்டியைச் சீர் அழித்தீர்-தெய்வஆவேசங்கொண்ட முதிர்ந்த அறிவுடையளான கட்டுவிச்சியைச் சீர்கெடுத்துவிட்டீர்கள், (நீங்கள்); பூ வரை ஏறிய கோதை உள்ளம் புகுந்தார் எவர் என்றே வரை ஏறி மொழிகின்ற போது - மலர்கள் அளவாகச் சூட்டப்பெற்றுள்ள கூந்தலையுடைய இவ்விளமங்கையினது மனத்திற் புக்கு இவளைவருத்துபவராயர் என்று நீங்கள் வினாவியதைக்குறித்து (அக்கட்டுவிச்சி) நமது உறையுளி னெல்லையில் ஏறிவந்து விடைகூறுகிறபொழுது; இயம்பிற்று - சொன்னது; இறைவர் மூவரையோ-திரிமூர்த்திகளையோ? (அன்றி); குருகாரையோ-திருக் குருகார்நம்பியையோ? முந்துற சொல்லும் - என்முன்னே சொல்லுங்கள்.

கட்டுவிச்சி சொன்னது இறைவர்மூவரையன்று குருகாரையேயென்பது; இவள்கொண்டுகூறுஞ் சித்தாந்தம். களவொழுக்கத்தால் தலைமகளைக் கூடிய தலைமகன் பின்பு அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள்தேடிவருதற்காக அவளைப்பிரிந்துசென்று வரவுகுறித்த காலத்தில் வாராது சிறிது நீட்டிக்க, அந்நிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திய தலைமகளைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளதுவடிவுவேறுபாட்டை நோக்கி 'இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று கவலைப்பட்டுக் கட்டுவிச்சியைக் குறிக்கேட்க, அவளும் வீடேறிவந்து தன்மரபின்படி ஆராய்ந்து இவள்பக்கல் ஆவேசித்தவர் குருகார்நம்பியொழியத் திரிமூர்த்திகளுமல்லரென்று சிலகூற, அதுகேட்டசெவிலித்தாயர், அக்கட்டுவிச்சிவார்த்தையில்வந்த 'குருகார்நம்பி' என்ற பெயர்க்கும்; அதற்கு அடைமொழியாகவும் அதன்பரியாயநாமங்களாகவும் வந்த விசாகன் சேய் ஆறுமுகன் வேள் இளை யான் அழகியான் கடவுண்மைந்தன் ஆசான் கலையுணர்புலவன் குழகன் நங்கைநந்தனன் சுவாமி மேலவர்க்கிறைவன் என்பன போன்ற சொற்சொற்க்கும் முருகக்கடவுளென்று பொருள் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஏற்ப, வேல னெனப்படுகிற வெறியாட்டாளனை யழைப்பித்து அவனைக்கொண்டு, முருகக்கடவுளினாவேசத்திற்குப் பரிசாரமாக வெறியாடுவிக்க முயல, அதனை யறிந்த தலைமகள் தனக்குத் தலைமகனாக நேர்ந்த நோயை இயைபில்லாத பிறர் தீர்க்கத்தொடங்குதல்குறித்து மிகவருந்தித் தோழியை வேண்ட, அவளது துன்பத்தின் மெய்க்காரணத்தை யறிந்த தோழி அச்சமயத்திற் செவிலியரைநோக்கிச் சிலகூறி வெறிவிலக்கித் தலைவியினது துன்பத்தின் உண்மைக்காரணத்தை யுணர்த்துகிற துறை. இது. இதன்மெய்ப்பாடு - பெருமிதத்தைச்சாரந்த நகை; பயன் - அறத்தொடுநிறல். கட்டுவிச்சிகூறிய

சொற்களின் உண்மைப்பொருளை யுணராத அவற்றிற்கெல்லாம் பிறிது பொருள்கொண்டு அதற்குதற்பமுயலுதல். அக்கட்கிவிச்சி இவனதுகோயின் காரணத்தை உள்ளபடி உணர்ந்திலனென்று பிரச்சுதுதற்கு இடமாகி அவ னது அறிவின் பெருமையைக் கெடுத்ததாக முடிதலால், 'கோழித்தீர்' என்றான். அவன் அம்மனக் கவர்பொருள் படக் கூறினனென்று கொண்டது. அகத்தமி ழிலக்கணத்திற்கு ஏற்பவென்று உணர்க. தேவனாயேறிய = தேவயேறிய; ஐ - அசை. தெய்வமுன்னிலமாகக்கொண்டு குறிபார்த்து அத்தெய்வத்தின் வெளிப்பாட்டால் உண்மையை யுணர்ந்து உடைக்குத் தகுதியுடையா னாத லால், 'மூதறிவாட்டி' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டான்.

மூதறிவு - பேரறிவு. முதுமையை அறிவாட்டிக்கு அடைமொழியாக்கி னால், பிராயம்முதிர்ந்தவென்று பொருளாம். பூவனாயேறிய கோதை - பூக்க ளுக்கு எல்லையான கூந்த லெனினுமாம்; 'பூவரம்பாயக்கோதைப் பொன்ன னார்' என்ற சிந்தாமணியைக் காண்க.) அர் - பகுதிப்பொருள் விஞ்ஞியென் றும்; ஐ - அசையென்றுங் கொண்டு, பூவனாயேறியகோதை - பூவே றியகோதையெனினும் அமையும்; சிந்தாமணியில் 'பூவர்கோலை' என்ற விடத்து நச்சினர்க்கினியர், 'பூவர், அர் - பகுதிப்பொருள் விஞ்ஞி' என்றமை காண்க.) கோதை - பெண்ணுக்குச் சினையாகுபெயர். 'வனாயேறி' என்ற தை, சிறியதிருமடலில் 'கட்கிவிச்சி கட்கேறி' என்றும்போலக் கொள்ள லாம். இறைவர் - தலைவர். 'இறைவர்மூவர்' என்றது, தொகைக்குறிப்பு.

நம்மாழ்வாரது சார்க்கீத்தியத்தைப் பெறாமல் வருத்துகிற கம்பநாடாது துயரத்தைக்கண்ட ஞானிகள், அவர்பக்கலுள்ள பரிவா லுண்டான கலக்கத் தால், அதன்காரணத்தை உணர்ந்தவ ருணர்ந்தவு முனராமல் மயங்கி இது தேவநாவேசமென்று எண்ணித் தேவநார்த்தபஜரத்தாலாவது இவரது ஆத் மருமையைத் தணிப்பிக்கலாமோ வென்று தொடங்கிய நிலையில், அக்கம்ப நாடாது தன்மையை யுணர்ந்த அன்பர்கள் அம்முயற்சியை விலக்கி உண் மைக்காரணத்தை யுணர்ந்தும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைப்பொருளாம். 'தேவனாயேறிய மூதறிவாட்டி' - தெய்வவுணர்வுடைய பெரியோர். 'பூவனா யேறியகோதை' - ஆழ்வாரது திருவடித்தாமரைமலரை முடிக்கு அணியாகக் குடிபவர். 'உள்ளம் புகுந்தார்' - அவரது மனத்தில் என்றும் கீழ்காது குடி கொண்டிள்ளவர். 'இயம்பிற்று இறைவர் மூவனாயோ குருகூரையோ' - 'தேவுமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி, பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே' என்ற மதுரகவியாழ்வார்போலக் கம்பநாட்டாழ்வாரும் வேறொருதெய்வத்தினிடத் தில் பற்றுவைத்திடாமல் நம்மாழ்வார் பக்கவிலேயே பூரணபத்திகொண்டவ ரென்க; வேதவிதிப்படி ஆசாரியனையே தெய்வமாகக்கொண்டவ ரென்பபடி. பிறவும் கேட்டு உணர்க; விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, இச்செய்யுட்கு வேறுதுறையமைத்துப் பொருள்கூறுவாயினும், பொருத்துமாயிற் கொள்க.

௫௭. துறவாதவர்க்குத் துறந்தவர்க்குஞ்சொல்லவேசாக் கு
மறவாவவையிங்கொராயிரநிற்கவந்தோசிலர்போய்
மறவாதியர்சொன்னவாசகமாமலட்டாவைப்பற்றி
கறவாக்கிடப்பரங்கென்பெறவோதங்கள் கைவலிப்பே.

(இ - ள்.) துறவாதவர்க்கும் - இல்லறத்தார்க்கும், துறந்தவர்க்கும்-து வறத்தார்க்கும், சொல்லவே சரக்கும் - ஒதுமளவி லேயே (அறம்பொருளிப் பம்வீ டென்னும் நால்வகைப்பால்களையும்) மேன்மேற்சுரந்து தருகிற, அற ஆ அவை ஓர்ஆயிரம் - பரமதர்மரூபமான ஓராயிரம்பசுக்கள் [ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணியான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாட ரங்கள்], இங்கு நிற்க - இவ்வுலகத்திலே சிறப்புற்றுகிற்க-அந்தோ-ஐயோ சிலர்—போய் - (இவற்றைவிட்டுச்) சென்று, மறம் வாதியர் சொன்ன வாச கம் ஆம் மலடு ஆவை பற்றி - மாறுபாடுடைய வாதங்களைச் செய்பவரான சைவர் [மாணிக்கவாசகர்] சொன்ன திருவாசகமாகிய மலட்டுப்பசுவைப் பயன்தருவதாகக் கொண்டு, கறவா கிடப்பர் - கறந்துகொள்ள முயல்வர் அங்கு - அந்தமலட்டுப்பசுவினிடத்து, தங்கள் கை வலிப்பு - அவர்கள் கை கோதப்பெறுவது, என் பெறவோ - யாதுபயனை யடையவோ? [அதில் ஒன் றும் பெறப்படுவதில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

துறந்தவர் - புறமாகிய செல்வத்தினிடத்தும் அகமாகிய உடம்பினிடத் தும் உள்ள பற்றை, அவற்றின் நிலையாமையை நோக்கி விட்டவர்; இதன் எதிர்மொழி, துறவாதவர். 'அவை' என்பதை, பகுதிப்பொருள்விசுதி யென் றுவது, முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுநு பென்றாவது, அசையென்றாவது கொள்க. அந்தோ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்; இதனைச் சிங்களநாட்டில் வழங்குத்திசைச்சொல்லென்பர்: 'ஹந்த' என்ற வடசொல்லின் சிதைவு என் னலாம். 'மறவாதியர் சொன்னவாசகம்' என்பதற்கு - "தர்க்கச்சமணரும் சாக் கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையு, நிற்கக் குறும்புசெய்நீசரும்" முதலாகத் தாமசபுத்தியால் விபரீ தார்த்தங்களைக்கற்பித்து வாதிக்கிற பரசமயத்தார்கள் சொன்ன வாக்கியங்க ளென்று பொதுப்பட உரைப்பினுமாம். வலிப்பு - கடுப்பு. இங்கே, கறத்தல் - உறுதிப்பொருள்களாகிய சுவைப் பயனைப்பெறமுயலுதல். கைவலிப்பு - வீண் சிரமம் என்றபடி. சிலர் என்பெறவோ மலட்டாவைப்பற்றிக் கறவாக்கிடப் பர்: அங்கு (அவர்கட்குத்) தங்களைகைவலிப்பே (சித்திப்பது) என்று இயைத் தும்உரைக்கலாம்.

[இப்பொழுதைக்கு ௫௯ - வருஷத்துக்குமுன்பு இச்சடகோபரந்தாதிக் குத் திரிசிரபுரம் மகாவித்வான் கோவிந்தபிள்ளையவர்கள் செய்த உரையில், இச்செய்யுளின்கீழ், 'ஆழ்வார்திருவாய்மொழி இருக்க, வேறொன்றையும்பற் றலாயிருக்கின்றதே: இது என்னபேதைமை என்கிறது!'], 'அந்தவாசகமாகிய பசு, சிவ்யனாகிய கன்றைப் பெருமையால், 'மலட்டுப்பசு' என்றது "திரு வாய்மொழிகற்ற, நாதமுனி உய்யக்கொண்டார் இராமர் நல் ஆளவந்தார், ஏதமில்வண்மைப்பரங்குசதாசர் எதித்தலைவர்" என்பதுபோல், அவ்வாசகத் துக்குக் குருபரம்பரை இல்லாமையைக்கொண்டு, 'மலட்டுப்பசு' என்றார்; ஆனால், 'மாணிக்கவாசகன் சொற்படி அம்பலவாணன் கையெழுத்து' என் கிற பிரசித்தம் உண்டே யென்றால், அந்த அம்பலவாணன் நாதமுனிகளைப் போலப் பிறருக்கு உபதேசிக்கவில்லையென்று கருத்து. எழுதின மதுரகவி கள் சொன்ன 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' போல ஒருவரும் ஆசாரியநிஷ்டை

‘கூடி ஒன்றுஞ் சொல்லாமையாலும், மலட்டிப்பசு வெண்ணக் குறையில்லை’ என்ற வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன.] (௨௭)

[மடலூர்த்துணிந்த தலைமகளின் வழியொழுகத் தோழி இரங்கல்.]

௩௩. கைதலைப்பெய்தரும்பூசலீட்டுக்கனியா லுலகை
யுய்தலைச்செய்ததும்பொய்யென்றுமோசென்றம்ஜூதிய
வைதலைத்தேசதுமோகுருகுகொன்னுமாறறியாய்
பைதலைக்கோகுருகட்டிட்டேட்டிலெற்றியபண்பனைமே.

(இ - ள்.) குருகூர் என்னும் ஆறு அறியா-‘(தலைமகனதுணர்) குருகூர்’ என்று வாயினாற்சொல்லும் வீதத்தையும் அறியாதிருந்த. பைதலை - இளமை யுடைய இம்மகளை, கோகு உகட்டிட்டி எட்டில் எற்றிய - முறைகேடு தலைக் கேறிப் பனைமடற்குதிரையின்மே லேறுமாறுசெய்த, பண்பனை - குணத்தை யுடையனான தலைமகளை, சென்று - (அவனதுணர்க்கு யாம், சென்று, கை தலை பெய்து - கைகளைத் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு, அரும்பூசல் இட்டி - (பொறுத்தற்கு) அரிய பேராவாரத்தைச்செய்து, கவியால் உலகை உய்தலை செய்ததும் பொய் என்றுமோ - (அக்குருகூர்மப்பி) தான்பாடியபாடல்களைக் கொண்டு உலகத்துஉயிர்களைத் துன்பத்தீர்த்து வாழுமாறு செய்தனனென்ப தையும் பொய்யென்றுசொல்லி முறையிலேவோமோ? ஆணர் அறிய வைத்து அலைத்து எசதுமோ-அவ்வூரிலுள்ளாரனைவரும் அறியும்படி கித்தித்துக்கலக் கம்விளைத்துப் பழிப்போமோ? (௭ - ம்.)

தலைமகளும் தலைமகளும் கொடுப்பாரும் ஆடுப்பாரு மின்றித் தமது விருப்பத்தின்படி களவுப்புணர்ச்சி புணர்ந்து, பிரிந்த பின்பு அவ்வாற்றுமை விஞ்சி அதனால் நாணம்முதலியன அழிந்து, இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவ ரது வடிவத்தையும் ஊரையும் பெயரையும், தமது ஊரையும் பெயரையும் ஒருபடத்திலெழுதி அச்சித்திரபடத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒருகுதிரையுருச்செய்வித்து அதன்மேல் தாம் ஏறி அதனைப் பிதரால்பூப் பித்து வீதிவழியே பலருங்கடும் பொதுவீடங்களிலெல்லாஞ் செல்லுத லுண்டு; இது - மடலூர்தலெனவும், மடன்மாவேறுத லெனவும்கூடும். இத ற்குப் பயன் - இவரது இக்கடுக்கொழிவேக்கண்டு அதனாற் பெருவேட்கை யையுணர்ந்து உறவினராயினும் அரசராயினும் கூட்டுவிக்கக் கூடுதலாம். ‘இம்மடற்றிறம்’ ஆடவர்க்கே பெரும்பாலும் உரியது; அளவுக்குவிஞ்சின ஆசையின்மிகுதியால் மகளிர்க்கும் சிறுபான்மை வரும். அன்றியும், மடலூர் தல் ஆடவர்க்கே உரியதென்றும், மடலூர்வே எனென்று சொல்லுகல் இரு பாலார்க்கும் உரியதென்றும் உணர்க. இங்குக்கூறிய இது, தலைவியின் மடற்றிறம். மடலேறத்துணிந்த தலைமகளின் வருத்தம் கண்டதோழி, அவளை வழியொழுகி ஆற்றுவீக்க வேண்டிஞ் சமயமாதலால், தாளும் அவ ளோடு வருத்தமுற்றுக் கூறிய வார்த்தை. இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம்.

கைதலைப்பெய்தல், முறைப்பாட்டுக்கு உரியது; “இறைமோ பெரிரு கையு மெடுத் தெண்ணுற முறையோ, முறையோ வென” என்றார் மீதரும். பூசல் பேரொலி. ‘கவியால் உலகை உய்தலைச் செய்தது’ என்பதற்கு -

(முன்பு இராமாவதாரத்தில்) வாரங்களை நுதவியைக்கொண்டு (துஷ்டநிகரஞ்செய்து) உலகத்தை உய்வித்தமை யென்றும் பொருள் கொள்ளலா ஆழ்வார் திருமாலின் அம்சமுடையவ ராதலால். ஊர் - இடவாகுபெய பைதல் - இளமைப்பெயராதலை “சிறுகிளிப்பைதலை” என்ற திருவாய்மொழியிலும் காண்க. கோகு உகட்டுதல் என்பது - “கும்பிடுநட்டமிட்டாடி கோகுகட்டுண்டுழலாதார்” எனத் திருவாய்மொழியிலும் இப்பொருளில் வ துள்ளது; கோகு - அடைவுகேடு; உகட்டுதல் - தலைமண்டையிடுதல், மேலி தல். ‘ஏடு’ என்றது - இலக்கணையாய், பனைமடலினாலாகிய குதிரையை குறித்தது. பண்பிலாதானைப் பண்பென்றது, இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகிய எதி மறையிலக்கணையுமாம்.

ஆழ்வாரது ஸாந்தித்தியத்தை எவ்வாற்றாலாயினும் பெறுதற்கு விரைந்த முயல்கிற கம்பநாடர்பக்கல் பரிவுகொண்ட அன்பர்கள் இப்படி பரம பக்த தலையெடுத்த அடியவர்க்கு ஆழ்வார் உடனே ஸாந்தித்தியந் தந்தருளாத காலநீட்டித்தலைக் குறித்துக் குறைகூறும்வகையாற் கம்பநாடரை ஆற்றாதல் இதற்கு உள்ளுறைபொருளாம்; விவரம் உய்த்துணர்க. கம்பநாடர்க்கு முதல லே பக்தியையுண்டாக்கி அதனை அபிவிருத்தியாம்படி செய்து அவரைப் பிரபந்தம்பாடும்படி செய்வித்தது ஆழ்வாரது திருவருளே யென்பது, ‘குற கூரென்னுமாறறியாப் பைதலைக் கோகுகட்டிட்டேட்டிலேற்றிய பண்பன் என்றதனாற்போதரும். கைதலைப்பெய்தல் - தலைமேற்கைவைத்து வணங்கு தலுமாம்.

(ந-அ)

நகூ. பண்ணுந்தமிழுந்தவஞ்செய்தனபழநான்மறையு
மண்ணும்விசம்புந்தவஞ்செய்தனமகிழ்மாறன்செய்யு
ளெண்ணுந்தகைமைக்குரியமெய்யோகியர்ஞானமென்னுங்
கண்ணும்மனமுஞ்செவியுந்தவஞ்செய்தகாலத்திலே.

(இ - ள்.) மகிழ் - மகிழ்மலர்மாலையையுடைய, மாறன் - நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, செய்யுள் - பாசுரங்களை, எண்ணும் - சிந்தனை செய்வதாகிய, தகைமைக்கு - பெருமைக்கு, உரிய - ஏற்ற, மெய் யோகியர் - உண்மையான ஞானபக்தியோகங்களையுடையவர்களுடைய, ஞானம் என்னும் கண்ணும் - அறிவாகிய அகக்கண்ணும், மனமும்—, செவியும் - காதுகளும், தவம்செய்த காலத்திலே—, —பண்ணும்—(குறிஞ்சிமுதலிய) பண்களும், தமிழும் - தமிழ்ப் பாஷையும், தவம் செய்தன—; பழநால் மறையும் - பழமையான நான்கு வேதங்களும், மண்ணும் - பூலோகமும், விசம்பும் - மேலுலகமும், தவம் செய்தன—; (எ - று.)

ஆழ்வார் அவதரித்துத் திருவாய்மொழி முதலியன பாடியதற்குக் காரணம், பண்முதலியன செய்த தவ மென்பதாம். வடமொழிமுதலிய மற்றைப் பாஷைகளிலன்றித் தமிழிலே பண்வகைகளமைய ஆழ்வார் பாசுரம்பாடப் பெற்றமை அப்பண்ணும்தமிழும்மிக்கசிறப்புப்பெறுதற்குக் காரணமாதலால், ‘அவை தவஞ்செய்தன’ என்றன ரென்க. தொன்று தொட்டு உள்ள நான்கு வேதங்களும் வடமொழியிலே உணர்தற்கு அரிய மறைபொருளனவாயிருந்து எளிதிற்பயன்படாமற் போதலாகிய குறைதீர அறிதற்கு எளிய தென்மொ

பூமியில் ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பெற்ற அனைவர்க்கும் பயன்படும் படியா யினமை கருதி, “பழகான்மறை தவஞ்செய்தன” என்றார். கிவவுலகத்தார் அந்தத்தமிழ்வேதங்களை ஒதிபுணர்ந்தும் ஆழ்வாரை வழிபட்டும் இம்மை மறுமைவீட்டின்பங்களில் வேண்டிய வேண்டியவற்றைப் பெறநல், “மன் தவஞ்செய்தது” என்றதற்குக் காரணம். ஆழ்வார் எம்பெருமான் பக்கல்கொண்ட பாம்பக்தியால் அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப் பாம்பதத்துக்கு எழுந்தருளும் போது இடையிலுள்ள உலகங்கள் விருக்கிற தேவர்களைக் கொல்லாம் அவரை எதிர்கொண்டு “போதுமின் எமது இடம் புதுது” என்ற சொல்லி வரவேற்று வணங்கித் துதித்து வழிபட்டு வழிவீட்டிப் பேரபெற்றவானாத னால், “விசம்பு தவஞ்செய்தது” எனப்பட்டது. மன், விசம்ப - மன்னுலகத் தார்க்கும், விண்ணுலகத்தார்க்கும் இடவாகுபெயர். ஆழ்வார் அவதரிக்கும் படி மன்னுலகமும், அவர் தன்வழியாக மேற்செல்லும்படி விண்ணுலகமும் தவஞ்செய்தன வென்றங் கொள்ளலாம். “விசம்பு” என்றது, எல்லாவுலகங் களினும் மேம்பட்டு மேவிடத்திலுள்ளதான பாம்பதத்தையும் குறிக்கும்; ஞானங்களிந்துகலங்கொண்ட ஆழ்வார் திருநாடலங்கரித்தனென்னும்படிதன் பக்கல்எழுந்தருளப்பெற்றமை அந்தபூரீவைகுண்டத்திற்கும் தவப்பயனைன்க.

மகிழ் என்ற மாத்தின்பெயர், அதன்மலர்களினாலாகிய மாலைக்கு இரு மடியாகுபெயராம். மகிழ்மாறன் - (திரிகாண்டத்தாலும் எப்பொழுதும் பக வாளை அதுபவித்தலினால்) மகிழ்ச்சிகொண்டென்ன மாற னெனினுமாம். “மா றன்செய்யுளெண்ணுத்தகைமைக்கு உரிய மெய்யோகியர்” என்றது, “குருகூர் நம்பி, பாவினின்னினை பாடித்திரிவனே” என்று ஆழ்வா ரருளிச்செயலை வேண்டிப்பெற்று அதில்கடுபட்ட பூரீமதூகவீகன் பூரீமந்தாதமுனிகள் முத லானவர்களை, அவர்கள் ஆழ்வார்பக்கல் தம்உணர்வைச்செலுத்தி மனத்தை யொடுக்கி அவரைவழிபட்டு அவர்வாயினால் திவ்வியப் பரந்தங்களுளிச் செய்யக்கேட்டுக் கிருதார்த்தரானதனால், யோகியர்ஞானமென்னும் கண் ணும் மனமும் செவியும் தவஞ்செய்தகாலத்திலே” என்றார். “மாறன்செய்ய யுள்” என்றவிடத்துத் தொக்குன்ற ஆறும்வேற்றமையுருபு, செய்யுட்கிழ மைப்பொருளது; “கபிலாகவல்” என்றவிடத்துப் போல.

(உக)

80. காலத்திலேகுருகூர்புகுக்கைக்கொண்மினோகடைநா ளாலத்திலேதுயின்னோர்கொண்டவைபொண்டாயமைந்த ேகாலத்திலேமுனைத்துக்கொழுந்தோடிக்குணங்கடந்த மூலத்திலேசெல்லமுட்டியஞானத்தெதும்புர்த்திபையே.

(இ - ள்.) கடை நான்-கற்பார்தகாலத்திலே, ‘ஆலத்திலே துயின்னோர்- ஆலிலையிலே யோகந்தினை செய்தருள்பவான எம்பெருமான், கொண்ட - (கருமவசத்தினாலன்றி இச்சையினால்) எடுத்துக்கொள்கிற, இ இடம்க் ஆம் அமைந்த கோலத்திலே - பத்துத்திருவவதாங்கனிலே, முனைத்து - அடக் கொண்டு, கொழுந்துஓடி - கொழுந்துவீட்டு வளர்த்து, குணம் கடந்த மூலத் திலே செல்ல முட்டிய - இழிகுணங்களைக்கடந்த ஆதிமூலப்பொருளாகிய அந்தபூரீமந்தாராயணன்பக்கலிலே (பலரும்) செல்லுமாறு (தமதுபரப்பதமு கமாகப் பலர்க்கும்) ஆதரத்தை புண்டாக்கியருளிய, ஞானத்த - தத்துவ

ஞானத்தையுடைய. எம் மூர்த்தியை - எமது ஆசாரியமூர்த்தியான நம்மா வாரை. காலத்திலே குருகூர் புக்கு கைக்கொண்மினே - (பழுதேபலபகலு போக்காது) இப்பொழுதேதிருக்குருகூர்க்குச்சென்றுசரண்புக்கு உய்யுங்கள்

‘ஆழ்வாரவதரித்தருளின காலம் முந்திப்போயிற்றே, இக்காலத் து என் செய்யலாம்?’ என்பாரை. நாதமுனிகள்போல ஆழ்வார்திருநகரியிலேற சென்று ஆழ்வாரது அர்ச்சாவிக்கிரகத்தைப் பற்றிவழிபட்டு உய்வுபெறுங்கே என்று உபதேசிக்கிறார். “சிற்றஞ்சிறுகாலேவந் துன்னேச்சேவித்து” என்றார்போல, ‘காலத்திலேபுக்குக் கைக்கொண்மின்’ என்றார். ஆல் என், மரத்தின்பெயர், முதலாகுபெயராய், அதன்இலையைக் குறித்தது.

ஆலத்திலேதுயின்றகதை:—பிரமன்முதலான சகலதேவர்களு முட்பட யாவும்அழிந்துபோகின்ற கற்பாந்தகாலத்திலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங் ளையெல்லாம் தன்வயிற்றில்வைத்து அடக்கிக்கொண்டு ஏகார்ணவமான மகா பிரளயசமுத்திரத்திற் சிறுகுழந்தைவடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமான ஆலிதே யின்மீது பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரைசெய்கின்றன னென்பதாம்.

அப்பெருமான் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்தின்பொருட்டுக் கழ பந்தோறும் உரியசமயங்களிற் கொள்ளுகிற மதஸ்யம் கூர்மம் வராகம் நர சிங்கம் வாமநன் பரசுராமன் தசரதராமன் பலராமன் கிருஷ்ணன் கல்கி என்ற தசாவதாரங்களின் ஸாரம் ஆழ்வார் என்பது, தேர்ந்தபொருள். ஐய் றண்டு - பண்புத்தொகை. மூட்டியஞானத்து - ஞானத்தைமூட்டிய எனினு மாம். எம்ஞானமூர்த்தி என்றுங் கொள்ளலாம். ஞானமாவது-முக்தியுணர்வு.

சுக. மூர்த்தத்தினையிம்முழுவெழுலகுமுழுகுகின்ற
தீர்த்தத்தினைச்செய்யவேதத்தினைத்திருமால்பெருமை
பார்த்தற்கருளியபாரதத்தைப்பணித்தானுரின்ற
வார்த்தைக்குருகைப்பிரானுங்கண்டான்மறைப்பொருளே.

(இ - ள்.) மூர்த்தத்தினை - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும், இ முழு ஏழ் உலகும் முழுகுகின்ற தீர்த்தத்தினை - ஏழுவகைப்பட்ட இந்தஉலகங்க ளெல்லாம் அடங்குமிடமும் ஸ்வயம்பரிசுத்தமுமான பரப்ரஹ்மத்தினதுதன் மையையும், செய்ய வேதத்தினை - செவ்வியையுடைய வேதங்களையும், திரு மால் பெருமை பார்த்தற்கு அருளிய பாரதத்தை - ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சிறந்த உண்மைப்பொருளை (அருச்சுனனுக்கு) உபதேசிக்கப் பெற்ற [ஸ்ரீபகவத்கீதை தன்னில் அடங்கப்பெற்ற] மகாபாரதத்தையும், பணித்தானும் - சொல்லியருளியவனான ஸ்ரீவேதவியாசபகவானும், நின்ற வார்த்தை குருகை பிரானும் - நிலைபெற்ற திருவாய்மொழியாகிய திவ்விய குத்தியையுடைய நம்மாழ்வாரும், (ஆகிய இருவருமே); அ மறை பொருள் கண்டான் - அப்படிப்பட்ட [உணர்த்தற்குஅரிய] இரகசியமான வேதங்களின் சாரார்த்தங்களை அறிந்தவர்கள்; (எ - று.)

இவ்விருவருமே உள்ளபடியுணர்வாரில் தலைவராயினு ரென்றபடி. “நத் தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும், வித்தகர்க்கல்லா லரிது” என்ற விடத்தில் ‘அரிது’ என்பதனைத் தனித்தனி கூட்டியுரைத்தல்போல, இங்கு ‘கண்டான்’ என்பதையும் ‘பணித்தானுங் கண்டான், குருகைப்பிரானுங்

கண்டான்' என்று தனித்தனி கூட்டி முடிக்க. 'கண்டார்' என்ற பன்மை யான பாடம் ஒதுவாரு முளர். விபாசமாமுனிவர் ஜ்வாதம்பாபாத்மஸ்வ ரூபங்களை வரையறுத்து உணர்த்துகிற வேதாந்த சூத்திரங்களைச் செய்து வெளியிட்டதும், வேதங்களை கான்காகவகுத்து ஒதுவீர்த்ததும், பஞ்சமலேத மான மகாபாரதத்தைச் செய்து உபதேசித்ததும்பற்றி, 'மூர்த்தத்தின..... பணித்தான்' என்றார். முழுவிமலகு - சடோபுலகமாகிய பிரபஞ்சம். பார்த தன் - வடமொழிக் கத்திகாந்தகாமம்; பிரகதயின்மகன்; பிரகத - குந்தி. நீன்ற வார்த்தை - நிலைபெற்ற புகழுமாம். (சக)

[பொருள்வயிற்பிரியுந் தலைவனுக்குந் தோழி தலைவியின் ஆற்றமை கூறல்.]

சஉ. பொருளைச்சுவையென்றுபோவதெங்கேகுருகூர்ப்பனித
னருளைச்சமந்தவள்கண்ணின்கடைதிறந்தாழைப்பட்டுக்
குருளைச்சமந்துவெளிபாரந்தோட்டருங்கொன்னெய்வள்ள
முருளைச்சடர்மணித்தேரையந்தோவந்துதைக்கின்றதே.

(இ - ள்.) குருகூர் புனிதன் அருளை சமந்தவன் - திருக்குருகூர்க்குத் தலைவனும் பரிசுத்தனுமான தலைமகனது கருணையை மிகுதியாகப்பெற்ற வளான தலைமகளினது, கண்ணின் கடை - கண்களின்துனியிடத்தை, திறந்து - திறந்து அவ்வழியாகவெளிப்பட்டு, ஆறு பட்டி - ஓர் ஆறுகி, குருளை சமந்து வெளி பார்து ஓட்டரும் - (பலவகை) விலக்கின்குட்டிக்களை இழுத்து மேற்கொண்டு வெளியானநிலமெங்கும் பரவி ஓடுவதான, கொள்ளை வெள் ளம் - மிகுதியாகிய (கண்ணீர்ப்) பெருக்கானது, உருளை சடர் மணி தேரை- சக்கரங்கன்பூண்டதும் ஒளிவீசும்இரத்தினங்கன் பதித்ததுமான (தலைமக னது) தேரை, அந்தோ - ஐயோ, - வந்து உதைக்கின்றதே - வந்துமோது கின்றதே! (இங்ஙனமாக), பொருளை சுவை என்று போவது எங்கே - (தலை மகன்) செல்வத்தை இனியதென்றுஎண்ணி (அதன்பொருட்டு இவனைப் பிரிந்து) செல்வது எவ்வாறோ! (எ - று.)

தலைவன் தலைவியை மணஞ்செய்துகொண்டதன்பின்பு பிரியும் பிரிவு, ஆறுவகைப்படும்; ஓதற்பிரிவு, காவற்பிரிவு, பகைதணிவினைப்பிரிவு, வேர்தற் குற்றுழிப்பிரிவு, பொருள்வயிற்பிரிவு, பாத்தையிற்பிரிவு என: அவற்றில், இங்கு எடுத்துக்கொண்டது, பொருள்வயிற்பிரிவு; அதாவது - பொருளீட்டு தல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு: தாதை மூதாதை முதலிய தன்முன்னோ ராற் படைக்கப்பட்ட பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தால் அதனல்லவரும் பயன் அவார்க்குஆம்அத்துணையல்லது தனக்குஆகாமையால் தனதுபொருள் கொண்டு இல்லறஞ்செய்தற்காகப் பொருள்தேடிதற்பொருட்டிச் செல்வம் நிறைந்த தலைமகன் பிரிந்துசெல்வ னென்க; அங்ஙனம்பிரியக்கருதிய தலை வன் தனதுபிரிவைத் தானே தலைவிக்கு உரைத்த லரிசென்ற கருதித் தோ ழியையநோக்கி, 'நீ அவட்கு உணர்த்துமாற்று லுணர்த்து' என்றுசொல்ல, அவ் வனம் தோழிஉணர்த்தியவளவிலே, அதுகேட்டகலைவி மிகவருந்தி ஆற்றாது கண்ணுங் கண்ணீருமாய் மிகுதியாகப்பலம்ப, அவ்வருத்தங்கண்ட தோழி தலைவனிடம் வந்து அத்தலைவியின் பிரிவாற்றுகலைமையைக் கூறுதல், இச் செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம். மெய்ப்பாடி - இனிவரலைச்சார்த்த பெரு

மிதம்; பயன்-தலைமகளைச் செலவழங்குவித்தல்; விரைந்துமீண்டுவரக்குறிப் பித்தலுமாம்.

‘குருகூர்ப்புனிதனருளைச் சுமந்தவள்’ என்றது, முன்னிலைப்படர்க்கை ‘குருகூர்ப்புனிதன் போவதெங்கே’ என்றகூட்டி, அதனையும் அங்ஙனம் வந்த நினைவழுவமைதி யெனக் கொள்ளலாம். இனி, ‘புனிதன்’ என்றதை இயல்பாகிய அண்மைவிளி யெனினும் அமையும்; (திருக்கோவையாரிலே பொருள்வயிற்பிரிவில் ஆற்றாமையுடையவென்னுந் துறைக்கு இலக்கியமான செய்யுளில் “மலர்க்கண்கள் முக்தம்வளர்க்கும். தேனக்கதார்மன்ன னென்னே வினிச்சென்றுதேர்பொருளே” என்றவிடத்து, பேராசிரியர் ‘மன்ன னென்பது, ஈண்டு முன்னிலைக்கண் வந்தது: இயல்புவிளி யென்பாரு முளர்’ என்றமை காண்க.) தலைவனது தலையளியை நிரம்பப்பெற்றவ னென்பது, ‘புனிதனருளைச் சுமந்தவள்’ என்றதன் பொருள். ‘கண்ணின்கடை திறந்து ஆறுபட்டுக் குருளைச்சுமந்து வெளிபரந்து ஓட்டருங் கொள்ளை வெள்ளம்’ என்றதும், ‘தேரைவந்து உதைக்கின்றது’ என்றதும்-அதிசயோக்திவகையாற் கண்ணீர்ப்பெருக்கின் மிகுதியை வருணித்தவாறும். ஆறுபட்டு - நதிபோ ன்று. (புணைமுக்களியானை பன்மாக்களோடு அணிவகுத்தென ஈர்த்து” என்றபடி) யாற்றுவெள்ளம் தான்வருகிற மலை காடு முதலிய வழிகளி லுள்ள விலங்குகளை இழுத்துவரு மியல்பைக் கண்ணீர்ப்பெருக்கைச் சிறப்பிக்கும் அடைமொழியாக்கி, ‘குருளைச்சுமந்துவெளிபரந்து ஓட்டருங்கொள்ளைவெள் ளம்’ எனப்பட்டது.

‘குருளை’ என்ற இளமைப்பெயர் - நாய்முதலியவற்றின் குட்டிக்கு உரிய தாதலை “நாயே பன்றி புலி முயல் நான்கும், ஆயுங்காலைக் குருளையென்ப”, “நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களா லுணர்க. இரண்டாம்வெற்றுமைத்தொகையாதலால் ‘குருளைச்சுமந்து’ என வரற்பாலது. எதுகையம்நோக்கி ‘குருளைச்சுமந்து’ என விரித்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரம் பெற்றது. ‘ஓட்டந்தரும்’ என்பது, ‘ஓட்டரும்’ என்று விகா ரப்பட்டது; (ஓட்டந்தெதிரா நீ யாரென” என்ற கம்பராமாயணத்திலும், “உள்ளமுருகியென்கொங்கையோட்டந்துபாய்த்திடுகின்ற” என்ற பெரியார் திருமொழியிலும் ‘ஓட்டந்தந்து’ என்பது, ‘ஓட்டந்து’ என்று விகாரப்பட்டு வந்தமை காண்க.) உருள்வது உருளை யெனக் காரணக்குறி. பொருளைச் சுவையென்று-“வறியார் இருமையறியார்,” “இல்லார் இருமையும் நல்ல எய்கார்,” “அரனீனும் இன்பமுமீனும் திறனறிந்து, தீதின்றிவந்தபொ ருள்,” “பொருளாலிரண்டும்பெறலாகும்” என்று பொருளின் இன்றியமை யாமையையும் பயன்களையும் பாராட்டி அதனிடத்து விருப்பம்வைத்து என்ற படி. ‘உருளைச்சடர்மணித்தேரைவந்து உதைக்கின்றது’ என்றதன் உட்கோள், பிரயாணத்துக்குத் தடைசெய்கின்ற தென்பது.

கம்பநாடர்பக்கல் கருணைகொண்டு அவர்க்குக் காட்சிதந்த ஆழ்வார் அங்ஙனமே ஸதாஸாந்தித்தியந்தராமற் பரம்பொருளை நாடித் திவ்வியதேச யாத்திராபேஷையுடையராய் நின்ற நிலையில் அப்பிரிவைஆற்றாது வருந்திய கம்பநாடரது நிலையை அன்பர்கள் ஆழ்வார்பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; விவரம் தேர்ந்துணர்க. (சஉ)

[முநங்கனாதல்]

சுந. வந்தடிக்கொண்டனகொங்கைகண்டமாறன் குருகைவஞ்சி
கொந்தடிக்கொண்ட குழலுங்கலையுங்குலைந்தலையப்
பந்தடிக்குந்தொறுநெஞ்சம்பறைமடிக்கின்றதென்றும்
செந்தடித்தன்னமருங்கிற்குண்டோடெற்குஞ்சிக்கனவே.

(இ - ன்.) மாறன் குருகை வஞ்சி - சடகோபருடைய நிருக்குருகனிலையுள்ள வஞ்சிக்கொடிபோல் மேல்லிய இந்த இனமாதினிடத்து, கொங்கைகள் வந்து அடிக்கொண்டன - தனங்கண்மங்கைப்பருவந்தோன்றவந்தெழுந்த மார்பினிடமெல்லாம் தம்மிடமாகக் கொண்டன; இரண்டாம் தனபாரம் மிக்கதனால்); கொந்து அடிக்கொண்ட குழலும் கலையும் குலைந்து அலைய பந்து அடிக்கும் தொறும் நெஞ்சம் பறை அடிக்கின்றது - பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பச் சூட்டப்பெற்ற கூத்தற்பாரமும் உடுத்த ஆடையும் நிலைகுலைந்துசோருமாத் (இம்மெல்லியலான், பந்தடிக்கும்பொழுதெல்லாம் இவளிடக்கு என்னொருமோ வென்று) என்மனம் பறையடிக்கின்றதுபோலப் படபடவென்று துடிதுடிக்கின்றது; என்றால்—, செம் தடித்து அன்ன மருங்கிற்கு நிற்கும் சிக்கனவு உண்டோ - செவ்விய மின்னலைப்போன்ற இவளிடக்கு இப்பாங்களைச்சுமந்து துவளாது) நிற்கும் வன்மை உளதாமோ? (ச - ௨.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி பாங்கற்கூட்டம் இவற்றின்பின்னர்ப் பாங்கிற் கூட்டத்தால் இரவுக்குறியிலே தலைவன் தலைவியைத் தனியிடத்திற் சந்தித்துச் சில அன்புமொழிபேசும்போது அவள் பெருகாணிஞளாதலால் அவன் முன்றிற்கமாட்டாது நாணித் தலைவனைக்கி வருந்தாநிற்க, தலைவன் தனது மிக்க ஆதரவினால் அவ்வருத்தத் தணிப்பான்போன்ற முலையொடு முனிந்து அவளிறு மருங்குல் தாங்கி நெருங்கித் தழுவுபவனும் அவனது இடையின் மென்மையையும் தனபாரத்தையும்பற்றிக் கவன்று உரைக்கிற வியாஜத்தால் தன்காதன்மிகுதி புலப்படச்சொல்லும் சிலவார்த்தை, இச்செய்யுளிற்குறித்த பொருள். மெய்ப்பாடி - உவகை; பயன் - தலைமகளைச்சார்தல், தலைமகன் அவ்வகை நின்றமை கண்ட தலைமகன் இவ்வகைசொல்லிச் சார்தா னென்பது. இத்துறை - தணிகைப்பாணத்தில் 'வாடிடை கோக்கி வருத்தினன் போல, ஆடமைத்தோளியை யார்வமோடனைதல்' என்ற பெயரார் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; மெய்தொட்டுப்பயிறலும் இத்தன்மைத்தே.

'மாறன்குருகைவஞ்சி' என்றது - முன்னிலைப்படர்க்கை. வஞ்சி - உவமையாகுபெயர். கொந்து=கொத்து: இதனை மெலித்தல்விகார மென்னலாம். நெஞ்சம் பறையடிக்கின்றது - "இருவர்மாமனமும் பறையடைந்தயர்வுடன்கடுங்க" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாடகக் காண்க. செம் தடித்து - செந்நிறமான மின்னல் எனினுமாம்.

ஆழ்வார்பக்கல் ஆதரத்தால் அவரருகில் வந்த பாகவதர், அவரது பத்தி வளர்ச்சியையும் பிரணமம் முதலிய முயற்சிகள் நிலைகுலையும்படி சேர்கிற பிரபஞ்சபோகலீலைக்கு அவர் உரிய எல்லாமையையும் அவரது வைபவங்கியத்தின் முதிர்ச்சியையும் பாராட்டிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறை பொருள். ஸ்வாபதேசத்தில், கொங்கை - பத்தி; பகவத்பாகவதரைச் சேர்த்து

அதுபவித்தற்கு உபகரணமானதென்க. வந்து அடிக்கொள்ளுதல், அதன் முதிர்ச்சி; அதாவது - பேற்றுக்குச்சாதனமான பரமபக்தியாகப் பரிணமித்தல். கொத்தடிக்கொண்ட குழல் - விதிமுறைப்படிசெய்யும் பிரணாமம். கலை- 'மடிதற்றுத்தான் முந்துறும்' என்றபடி அரையில் ஆடையை இறுக உடுத்துக்கொண்டு முந்துற்றுச்செய்யும் முயற்சி. இவைகுலையும்படி பந்தடித்தல்- பிரபஞ்சபோகலீலை தன்வசப்படுத்துவதாக மோதுதல். அதற்கு அவருரிய ரல்லரென்பது, 'நெஞ்சம் பறையடிக்கின்றது' என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. ஈற்றடி - பக்திகாரியமான வைர க்கியத்தின் முதிர்ச்சியைத் தோற்று விக்கிறது; 'இடையழகென்பது, ஒன்றும்பொருத வைராக்கியத்தை' என்பர் அழகிய மணவாளசீயர்: அன்றி, வேறொன்றன் தொடர்ச்சி யுண்டானால் இடையே கெடும்படியான இடையருத அன்பின் மேன்மையைச் சொல்லியதுமாம். விவரம், விரிப்பிற் பெருகும்; கேட்டுணர்க.

இனி, இச்செய்யுட்குத் துறையும் பொருளும் உள்ளுறை பொருளும் பிறவாறு உரைக்கவுங்கூடும். கல்வியிற்பெரியராய கம்பர் இயற்றிய கம்பகுத்திர மெனத்தக்க அருஞ்செய்யுள்களின் ஆழ்பொருள்களை நுண்ணிதாக உரைப்பான்புகின் வரம்பின்றிப் பெருகுமென்பது, வெளிப்படை. (சுந)

சசு. கனவாயினவுந்துரியமுமாயவையுங்கடந்து
மனவாசகங்களைவீசியமாறனைமாமறையை
வினவாதுணர்ந்தவிரகனைவெவ்வினையைத்தொலைத்த
சினவாரணத்தைக்குருகைக்கரசனைச்சேர்ந்தனமே.

(இ - ள்.) கனவு ஆயினவும் - சொப்பனாவஸ்தையின் வகைகளையும், துரியமும் - துரியாவஸ்தையையும், ஆயவையும் - மற்றும் அவற்றிற்கு இனமான ஜாக்ராவஸ்தை ஸுஷுப்தியவஸ்தை என்றவையையும், கடந்து—, மன வாசகங்களை வீசிய - மனோவாக்குகளைக்கடந்த, மாறனை - மாறனென்னுந் திருநாமமுடையவரும், மா மறையை வினவாது உணர்ந்த விரகனை - சிறந்தவேதங்களை (ஏவரிடத்துங்) கேளாமல் (தாமே எம்பெருமானருளால்) அறிந்த ஞானவிசேஷத்தையுடையவரும், வெவ்வினையை தொலைத்த சினம் வாரணத்தை - கொடியகருமமாகிய கட்டுத்தறியை முறித்தொழித்த கோப முடைய யானை போன்றவரும், குருகைக்கு அரசனை - திருக்குருகூர்க்குத் தலைவருமான நம்மாழ்வாரை, சேர்ந்தனம் - சரணமடைந்தோம்; (எ - று.)

'ஆழ்வார்திருவடிகளை சரணம்' என்றபடி, அநாதிகாலமாய் எண்ணி றந்த பலபிறப்புக்கள்தோறும் மாறிமாறித் திரிந்த நாம் இன்று ஆழ்வாரைச் சேர்ந்து உய்யப்பெற்றோம் என்ற ஆநந்தாதிசயத்தாலும், ஆழ்வார் செய்தருளிய உபகாரங்களையுணர்ந்து அவரைவணங்கிக் கடமைசெலுத்தினோமென்ற மகிழ்ச்சியினாலும், இங்ஙனங் கூறினார். ஜாக்ரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி, தூர்யம், தூர்யாதீதம் என்று அவஸ்தை ஐந்து வகைப்படும். ஜாக்ரம் - விழிப்பு நிலை. ஸ்வப்நம் - கனாநிலை. ஸுஷுப்தி - மனவொடுக்கம்: அயர்ந்த தூக்கம். தூர்யம் - உயிரொடுக்கம், சமாதி, ஆத்மா தன்னைத் தான் காணுதல். தூர்யாதீதம் - ஜீவாத்மா ஒடுங்கிப் பரமாத்மாவைத் தரிசித்து ஆனந்தத்திலழுந்தி நிற்கும் நிலை. மதபேதத்தால் இவற்றைப் பிறவாறு உரைத்தலும் உண்டு.

அவற்றையெல்லாம் பார்த்த தூல்களிற் கண்டிகொள்க. 'கனவாயினவுத் தூரிய முமாயவையும் கடத்து' என்றது - ஜாக்ரம் ஸ்வபம் ஸுஷுப்தி தூரியம் என்ற நான்கு நிலைகளையும் கடந்த தூரியாதீத நிலையிலே நின்று என்றபடி. 'மனவாசகங்களை வீசிய' என்றது - மனமும் சொல்லும் பிரபல விஷயங்களிற் செல்லுந் தன்மைபைப் போக்கி அவற்றை எம்பெருமான் பக்கவிலேயே உபயோகித்த என்றபடி; அகக்காரணத்தையும் புறக்காரணத்தையும் வென்ற என்க. 'வெவ்வினையைத் தொலைத்த சினவாசனம்' என்றதில் 'சடகோபன்' என்ற திருநாமத்தின் பொருள் தோன்றும். கனவாயினவும் தூரியமும் ஆய் அவையும் கடத்து என்று பிரித்து, எல்லா நிலைமைகளிலும் பரப்பற்ற மயனாய் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. மாமறையை வினவாது உணர்ந்த வீரகன் - மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவர். மனவாசகங்கள் - பன்மை விருதி பெற்ற அஃறிணை யும்மைத்தொகை. தூர்யம் அல்லது தூர்யம் - உட சொல்: நான்காவது நிலை என்று பொருள்; இதற்கு மேம்பட்டது தூர்யாதீத மென்க. (சச)

சுரு. சேராதனவுளவோபெருஞ்செல்வர்க்கு வேதஞ்செப்பும்
பேராயிரந்திண்பெரும்புயமாயிரம்பெய்துளவத்
தாரார்முடியாயிரங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
வாராவமுதங்கவியாயிரமவ்வரியினுக்கே.

(இ - ள்.) அ அரியினுக்கு - அந்த ஸ்ரீமந்தராயணனுக்கு;—வேதம் செப்பும் பேர் ஆயிரம் - வேதங்கள் கூறிய திருநாமங்கள் ஆயிரமாம்; திண்பெரும் புயம் ஆயிரம் - வலிய பெரிய தோள்கள் ஆயிரமாம்; பெய்துளவம் தார் ஆர் முடி ஆயிரம் - சாத்திய திருத்துழாய்மலை பொருத்திய திருமுடிகள் ஆயிரமாம்; (இப்படி எல்லாம் ஆயிரமாகவே அமையப் பெற்றுள்ள எம்பெருமானுக்கு), குருகூர் சடகோபன் சொன்ன ஆரா அமுதம் கவி ஆயிரம்-திருக்குருகூரிலவதரித்த நம்மாழ்வார் பாடிய தெவிட்டாத அமிருதம் போன்ற பாசுரங்கள் ஆயிரமும் அமைந்தன; பெருஞ் செல்வர்க்கு சேராதன உளவோ - மிக்க செல்வமுடையார்க்கு மற்றஞ்சேராதபொருள்களும் உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி;] (எ - று.)

பேர் புயம் முடி என்பவற்றை ஆயிரமாயிரமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப்பாசுரம் ஆயிரமும் வாய்த்தன வென்ற சிறப்புப்பொருளை. பெருஞ்செல்வர்க்கே மேன்மேற் பொருள் சேருமென்ற பொதுப்பொருள்கொண்கி விளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. பேர் ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். 'புரமாயிரம் திருக்கண்மலராயிரம் புண்டரிகக், கரமாயிரம் கழற்கான்மலராயிரம் கண்ணீமுடிச், சிரமாயிரம் திருநாமமுமாயிரம் செய்யகையி, லரமாயிரம் கொண்ட திண்டறலாழியரங்கருக்கே' என்ற திருவரங்கத்துமலைச்செய்யுள் திக்கு உரைத்தக்கது. இங்கே 'ஆயிரம்' என்பது, அளவில்லாத தென்னும் பொருளது; அங்கணக் கொள்ளாவிடின், புயமாயிரமும்: முடியாயிரமும் சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற கைமுதலிய சகலஅங்கங்களையுமுடையவெனென்பதாம்: அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகானானமும் மகாசக்தியுமுள்ளவன் எம்பெருமான்என்

பது தேர்ந்தபொருள். பெருமான் சகல இந்திரியங்களாலே யாதல் ஓர் இந் திரியத்தாலேயாதல் திருமேனியாலேயாதல் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தாலே யாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாவிதத்திலும் அறிகின்றவனும் செய்கின்றவனுமா யிருக்கின்றனென்பது முக்கியமானகருத்து. இங்ஙன மேயன்றி, அநேகத்திருமுடிகள் திருக்கைகள் திருக்கண்கள் திருவடிகள் முத லான அவயவங்களாற் செறிந்திருக்கின்றான் பகவானென்பது கருத்தன்று. அளவில்லாத கண்முதலியவற்றை யுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சி முதலானவற்றை யுடையவனாயிருப்பனோ அப்படியே பகவானும் என்று எடுத்துக்காட்டினபடியாம். மற்றும், விசுவரூபங்காட்டுகிற சமயங்களில் மாத் திரம் எம்பெருமான் பல அவயவங்களைக் கொள்ளுதலு முண்டு. இங்குச் சிலர் உலகமெல்லாம் பகவானுடைய சொரூபமாதலாலே உலகத்திலுள்ளோ ருடைய முடி புயம் முதலியவையெல்லாம் அவனுடையவையாமெனக் கருத் துக்கூறுவர்; அது பலவிதத்திலும் பொருந்தா தென அறிக. இது, திவ்வி யாத்மஸ்வரூபம் கூறியபடி. ஆராஅமுதம் - உண்ணுண்ணத் தெவிட்டாத [போதுமென்னுந் திருப்தியை யுண்டாக்காத] அமுதம். (சடு)

[தோழி இரங்கல்.]

சகா. அரிவளைபொன்மகிழாயிழைக்கீயுங்கொலந்திவந்து
முரிவளைமுத்துஞ்சிணையுமயங்கமுறைசெறுத்து
வரிவளையும்மன்னமுந்தம்மிலேவழக்காடவலம்
புரிவளையூடறுக்குங்குருகூரெம்புரவலனே.

(இ - ன்.) முரி வளை முத்தும் - பெரியசங்கினுற் பெறப்பட்ட முத்தும் சிணையும் - (அன்னப்பறவையின்ற) முட்டையும், மயங்க - (நீர்த்துறையிலே) கலந்து மாறாடினவாக, (அவற்றைக்குறித்து); வரி வளையும் அன்னமும் - உட்சுழியையுடைய சங்கும் அன்னப்பறவையும், முறை செறுத்து தம்மிலே வழக்கு ஆட - (ஒன்றன்பொருளை மற்றொன்று தனதென்று மயங்குதலால்) நீதிமுறைகடந்து தமக்குளே [ஒன்றோடொன்று] வழக்கிட, வலம்புரி வளை ஊடு அறுக்கும் - வலம்புரிச்சங்கு சென்று நடுகின்ற அவற்றின்போரை விலக்குதற்கிடமான, குருகூர்-திருக்குருகூரில் தோன்றிய, எம் புரவலன் - எமது தலைவன். அந்தி வந்து - (இன்றை) மாலைப்பொழுதில் மீண்டுவந்து, அரி வளை பொன் மகிழ்-வண்டிகள் சூழ்ந்து மொய்க்கப்பெற்ற அழகிய தனது மகிழம்பூமாலையை, ஆயிழைக்கு ஈயும் கொல் - தேர்ந்தெடுத்தணிந்த ஆபர ணங்களையுடையனான இம்மடமங்கைக்குக் கொடுத்தருள்வனோ? (எ - று.)

மணத்து பிரிந்த தலைவனது பிரிவை யாற்றாது வருந்திய தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இங்ஙனம் இவங்கிக்கூறின னென்க. பிரிந்த நிலையி லே தலைவி தலைவனது மலர்மாலையைப் பெற்றாயினும் மகிழ்க்கருதியதனைக் குறித்து, 'மகிழ் ஈயுங்கொல்' என்றது. இது, தனதுமலை இவளுடம்பிற் படிப்படி கலவியின்பத்தைத் தந்தருள்வனோ வென்ற குறிப்புமாம்; இடக்க டடக்கலின்பாற்படும்; அன்றி, ஒளியையுடைய வளையையும் பொன்போல விரும்பப்படுகிற அருமையான மகிழ்ச்சியையுந் தருவனோ வென்றலு மொன்று; பிரிந்த காலத்திலே கைவளைகழலுமாறு தலைவிக்குநேர்ந்த உடல்

மெலிவு மீண்டிவந்து கலந்தவளவிலே தணிதலால் அவ்வளை கழலாதவாறு மகிழ்ச்சியால் உடல்பூரிக்கச்செய்வனோ வென்பது தாற்பரியம். அரி வளை - (தான்) கவரந்த வளை எனினுமாம்; ஹரித்தல்-கவர்தல்: தன்பிரிவு தலைவிய லுடலே மெலிவித்து வளைகழலுமாறு செய்தது பற்றி 'அரிவளை' என்ற தெனக் கொள்க. பொன்மகிழ் - பொன்நிறமான மகிழ்மலர் என்றும் பொருள் படும். ஆயிழை - தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சிவிளைத்தம்பொருட்டிச் சிறக்க அணி கலங்களைத் தெரிந்தெடுத்தி அணிந்து தலைவன் குறித்தகாலத்திலே மீண்டு வருவதை எதிர்நோக்கி நிிற்கின்றவ னென்றபடி. 'அந்திவந்து' என்றதைப் பிந்தின அடிகளில் வரும் நாட்டிவருணையோடு சேர்த்து, மகிழ் ஈயும் கொல் - மகிழ்மலர்மாலையை (இவாட்குக் தாரகமாகக் கொடுத்தனுப்புவனோ வென்று பொருள் கொள்வாரு முளர்; அவர் 'அந்திவந்து' என்பதற்கு - அந் திப்பொழுது வந்ததனா வென்று உரைப்பர்.

சங்குசுன்ற முத்தும், அன்னப்பறவையின்ற முட்டையும் வடிவிலொப் புமையுடைமையால், அவற்றை மாறாடிச் சங்கும் அன்னமும் வழக்கிட்டன வென்க; மயங்குவணியின் பாற்படும்; வழக்காவது - ஒருபொருளைத் தனித் தனியே எனதுஎனது என்றிருப்பர் அதுகாரணமாகத் தம்முள் மாறப்பட்டு அப்பொருளின்மேல் தொடர்வது; வியவகாரம். சங்கும்அன்னமும் போராடி நிற்கையில் இவ்விரண்டும் மதிக்கத்தக்க பெரிய வெண்மையான வடிவ முடைய வலம்புரிச்சங்கு அவை அஞ்சி அகலும்படி அவற்றின்கடிகீழ் சென் றதையே, மத்தியஸ்தனாய்கின்ற வழக்குத்தீர்த்ததாகக் குறித்தார். வலம்புரி - வலப்பக்கமாக உட்கழிந்திருக்கும் உத்தமசங்கம். சங்குகளில் இதற்கு உன்ன தலைமையை "இப்பியாயிரமே குழ்த்திடம்புரியென்றுகூறும், ஒப்பில் சங்கா யிரஞ்சுமுறும் வலம்புரியென்றோதும்" என்ற சிகண்டினாலும் உணர்க. எம் புரவலன் - எம்மைப் பாதுகாத்தலில் வல்லவன். தலைவிக்கும் தனக்குமுள்ள ஒற்றுமையால், தோழி, 'எம்புரவலன்' என்றான்; தலைவியைப் பாதுகாத் தலையே தன்னையும் பாதுகாத்தலாகக் கருதுந் தன்மையன்.

ஆயிழை - வினைத்தொகை யன்மொழி. அந்தி - ஸந்த்யா; இவ்வொடு பகல்கூடும் பொழுதாகிய காலேச்சந்திக்கும் பகலொடு இரவுகூடும் பொழுதா கிய மாலேச்சந்திக்கும் பொதுவான இச்சொல். இக்கு, சிறப்பாய், மாலேப் பொழுதை யுணர்த்திற்று. அது பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தை மிதவிக்குக் கால மும் பிரிந்து வெளிச்சென்ற ஆடவர் மீண்டிலருவதற்கு உரிய காலமு மாதல் பற்றி, 'அந்தி வந்து ஈயும் கொல்' என அக்காலத்தில் வருகல் வேண்டப்பட்ட து. முரி - முரிஎன்பதன் விகாரம்; இதனை முத்துக்குக்கூட்டி 'பெரிய முத்து' எனக் கொள்ளுதல் ஏற்கும். சங்கிற்கு 'வளை' என்பது. உட்கழித் திருத்தல்பற்றிவந்த காரணக்குறி. செறுத்தல் - அழித்தல். எங்கேனும் தடு மாற்றத்தினால் குழப்பமுண்டானால் அதனை அங்குச்சென்றுகின்ற தீர்க்குந் தன்மையனான தலைவனென்பது; நாட்டிவளங்காட்டவந்த துடைமொழியி னால் போந்த பொருள்; இவ்வனங் கூறினது; ஆறவகைப்பிரிவினான் இது பகைதணிவினைப்பிரி வென்பதைக் காட்டும். அஃதாவது - 'இருவர் அரசர் தம்மிற்பொருப என்றவிடத்து அவரைச்சந்து செய்வீத்தர்குப்பிரியும் பிரிவு

தூதுவர்போலச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியு மென்பதன்று: இருவர் அரசர்
நாளைப்பொருதும் இன்றுபொருது மென்றிருந்த நிலைமைக்கண் தான் அரு
ளரசனாகவின் இம்மக்களும் இவ்விலங்குகளு மெல்லாம் பட இவ்விரண்டு
குலத்திற்கும் ஏதம் நிகழும்: அதனால் இப்போரொழிப்பெனன்று இருவரை
யும் இரந்து சந்துசெய்வித்தலு மொன்று; அல்லதூஉம், தேவரும் அரசாரும்
அமர்செய்த காலத்துத் தேவர்களையும் அரசர்களையும் ஒருவீர் ஒருவீர்
மிக்காரை ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன் மாகீர்த்தி சந்துசெய்வித்தது
போல், இருவரின் மிக்குச் செய்தீரை யொறுப்பெனன்று சந்துசெய்வித்தலு
மொன்று: இருவரையும் ஒறுக்குந்துணை ஆற்றலுடையனாகலா னென்பது;
அஃதே யென்னின் தன்அகத்து இருந்துவிட அமையாதோ? அன்ன ஆற்
றலனாகலான், தான் செல்லவேண்டுமோ? எனின்,—செல்ல வேண்டும்:
என்னை காரணமெனின், காதலரைப்பிரிந்து ஒருகருமமுடிப்ப அதனின்மிக்க
ஆள்வினையில்லை யென்பது; ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்கு மென்பது'
என்ற இறையனாகப்பொருளுரை வாக்கியங்களைக் காண்க. சங்கும், அதிற்
சிறந்த சாதியான வலம்புரியும், தாமரையை விரும்புந் தன்மையதான அன்
னப்பறவையும், நீர்வளஞ்சிறந்த விடத்திலேயே பயிலும்.

தியானநிலையில் நின்ற கம்பநாடரது அகக்கண்ணுக்கு ஆழ்வார் புல
னாகி மறைந்தவளவிலே அவரது ஸதாஸாந்நித்தியத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரி
வாற்றாமையால் வருந்துகிற கம்பநாடருடைய துயரத்தை நோக்கிய அன்பர்
கள் 'ராஜஸதாமஸ காரியங்களைப் போக்கிச் சாத்துவிககாரியத்தையே நிலை
நிறுத்துபவரும் திவ்வியதேசத்திலவதரித்து அங்கேயே வாசஞ்செய்பவரும்
அடியார்களைப் பாதுகாத்தலையே தமக்கு ஸ்வரூபமாக வுடையவருமான நம்
ஆழ்வார் இக்கம்பநாடர்க்கு உரிய சமயத்தில் வந்து தமது இனிமையைத்
தந்து தலையளிசெய்யவேணுமென்று ஆதரத்தோடு கூறிய வார்த்தை; இதற்கு
உள்ளுறைபொருள். அரிவளை பொன் மகிழ்=ஸாரக்ராஹிகள் மிகவிரும்பி
விடாது சூழப்பெறுவதான தமதுகாட்சியின்பம்: ஆயிழை=ஆழ்வார்திருவுள்
ளத்தை மகிழ்விக்கும்படியான சற்குணபூர்த்தியுடையவர்; நல்லோர்க்கு நற்
குணமேஆபரணமாம். அந்திவருதல்=உரியசமயத்தில் உபேக்ஷியாதுவருதல்.
(இது, கொகுத்துச்சுட்டல், வகுத்து உணர்ந்துகொள்க.) (சசு)

[தலைவி கடலைநோக்கித் தேர்வழிதூர லென்றல்.]

சஎ. புரை துடைத்துப்பெரும்பொய்யுந்துடைத்துப்பிறர்புகலு
முரை துடைத்தங்குள்ள ஆசறுடைத்தெம்முறுபிறவித்
துரை துடைத்தாட்கொண்டதொண்டர்பிரான் றுறைநீர்ப்பொருநைக்
கரை துடைக்குங்கடலே துடையேலன்பர்காற்சுவடே.

(இ - ள்.) புரை துடைத்து - (ஐம்பொறிகளாலுண்டாகிற) குற்றங்க
ளைப் போக்கி, பெரும் பொய்யும் துடைத்து - (அவற்றிற்கெல்லாம் மூலகா
ரணமாகிற) பெரும்பொய்யாகிய மகாமாயையையும் போக்கி, பிறர் புகலும்
உரை துடைத்து - பரசமயத்தார் சொல்லும் வாதங்களைப் பொருந்தாமை
காட்டிக் கழித்து, அங்கு உள்ள ஊசல் துடைத்து - அவ்வாறு பாதத்துவ நிர்
ணயஞ்செய்கிற விஷயத்திலுண்டாகிற தடுமாற்றத்தையுந்தீர்த்து, எம் உறு

பிறவி துறை துடைத்து ஆட்கொண்ட - விதிவசந்தால் எமக்குமேரும் பிற
வீத்துன்பத்தின் வினைவைத்தடுத்து எம்மை அடிமைகொண்டருளிய, தொண்
டர் பிரான் - (திருமாலின்) மெய்யடியார்கட்குத் தலைவான நம் ஆழ்வார்க்கு
உரிய, துறை - திருமஞ்சனத்துறைமுகத்தையுடைய, நீர் பொருளை-தான்
மிக்க தாமிரபர்ணிநதி, கரை துடைக்கும் - (கடலைபோக்கித் தான் பெரு
வெள்ளமாகவரும் விசையினுற்) கரையை உடைக்கப்பெற்ற, கடலை—! அன்
பர் கால் சுவடி - என்பக்கல் தலையளிசெய்து சென்ற காதலரது தேர்க்கால்
சென்ற வழியை, துடையேல் - அழித்திடாதே; (எ - று.)

களவினால் தலைமகளைப் புணர்ந்துகின்ற தலைமகன். அகனால் பாடுந்
கும் பழிபாவுதலை யறிந்து, அப்பழிதாற்ற வடக்குமாறு அவனைச் சிலநாள்
பிரிந்திருக்கக் கருதி, அதனை அவட்குக் கூறாமலே தான் பிரிதலை அவன்
அறிந்தால் வருந்துவ னென்று அவளறியாதபடியும் ஈமாறியாதபடியும்
அவன்முகம் காண்கின்றபொழுது தான் போகமாட்டாமையாலும் இருளில்
பிரிந்து செல்ல, பின்பு அப்பிரிவையறிந்து ஆற்றாது வருந்துகின்ற தலை
மகள், அவனது தேர்ச்சக்காஞ்சென்ற சுவட்டை நோக்கி அவன் மீண்டிரு
மளவும் அதனையே தனது உயிர்க்குப் பற்றுக்கோடாகப் பாலித்துப் பார்த்
துக்கொண்டிருக்கையில், அங்கனம் பிரிந்திருந்து இரங்குமிடம் கடற்கரை
யாகிய நெய்தல்கிலமாதலாலே அத்தேர்க்காற் சுவட்டைக் கடலின் அலை
வீசிவந்து அழிக்கப்புக அழித்திடாதேயென்று அதனை வணங்கிவேண்டியது,
இது. திணை - நெய்தல். மெய்ப்பாடி - அழுகை, பயன்-அயர்வுமிர்த்தல். உள்
ளதெல்லாங்கொடுத்து உஞ்சவிருத்திபண்ணி ஜீவிப்பார்போலத் தலைவரைப்
போகவிட்டு அவர்போனவழியைப்பார்த்து ஆற்றிருக்கிறேன். இதனை அழித்
திடாதே என்று வேண்டின னென்க. அன்பர் தேர்க்காற்சுவடி, 'அன்பர்
காற்சுவடி' எனப்பட்டது; நடந்து சென்றதாகக் கொண்டு, அவரது அடிச்
சுவடி என்றலு மொன்று.

ஆழ்வார் தாம் பஞ்சேந்திரியநிக் கிரகஞ்செய்து மகாமாயையையும் ஒழித்
தவராயிருத்தலோடு திவ்வியபிரபந்தங்களிலே தாம் அருளிச்செய்த உபதேச
த்தால் ஐம்பொறிகளின் கொடுமையையும் மகாமாயையின் பொல்லாக்கை
யும் எடுத்துக்கூறி அடியார்களும் அவற்றைஒறுக்குமாறு செய்தமை தோன்ற
'புரைதுடைத்துப் பெரும்பொய்யுந் துடைத்து' எனப்பட்டது. ஆழ்வார்
பிறர்புகலும் உரைதுடைத்தமை - அவரது 'பாங்குசன்' என்ற திருநாமத்தி
னாலும், திவ்வியபிரபந்தங்களினாலும் விளங்கும். அவர் தமமாற்றத்துக்கு
இடமின்றிப் பாதத்வநிர்ணயஞ் செய்தமையை, அவரது அருளிச் செயல்க
ளிற் காண்க. 'எம்' என்ற பன்மை - அவர்க்கு அடிமைப்பட்ட அனைத்துயி
ரையும் உளப்படுத்தும். ஆழ்வாரருளால் அடியார்களுடைய கருமங்களுட்
சஞ்சிதமும் ஆதாமியமும் அப்பொழுதே அத்தொலையப் பின்புகின்ற பிரா
ரப்த கருமமும் சார்பின்றி வலிகுறைந்து அப்பிரப்பின் முடிவோடு ஒழிந்
தால் அவ்வுயிர்கள் தவறாதுவீடுபெறுதல், 'எம்பிறவீத்துடைத்து ஆட்
கொண்ட' என்றதனாற் புலனாம். ஆழ்வார்களைவாரிலும் நம்மாழ்வார் அவ
யுவியென்னும்படி தலைவராதலால், 'தொண்டர்பிரான்' எனப்பட்டனர்.

கரை - கடற்கரை. தாமிரபர்ணிநதி சென்று கடலிற்சேருஞ் சங்கமத்துறையிற் கடல் அலைமோதி யெதிர்த்தலால், அந்தியின்கரையை யுடைக்கு மென்றுங் கொள்ளலாம்.

கம்பகாடர், ஆழ்வாரைப் பிரிந்து வருந்துகிற நிலையில், அவர் பக்கல் தமதுமனோரதத்தை இடைவிடாதுசெலுத்தி அதனாலேனும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலா மென்று நினைக்கும்போது, அம்மனோரதப்போக்கை இடையிற் குலையாதிருக்கவேணுமென்று ஸம்ஸாரமாகிற கடலை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துக் கூறுதல். இதற்கு உள்ளுறைபொருள். பின்புள்ளாரும் மனோரதத்தை “உள்ளமான தேர்” என்பது காண்க. அன்பர்கால்சுவடி - ஆழ்வாரது திருவடிபட்ட சுவடிமாம். ஸம்ஸாரத்தை ‘கடல்’ என்றது, பல துன்பங்களை மேன்மேல்தந்து அகப்பட்டவர் ஆழ்ந்திடும்படி பரவுந்தன்மைய தாதலாலும், அளத்தற்கு அரிய பரப்புடைமையாலு மென்க. ஸம்ஸாரமாவது - எம்பெருமானது லீலாவிபூதி. ஆழ்வார்பக்கல் ஈடுபட்ட தமக்குத் தீங்கு செய்திடைமைப் பொருட்டு அந்தலீலாவிபூதிக்கு உள்ள ஆழ்வார்சம்பந்தத்தைஎடுத்துக் காட்டி உறவுகொண்டாடியபடி. (இது, சுருக்கம்; பெருக்கம் ஆய்ந்துணர்க.) (சஎ)

[சேவிலித்தாய் நற்றய்க்கு இருவர் காதலு முரைத்தல்.]

சஅ. சுவடிநக்கத்தொடராசைக்களிற்றைத்தொடர்ந்திரண்டு
கவடிநக்கட்டியபாசத்தனைக்கண்பரிந்துசங்கக்
குவடிநக்குத்தியமாறப்பெயர்க்கொலையானைநங்கா
யிவடிநத்தொன்றும்படரந்திவானமிருள்கின்றதே.

(இ - ள்.) நங்காய் - மகளிரிற் சிறந்தவளே!—இரண்டு கவடி இற - (தனக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ளனவாய்த் தன்னைக்கட்டுதற்கு ஆதாரமான) மரத்தறிகளிரண்டும் ஒடிய, கட்டிய பாசம் தனை கண்பரிந்து - தன்னைக்கட்டிய கால்விலங்காகிய சங்கிலியின் பொருத்துவாயைத் துணித்திட்டு, சுவடி இறக்க தொடர் ஆசை களிற்றை தொடர்ந்து - (மதசலம் பெருகுகிற) அடையாளம் மிகுதியாகத் தொடர்ந்திருக்கப்பெற்ற திக்கஜத்தை (நாடிச் சென்று) அதனோடு போர்தொடர்ந்து, சங்கம் குவடி இற குத்திய - அழகிய மலைச்சிகரங்களை ஒடியுமாறு (தந்தங்களினால்) குத்திய, மாறன்பெயர் கொலையானை - மாறென்னும்பெயரையுடைய கொல்லுதல்வல்ல யானையானது, படர் அந்தி வானம் இருள்கின்றதே - (பிரிந்தார்க்குத்) துன்பத்தைச் செய்கின்ற சாயங்காலத்தில் ஆகாயம் இருளடைகிறவளவிலே, இவள் திறத்து ஒன்றும் - இவன்பக்கல் (தவறாது) வந்து சேர்ந்திடும்; (எ - று.)

தலைவன் களவுப்புணர்ச்சிநேர்ந்த தலைவியை வெளிப்படையாக மணஞ் செய்துகொண்டபின்பு வந்த மணமகனைக்கண்ட சேவிலி மகிழ்வோடு சென்று அத்தலைவி தலைவன் என்னுமிருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் மிக்ககாதலுடையராயிருக்கிற நிலைமையை நற்றய்க்குச் சொல்லுதல், இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்ட பொருள். தலைவன் காவற்பிரிவு வேந்தற்குற்றமிழிப்பிரிவு என்றவகைகளில் ராஜகாரியத்தால் தலைவியைப்பிரிந்து நெடுந்தூரஞ் சென்றாலும், சூரியாஸ்தமனசமயத்திற்குள் தொழில்முடித்துத் தவறாது வந்துசேர்வன்; ஒரிர

வேணும் புறத்துத்தங்கான் என்ற, தலைவனதுகாதலை அறிவித்தான். அங்ஙனங் காதல்செய்தற்கு ஏற்றபடி தலைவீ ஒழுருகின்றன எனப்பதும், தலைவன் அந்தி நோத்தில் வாழாதிருப்பின் இவன் பொறுத்திரா எனப்பதும், அவன் வரவையே எதிர்பார்த்து நித்கின்றன எனப்பதும் தொனித்தலால், தலைவியின்காதல் குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டதென்க. மெய்ப்பாடி - உவமை. பயன் - மகிழ்தல்.

தலைவனை 'யானை' என்றதனால், 'சுவடிநக்க' என்பது முதலாக யானைக்கு ஏற்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கொலையானை - மதயானையென்றபடி; "யானை அறிந்தறிந்தும் பாசனையே கொல்லும்" என்றார் பிற்றும். தலைவனைக் கொலையானை யென்றது, பகைவெல்லுத்திறமும் மிக்கவலிமையும் கம்பீரமான அழகியநடையுமுடைமையற்றி. கவடு - கட்டுத்தறி. தன்னைக் கட்டிய தூண்களையும் விலங்குகளையும் முறித்துச்செல்லுதல் மதயானையினியல்பாதலால், "இரண்டு கவடிநக்க கட்டிய பாசத்தனைக் கண்பரிந்து" எனப்பட்டது; "தொடர்பிணி வெளின்முதன் முருக்கித்தோன்றியது. அடவரும் கடாக்களிற் நசனிவேகமே" என்ற சிந்தாமணியையுங்காண்க: தொடர்பிணிவெளில்முதல்முருக்கி - காலிற்சங்கிலிபிணித்த மாத்தையுட் கம்பத்தையும் அடியிலேமுறித்து.) "எனும் விலங்கும் முறிப்பது" என்றார் பாசத்தும். வேறொருயானையினது மதகீரின் மணம் வீசினால் அதனையுணர்ந்தவனவிலே அது பொருது ஓடிச்சென்று அந்த யானையை எதிர்த்துப்பொருதலாகிய மதயானையினியல்பின்படி, இந்தயானை தனதுவலிமைக்கு ஏற்பத் திசையானையைத்தொடர்ந்து பொருத வென்பான், 'சுவடிநக்கத்தொடர் ஆசைக்களிற்றைத் தொடர்ந்து' என்றான். மலைச்சிகரத்தைக் கூரியதர்த்தங்களினூர்குத்திமுறிக்கின்ற மதயானையினியல்பை, 'சங்கக்குவடிநக்குத்திய' என்றார்.

உபமானமாகிய யானைக்குக் கொடுத்த அடைமொழிக் தொடர்க்கு, உபமேயமாகிய மாற னென்ற தலைவனுக்கு ஏற்பவும் பொருளமைத்தல், தகுதி. சிறந்தவீரனானதலைவன் திக்குவீசயஞ்செய்பவனாய்த் திக்கனுங்களுள்ளவளவுஞ்சென்று போர்தொடர்ந்து மீளுதல் இயல்பாதலால், சுவடிநக்கத்தொடரானைக்களிற்றைத் தொடர்தல் தலைவனுக்கு அமையும். 'இரண்டு சுவடு இறக் கட்டிய பாசத்தனைக் கண்பரிந்து' என்பதற்கு - உட்பகையும் புறப்பகையு மாகிய வஞ்சகவார்க்கமிரண்டும் அழிய அவற்றைத் தொலைத்தலில்) தன்மனத்தைப்பிணிக்கின்ற பாசபந்தம்போன்ற கண்ணோட்டத்தை யொழித்து என்று பொருள்காண்க. உட்பகை-வழிபறிப்பவர் கன்னர் கோள் சொல்பவர் முதலிய மனிதர்களும், பன்றி புலி கரடி முதலிய மிருகங்களும், கவடு கபடம்: வடசொல்விகாரம், பாசம்-கயிறு. தனை - கட்டு. பரிதல்-அறுத்தல். 'சங்கக்குவடிநக்குத்திய' என்பதன் பொருள் - மலைபோல அழித்தற்கு அரிய பெரிய சேனைத்தொகுதி அழியுமாறு அதனைத்தாக்கிய எனப்பது. சங்கம் - படையில் ஓர்தொகை; ஸங்கம் - கூட்டமுமாம். எனவே, சிலேடையை அங்கமாகக் கொண்டுவந்த உருவகவணியாம்.

'நங்காய்' என்றது, செவிலித்தாய் நற்றூயை முன்னிலைப் படுத்தியது; நங்கை யென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. படர் - சிந்தை. இருள்கின்றது - நீகழ்

காலத்தொழிற்பெயர். ஈற்றுஎகாரம் - தேற்றம்; விரைவுமாம். படர் அந்தி
வானம் - அந்திப்பொழுதிற் பரவுகிற செவ்வானமுமாம்.

கம்பநாடர்பக்கல் மிக்க ஆதரத்தையுடைய பேரறிவாளரை நோக்கி,
அவர்பக்கல் அன்புள்ள ஞானிகள், 'இவர்க்கு ஆழ்வார் உரியகாலத்திலே
தவறாது ஸாந்திரத்தியந் தந்தருள்வர்' என்றுகூறி மகிழ்வுவிளைத்தல், இதற்கு
உள்ளுறைபொருள். ஆழ்வாரைக் கொலையாண யென்றது, பரசமயவாதிகளை
நிரஸம்பண்ண வல்லவ ரென்பதுபற்றி. பின்புள்ளார் "இராமாநுசமுனி
வேழம்" என்றதும், அங்கு வியாக்கியானத்தில் 'கஜமாகஉத்ப்ரேகதிக்கிறது.
விபகதினைச் சித்ரவதம் பண்ணவும் தாம்பரிக்ரஹித்தவர்களைப் பட்டாபி
ஷேகயோக்யராம்படி பண்ணவும் வல்லவராகையாலே' என்றதுங் காண்க.
இந்த யானைக்கு மதம் - ப்ரஹ்மாநந்தம். சுவடு இறக்கத் தொடர் ஆசைக்
களிற்றைத் தொடர்ந்து = (எவ்வளவு வெறுத்து ஒழித்தாலும்) நெடுங்காலப்
பழக்கத்தால் ஒழிதலின்றி மிகத்தொடருந் தன்மையதான அவாவாகிய
யானையை ஊக்கங்கொண்டு பொருதுஒழித்து; "அவாவற்று வீடுபெற்ற குரு
கூர்ச்சடகோபன்" என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. இரண்டு கவடு
இற = அகங்காரம் மமகாரம் என்னும் இரண்டும் ஒழிய; இவை, பற்றென்ற
ஒன்றின் பகுப்பாதலால். 'கவடு' எனப்பட்டன; கவடு - இருகிளையாகக்
கிளைத்த மரக்கொம்பு. கட்டிய பாசத்தளைக் கண்பரிந்து = உயிரைப் பிறப்
பிலே கட்டிப்படுத்துகிற பிரபஞ்சபாசபந்தத்தின் தொடர்பை அடத்தொலை
த்து. சங்கக்குவடு இறக் குத்திய = சங்கப்புலவர் கூட்டமாகிய மலை நிலை
கெடும்படி அதனை அடர்த்த; ஆழ்வாரருளிச் செயலின் பிரபாவத்தாற் சங்கப்
புலவர்கள் கருவபங்கமடைந்து தாழ்ந்தமை முன்கூறப்பட்டது. நங்காய் -
ஆத்மகுணங்களிற் சிறந்தவரே! என்றுவிளித்தபடி. படர் அந்திவானம் இருள்
கின்றதே ஒன்றும் - பலவகைச்சிந்தையை யுண்டாக்குகிற ரஜோகுண தமோ
குணங்கள் ஒன்றன்மே லொன்றாகத் தலையெடுத்து மோகாந்தகாரத்தை
விளைத்திடாதபடி வந்து ஸாந்திரத்தியந் தந்தருள்வ ரென்க. தொடர் ஆசைக்
களிற்றை - பற்றுகின்ற ஆசையாகிய மற்றொரு யானையை, சுவடு இறக்கத்
தொடர்ந்து - இருந்த இடம் தெரியாதுபோக எதிர்த்து அடர்த்து என்று
உரைப்பாரு முளர். (இது, சங்கிரகம்; விஸ்தாரங் கண்டுகொள்க.)

இச்செய்யுளைப் பிறிது துறையின் பாற்படுத்தி உரையிடவுங்கூடும். (சஅ)

சகூ. இருளாய்ப்பரந்தவுலகங்களை விளக்கும்மிரவி

பொருளாய்ப்பரந்ததுதான் பொதுநின்றலின் மற்றதுபோன்

மருளாய்ப்பரந்தமயக்கத்துயக்கற்றமாறனெங்கோ

னருளாற்சமயமெல்லாம்பரனுண்டென்றறிவுற்றதே.

(இ - ள்.) இருள் ஆய் பரந்த - இருள் மிக்குப் பரவப்பெற்ற, உலகங்
களை - நிலவுலகத்தின் பகுதிகளையெல்லாம், விளக்கும் - (இருளொழித்து)
விளங்கச் செய்கின்ற, இரவி - சூரியமண்டலம், பொது நின்றலின் - (எல்லா
வுயிர்கட்கும்) பொதுப்பட (உதவிசெய்து) நின்றலால், பொருள் ஆய்பரந்தது -
(உலகமுழுவதும்) காணப்படும் பொருளாய் விளங்கிற்று; அதுபோல் - அது
போலவே, - மருள் ஆய் பரந்த மயக்கம் துயக்கு அற்ற மாறன் எம் கோன்

அருளால் - (பலரும்) மருளுப்படி பாவுகிற மாயையினாலாகுஞ் சோர்வு இல்லாத மாறெனென்னுந் திருநாமமுடைய சம்மாழ்வாசனது கருணையினால், சமயம் எல்லாம் பரன் உண்டி என்று அறிவுற்றது - எல்லாமதங்களும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீமந்தாராயணன் உளெனென்று அறிந்துகொண்டன; (எ - று. - ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம். தான், மற்று - அசைகள்.

புறவீருளையொழிக்கிற சூரியன்போலவே அகவீருளையொழிக்கிற ஆழ்வாரும் எல்லார்க்கும் உபகாரக ரென்பதாம். ஆகவே, அவர்பக்கல் அனைவரும் அன்பு செய்யக் கடமைப்பட்டவ ரென்பது போதரும். உவமையணி. ஆய் - ஆக்கமடைந்து, அபிவிருத்தியாகி, விளக்கும் பிரதி - விரித்தல். 'பாதது' என்பதற்கு, 'உலகம்' என்ற தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. துயக்கு - கலக்கம். இரவி தான் பொதுநின்றவின் எல்லாவுயிர்கட்கும் இன்றியமையாது வேண்டுந் தலைமைப்பொருளாய்ப் பிரதித்திபெற்றது; அதுபோலவே, வகுளபூஷணபாஸ்காரும் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் எம்பெருமானுண்மையை யுணர்த்தி யுதவியதனால் தலைமைபெற்றனரென்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. இருளொழித்து உலகத்தை விளக்கச் செய்தற்குச் சூரியன்போல, மாயையை யொழித்துப் பரமாத்மாவை விளக்கச்செய்தற்கு ஆழ்வாரென்று தாற்பரியங் கொள்ளினும் தவறாகாது. (சுக்.

௫௦. அறிவேயுனைத்தொழுதேன்மற்றையாகமவாதியரைச்
செறிவேனெனவொன்றுசிறிதைசெய்யாதுசெய்தாரைஇல்லா
நெறிவேதநின்றநிலையுணர்ந்தோன்குருகூர்நிலத்தைப்
பிரிவேனெனவுமெண்ணுதென்னைவீடுபெறுத்திணையே.

(இ - ள்.) அறிவே - (எனது) உணர்வே!—மற்றை ஆகம வாதியரைச் செறிவேன் என, ஒன்று சிறிதை செய்யாது - (வேதமிருக்க அதனைவிட்டு அதற்கு) மாறான ஆகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு துர்வாதஞ் செய்பவராகிய புறச்சமயத்தாரைச் சேர்வேனென்று தீயசொந்தனை யொன்றையுங் கொள்ளாமல், செய்தாரை இல்லா நெறி வேதம் நின்ற நிலை உணர்ந்தோன்குருகூர் நிலத்தை பிரிவேன் எனவும் எண்ணுது - தன்னைச் செய்தவரெவரையும் உடையதல்லாததும் சன்மார்க்கத்தையே போதிப்பதுமாகிற வேதத்தி லுன்றிநின்ற பாதத்துவநிலையை யறிந்தவராகிய ஆழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூரென்னுந் திவ்வியதேசத்தை விட்டுப்பிரிவேனென்று எண்ணுதலுஞ் செய்யாமல், என்னை வீடு பெறுத்திணையே - (நீ; என்னை முத்திபெறும்படி செய்தாயே: (அந்தமகோபகாரத்துக்காக), உனை தொழுதேன் - உன்னை (நான்) நமஸ்கரித்தேன்; (எ - று.)

“நெஞ்சமே நல்லை நல்லை யுன்னைப்பெற்றா, வென்செய்யோ மினியென்ன குறைவினம்” என்று ஆவ்வார் தம்நெஞ்சை விளித்துக் கொண்டாடியதுங் காண்க. வேதம் அபிபுளருஷேய மாதலால், 'செய்தாரைஇல்லா' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பிரி பிரி என்ற இரண்டி வினைகளும் உளவென்றாவது, பிரிஎன்பது எதுகைகோக்கிப் பிரியெனத் திரித்துக் கொள்ளப்பட்டதென்றாவது கொள்க. அறிவு தீவழிச்செல்லாது நல்வழிச் சென்று உதவுதலே ஆன்மா வீடுபெறுதற்குக் காரணமாதலால், இங்ஙனம்

கொண்டாடப்பட்டது. பகவத்பாகவதர் உகந்தருளின் நிலங்களிலே பிர
வணனாதல், உயர்கதிபெறுதற்கு உரிய உபாயமென்பது போதரும். (௫௦)

௫௧. பெறும்பாக்கியமுள்ளபோதும்பிழைப்புமுண்டேபிறர்பால்
வெறும்பாக்கிளத்திமெலிகின்றவென்னைவினைகொடுபோ
யெறும்பாக்கியதமியேனையமரர்க்குமேறவிட்டான்
குறும்பாக்கியமுப்பகைதவிர்த்தாண்டகுருகைமன்னே.

(இ - ள்.) பெறும் பாக்கியம் உள்ள போதும் - மிக்கநன்மை பெறும்படி
யான அதிருஷ்டம் இருக்கிறபோதும், பிழைப்பும் உண்டே - (அந்நன்மை
மிகுதிநேராமல்) தவறுதலு முண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; (அது எங்ஙன
மெனின்—), பிறர்பால் - அயலார்மீது, வெறும் பா கிளத்தி - பயனில்லாத
பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு. மெலிகின்ற - திரிந்து இளைக்கின்றவனும்,
வினை கொடு போய் எறும்பு ஆக்கிய - தீவினைகளால் வலிய இழுத்துக் கொ
ண்டுசென்று எறும்புபோல எளிமையடையும்படி செய்யப்பட்டவனும், தமி
யேனை - வேறுகதியற்றவனுமாகிய, என்னை—, குறும்பு ஆக்கிய முப் பகை
தவிர்த்து ஆண்ட - தீமைகள் செய்யும்படியான மூன்றுவகைப் பகைகளை
யும் போக்கி அடிமைகொண்ட, குருகை மன்-திருக்குருகூரில் திருவவதரித்த
தலைவரான நம்மாழ்வார், அமரர்க்கும் ஏற விட்டான் - தேவர்களைக் காட்டி
லும் மேலான நிலையை யடையும்படி செய்தருளிவிட்டனார்; (எ - று.)

இங்ஙனம், தாம்பெற்றபேற்றை மனத்திற்கொண்டாடி அதன் நிறை
வினால் வாய்விட்டுக்கூறலாயின ரென்க. முந்தினவாக்கியம் பொதுப்பொரு
ளாயும், பிந்தினவாக்கியம் சிறப்புப்பொருளாயும் நின்று ஒன்றை யொன்று
சாதித்தலால். வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. “அருள்பெறுவாரடியார் தம்
மடியனேற்காழியான். அருள்தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே”
என்ற திருவாய்மொழியை அடியொற்றி ‘பெறும்பாக்கியம்உள்ளபோதும்’
எனப்பட்டது. ‘பிறர்’ என்றதில், தேவதாந்தரங்களும் அடங்கும். இறை
மைக்குணங்களிலாயினவை அவையுடையரெனப்புகழ்ந்து கூறகிற பாடல்
கள் பொருள்சேரா வாதலால், ‘வெறும்பா’ எனப்பட்டன; அக்குணங்களை
முற்றவும்உடைய எம்பெருமானது புகழையும் அப்பெருமானடியார்களது
புகழையும் கூறும் பாடல்களை பொருள்சேர்ந்தபாடல்களாம்: “மாரியனைய
கை மால்வரையொக்குந் திண்டோ ளென்று, பாரிலோர்பற்றையைப் பச்
சைப்பசும்பொய்கள் பேசவே” என்ற திருவாய்மொழியையும் காண்க. தம்
வசமின்றிக் கருமவசப்பட்டுத்திரிந்த தமது எளிமை தோன்ற, “வினைகொடு
போய் எறும்பாக்கிய தமியேனை’ என்றார்; “இருபாடெரிகொள்ளியினுள்
ளெறும்பேபோல், உருகாநிற்கு மென்னுள்ளம்” என்றார்: திருமங்கையாழ்
வாரும். சிறுமைக்குஎறும்பைஎடுத்துக்காட்டுதல் இயல்பு; ‘ப்ரற்றமாதி பிபீலி
காந்தம்’ என்பர். முப் பகை - காமம். வெகுளி மயக்கம் என்பன. குறும்
பாக்கிய முப்பகை - வித்தியாமதம், குலமதம், சீலமதம் என்னும் முக்குறும்
பாகிய பகை யென்றுங் கொள்ளலாம்; “வஞ்சமுக்குறும்பாங்குழியைக் கடக்
கும் நக்கூரத்தாழ்வான்” என்றவிடத்துப்போல. அமரர்க்கும் ஏறவிட்டான்-
முத்திபெறலாம்படி செய்தருளின ரென்றபடி.

மன் = மன்னன்; பண்பாகுபெயர். 'அமார்க்கும் உறவிட்டான்' என்ற தனை. திருவிருத்தத்தில் "விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியோ" என்பத்கேர்த்தி ஒப்பிடுக; அங்கு, பாம்பதத்திலுள்ளவர் எனினுஞ் சிம்புடையராவ னென்ற பொருள் கொண்டு. இடைவிடாது பகவத்பவமே செய்யுமிடமான அர்கமுத்தியுலகத்தி லன்றி அதற்கு விபோதியான ஸம்ஸாரத்தி லிருந்துகொண்டே அக் கணம் நித்யாநுவஞ்செய்பவரை நித்திய சூரினினுஞ் சீரியென்னத் தட்டில்லையென்று கருத்து உரைப்பர் ஆன்றோர்: அதுவும் இங்குப் பொருத்தும். அமார்க்கும் = அமாரினும்: உருபுமயக்கம். (இக)

ருஉ. குருகூர்நகரெம்பிரானடியாரொடுங்கூடிப்பன்புற்
றொருகூரையிலுறைவார்க்குமுண்டேயெம்பையான் குஞ்சுற்று
மிருகூர்வினையுமறுத்திறப்பார்க்குமிபற்கையல்ல
ரருகூரருகிலயலபலார்க்குமரியதன்தே.

(இ - ள்.) எம்மை ஜீவாத்மாக்களாகிய நம்மை, உள்ளும் சுற்றும் - (புறத் தேயன்றி) அகத்தும் சூழ்ந்துள்ள, இரு கூர் வினையும் - மிகுதியான புண்ணியம் பாவம் என்னும்) இருவகைக் கருமங்களையும், அழித்து - துணித்து; இறபார்க்கும் - (அவ்வினைமரம்) வேரோடு அழியும்படி செய்யும்படியான, இயற்கை - தன்மையானது, — குருகூர் நகர்-திருக்குருகென்னுந் திருக்கரையிலே திருவவதாரித்த, எம் பிரான் - எமது தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, அடியாரொடும் - அடியார்களுடனே, கூடி - சேர்க்கை கொண்டு, அன்பு உற்று - (அவர்கன்பக்கல்) அன்புகொண்டு, ஒரு கூரையில் உறைவார்க்கும் - (அவர்களுடன்) ஒருமனையிலே வசிப்பவர்களுக்கும், உண்டே - உன்னதேயாம்; (மற்றும்), அ ஊர் அருகு ஊர் அருகில் அயல் அயலார்க்கும் அத்திருக்குருகூர்க்குச் சமீபத்தி லுள்ள ஊர்களின் பக்கத்து ஊர்களுக்கு அடுத்த வேறு ஊர்களி லுள்ளவர்களுக்கும், அரியது அன்று - (இருவினையையும் வேரோடு இறச்செய்யும் இயற்கை) அருமைமானதன்று; (எ - று.) — உண்டே, அன்றே என்ற எகாரம் இரண்டும் - தேற்றம்.

தீமனங்கெடுத்து நன்மனங்கொடுத்தலும், வானேநவழிதருகலும் எம் பெருமான்செயல்களல்லவோ? அவற்றை ஆழ்வாரசெயலாகக் கீழ்ச்செய்யுளிற்கூறியது பொருத்துமோ? என்ன. 'அந்த எம்பெருமானது திருவவதாரமான நம்மாழ்வாருடைய அடியாடடியார்களுக்கும் அவரோடு சேரிலேனும் இடைவிட்டேனும் சம்பந்தமுடையார்களுக்கும் அந்தப் பகவத்கடாக்ஷம் கைகூடியதேயாம்' என்றவாறாகும் இது.

'எம்பிரான்' என்றது - எம்பெருமானே நம்மாழ்வார் என்றவாறு. எம் பிரானடியார்' என்றது - ஸ்ரீமதுராகவிகள், நாதமுனிகள், பாங்குசதாஸர் போல்வாசை. 'அன்புஉற்று' என்றதில், அவர்கன்பக்கல் தாம் அன்புகொள்ளுதலேயன்றி அவர்களுடைய அன்புக்குத் தாம் இலக்காதலும் அடங்கும். 'இன்புற்று' என்ற பாடத்துக்கு - அந்நல்லோர்சகவாசத்தாலாகும் ஆனந்த மடைந்து என்று பொருள். ஒருகூரையிலுறைதல் - 'தொண்டக்குடி' என்ற படி ஒருகுடியில் வாழ்தல். கூரை - வீட்டின்மேற்புறத்து வையப்படுவது; (கூரை - ஆடை;) இது; இங்கு இலக்கணையாம், வீட்டைக்குறிக்கும். எல்லா

வுயிர்களுயும் கூட்டி, 'எம்மை' என்றார்: உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. உடம்புடன்கூடிவாழும்போதும் அதனைவிட்டு நீங்கியபோதும் உயிரைக் கருமம் விடாதுதொடர்தலால், 'உள்ளுஞ் சுற்றும் வினை' எனப்பட்டது. நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாதலால், இருவினையும் கூறினார்; "இருள்சேரிருவினையுஞ் சேரா" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். 'கூர் வினை' என்றதில், சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாம்யம் என்ற மூன்றுவகைக் கருமங்களும் அடங்கும். 'குருகூரருகுணர்' என்றது, திருக்குருகூ ரெனப்படும் ஆழ்வார்திருநகரிக்கு அருகிலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய நவதிருப்பதிகளே. 'அவ்வூரருகில் அயல்' என்றது, திருவழுதிவளநாடுமுழுவதிலுமுள்ள எல்லாவூர்களையும். 'அதனயலார்' என்றது, எல்லாநாடுகளிலும் உள்ளாரையும். எங்கு இருந்தாலும் ஆழ்வார்சம்பந்தமுடையரானார் உய்வுபெறுவ ரென்றபடி.

கூர் - உரிச்சொல். இயற்கை - இயல்பு. இறப்பார்க்கும் என்றவிடத்து, பார்த்தல்-செய்தலென்ற பொருளில் வந்தது; ('காண்' என்ற வினை 'செய்' என்ற பொருளில் வருதலைப் பலவிடத்துங் காண்க.) (௫௨)

[தலைவன்பிரிந்தநிலையிலே ஆற்றாத தலைவி இரங்கிக்கூறல்.]

௫௩. அன்றாதவன்றிலையும்மன்றுவித்தென்னையன்னையுடன்
பின்றாதவண்ணமெல்லாம்பின்றவித்துப்பிறைக்கொழுந்தை
யொன்றாதவண்ணமுபாயமியற்றியதூழ்வினையை
வென்றான்குருகைப்பிரான்மகிழேயன்றிவேறில்லையே.

(இ - ள்.) அன்றாத அன்றிலையும் அன்றுவித்து - (எவரோடும்) பகை கொள்ளாத அன்றிலென்னும்பறவையையும் (இப்பொழுது என்னோடு) பகைகொள்ளும்படிசெய்து, என்னை—, அன்னையுடன் பின்றாத வண்ணம் எல்லாம் பின்றுவித்து - (எனது) செவிலித்தாயுடனே மாறுபடத்தகாத வகையெல்லாம் மாறுபடும்படி செய்து, பிறை கொழுந்தை - இளஞ்சந்திரனை, ஒன்றாத வண்ணம்-(என்னோடு) வேறுபாடுகொள்ளும்படி, உபாயம் இயற்றியது - சூழ்ச்சிசெய்தது, (யாதோவெனில்—);—ஊழ்வினையை வென்றான் - விதியை வென்றிட்டவராகிய, குருகை பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, மகிழே அன்றி - மகிழும்பூமாலையே யல்லாமல், வேறு இல்லை - வேறொன்று மில்லை; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதலியவகைகளால் தலைவியைக் களவிற்கூடிநின்ற தலைவன் அங்குப் பழியெழுந்ததென்று தோழியால் விலக்கப்பட்டபின்னர் அப்பழியடங்கச் சிலநாள் ஒருவழிப்பிரிந்துறைத லுண்டு; அது, ஒருவழித் தணத்த லெனப்படும். அன்றி, களவுப்புணர்ச்சிபெற்ற தலைமகன் தோழியால் வரைவுமுடிக்கப்பட்டித் தலைமகளை வரைந்துகொள்ளுகற்கு வேண்டிய பொருள்தேடிதற்பொருட்டும் பிரிவான்; அது, வரைபொருட்பிரித லெனப்படும். அங்ஙனம் தலைமகன் பிரிந்த சமயங்களில், அப்பிரிவை யாற்றாத தலைவி, நெஞ்சொடுகூறலாகத் தன்னிலேதான் இரங்குதலும், மனமொத்த தன்உயிர்த்தோழியோடு இரங்குதலுஞ் செய்வள். இங்ஙனம் இச்செய்யுட் குத் துறைப்போக்கு உணர்க.

அன்றிற்பறவை. எப்பொழுதும் ஆண்பெண்ணுமாகிய இடட்டையாயே நீற்கும். கணப்பொழுது ஒன்றையொன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்பொருமல் ஒன்றையொன்று இரண்டு மூன்று தாம் கத்திக்கவி அதன்பின்பும் தனதுணையைக்கூடாவின் படனே இரத்தபடம். “சரித கைந்தன்னசெந்தலையன்றில், பிரியின்வாழாது” என்றது கண்க. இதனை வடநூலார் ‘க்ரௌஞ்சம்’ என்பர். தமிழில் ‘குருகு’ எனவும்படும். எப்பொழுதும் இணையாகவுள்ள அந்தஅன்றிற்பறவையும். அது இரவிலே பார்வை குறைத்து துணையையிழந்து நலிந்து எழுந்து பறந்து வருத்தவதும். அந்நலிவால் அது கூவுகிற குரலும் காமோத்தீபகமாய்ச் காழுடைவருத்து மேன்பது; கவிமரபு. அங்கனம் அன்றிற்பறவை பிரிந்தகிலையிலுள்ள தனக்கு வருத்தத்தை விளைத்தலே. இங்கு ‘அன்றாதஅன்றிலையும்அன்றுவித்து’ என்று குறிக்கப்பட்டது. அன்றுதல் - பகைத்தல்; “அன்றிய வான ஓயர்தோளூத் துணிபவன்றாழிதொட்டானே” எனப் பெரியதிருமொழியிலும் காண்க.

இங்கு ‘அன்னை’ என்றது, செவிலித்தாயை. தலைமகன் இளமையிலேயே ஒருதலைமகனிடத்து வேட்கைவிஞ்சி அவனுடன் கொள்ளக் காதற்குறி களைக் குறிப்பாகவுணர்ந்த செவிலித்தாய் கோபித்து ‘இவன் பஞ்சிலேபழுத்துவிட்டான்’ என்பது முதலாகச் சில சிறபுன்சொற்கள் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க. அவற்றைக் குறித்துத் தலைமகன் தான் “அன்னையென் செய்யிலென் ஊர் என்சொல்லிலென் தோழியீர்” என்றத்போல வெறுப்புக் கொள்ள வேண்டுதலால், ‘அன்னையுடன் பின்றாத வண்ணமெல்லாம் பின்றுவித்து’ என்றான். மாலைப்பொழுதிலே வினங்குகிற பிறைச்சந்திரன் காமோத்தீபகப் பொருள்களி லொன்றாய்ப் பிரிந்தவரை வருத்துதல்பற்றி, பிறைக் கொழுந்தை ‘ஒன்றாதவண்ணம்’ எனப்பட்டது. ஒன்றமை - பொருந்தாமை. ஆழ்வார், தாம் எம்பெருமான் திருவடிகளில் சாண்புருத்து பெற்ற திருவருளால் தவறாவலியினவான வினைகளனைத்தையும் வேரோடு களைத்திட்டன ராதலால், ‘ஊழ்வினையை வென்றான்’ எனப்பட்டனர். தலைவனைப்பிரிந்த நிலையில், தலைவி, அவனது சம்பந்தம்பெற்ற மலர்மாலையையாயினும் தான் பெற்று ஆறியிருக்க அவாவியதனால், ‘குருகைப்பிரான் மகிழேயன்றி வேறில்லை’ எனப்பட்டது.

முதலிரண்டடிகளில் ‘அன்றாத’ ‘அன்றுவித்து’ எனவும், ‘பின்றுாத’ ‘பின்றுவித்து’ எனவும் வந்த இடங்களில் தோடைழரார் காண்க. ‘கொழுந்து’ என்றது - இளமையின்மேலது. இனி, காளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்வதென்பதுபற்றி, ‘பிறைக்கொழுந்து’ எனப்பட்டது. இயற்றியது - பெயர்.

நம்மாழ்வார் சிற்சிலசமயங்களிற் கம்பகாடாது அகக்கண்ணுக்குப் பல னாகி மறைய, அவ்வளவிலே திருப்திப்படாமல் ஸதாணந்தித்தியத்தில் அபேக்ஷயாற் பிரிவாற்றாது வருத்துகிறகம்பகாடர். வேறுபலர்க்கு தீன்பத்தருகிற பிரபஞ்சவிஷயங்கள் பலவும் தமக்கு பிரியப்படாதபடி தம்மைச் செய்தது விதியை வென்றவரான ஆழ்வாருடைய காட்சியினிமை மேன்ற இடங்கிக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம் கேட்டுணர்க. (குட)

ருசு. வேறேநமக்கிவனன்புடைமெய்யடியானென்றுள்ளந்
தேறேனெனலதுதேறத்தகுஞ்செந்தமிழ்ப்புலவர்க்
கேறேயெதிகளுக்கின்னமுதேயெறிநீர்ப்பொருநை
யாதேதொடர்குருகூர்மறையோர்பெற்றவாணிப்பொன்னே.

(இ - ள்.) செம் தமிழ் புலவர்க்கு ஏறே - செவ்விய தமிழ்ப்பாஷையில்
தேர்ந்த பண்டிதர்களுட் சிங்கம்போன்றவனே! எதிகளுக்கு இன் அமுதே -
முற்றத்துறந்த முனிவர்களுக்கு இனிமையான அமிருதம் போன்றவனே!
எறி நீர் பொருநை ஆறே தொடர் குருகூர் - அலைச்சுகின்ற நீர்ப்பெருக்கை
யுடைய பொருநையாமென்னுந் தாமிரபர்ணிநதி இடையறாது பாயப்பெற்ற
திருக்குருகூரில் திருவாவதரித்த, மறையோர் பெற்ற ஆணிப்பொன்னே -
வைதிகர்கள் பெறப்பேறாகப்பெற்ற மாற்றுயர்ந்த அரும்பொன் போன்ற
வனே!—இவன் நமக்கு வேறே அன்பு உடை மெய் அடியான் என்று உள்
ளம் தேறேன் எனல் - இவன் நம்பக்கல் பொதுப்படவன்றிச் சிறப்பாக அன்
புள்ள உண்மையடியவன் என்று (என்னைக்குறித்து) மனப்பூர்வமாக நம்ப
மாட்டேனென்று கொள்ளாதே; அது தேறத்தகும் - அங்ஙனம் மெய்யடி
யவனாக (என்னை நீ) நம்பத்தகும்; (எ - று.)—குருகூர் ஆணிப்பொன் என
இயையும்.

ஆதிதொடங்கி நான் உனக்கு ஆட்பட்டு உய்வுபெறாது பழுதே பலபக
லும்போக்கிப் பலவேறுவகையாகத் திரிந்தமைபற்றி, என்னை இப்பொழுது
நின்பக்கல் அஸாதாரணமான நிஜபக்தியையுடைய மெய்யன்ப நென்று
துணியேனென மனங்கொள்ளலாகாது; “அன்றுநான் பிறந்திலேன் பிறந்த
பின் மறந்திலேன்” என்றபடி இப்பொழுது நான் உண்மை யன்புடைய
மெய்யடியவனென்பது சத்தியம் என்று ஆழ்வாரைக்குறித்துத் தமது உண்
மைநிலையை விண்ணப்பஞ் செய்தவாரும். நமக்கு இவன் வேறே என்று எடு
த்து, நமக்கு இவன் புறம்பானவனே என்று உரைத்தலு மொன்று.

“அரசருளேறு” என்றாற்போல, ‘செந்தமிழ்ப்புலவர்க்கு ஏறு’ என்றார்.
ஏறுபோல்பவனை ஏறுஎன்றது, உபசாரவழக்கு. அமுது, பொன் என்பனவும்
இவ்வாறே. தனது பலபராக்கிரமங்களால் மிருகங்களுள் அரசாய்ச் சிறக்கிற
சிங்கம்போல, தமது தெய்வப்புலமையால் செந்தமிழ்ப்புலவர்களுள் தலைமை
பூண்டு விளங்குகிறவர் ஆழ்வார் என்க. சிங்கம் காளை முதலிய சிலசொற்கள்,
சிறப்பை யுணர்த்துவனவாய் ஆடவர்க்கு வழங்கும். யதி என்ற வடமொழி -
ஜிதேந்திரியனென்று பொருள்படும்: பொறிகளையெல்லாம் அடக்கியவன்.
அவ்வடசொல், தமிழில் ‘எதி’ என விகாரப்பட்டது; எதிகளுக்கு இன்
அமுது - ஐம்பொறிவென்ற முனிவர்களுக்கு அமிருதம்போலினியவர் என்க.
ஆணிப்பொன் - மாற்றறிதற்குக்கொள்ளும் உயர்தரப்பொன்; இதற்குமேலே
மாற்றில்லை யென்னும்படியான சிறந்தபொன் என்றும் உரைப்பர். மறை
யோர்பெற்ற ஆணிப்பொன் - அந்தணர்கள் விரும்பிப் பாராட்டப்பெற்றவர்
என்க. மற்றையடியார்களுடைய ஞான அநுஷ்டானங்களின் தரத்தையும்,
மற்றைப்புலவாரியற்றிய கவிகளின் தரத்தையும் அறிதற்கு அந்தணர்களால்
நிதர்சனமாகக் கொள்ளப்படுபவ ரென்றுங் கொள்க. வணிகர்பெறும் ஆணிப்

பொன் அது; இவரோ மறையோர்பெற்றஆணிப்பொன் என்பவாறு. தேறத் தரும் - ஒருவகை வியக்கோள்.

ருரு. பொன்னையுரைப்பதப்பொன்னெடன் தேயலமைக்கொருவ ருன்னையுரைத்துரைத்தற்குள மொவயர்நாக்கியம்
பின்னையுரைக்கப்பெறுவதல்லாற்பெருந்தண் குருகூர்க் தென்னையுரைக்குமியற்குமிசைக்குஞ்சிகாமணிபே.

(இ - ள்.) பெருத் தண் குருகூர்-மகிமையுள்ளதும் சீவனத்தார் குளிர்க் தது மான திருக்குருகூரிலே திருவவகரித்த. தென்னை உடைக்கும் இயற் கும் இசைக்கும் சிகாமணியே - தமிழ்ப்பாலைக்கும் அதன்பகுதிக்கான இயற்றமிழ்க்கும் இசைத்தமிழ்க்கும் தலையிலணியும் திரத்தினுபாணம் போல அனைவரும் தலைமேற்கொண்டு கொண்டாடப்பெற்றவனே!—பொ ன்னை உடைப்பது அ பொன்னெடு அன்றே - (மாற்றறியுமாறு பொன்னை (உடைகல்லில்) உடைத்துப்பார்ப்பது அதற்குச்சிறிதுமேல்கிழாகவுள்ளபொன் னுடன் வைத்து உடைத்தன்றோ? (அங்ஙனம் கொக்கப்புகுமிடத்து). உயர் நால் கவியும்பின்னை உடைக்க பெறுவது அல்லால்-சிறந்த நால்வகைக் கவிக ளனைவரும் கடைசித்தரமாகச் சொல்லத்தகுவதே யல்லாமல், புலமைக்கு உன்னை உடைத்து உடைத்தற்கு ஒருவர் உளரோ-கல்வித்திறத்தில் உன்னைச் சொல்லி உனக்குகடாக மற்றஞ்சொல்வதற்கு வேறொருவர் இருக்கின்றன ரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (த - த.)—குருகூர்ச்சிகாமணி என இயையும்.

கீழ்ச்செய்யுளில் 'செந்தமிழ்ப்புலவர்க்கேதே' என்றும், 'மறையோர் பெற்ற ஆணிப்பொன்னே' என்றும் கூறியதற்கு ஒருசார் விவரணமாகின் றது; இச்செய்யுள். மாற்றுவகையொவ்வொன்றிலும் சரியான மாற்றுள்ள உரையாணிப்பொன்னை உடைகல்லில்உடைத்து அதற்குச் சிறிதுமேற்றத்தாழ் வாகவுள்ளபொன்னின்உரையை அதனுடன்ஒப்புக்கொக்கிப் பொன்னின்தாத் தையறிவது இயல்பு. அங்ஙனம் செந்தமிழ்க்கவித்திறத்தில் உன்னைச் சொ ல்லி மற்றும்உன்னோடுசிறிதுமுன்பின்னாக ஒப்புமையுடையவனென்று காட்ட ப்பெறும்படி ஒருவருமில்லை; சிறந்தவனெனப்படுகிற நால்வகைக்கவிகளெல் லாரும் உன்னேநோக்குமிடத்து மிகவும் இழிவானதாத்தில் சிறந்தலால் என் பது; இதன்கருத்து. அன்றே - தேற்றம். உளரோ, ஒ - எதிர்மறை.

பாதகண்டத்திலே தென்பகுதியில் வழங்கும் பாலை யாதலால், தமிழ் முக்குத் தென்மொழி, தென்சொல், தென்கலை என்பனபோல, 'தென் னுரை' என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அதனை "அன்னநடையாலேச வாட வர்மேல், மன்னுமடலுராமென்பதோர்வாசகமும், தென்னுரையிற் கேட்ட றிவதுண்டு" எனப் பெரியதிருமடலிலுங் காண்க. அப்பெயர், எதுகையத் தின்பொருட்டு இடையில் ஐகாரச்சாரியைபெய்து, 'தென்னையுரை' எனப் பட்டது. இனி, ஐ - அழகிய தென்உடை-தென்மொழி யென்றலும் ஒன்று. "குருகையர்கோன் யாழினிசைவேதத்தியல்" என்றபடி கம்மாழ்வார் சரு ளிச்செய்த திருவாய்மொழி முதலிய துவ்வியப்பிரபந்தங்களில் இயற்றமிழ்ப் பொலிவும் இசைத்தமிழ்ப்பொலிவும் மிக்ருவிளக்குதலால், அவை தனியே

பாராட்டி யெடுத்துக் கூறப்பட்டனவென்க. இனி, தென்ஐ என்பதற்கும் தென்னாட்டுக்குத்தலைவனாயுள்ளவனே! என்றும், அழகியகடவுளே! என்றும்- அண்மைவிளியாகப் பொருள்கொள்ளவுங் கூடும்; அன்றி, தென்னை உரைக் கும் என்பதை இயற்கும் இசைக்கும் அடைமொழியாக்கி, அழகாகவும் வியக் கத்தக்கபடியுஞ் சொல்லப்படுகிற இயற்றமிழ்க்கும் இசைத்தமிழ்க்கும் என் னவும் அமையும். 'குருகூரென்னை' என்ற பாடம், குருகூரில் அவதரித்த எனது இறைவனே-யென்று பொருள்படும்; என்ஐ = எம் ஆழ்வார். (100)

[மகட்பாற்காஞ்சி.]

101. மணித்தாரரசன் றன்னோலையைத் தூ துவன்வாய்வழியே
திணித்தாசழியச்சிதைதமின் றலையையெந்தீவினையைத்
துணித்தான் குருகைப்பிரான் றமிழாற்சுருதிப்பொருளைப்
பணித்தான்பணியன்றெனிற்கொள்ளுங்கொள்ளுமெம்பாவையையே.

(இ - ள்.) எம் தீ வினையை துணித்தான் - எம்முடைய கொடிய கரு மங்களைப் போக்கியருளியவரும், சுருதி பொருளை தமிழால் பணித்தான் - வேதங்களின் பொருளைத் தமிழ்ப்பாடல்களினாற் பாடியருளியவரும் ஆகிய, குருகை பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வாரு டைய, பணி அன்று எனில் - கட்டளையன்றாயின், - மணி தார் அரசன்தன் லலையை - அழகிய மாலையைத் தரித்த அவ்வரசனது திருமுகத்தை, தூது வன் வாய் வழியே திணித்து - (அதனைக்கொண்டுவந்த) தூதனது வாயி னுள்ளே புகுத்தி அவ்வாயை நன்றாக அடைத்து, ஆச அழிய தலையை சிதைதமின் - ('பெண்ணைக்கொடி' என்றுகேட்ட) குற்றந் தீருமாறு (அத்தூ தனது) தலையைத் துணித்திடுங்கள்; எம் பாவையை கொள்ளும் கொள்ளும் - (எம்குருகைப்பிரானன்றி மற்றோரரசன்) எமது பெண்ணைக் கொள்வான் போலும்! கொள்வான்போலும்!! (எ - று.)

மகட்பாற்காஞ்சி யென்பது - புறப்பொருள்திணை பன்னிரண்டனுள் காஞ்சித்திணைக்கு உரிய பலதுறைகளில் ஒன்று. அதாவது - நின்மகளை எனக்குத்தருக வென்றுசொல்லும் அரசனோடு மாறுபடுவது; "எந்திழையாட் டருகென்னும் வேந்தனோடு வேறுநின்றன்று—அளியகழல்வேந்த ரம்மாவரி வை, யெளியனென்றெள்ளியுரைப்பிற் - குளியாவோ, பண்போற் கிளவியிப் பல்வளையாள் வாண்முகத்த, கண்போற்பகழிகடிது" என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலையைக் காண்க. "பேசவந்ததூத செல்லரித்தவோலை செல் லுமோ பெருவரங்களருளரங்கர் பின்னேகேள்வர் தாளிலே, பாசம்வைத்த மறவர்பெண்ணே நேசம்வைத்து முன்னமே பட்டமன்னர் பட்டதெங்கள் பதிபுகுந்து பாரடா, வாசலுக்கிடும்படல் கவித்துவந்தகவிகை மா மருட கோடி தினையளக்கவைத்த காலு நாழியும், வீசசாமரங் குடிற்றொடுத்தகற் றை சுற்றிலும் வேலியிட்டதவர்குளிட்ட வில்லும் வாளும் வேலும்" என் றுற்போலக் கலம்பகங்களில் மறவர்வார்த்தையாக வரும் 'மறம்' என்னுந் துறை இதன் இனமாம். குருகைப்பிரானுக்கே உரிமைபூண்பவளான தமது மகளை மணம்பேசும்படி ஓர் அரசனாற் லைகொடுத்து அனுப்பப்பட்ட தூதன் அவ்வரசன்கட்டளைப்படி தம்பக்கல்வந்து லைகொடுத்துச் சிலவார்த்தை

கூறி மணம்பேசுவானாக, அம்மகட்கு உரியார் மிகக்கோபக்கொண்டு அந்த மணப்பேச்சைமறுத்து அவ்வாசனைக்குறித்துப் பரிசுகித்து அத்தானை நன்றாகத்தண்டிக்குமாறு தமதுபரிசனங்களை கோக்கிக் கட்டினகூறின கொன்க.

‘குருகைப்பிரான்பணி மன்றெனின் தலைமைச்சிறைதமின்’ என்றதனால், இத்தான்கொணர்ந்த தலை எமதுமகளைக்கொள்ளுகற்கு என்ற குடிப்பிறப்பு முதலிய சிறப்புக்களையுடைய குருகைப்பிரானது கட்டியபடக்கியதாயின் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கன்; அதுவன்றி, மந்திரோபசனதாயின் அதுகொண்டிவந்த இத்தானைத் தண்டியுங்க ளென்றவாரும். அம்மகட்பேச்சுக்குத்தாம்இணங்காததேயன்றி அப்பேச்சைக்கேட்டதுமாதிரத்திலும் வீருப்பங்கொள்ளாமையால், அத்தானை மேன்மேற்பேசாதபடி முதலில் அவன்வாயில் அவ்வோலையை அடையுங்க ளென்பார், ‘தலைமைத் துதுவன்வாய் வழியே திணித்து’ என்றார்; அவ்வோலையைச் சிறைத்தலும் செய்யவேண்டுமென்க. ஆக - குற்றம்; இங்குக் குருகைப்பிரானுக்கு அடிமையென்பது மீரசித்தமாயிருந்தும் மகட்பேசுவந்தது குற்றம். அவ்வாசன் எமதுமகளை ஒருகாலும் ஒருபடியாலும் கொள்ளா னென்பார். இகழ்ச்சிக்குறிப்பாத ‘கொள்ளுங் கொள்ளும் எம்பாவையை’ என்றார்; அகிக்கு - இகழ்ச்சியை விளக்கும்.

“கண்டிகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான், பண்டைவல்லினைபாற்றியருளினான்” என்றபடி அடிமைபூண்டஎமது அருவினையைத் தீர்த்தருளியவாரும், “அவ்வருமறையின்பொருள் அருள்கொண்டி ஆயிரமின்தமிழ்பாடினான்” என்றபடி அறிதற்கரிய மறைப்பொருளை அனைவரும் எளிதில் அறிந்துஉய்யுமாறு தமிழிற்பாடியருளியவரு மாகிய கம்மாழ்வார்க்கே அடிமைபூண்ட எமதுஉயிர் பிறிதொரு கடவுளார்க்கேனும் மானிடர்க்கேனும் உரிமைபூணாது என்று, அங்ஙனம் பிறர்க்கு ஆட்படுத்த முயல்வாளை கோக்கிக் கம்பநாடர் கடித்துகூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம் கண்டிகொன்க.

மணித்தார் - இரத்தினஹாரமுமாம். பாவை - சித்திரப்பிரதிமை போல அழகியவன்; கண்மணிப்பாவைபோல் அருமையானவன், கொல்லப்பாவைபோலப் பிறர் மோகித்துஅழிதற்குக் காரணமாகுபவன்; உவமையாகுபெயர். “எல்லாம் வெகுண்டார்முன் தோன்றக்கெடும்” ஆதலால், “இவ்வலரினையவ ரேத்துநாவலர், விரவியதுதுவர் வீருத்தர் வேதியர், அரிவையர் வெஞ்சமரஞ்சுவோர் பெருங், குரவ் கொண்டிவர்களைக் கோதல் பாவமே” என்ற நீதியைக் கோபாவேசத்தால் மறந்து இங்ஙனம் ‘துதுவன்தலைமைச் சிறைதமின்’ என்று கொடியகட்டினகூறினகொன்க. (இசு.)

ருள. பாவைத்திருவாய்மொழிப்பழத்தைதப்பசுங்கற்பகத்தின் பூவைப்பொருகடற்போதாவமுதைப்பொருள்சரக்குங் கோவைப்பணித்தவெங்கோவையல்லா கொன்னைக்குற்றங்கண் னாவப்பறிப்பினுநல்லரன்றோமற்றைநாவலரே. [கொன்

(இ - ள்.) பழத்தை - (மிக்கஇனிமையாற் கணித்த பழம்போன்றதும், பசுங் கற்பகத்தின் பூவை - வேண்டிவார்வேண்டிம்பயன்களைத்தரும் ஆற்றலினாலும் அனைவரும் விரும்பித் தலைமேற்கொள்ளப்பெறும் சிறப்பினாலும்,

பசுமையான கற்பகவிருஷத்தின்மலர்போன்றதும், பொரு கடல் போதா அமுதை - (உண்ணுண்ணத் தெவிட்டாமையால்) அலைமோதும் பாற்கடலினின்று தோன்றாததோர் ஆராவமுதம்போன்றதும், பொருள் சுரக்கும் கோவை - நற்பொருளாகிய பாலை மேன்மேற்சுரக்கும் காமதேதுபோன்றதும் ஆகிய, திருவாய்மொழி பாவை - திருவாய்மொழி யென்னும் (தொடர்நிலைச்) செய்யுளை, பணித்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, எம் கோவை - எமது இறைவரான நம்மாழ்வாரை, அல்லா - அல்லாது பிறரை முன்பு பாராட்டிப் புகழ்ந்து கவிபாடிய, என்னை—, குற்றம் கண்டு - (முன்னமே இவரைப்பாடாத) குற்றமுடையனாக உணர்ந்து, மற்றை நாவலர் என் நாவை பறிப்பினும் - (அக்குற்றத்துக்கு ஏற்றதண்டனையாக) மற்றைப்புலவர்கள் எனதுநாக்கைப் பிடுங்கிவிட்டாலும், நல்லர் அன்றோ - நல்லவரல்லரோ? [நல்லவரேயாவர் என்றபடி]; (எ - று.)

பழமும் கற்பகமலரும் அமுதமும் பசுவும் போன்ற திருவாய்மொழி யென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தைப் பாடி உலகுக்கு உபகரித்தவரும், எல்லா வுயிர்கட்குந் தலைவரு மாகிய நம்மாழ்வாரது மகிமையை உணர்ந்து அவரை யேபாடுவது கடவதாயிருக்க, அதுசெய்யாது இதுவரை யான் பிறரைப் பொருள்செய்து கொண்டாடிப்பாடிய குற்றத்திற்காகத் தக்கபுலவர்கள் என்னை நாவைப்பறித்திட்டாலும் தகு மென்பதாம். பழுதேபலபகலும்போ யினவென்று அஞ்சி அதுகுறித்து அநுதாபங்கொண்டு அக்கழிவிரக்கத்தாற் கூறியது இது. குற்றஞ்செய்தவர் இம்மையிலேயே தக்கவரால் தக்கதண்டனை பெறுவாராயின், அவ்வளவோடு, அத்தீவினை தீர்த்திடுதல்பற்றி அவ்வினை ப்பயனால் மறுமையில் நாகமடையாரென்பது நூல்துணிபாதலால், அங்ஙனம் தமக்குகன்மைசெய்வாரை 'நல்லரன்றோ' என்றார். அன்றோ - கேற்றம். அன்று ஒன்ற இரண்டுஎதிர்மறை, ஒருங்குதொடர்ந்து உடன்பாட்டுப் பொருளை உணர்த்தித் தேற்றக்கருக்கை விளக்கினவென்க.

பா - இங்கு, பாடல்களினாலாகிய பிரபந்தத்துக்குக் கருவியாகுபெயர், பாடலுக்குரிய இலக்கணங்களெல்லாம் நன்குஅமைந்த பாடலென்பார் 'பா' என்று சிறப்பித்துக் கூறினவெனக் கொள்ளலாம். 'கற்பகத்தின்பூ' என்றதை, "என்றும்புலராதியாணர்நாட்செல்லுகினு, நின்றலர்த்துதேன்பிலிற்றுநீர்மையதாய்க்—குன்றாத, செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத்திருமலர்போல். மன்புலவன் வள்ளுவன் வாய்ச்சொல்" என்ற திருவள்ளுவமாலையோடு ஒப்பிடுக. 'பொருகடற்போதாவமுது' என்றது, இல்பொருளுவமை. 'பழகப்பழகப் பாலும் புளிக்கும்' என்ற தன்மை இத்திருவாய்மொழியமுதுக்கு இல்லையென்க. மிகுதியாக அலையெறியுமாறு கடையப்பட்ட திருப் பாற்கடலினின்று தோன்றிய அமிருதம் சிலகாலமளவும் மரணமில்லாத தெய்வப்பிறப்பின் சிற்றின்ப வாழ்க்கையையே தரவல்தாம்; இத்திருவாய்மொழியமுதமோ எந்நாளும்அழியாத முத்தியுலகதுப் பேரின்பவாழ்க்கையைத் தருவதாகலால், இதனை 'பொருகடற்போதாவமுது' எனவேண்டிற்று. "துறவாதவர்க்குந் துறந்தவர்க்குஞ் சொல்வே சுரக்கும், அறவாவியைவிங் கொராயிரநிற்கவந்தோ சிலர்போய், மறவாதியர்சொன்ன வாசகமாறலட்டா

வைப் பற்றிக், கறவாக்கிடப்ப ரென்பெறவோ தக்கன் கைவலிப்பே” என்று மேல்வகுத்துக் காட்டியதனைத் தொகுத்துச்சுட்டி ‘பொருள்சாக்குங்கோ’ என்றார்; கோ-வடசொல். ‘கோவைப்பணித்த வெக்கோவை’ என்றவிடத்து மடகீது என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. கோ - அசனை யுணர்த்தும்போது, தமிழ்மொழி. நாவலர்-கவநம், பிரசங்கம், போதனை முதலிய காவின்வன் மையுடையவர். (இ - ள்.)

ருடி. நாவலந்தீவிற்கவிகளெல்லாஞ்சிலநாஸ்கழிப்ப
பூவலந்தீவதுபோல்வவல்லாற்குருகூர்ப்புலவன்
கேவலந்தீங்கறுப்பான்கவிபோலெங்கும்போய்க்கெழுமிக்
கூவலந்தீம்புனலுங்கொள்ளுமேவெள்ளங்கோளிறழத்தே.

(இ - ள்.) அம் நாவல் தீவில் - அழகிய ஜம்பூத்வீபத்தில், கவிகள் எல்லாம் - (பிறர்பாடிய) பாடல்களெல்லாம், சில நாள் கழிய - சிலநாள்கழிகிற வளவிலே, பூ வலம் தீவது போல்வ அல்லால் - மலரினது (மணம் மென்மை முதலிய) சிறப்புக் கெட்டழிவதுபோலத் தாம் கெட்டிடமே யல்லாமல், — தீங்கு கேவலம் அறுப்பான் குருகூர் புலவன் கவி போல் - (அடியார்களுடைய) தீவினைகளை எளிதில் தீர்த்தருள்பவரும் திருக்குருகூரில் அவதரித்த சிறந்த புலவருமாகிய கம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப் பாசங்கன் போல, — எங்கும் போய் கெழுமி - எவ்விடத்தும் போய்ப் பரவி, வெள்ளம் கோள் இழைத்து - வெள்ளத்தைமொத்தல்செய்து [வெள்ளம்போல்வதாய் என்றபடி], கூவல் அம் தீம் புனலும் கொள்ளுமே - கிணற்றிலுள்ள அழகிய இனிய நீரையும் கொள்ளமாட்டிமோ? [மாட்டா என்றபடி]; (எ - ற்.)

மணமும் பொலிவு முடையனவாய்ப் பூத்த மலர்கள் விரைவில் அச் சிறப்புநிலைகுலையப்பெற்று வாடியழிதல்போல, உலகத்திற்பிறர்பாடும் பாடல்களெல்லாம் அப்பொழுது சிறந்தனவாகக் காணப்பட்டாலும் என்றும் அழிவின்றி நிலைத்து நிற்கமாட்டா; ஆழ்வார்பாசங்களோ அங்கனமன்றி என்றும் அழியாது எங்கும் போய்ப் பரவிப் பெருவெள்ளம்போல்வனவாகிக் கிணற்றகத்து நீர்போல் அகத்துகின்ற அந்தரியாமியான பாமாத்மாவின் சொரூபத்தையும் தன்மேல் விளங்கும்படிக்கொண்டு வெளிக்காட்டி மென்பதாம். ‘கிணற்றுநீரை வெள்ளம் கொள்ளாது’ என்ற பொது வழக்குக்குச் சிறப்பாக இத்திருவாய்மொழிவெள்ளம் எத்துணையாழ்பொருளையும் தன்னிலேபுலப்படுத்து மென்க.

இந்தப்பூமியின் நடுவிலுள்ள மகாமேருமலையை மதித்துத் தெற்கிலுள்ள கந்தமாதநகிரியின்மேல், பதினேராயிரம் யோசனையளவுள்ளதாய்ப் பிரகாசிக்கிறதொரு நாவல்மரம் இருக்கின்றது; அதனையுடைமைபற்றி, இந்தப்பூமிக்கு ஜம்பூத்வீபம் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று என்று புராணம் கூறும். அது, தமிழில் நாவல்தீவு எனப்பட்டது. நாவலந்தீவு, கூவலந்தீம்புனல் என்ற விடங்களில், அம் - சாரியை யெனினுமாம். தீவு - த்வீபமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கேவலம் தீங்கு அறுப்பான் - இழிவான குற்றங்களைப் போக்குபவன் எனினுமாம். தீங்கு கேவலம் அறுப்பான் - தீமைகளையெல்லாம் போக்குபவனென்னவும் அமையும். கூபம் என்ற வடசொல்லின் வீசு

துன்னேநிறைத்துக்கொண்டேன், கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமும் என்கோ
லாடி குறுகப்பெரு” என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழி இங்கு நோக்கத் தக்
கது. முன்னும் “கொடியெடுத்துக்கொண்டுநின்றே னினிக்கொடுங்கூற்றினு
க்கோ, ரடியெடுத்துக்கொண்டென் பால்வரலாகுங்கொல்” என்றார். மகா
பாகவதோத்தமராகிய ஆழ்வாரை வழிபட்டபொழுதே தீவினையனைத்தும்
தீர்த்துட்டதனால் பாவினைத்தண்டிப்பவனான யமன் எனது உயிர்க்கு ஊறு
செய்யுமாவில்லை யென்பது கருத்து. ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி
அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரமொன்று மின்றி உலக
நடைக்கு மாறாக இருந்ததனால். இவர்க்கு மாறன் என்று திருநாமமாயிற்று;
வலியவினைகட்கு மாறாகவிருத்தலாலும், அந்யமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்
கட்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் தலைமையாகத் தோன்
றியதனாலும் வந்த பெய ரென்றலு முண்டு. (சு0)

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி தென்றற்த வநுந்தியிரங்கல்.]

சூக. கூறப்படாமறையின் பொருள் கூறிக்குவலயத்தோர்
மாறப்படாவினைமாற்றியமாறன்மகிழலங்க
ஹப்படாநின்றபோதமுதாசுமதன்றிறஞ்சந்
தேறப்படாதுகெட்டேன்மன்றஹுந்தண்டென்றலையே.

(இ - ள்.) கூறப்படாமறையின் பொருள் கூறி - (எவராலுஞ்) சொல்
லப்படாத [எவர்க்குஞ்சொல்லமுடியாத] வேதங்களின் ஆழ்பொருள்களை
(அனைவரும் எளிதில் அறியலாம்படி தமிழினாற்) பாடியுணர்த்தி, குவலயத்
தோர் மாறப்படா வினை மாற்றிய - நிலவுலகத்திலுள்ளாரது நீக்கவொண்
ணாத அருவினைகளை நீக்கியருளிய, மாறன் - நம்மாழ்வார்தரித்த, மகிழ்அலங்
கல் - மகிழும்பூமலை, நாறப்படாநின்ற போது - மணம்வீசப்பெறுகிறகாலத்
தில், அமுது ஆகும் - (தென்றற்காற்று) அமிருதம்போ வினியதாம்; அது
அன்றி - அம்மகிழும்பூமலை மணம்வீசப்பெறுதபோது, நஞ்சம் - விஷம்
போலக் கொடுமைசெய்வதாம்; (ஆகவே), மன்றல் நாளும் தண் தென்றலை -
வாசனைவீசுகிற குளிர்ந்த தென்றற்காற்றை, தேறப்படாது-நம்பத்தகாது;
கெட்டேன்—! (எ - று.)

‘கெட்டேன்’ என்றது, மிக்கஇரக்கத்தாற்கூறும் வார்த்தை; “கேளா
ராயர்குலத்தவ ரிப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை” எனப் பெரியாழ்வார்திரு
மொழியிலுங் காண்க.

கந்தவாஹனென்றும் கந்தவாஹனென்றும் பெயர்பெறுமாறு மணத்தைக்
கொண்டு வீச மியல்பினதும் பொதுப்பட எல்லாவுயிர்கட்கும் குளிர்ச்சி
யைச்செய்யுந்தன்மையது மான தென்றற்காற்றானது எனதுதலைவர் சாத்
திக்கொண்டுள்ள மகிழும்பூமலையின்மேற் பட்டு அதன் நறுமணத்தைக்
கொண்டு என்மேல் வீசும்போது அவரைப்பிரிந்துநிற்கிற எனக்கு அமிருதம்
போல இன்பத்தைத் தருகின்றது; அதுதானே அங்குப்படாமல் அந்நறு
மணங்கொணராது வெறுமையாய் வீசும்போது எனக்கு விஷம் போல
மிக்கவருத்தத்தைச் செய்கின்றது; ஆதலால், தென்றற்காற்றைப் பொதுப்
பட இனியதென்று நம்பக்கூடவில்லையென்று, தலைவனைப்பிரிந்து அப்பிரி

புதுத்துயரையாற்றாத தலைவி தென்றல்வாவுக்கு ஒருசார் வருத்தி பிரங்கிக் கூறிய வார்த்தை இது; திருவிருத்தத்தில் “மால்வையைக், கோர்துமறி தரக்கீண்டெடுத்தான் முடிசூடுதுழா, யனைத்துண்சிறப்பசுந்தென்ற லத்தோ வந்துலாகின்றதே” என்றது. தலைவனதுதிருத்துழாய்மாலையிற் பட்ட தென் றல் வாத் தலைவி மகிழ்த்துரைத்த வார்த்தையாதல் காண்க. தலைவனுடம் போடு சம்பந்தப்பட்ட பொருள் தன்னுடம்பின்மீது வந்து படுகிறபோது பிரிவாற்றாமத்துயரை ஒருவாறு தணிவித்து மகிழ்ச்சியையவினைக்குமென்க. துணைவரோடு கூடியுள்ளார்க்கு இன்பஞ்செய்யத் தென்றல், அவரைப்பிரித் தார்க்குத் துன்பஞ்செய்யுமென்றல் வெளிப்படை; “தென்றலுர் தீயினிற் கொடிதாம்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். “தென்றற்கும்..... அயர்ந்தா, னென் றன்னமேயென்னைக்குமாற்றியம்பு” என்பது. இரத்தினச் சுருக்கம்.

சுவலயம் - பூமண்டலம். மாறன் என்ற பெயர்க்கு ஒருகாரணப்பொருள் கற்பிப்பார்போல, ‘சுவலயத்தோர் மாறப்படாவினை மாற்றிய மாறன்’ என் றார்; ‘தொல்லைவல்வினைக் கோர்மாறன்’ என்பர் பின்னைப்பெருமானையக்கா ரும். வினை - கருமம். தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து திருக்குகூர்ப்பொலி ந்துநின்றபிரான் பிரசாதித்த மகிழ்மலர்மாலையைத் தரித்தலால், நம்மாழ்வார்க்கு வருணாபரணமென்று ஒருதிருநாமம் வழங்கும். “வன்குருகூர் நகரான், நாட்கமழ்மகிழ்மலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்” என்ற ஆழ்வார் தாமே தம்மைக்கூறியிருத்தலுங் காண்க. தென்றல் - தென்திசையில் ருந்து வருங் காற்று.

தமது ஞானக்கண்ணுக்கு ஆழ்வார் புலனாகி மறைந்தவனவிலே அவரது ஸதாஸாந்தித்தியத்தைப்பெறும் விருப்பினால்வருத்துகிற சம்பகாடர், லெனகிக பதார்த்தங்கள் அவரது சம்பந்தத்தை யுடையனவாம் போது தமக்கு மகிழ்ச்சியையும், அவரது சம்பந்தமுடையன வாகாதபோது தமக்கு வருத்தத்தை யுந் தரு மியல்பை யெடுத்துக்கூறி அடற்றுதல், இதற்கு உன்னுறைபொருள். விவரம் நோக்கிக்கொள்க. (கக)

கூஉ. தென்றலைத்தோன்றுமுபகிடத்தையென்றிவினையை
நின்றலைத்தோன்றுநியாயநெறியைநிறைகுருகூர்
மன்றலைத்தோன்றுமதுரகவியைமனத்துள்ளவைப்பா
ரென்றலைத்தோன்றெம்பிராற்கொன்னுவுக்குரியவரே.

(இ - ள்.) தென்தலை தோன்றும் உபகிடத்தத்தை - தென்திசையிடத்தே உண்டாகிய வேதாந்தமும், என் தீ வினையை நீன்று அலைத்து ஒன்றும் ஒன்றும்] நியாயம் நெறியை - எனது கொடிய கருமங்களை உருதியாகப் போக் கிப் பொருந்திய நீதிமார்க்கமுடையனவுமாகிய, நிறை குருகூர் மன்தலை தோன்றும் மதுர கவியை - (எல்லாவளங்களும்) நிறைந்த திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவராகிய நம்மாழ்வார்பக்கல் உண்டான இனியபாசங்களே, மனத்துள் வைப்பார் - (ஒதியுணர்ந்து) தம்மனத்தில் வைத்துக்கொள்பவர்கள், என்தலை தோன்று எம் பிராற்கள் - எனது சி-சின்மேற் கொள்ளப் பட்டு விளங்கும் எமது தலைவராவார்; என் நாவுக்கு உரியவர் - எனது நாவி னால் துதிக்கப்படுதற்கும் உரியவராவார்; (எ - று.)

ஸம்ஸ்கிருதபாஷை ஆதியில் வடதிசையிலே மிக்கு வழங்கியதனால் அதற்கு வடமொழி யென்று பெயராயிற்று. தமிழ்ப்பாஷை இப்பரத கண்டத்தில் தென்பகுதியாகிய குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் என்னும் நான்கெல்லையினுட்பட்ட தேசத்தில் வழங்குகலால், தென்மொழி யெனப்படும். ஞானகாண்ட மெனப்படுகிற உபநிஷத்துக்கள், வடமொழிவேதத்தின் ஒருகூறு. அவ்வடமொழி வேதாந்தத்தின் பொருள்களமைய ஆழ்வார்பாடிய பிரபந்தங்கள் தென்மொழியின வாதலால், 'தென்தலைத்தோன்று முபநிடதம்' எனப்பட்டன. ஒன்றும் என்பது, ஒன்றும் என நீட்டல்விகாரம்பெற்றது. ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களெல்லாம் சந்மார்சகத்தையே உணர்த்துவனவும் ஆதரத்தோடு தம்மை ஒதியுணர்வாரது கொடிய கருமங்களைப் போக்கி அவர்கட்கு நற்கதி தருவனவு மாதலால், 'என்தீவினையை நின்று அலைத்து ஒன்றும் நியாயநெறி' என்றார். மன்தலை-மன்னனிடத்து; தலை-ஏழனுருபு. மதுரகவி-சொல்லினிமையும் பொருளினிமையுமுடைய பாடல். பிராற்கன் = பிரான்கள்; பிராக்கள் என வழங்குதலு முண்டு. "அப்பனைப், பெருமைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டிர், வருமையுமியம்மையு நம்மையளிக்கும் பிராக்களே" என்பது, திருவாய்மொழி. ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைப் பாராயணஞ் செய்பவர் யான் தலைமேற்கொண்டு வணங்கித் துதிக்கத்தக்கவராவ ரென்று அந்த அடியாரடியார்பக்கல் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டை வெளியிட்டார். அலைத்துநின்று என மாறினுமாம். (கூஉ)

கூங். உரிக்கின்றகோடலினுந்துகந்தம்மெனவொன்றுமின்றி
விரிக்குந்தொறும்வெறும்பாழாய்விடும்பிறர்புன்கவிமெய்
தெரிக்கின்றகோச்சடகோபன்றன்றெய்வக்கவிபுவியிற்
சுரிக்கின்றநுண்மணலூற்றொக்குந்தோண்டச்சுரத்தலினே.

(இ - ள்.) பிறர் புன்கவி - அயலார்பாடுகிற புல்லிய பாடல்கள்;—உரிக்கின்ற கோடலின் உந்து கந்தம் என - உரிக்கப்படுகின்ற வெண்காந்தளின் பெரிய கிழங்குபோல, விரிக்கும் தொறும் ஒன்றும் இன்றி வெறும் பாழ் ஆய்விடும் வகுத்து நோக்க நோக்கச் சாரமொன்றுமில்லாமல் மிகவும்பயனற்றன வாய்ப்போய்விடும்; மெய் தெரிக்கின்ற கோ - உண்மைப்பொருளை யுணர்த்துகிற தலைவரான, சடகோபன்தன் - நம்மாழ்வாருடைய, தெய்வம் கவி - தெய்வத்தன்மையுள்ள பாடல்களோ, தோண்ட சுரத்தலின் - ஆழ்ந்துநோக்க நோக்க மேன்மேல் நற்பொருள் இடையறாது வெளிப்படுதலால், புவியில் சுரிக்கின்ற நுண்மணல் ஊற்று ஒக்கும் - பூமியிலே அருவுகின்ற நுண்ணிய மணற்பாங்கிலுள்ள நீருந்ஹைப் போன்றிருக்கும்; (எ - று.)

வெண்காந்தட்கிழங்கு உருவத்திற் பெரிதாயிருந்தாலும் உரித்துக் கொண்டு செல்லச்செல்ல உள்ளீடொன்றும் இலதாதல்போல, பிறர்பாடும் புன்கவிகள் மேல்நோக்கில் ஒரே குறையாதிருப்பினும் பெருள் வகுத்து நோக்கிக்கொண்டு ஆழ்ந்துசெல்லச்செல்ல உள்ளே ஒன்றும் சாரமில்லாமல் பயனற்று நிற்கும் என்பது, முந்திய வாக்கியத்தின் கருத்து; கோடலுரி போல் ஆராயின் எதுமில்லையாதி" என்ற கம்பராமாயணத்திலும் இவ்வுவமை விளங்கக் காண்க. வெறும்பாழ் - சுத்தகுந்நயம்; இங்கே பொருட்சிறப்புச்

சிறிதுமின்மை. துண்மணற்பாங்குலெத்தி லுள்ள ஊத்துத் தோண்டத் தோண்ட மேன்மேல் நீர்சுரக்குமாறு பால சம்மாழ்வாருடைய திவ்விய கவி கள் ஆழ்ந்து நோக்கநோக்க மேன்மேற் பொருள்சொந்து கொண்டிருக்கும் என்பது. பிந்திய வாக்கியத்தின் கருத்து; “மணர்களைக்க நீரும் மைந்தர் கள் வாய்வைத்து, உணர்ச் சுரக்கும் தாய்முல் யோன்பால்-பிணக்கிலா, வாய் மொழி வள்ளுவர் முப்பால் மதிப்புவலோர்க்கு, ஆய்தொழ ஊறும் அறிவு” என்ற திருவள்ளுவமாலையும். “தொட்டனைத்து ஊறும் மணர்கேணி மாந் தர்க்குக், கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு” என்ற திருவள்ளுவரும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. இரண்டும் - உவமையணி. இக்கனம், பிறப்புண்கவிக்கும் ஆழ்வார் தெய்வக்கவிக்கும் உள்ள மிக்க ஏற்றத்தாழ்வை உபமான பூர்வமாக நன்கு எடுத்துக்காட்டியவாரும். மெய்தெரிக்கின்ற கோ - வேதசாஸ்திரம் கள் கொண்டு ஆய்ந்து அரிதிலுண்டத்தக்க தத்துவார்த்தங்களைச் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் கொண்டு விளங்க உணர்த்தி அவ்வப்பொருளின் உண்மை நிலையை யாவரும் எளிதில் அறியும்படி செய்தருளிய பெரியோன்.

உந்துதல் - செழித்துவளர்தல். கந்தம் - கிழங்கு: வடசொல். தெரிக்கின்ற - தெரிவித்த என்பதன் பிறவினை.

சுசு. சுரக்குந்திருவும்வறுமையுந்தி நுந்தொடக்குவிட்டுக் கரக்குமிருவினை மேன்மையுங்க ணும்கயல்குதிப்பத் திரக்குங்கழைநெடுந்தா னிற்பெருத்தசெந்தேனுடைந்து பாக்கும்பழனவயற்குருகர்வளம்படுமினை.

(இ - ள்.) திரக்கும்-உறுதிபெற்ற நன்கு வளர்த்து முதிர்ந்த. செடி - நீண்ட, கழை தாளில் - கருப்பந்தண்டிலே, தொடுத்த - கட்டிய. செம் தேன் - சிவந்ததேனையுடைய கூடுகள், கயல் குதிப்ப உடைத்து - அருகி லுள்ள) கயல்மீன்கள் துள்ளிவிழும்போது அவைபடுதலால் உடைபட, பாக் கும் - (அத்தேனிறுல்களினின்று தேன்) பரவிப்பாயப்பெற்ற, வயல் - கழனி களையுடைய, பழனம் - மருதநிலஞ் சூழ்ந்த, குருகர் - சம்மாழ்வார் திருவவ தாரஸ்தலமான) திருக்குருகரினது. வளம் - மகிமையை, பாடுமின் - கவி பாடித் துதியுங்கள்; (அவ்வனம் பாடினாயின் உங்களுக்கு), திருவும் சுரக் கும் - செல்வமும் மேன்மேற்பெருகும்; வறுமையும் தீரும் - தரித்திரமும் நீங் கும்; இரு வினை - (நல்வினைதீவினை யென்னும்) இருவினைகளும், தொடக்கு விட்டு கரக்கும் - தொடர்ச்சிசீக்கி இருந்தஇடம் தெரியாதபடி அழித்திடு; மேன்மையும் காணும் - எல்லாமேன்மைகளும் உண்டாகும்; எ - த.

என்று உலகத்தார்க்கு நல்லறிவு உணர்த்தியவாரும். தொடக்கு - கட்டு, பந்தம். கரத்தல் - மறைதல். மேன்மையும் காணும் என்பதற்கு - உயர்கதி யாகிய பரமபதமும் வாய்க்கு மெனினும் அமையும். ‘கயல்குதிப்ப வயல்’ என்றது, ஆழ்வார்திருநகரியின் நிலவள நீர்வளச்சிறப்பை விளக்கியது. திரக் கும் - ஸ்திரமென்ற வடசொல்லின் விகாரமான திரம் என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த பெயரெச்சம். சிந்தாமணியில் “கணைநிலைக்கரும்பு” என்றும்போல ‘திரக்குங்கழை’ எனப்பட்டது. கழைத்தாள் என்பதை வடநூலார் ‘இசு’ தண்டம்’ என்பதுபோலக்கொள்ள, சுரும்பில் தெனிரல் தெரித்தனை’ கரு

பின்மேற்றெடுத்த தேன்” எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. இனி, கல் என்பதற்கு - மூங்கிலென்று பொருள்கொள்ளுகல் மருதநிலவருணனைக்கு சிறவாமையுணர்க. தேன் - தேனடைக்குத் தானியாகுபெயர். உடைந்து: உடைய: எச்சத்திரிபு. (சு.)

சுரு. பாடுங்கறங்குஞ்சிறைவண்டுபாடப்பைந்தாட்டுவளைத்
தோடுங்கறங்குங்குருகைப்பிராணிச்சுழல்பிறவி
யோடுங்கறங்கன்னவாழ்க்கையைநீக்கியுணர்வுதவி
வீடுந்திறந்துதந்தாணையெந்நான்றும்விடகிலமே.

(இ - ள்.) சுழல் - சுழன்றுவருகிற [கருமவசத்தால் மாறிமாறிவரு இயல்பினதான]; இ பிறவியோடும் - இந்தப்பிறப்புடனே, கறங்கு அன்னை வாழ்க்கையை - காற்றாடிபோன்ற [சிறிதுபொழுதேனும் ஒருநிலையில்லா, சுழன்று அலைகிற] இப்பிரபஞ்சவாழ்வை, நீக்கி - (அடியார்களுக்குப்) போக்க உணர்வு உதவி - நன்ஞானத்தை அளித்து; வீடும் திறந்து தந்தான் - பாபதத்தையும் கதவுதிறந்து தந்தருளியவரும்;—பாடும் கறங்கும் சிறை வண்டு பாட - இசைபாடிக்கொண்டு சுழன்று மொய்க்கு மியல்பினவான சிறைவண்டு தையுடைய வண்டிகள் நீங்காருஞ்செய்துகொண்டு நெருங்கிமொய்த்து மோதுதலால், பைந்தாள் குவளை தோடும் கறங்கும் - பசுமையான நாள, தையுடைய குவளை யென்னும் நீர்ப்பூங்கொடிமலரின் இதழ்களும் ஒருநிலையில்லாது சுழலப்பெற்ற; குருகை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த, பிராண உபகாரகருமாகிய நம்மாழ்வாரை, எந்நான்றும் விடகிலம் - எந்நாளும் விட மாட்டோம்; (யாம்); (எ - று.)

நிலவள நீர்வளம் மிக்க திருக்குருகூரில் அவதரித்துத் தம்மைச்சரண மடைந்தவர்களுடைய மாறிமாறிப்பலபிறப்பும் பிறந்திறந்து வருந்துந் துப பத்தைத் தீர்த்து அவர்கட்குத் தத்துவஞானோபதேசமுகத்தால் வீடுபேடி வாய்க்கும்படி அருள்செய்தவரான நம்மாழ்வாரை எந்நாளும் விடமாட்டோம் யாமென்று தமதுதுணியை வெளியிட்டவாரும்.

பாடுங் கறங்கும் வண்டு - பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி ஒருபெயரையே கொண்டன. இனி, பாடும் - பக்கமுழுவதும் என்றலும் ஒன்று. தாள் தண்டு. (சுரு)

[தலைவனைப்பிரிந்த நிலையில் மாலப்பொழுதுக்கும் இருளுக்கும் ஆற்றாத தலைவியின் துயர்கண்ட தோழி இரங்கல்.]

சுசு. விடவந்தகாரவெம்பாலிற்பராங்குசர்மெல்லியலுக்
கிடர்வந்ததாலென்றிரங்கிப்புணர்ந்திலரின்னுயிரை
யடவந்தகாலன்கொலோவறியேனின்றிவ்வந்திவந்து
படவந்தகாரப்பெரும்புகையோடிப்பரக்கின்றதே.

(இ - ள்.) விடம் அந்தகாரம் - (கருநிறத்தாலும் கொடுமையாலும் விஷம்போன்ற இருளையுடைய, வெம் பாலில் - கொடிய (இரவாகிய காலப் பகுதியில், பா அங்குசர் - பகைவராகிய யானைகளை அடக்கி யாளுதற்கு மாவெட்டிபோன்றவராகிய [பலபராக்கிரமங்கள் மிக்க] தலைவர், மெல் இய

அலுக்கு இடர் வந்தது ஆல் என்று இரங்கி புணர்த்திலர் - மெல்லியதன்மை யையுடையவளான இத்தலைவிக்கு விரகவேதனை சேர்த்ததெயென்ற மன மிரங்கிவந்து கூடினாரில்லை; இன்று - இப்பொழுது, இ அந்தி வந்து பட - இந்த அந்திமாலையெப்பொழுதாகிய பெருந்தீ வந்துசேர். அந்தகாரம் பெரும் புடை ஓடி பாக்கின்றதே-இருளாகிய பெரும்புடை எங்கும் வீசுந்துசென்று பாவுகின்றதே! (இது). இன் உயிரை அட வந்த காலன் கொல் ஓ - இத் தலைவியின்) இனிய உயிரை(ச் சமயம்பார்த்து)க் கொல்லவந்த யமன்தானே? அறியேன் - அறிகின்றேனில்லை; (எ - று.)

மெல்லியல் - இங்கே, விரகவேதனையைப் பொறுக்கும் ஆற்றலில்லாத வள் என்றபடி. காலன் - பிராணிகளின் ஆயுளைக் கணக்கிடுபவ னென்று காரணப்பொருள்படும் வடசொல். 'அந்தகாரப் பெரும்புடை' என்பதை நோக்கி, செவ்வானத்தோடு கூடிய மாலையெப்பொழுது செந்தீயாகக் கொள்ளப் பட்டது. "காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலையரு மிந்தோய்" என்றபடி சேர்க்கைக்கு உரிய காலமாகிய இரவின் தொடக்கமான மாலையெப் பொழுதும், அதன்சம்பந்தமான இருளும் பிரிந்தார்து அத்துயரை மிகு விக்குமென்க.

உரியகாலத்தில் ஆழ்வாரது தீர்த்தராதபவம் தமக்குக்கிடக்கவில்லையெ யென்று மோகாந்தகாரத்திலே மிகவருந்தும் கம்பாடாது தலைமையை நோக்கின அன்பர்கள் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை. இதற்கு உள்ளுரை பொருள்; விரிப்பிற்பெருகும். மிகக்களித்துக் கொழுத்துச் செருக்கித்திரித்து எதிர்த்து வாதப்போர்க்குவரும் பிறமதத்தவராகிய மதயானைகளைத் தமது பிரபந்தங்களிற் கூறிய தத்துவார்த்தங்களினால் அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தித் தம் வசத்திலவைத்துநடத்துந் திறமுடையராய் அவற்றிற்குமாவெட்டியென்னுங் கருவிபோ லிருத்தலால், நம்மாழ்வார்க்கு, பாக்ருசென்று திருநாமமாயிற்று. பர அங்குசர் என்று பிரியும்; வடமொழிப்புணர்ச்சி, தீர்க்கசத்தி; பர - அய லார்; அங்குசம் - மாவெட்டி. தோட்டி. (சுசு.)

[உடன்போக்கில் தலைவன் தலைவிக்குத் தன்நகரணிமைகூறல்.]

௧௪௭. பரவாதுகேட்டிணிப்பையநடசுருதிப்பசுக்கள்
சரவாதவற்றைச்சரப்பித்தவைசொரியும்பொருட்பால்
கரவாதுதவியமாறன்கவியனையாயினியோர்
சரவாதமிப்புறமப்புறங்காணத்தடம்ப்பணையே.

(இ ள்.) சுருதி பசுக்கள் சரவாதவற்றை - எளிதிற் பொருள் பவப் படாத வேதங்களாகிய பால்சரவாத பசுக்களை, சரப்பித்து - அப்பொருளாகிய பால் எளிதிற்சரக்கும்படி செய்து, அவை சொரியும் பொருள் பால் - அவ்வேதப்பசுக்கள் மிகுதியாகப் பொழிகிற தத்துவப்பொருளாகிய பால், கரவாது உதவிய - லோபஞ்செய்யாது (தமது பிரபந்தங்களின் மூலமாக அனைவர்க்கும்) கொடுத்தருளிய, மாறன் - நம்மாழ்வாருடைய, கவி - பாச ரங்களை, அனையாய் - ஒத்துச் சிறப்பையும் இனிமையையுமுடைய மக்கையே!—இனி இப்புறம் - இனி (எனது ஊர்க்கு) இப்பாற்செல்லவேண்டிய

இடம், ஓர் சர வாதம் - ஓர் அம்புவீழ்ச்சியளவுதான்; அப் புறம் - அதற்கு அப்பால். அ தட பணையே காண் - முன்பு நான்சொல்லியிருக்கிற எனது ஊரின் எல்லையாகிய பெரிய மருதநிலமே காண்; (ஆகவே), இனி —, பா வாது - விரைவுகொள்ளாமல், கேட்டு - (யான் சொல்லும் வார்த்தையைக்) கேட்டுக்கொண்டு, பைய நட - மெல்ல நடப்பாய்; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி பாங்கற்கூட்டம் பாங்கியிற்கூட்டம் என்பவற்றுற் களவுநெறியில் தலைமகளோடு கலந்த தலைமகன் அங்குப் பழிபரவுதலின் தோழியால் உணர்த்தப்பட்டுத் தலைமகளை உடன்கொண்டு தன்னுர்க்குச் செல் லுதல் உண்டு; அது அகப்பொருளிலக்கணத்தில் 'உடன்போக்கு' எனப்படும். இங்ஙனம் தலைவன் தலைவியை இடையிலுள்ள பாலேரிலவழியாக உடன் கொண்டுபோதல்பற்றி, உடன்போக்கு, பாலேத்திணையின்பாற்படும்; “போக் செல்லாம் பாலே புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கஞ்சேருடல் அணிமருதம் - நோக்குங்கால், இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறுநெய்தல், சொல்லிருக்கும் ஐம்பால்தொகை” என்பது காண்க. அவ்வாறு தலைமகளை உடன்கொண்டு இடைச்சரநெறிகடந்து தன்னுர்க்குச்செல்கின்ற தலைமகன் அவளுக்குவழி நடையிளைப்புத்துன்பம் தோன்றாதிருத்தற்பொருட்டுத் தனதுந கரினணிமை யைக்கூறுதல், இப்பாட்டிற்குறித்த விஷயம். இத்துறையை, ‘புணர்ந்து உடன்போன தலைமகன் நடந்துஇளைத்த தலைவியைக்குறித்து இடந்தலைப்பெய் தமை சொன்ன பாசரம்’ என்பர் அழகியமணவாளசீயர். இதன் மெய்ப்பாடு, பெருமிதம். பயன், இடமணித்தென்று தேற்றுதல். பாலேவனத்து நடந்து செல்கிற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க்கு விசுவாமித்திரமகாமுனிவன் உபதேசித்த பலை அதிபலை என்னும் மந்திரவீத்தைகள் போல, இத்தலைவன்வார்த்தை தலைவிக்குத் தாபந்தணிக்கு மென்க. தலைமகனும் தலைமகளும் தாம் ஒருவர்க் கொருவர்தனிநிழலாயிருக்கையாலே இவர்கட்கு இந்நிலத்தின்கொடுமையா லுண்டாகும் இளைப்பு இல்லையேயாகிலும், பொழுதுபோக்குக்காகத் தலைவன் தலைவியை நோக்கி இங்ஙனங்கூறுவ னென்றலும் உண்டு. ‘மாறன்கவியனை யாய்’ என்றது—“மண்டிசுளாடி வையுந்த மன்னாள்”, “அரிகேசரி தென்புனல் நாடனையாய்”, “பல்லுகுத்தீதான்பழனம் மன்னபல்வளை” என்றாற் போலப் பாட்டுடைத்தலைவனது சம்பந்த முடைய பொருளை உவமையாகக்கூறி அவ்வ கையால் தலைவியைச் சிறப்பித்தது. ‘தடம்பணை’ என்றது, அவ்விடம் இவ் வழிநடைவருத்தத்தை இனிது தணிக்குந் தன்மையது என்றவாறு.

‘சுருதிப்பசுக்கள்சரவாதவற்றைச் சுரப்பித்து அவைசொரியும் பொருட் பால் கரவாதுஉதவிய மாறன்’ என்றது, உருவகம். கரவாது - ஒளிக்காமல்; இங்கு, வடமொழிவேதம்போல மறைபொருளினவாகவன்றி யென்றபடி: “எய்தற்கரியமறைகளை யாயிரமின்றமிழாற், செய்தற்கு உலகில்வருஞ் சட கோபன்” என்றார் பெரியாரும். கரவாதுஉதவிய மாறன் என ஆழ்வாரது வள்ளன்மையி லீடுபட்டுக் கூறியவாறு. சுருதிப்பசுக்கள் சரவாதவற்றைச் சுரப்பித்து - பிறர்க்குஅரிய வேதங்களின் ஆழ்பொருள்களை ஆழ்வார்தாம் எளிதித்கண்டு என்றபடி. ‘மாறன்கவியனையாய்’ என்றது, உவமையுணி.

சரபாதம் என்ற வடமொழித்தொடர். சரபாதமென விகாரப்பட்டதென்க; சரபாதம் = சரபாதஸ்தாகம்; எய்தஅம்பு வீழுந் தூர் மென்பது பொருள்.

கொடிய சமுசார மார்க்கத்தைக் கடத்திக் கம்பகாடரைத் தாம்பாழு மிடமான பரமபதத்துக்கு அழைத்துச்செல்லும் ஆழ்வார் தவர்க்கு அந்தப் பேரின்பப்பதியின் அணிமையைக் கூறதல். இதற்கு உன்னுரைப்பொருள். “சரணமாகுந்தன காளடைந்தார்க்கெல்லாம். மானமாலு வவருத்தக்கொ ட்கும்பிரான்” என்பவாதலால். இப்பிரப்பின் முடிவிலே முத்திசித்திக்கு மென்று, சேய்மைகருதி வருந்தும் அவரை அணிமகூடத் தேற்றியவாரும். விவரம் துண்ணிதின் உணர்க.

[பிரிவாற்றது வருந்துந் தலைவி காரீசுந்தரி கலங்குதல்.]

கூ.அ. தடம்பணைத்தண்பொருளைக்குருகூர்தகைவகுள வடம்பணைக்கொங்கையில்வைக்கின்றிலர்மற்றையாலைமெல்லா முடம்பணைக்குந்தொறும்வெந்துகுமைத்துவெம்பாம்புமிழந்த விடம்பணைக்கொண்டன வெபனிதோய்த்திடுமேகங்கனே.

(இ - ள்.) தட பணை - அகன்ற வயல்களையுடையதும், தண் - நீர்வளத் தாற்) குளிர்ச்சியானதும், பொருளை - தாமிரபர்ணித்தி பாம்புபெற்றதுமான, குருகூரர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவாகிய கம்மாழ்வாருடைய, தகை வகுள வடம் - அழகிய மகிழும்பூமாலையை, பணை கொங்கையில் வைக்கின் றிலர் - (பாங்கிமார் கொணர்ந்து) பருத்த என் கொங்கைகளில் வைக்கின் றாரில்லை; மற்றைய மாலை எல்லாம் - (அதுவன்றி மற்ற மாலைகள் யாவும், உடம்பு அணைக்கும் தொறும் வெந்து உரும் - என்உடம்பிற் சேர்க்குத்தொ றும் (மேற்கொண்ட வீரகதாபத்தால்) வெந்து பொடியாய் உதிர்ந்துவிடும்; (இங்கிலையில்), பனி தோய்த்திடும் மேகங்கன் - நீர்த்துளிகிறதர்த மேகங்க னோ, ஐந்து வெம் பாம்பு உமிழ்த விடம் பணைக்கொண்டனவே - கொடிய ஐந்துபாம்புகள் ஒருங்கு உமிழ்த விஷங்கள் திரண்டனவேயாம்; எ - று. — ஏ - சுற்றசை.

(திருவிருத்தத்தில் கூச - ஆம் பாசரத்தில் எவன்காமடியாகிய “மிசை மின்மிளிரியபோவான்வழிக்கொண்ட மேகங்கனே” என்றவீடத்தும் மேகங் கள்ளன்பது - முதல்வேற்றுமையும், ஏகாரம் - சுற்றசையுமேயாதலும். மே கங்கனேஎன விளியாகாமையும் காண்க. ஏகாரவீற்றதாதல், கட்டளைக்கலித் துறையிலக்கணம்.) தலைவன் பொருளிட்டிதற்குப் பிரித்துசென்ற போது காரீசுந்தரே மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துச் சென்றபடி அக்காலம்தவளவிலும் வரக்காணாமையாலே பிரிவாற்றது வருந்துந் தலைவிக்கு மேகங் கள் அவ்வருத்தத்தை மிகுவித்தலால் அவன் அவற்றைப் பலகாத்கன் ஒருங் குஉமிழ்த விஷங்களே இங்ஙனம் திரண்டுவந்தனவென்று படித்துரைத்தா னென்க. தலைவனைப்பிரித்தன்னாலாகிய தாபத்தால் தலைவி வருந்தும்தோது பாங்கிமார் அத்தாபத்துக்குக்காரணம் இன்னதென்று கூறித்து உன்னபட யுணராமல் தாபசாந்தியாகச் சீதோபசாரஞ் செய்வவாய்க் குளிர்த்தடவல் மாலைகள்பலவற்றைக் கொணர்ந்து இவளுடம்பிற்பெய்ய. “வாக்கினள் முலை

க்குவையில் வைத்தனர்” என்றவாறு அவை இத்தாபத்தைத் தணி மாட்டாது காமோத்தீபகமாய் இவ்வெப்பத்தை மிகுவித்து அதனால் த நீந்து கரிந்து ஒழிதலால், ‘மற்றைமாலையெல்லாம் உடம்பணைக்குந்தோழ வெந்துகும்’ என்றாள். “கண்ணன்கழல்துழாய் பொன்செய்பூண்மென்மு க்கென்று மெலியுமே” என்றபடி, தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் நிலையு அத்தலைவன் சாத்திய மாலே கிடைக்கப்பெற்றால் அதனை அவனாகவே பா த்து உடம்பில் ஒற்றிக்கொண்டு அவனைத் தழுவி யணைத்தவள் போன்று ப ழ்வுறக்கருதின ளாதலால், அந்தத் தகுதியான பரிகாரத்தை உணர்ந்து செ திடாததற்காகப் பாங்கியரை நொந்துரைப்பாள், ‘குருகூர் தகைவகுளவட பணைக்கொங்கையில் வைக்கின்றிலர்’ என்றாள். ‘தடம்பணைத்தண்பொ ணைக்குருகூர்’ என்றது, எவ்வகைத்தாபத்தையுந் தணிக்கவல்ல நாட்டுவ முடையவ ரென்ற குறிப்பு. தகை-அழகு; பெருமையுமாம். வகுளம் - வ சொல். ஐந்து என்றது, அநேக மென்றவாறு; திருவேங்கடத்தந்தாதியி “இற்றைநீடிவொன்று அஞ்சுகம்தத்தை விளைக்கும்” என்றவிடத்தும் ‘அஞ் என்பது இங்ஙனமாதல் காண்க. ஐந்து வெம்பாம்பு - கொடிய ஐந்துதலை நாகமெனினுமாம்; இப்பொருளில் ஐந்து - எண்ணலளவையாகுபெயர். படைக்கொள்ளுதல் - பருமைகொள்ளுதல், திரளுதல்.

சிறிசிலசமயங்களில் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான ஆழ்வா மறைந்த வளவிலே அவரது இடையீடில்லாச்சேர்க்கையிலவாவினால் வருந்த கிற கம்பநாடர் தமக்கு அவ்வாழ்வார் உரியகாலத்தில் வந்து காட்சிதந்த தம்மை அவர்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளாது விளம்பித்தலாலே, அந்த நற்க லத்துக்குச் சூசகமாகிற பொருள்கள் தமது வருத்தத்தை மிகுவித்தலைக்குட த்து இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் ஆழ்வாரது பிரசாதமான மகிழ்மலர்மாலே கிடைக்கப்பெற்றால் அது ஆறுதலாகுமேயன்றி மற்று எதுவும் இத்துயர்க்குப் பரிகாரமாக தென்க. “உடுத்துக்களைந்த நின் பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு, தெ டுத்த துழாய்மலர் சூடிக்களைந்தன சூடு மித்தொண்டர்களோம்” என்றபடி பகவத்ப்ரஸாதத்தையே விரும்பிப்பெற்று ஸ்வரூபம் நிறம்பெறும் ஆழ்வா கள்போல, நம்மாழ்வார் சூடிக்களைந்த மாலையையே அவர்ப்ரஸாதமாக ஏற்ற மகிழ்மியல்பினர் கம்பநாட்டாழ்வா ரென்க.

இங்ஙனம் திருமாலடியார்க்கு ஆட்பட்டவர்க்குத் தேவதாந்தரங்களின் நிர்மால்யம் வெறுப்புக்கிடமாயினமையும் இதிற் போதரும். பிறவும் உய்த துணர்க. இனி, இச்செய்யுளில், முதல்வாக்கியத்துக்கு - (அன்பர்கள்) ஆழ வாரூடைய போக்யதையையே [மிக்க இனிமையையே] எனது பரிபூர்ண பக்திக்கு விஷயமாக்குகின்றாரில்லையென்றும் - இரண்டாம்வாக்கியத்துக்கு மற்றையினிமைகளெல்லாம் என்சொரூபத்துக்குச் சேராவென்றும், மூன் றாம்வாக்கியத்துக்கு - கைம்மாறுகருகாது கருணைமழைசொரிந்து உலகத் துக்கு உபகாரியாகிற ஆழ்வார்க்குப் போலியான மேகங்கள் இந்நிலையில் என க்கு வருத்தத்தையுமிகுவிக்கின்ற வென்றும் (இது, போலிகண்டு அழிதல், உள்ளுறைபொருள்கொள்ளவும் அமையும்.

பொருள்வயிற்பிரிந்து பேன்று ம்ளூர் தலையகம் முக்கொடு கூறல்.

கூக. மேகத்தையாற்றிர்கண்டேனென்றென்னுதுமெய்யன் குருக
பாகத்தையாற்றுஞ்சொல்லாளைக்கண்ணீரின் துளிபார்த்த [ரீம்
மேகத்தையாற்றிக்கொண்டேகண்டமாற்றமொழிந்துசின்னைச்
சோகத்தையாற்றிக்கொண்டே துளிதுவத்தொடக்குகமே.

(இ - ள்.) மேகத்தை ஆற்றில் கண்டேன் என்ற என்னுது - மேகம்
களாகிய உங்களை இடைவழியிலே கண்டு செய்திகூற்றினே எனன்ற இவனை
ஓர் இழிவாக நீங்கள்) நினைபாமல்.—மெய்யன் குருகர் பாகத்தை ஆற்றும்
சொல்லாளை - உண்மைப்பொருளையே உணர்த்துபவான சம்மாத்தவானது
திருக்குருகரின் பகுதியை யொத்த [மிச இனிய] சொற்களையுடையவ
ளான என்காதலியை, கண் நீரின் துளி பார்த்த மேகத்தை ஆற்றிக்கொண்
டே - கண்ணீர்த்துளிபெருகுமாறு விஞ்சியுள்ள மேகத்தைத் தன்வித்தூர்
கொண்டே, (நீங்கள் சமீபிப்பவர்களாய்), கண்ட மாற்றம் மொழிந்து சின்னை
சோகத்தை ஆற்றிக்கொண்டே - (நீங்கள்வருகிறவழியில் யான்மீண்டிருந
லேக்) கண்ட செய்தியைச் சொல்லி அவன் மனத்திலுண்டான வீரவேதனை
யைச் சாந்தப்படுத்திக்கொண்டே, துளி துவ தொடங்குச - மழைத்துளி
பெய்யத் தொடங்குவீர்களாக; (எ - று.)

ஆறுவகைப் பிரிவினுள் பொருள்வயிற்பிரிவாவது - முன்னோரால் சட்
டப்பட்ட பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தால் அதனாலும் பயன் அவர்
க்குஆவதல்லது தமக்கு ஆகாமையால், தமது பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்
செய்தற்காகப் பொருள்தேடிதற்பொருட்டித் தலைவன் தலைவியைப் பிரித்து
தேசாந்தரஞ்செல்லுதல்; அங்ஙனம் பொருள்தேடப் பிரித்துசெல்லுந் தலை
வன் கார்காலத்தே மீண்டிவருவதாகக் காலங்குறித்துச் செல்வன். கற்
பொடுபொருந்திக் கணவன்சொல்தவருந் தலைவி அவ்வார்த்தையை கம்பி
அக்காலவரவை எதிர்போக்கிக்கொண்டு அதுவரை பிரிவுத்துயரை ஒரு
வாறு பொறுத்து இல்லத்து இருப்பன். “இல்லிருக்கை முல்லை” என்ப
வாதலால், அங்ஙனம் இருத்தலும், இருத்தல் சிமித்தமும் - அகம்பொருளில்
முல்லைத்திணையாம். அவ்வாறு பிரித்துசென்ற தலைவன் பொருளிட்டிக்
கொண்டு கார்காலத்தின்வரவைக் கண்டு இரங்கி வினாத்துமீண்டிவருகிற
போது வினாவாக முந்துற்றுச்செல்லும் மேகங்களை கோக்கி இவை தலைவி
யிருக்கிறவிடத்தே என்னின் முற்பட்டிச் செல்லுமாயின் அதுகண்டு அவன்
குறித்தகாலத்தில் என்வாவுகாணுத்துயரால் இரத்தபடங்குமே யென்று
அஞ்சி அம்மேகங்களை கோக்கி ‘நீங்கள் முற்பட்டிச் சென்றாயின் யான்
சொல்தவருது வினைந்து மீண்டிவருவதை நீங்கள் கண்ட செய்தியை அவர்
குச்சொல்லி அவன் துயரையாற்றிப் பின்பு உங்கள் காரியமாகிய மழைபெய்
தலைத் தொடங்குவீராக’ என்று அவற்றை வேண்டிதல், இச்செய்யுளிற்குறித்த
விஷயம். மெய்ப்பாடி - அச்சம். பயன் - இவ்வார்த்தை செவிப்படப்பெற்ற
பாகன் தேரை விடையச்செலுத்துதல்.

என்காரியமாக உங்களை நீங்களுள்ளவிடத்திற்குப் பிரயத்தனபூர்வமாக
வந்து கண்டு என்குறைகூறினேனில்லை யென்றும், தற்செயலாக வழியிலே

சந்தித்தவிடத்துக் காரியஞ்சொன்னே னென்றும் நீங்கள் என்மீது குறை கருதலாகா தென்பான், 'மேகத்தையாற்றிற்கண்டே னென்றெண்ணாது' என்றான். 'மேகத்தை' என்றது, முன்னிலைப்படர்க்கை; சிந்தாமணியில் "எம்பியை யீண்டுப்பெற்றேன்" என்றவிடத்து 'எம்பியை' என்பதுபோல. 'மெய்யன் குருகூர்ப்பாகத்தையாற்றுஞ் சொல்லாள்' என்றது, பாட்டுடைத் தலைவனது சம்பந்தமுடைய பொருளை உவமைகூறி அம்முகத்தால் தலைவியைச் சிறப்பித்தது. ஆழ்வார் அவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூர் முழுவதுமேயன்றி அதில் ஒவ்வொரு பகுதியுமே மிக இனிய தாகுதலால், அங்ஙனம் முழுவதும் இனியளாதலேயன்றி ஒவ்வொருறுப்புமே இனியளாகிற தலைவி யென்னுங் கருத்து அமைய 'மெய்யன்குருகூர்ப்பாகத்தை யாற்றுஞ் சொல்லாள்' என்றான்; இதனை, "தெய்வம்பணிகழலோன்தில்லைச் சிற்றம் பலமனையாள்" என்றாற்போலக் கொள்க; இனி, பூமியை 'பூதலம்' என்றல் போல, குருகூரை 'குருகூர்ப்பாகம்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். மோகமும், சோகமும் - மன்மதாவஸ்தைகள் ஐந்திற் சேர்ந்தவை; அவையாவன - சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம் மரணம் என்பன. இவற்றில் சுப்பிரயோகம் - சொல்லும், நினைவும்; விப்பிரயோகம் - வெய்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம் - வெதுப்பும், துய்ப்பனதெவிட்டலும்; மோகம் - அழுங்கலும், மொழிபலபிதற்றலும்; மரணம் - அயர்ப்பும், மயக்கமும். ஐந்தாம் அவத்தை யாகிய மரணம் நேர்தற்குமுன்பு நான்காமவத்தையாகிய மோகத்தை நீங்கள் நற்செய்திகூறுதலால் முதலில்தணித்து, மூன்றாமவத்தையாகிய சோகத்தையும் தணிக்கத்தொடங்குவீராக என்றான். அதற்குள் யான் வந்து முகவிரண்டு அவத்தைகளை ஆற்றுவே னென்பது, உட்கோள். நீங்கள் முன்செல்வீராயின் "பருவமெடுத்தது வந்திலர் காதலரென்று பைம்பொ, னுருவமடப் பிடியே உயங்கேல் உயங்காதவண்ணம், பொருபகை செற்ற பொற்றேரேறி வேந்தர்பொருண்முடித்து, வருவதுரைப்பமுன்னேவந்ததா லிம்மழைமுகிலே" என்று கண்டார்கூறும்படி என்வரவுரைக்குந் தூதாவீர் என்று வேண்டியவாரும்.

இரண்டாமடியில், ஆற்றும் என்பது - உவமவாசகம். சொல்லாளை மோகத்தை ஆற்றிக்கொண்டு-இரண்டு செயப்படுபொருள்வந்த வினை, 'வார்த்தா' என்ற வடமொழி செய்தியையும் அதுகுறிக்கும்பேச்சையும் உணர்த்துதல் போல, 'மாற்றம்' என்ற தென்மொழி-சொல்லையும் அவனாற்குறிக்கப்படும் செய்தியையும் உணர்த்தும். மெய்யன்-யதார்த்தவாதி, தத்துவஸ்வரூபி.

கம்பநாடர்பக்கல் பூர்ணகிருபைவைத்து அதனால் உரிய காலத்திலே அவர்க்குக் காட்சிதந்து பேறளிக்குமாறு திருவுள்ளங்கொண்ட ஆழ்வார் அதற்குமுன்னமே விரைந்து வருந்துகிற அவரை உறுதிகூறித்தேற்றமாறு, திவ்வியமீதசயாத்ராபரராய்ச் செல்லும் சில பாகவதரை கோக்கிக் கூறுதல், இகற்கு உள்ளுறைபொருள். இங்ஙனம் கூறுதற்குக் காரணம், மிக்க கருணையென்க. கைம்மாறு கருதாது பரோபகாரத்திற்காகவே நல்நீரைச் சுமந்து கொண்டு உடம்புவருந்தச்சென்று ஆங்காங்குப்பெய்து எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாத்தல், மேகங்களின் இயல்பு; "ஆதியந்த மனந்தமற்புதமானவானவர்

தம்பிரான், பாதமாமலர்கூடும் பத்தியிலாதபாலிசூர்ப்திடத், தீதில்சன்னெறி
காட்டியெங்குத்திரிந்தாங்கனெம்மானுக்கே, காதல்செய்தொண்டர்” என்றபடி
இவ்வுலகத்தில் அனைவரையும் உய்வித்தம்பொருட்டி மெய்வுருத்தம்பாபாமல்
எங்குத்திரித்து குணாஸ்பூர்த்திஎன்கி கல்லொழுக்கங்காட்டிக் கைம்மாறு
கீருதாது உதவும் இயல்பினர் பாகவதர் ஆகலால், மேகச்சீனப் பாகவதர்
களாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. எம்பெருமானோடொங்கும்வடிவு திரண்டிடத்
தும் உண்டு. கண்ணீர்த்துளிபாரந்த மோகமும், சிந்தைச்சோகமும், மதனா
வத்தையிலொப்பப் பத்தியவத்தையிலும் கீகமும், துளிதுவுதல் = சாபம் ஆறு
மாறு மெதுவாக இன்சொற்பேசுதல்; மற்றும் இங்ஊக கண்டுகொள்க.

[ம த ங் கு.]

எ0. தொடங்குகின்றாண்டஞ்சொல்லுகின்றேன்குருகூர்த்தொழா
மடங்குகின்றாண்டலஞ்சற்றி பாடுகின்றாண்டதங்கி
விடங்குகண்டார்பிழைப்பார்சவையீர்வினார்தேருமிந்தப்
படங்குவிண்டாற்பின்னைப்போகவொண்ணாதும்பதிகளுக்கே.

(இ - ள்.) சவையீர் - சபையிலுள்ளவர்களே!— சொல்லுகின்றேன் -
(யான் உங்கட்கு ஓர் உறுதி) கூறுகின்றேன்; (கேளுங்கள்); மதங்கி - ஆடல்
பாடல்வல்ல ஓர் இளமங்கை, கடம் தொடங்குகின்றாள் - கூத்தாடத் தொடங்
குகிறாள்; குருகூர் தொழா மடங்குகின்றாள் - திருக்குருகூரில் அவதரித்
தவரான நம்மாழ்வாரைத் (தொடக்கத்திலே, தொழுது (திரையிலுள்ளே)
திரும்பிச்செல்லுகிறாள்; மண்டலம் சுற்றி ஆடுகின்றாள் - மண்டலமாகச்
சுழன்று (அங்கிருந்தபடியே) கூத்தாடுகின்றாள்; விடங்கு கண்டி பிழைப்பார்
ஆர் - (இந்த மதங்கியின்) அழகைக் கண்டால் காதல்கோயால் மாணவேத
னைப்படாது) பிழைப்பவர் எவர்? [எவருமில்லை மென்றபடி]; இந்த படங்கு
விண்டால் பின்னை உம் பதிகளுக்கு போக ஒண்ணாது - இந்தத்திரையை
வாங்கிவிட்டாலோ (அவளைக்கண்ட) பின்பு (மோகித்துவீழ்வதேயன்றி உங்க
ளால்) உங்களுக்குப் போகமுடியாது; (ஆகலால்), விரைந்து ஏகம் - (அத்
திரைவாங்குதற்குமுன்னே) விரைவாக அப்பாற் போய்விடுங்கள்; எ - று.)

மதங்கு என்பது - கலம்பகத்துக்கு முக்கியமான உறுப்புக்கள் பதினெ
ட்டனுள் ஒன்று; இதனை மதங்கமென்றும், மதங்கிபாசென்றும் வழங்குவர்.
இரண்டுகைகளிலும் வாளையெடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு தாலும் சுழன்று
ஆடுவாளோ ரிளமாதின் அழகுமிகுதியை ஒருவன் பாபாட்டிக் கூறுவதாகச்
செய்யுள்செய்வது, இதன் இலக்கணம். அங்ஊக ஆடுபவன், மதங்கியெனப்
படுவான். மற்றும் கலம்பகவுறுப்பினுள் புயலுருப்ப மதம் முதலிய சிலவும்
அந்தாதிப்பிரபந்தங்களில் அருமையாகக் கூறப்படுதல் காண்க. போதலெ
னக்கெளிதானார் போதவனுக்கரிதானார், காதலாக்கத்திருத்தான் கடிமடங்
கில் நடக்கில், ஒதுமதங்கிசடித்தால் உள்ளமதங்கியாக்காம், வேதமடைத்திட
வல்லீர் விரையமறைந்துவிடே” என்ற திருவாக்கக்கலம்பகத்து மதங்
குச்செய்யுள் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. அங்கிற்புகுத்து ஆடுவார் தொடக்
கத்தில் தமது வழிபடுகடவுளைத் தொழுதல் இயல்பு. மண்டலம் சுற்றதல் -
பவரியென்னும் கூத்துவிகற்பம்.

ஞானங்கனிந்து நலங்கொண்ட கம்பநாடாது பக்தியதிசயத்தை யு
ர்த்த பாகவதர். அவர் ஆழ்வாரைத் தொழுதலையும், “கும்பிடுநட்டமிட்டெ
ந்தாடிப்பாடியிறைஞ்சி” என்றபடி பக்திபரவசப்பட்டுக் கூத்தாடுதலையு
உலகத்தார்க்கு எடுத்துக்காட்டி, ‘இவரது நலத்தைக் கண்டால் தப்ப வ
கில்லை’ என்றும், ‘ஞானக்கண்ணின் காட்சியை மறைக்கும் திரிபுணர்வாகி
திரை அகல இவரது சொரூபத்தை உள்ளபடி கண்டவர் இவர்பக்கல் ஈடுப
வதேயன்றி இவரைவிட்டு முன்பு தாம் விரும்பிய பிரபஞ்ச விஷயங்களி
செல்ல இயலாது’ என்றும் பாராட்டிக்கூறுதல். இதற்கு உள்ளுறைபொருள்
அகலம் உரைத்துக்கொள்க. (எ

எக. பதியந்தமிழென்னநான்மறையென்னவிப்பார்புரக்கு
மதியந்தமிழொளிமலைகளென்னமறைத்தமிழி
னதியந்தருங்கவியாயிரஞ்செய்தளித்தானமுதம்
பொதியந்தருநதியங்குருகூரெந்தைபூசரர்க்கே.

(இ - ள்.) பொதியம் தரு - பொதியமலையினுற் கொடுக்கப்பட்ட[பொத
யமலையிலிருந்து தோன்றிவருகிற], நதி - தாமிரபர்ணிநதி பாயப்பெற்ற
அம் - அழகிய, குருகூர் - திருக்குருகூரில் திருவாவதரித்த, எந்தை - எமது
தலைவரான நம்மாழ்வார்,—தமிழ் பதியம் என்ன - (மேல்நோக்கிலே காண்
பவர்கள்) தமிழ்ப்பதிகங்களென்று சொல்லும்படியும், நால் மறை என்ன
(ஆழ்ந்துபொருள்நோக்குபவர்) நான்குவேதங்களென்று சொல்லும்படியும்
இ பார் புரக்கும் மதி அந்தம் இல் ஒளி மலைகள் என்ன - (பயனைநோக்கி
ஈடுபடுபவர்) இந்நிலவுலகத்தை நல்வழிப்படுத்திப் பாதுகாப்பனவும் வரம்ப்
பொருளாகிய ஒளியை வெளிப்படுத்துவனவு மான ஆரங்களென்று சொல்
லும்படியும், மறை தமிழின் அதிதம் தரும் கவி ஆயிரம்செய்து வேதங்கட்
கும் தமிழ்ப்பாலைக்கும் மிக்கஅழகைத் தருகிற திருவாய்மொழியாயிரம் பா
டல்களைப் பாடி, பூசரர்க்கு அமுதம் அளித்தான் - பூதேவரெனப்படுகிற
அந்தணர்களுக்கு அந்தஇன்கவிகளாகிய அமிருதத்தைக் கொடுத்தருளிஞர்.

திருமால் வானுலகத்தில் வாழந் தேவர்க்கு அமிருதமளித்தாற்போல,
அத்திருமாலடியாரிற் சிறந்தவராகிய நம்மாழ்வார் நிலவுலகத்துவாழ்ந்தேவ
ரெனப்படுகிற அந்தணர்க்குத் திருவாய்மொழியாகிய அமிருதத்தை அளித்
தன ரென்க; “மறைப்பாற்கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து,
துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின்கவையமுதங், கறைப்பாம்பணைப்பள்ளி
யானன்பீட்டங்களித்தருந்த, நிறைப்பான்” என்பர் பிள்ளைப்பெருமானா
யங்காரும்.

பதியமெனினும், பதிகமெனினும் ஒக்கும். பத்துச்செய்யுள் கொண்
டது, பதிக மெனப்படும். திருவாய்மொழி, நூறுபதிகங்கொண்டது; அந்
நூற்பதிகந்தோறும் பத்துச்செய்யுள் ஒவ்வொருபதிகத்தின் ஈற்றிலு முள்ள
திருநாமப்பாசரம் நீங்க வெனக் காண்க. இனி, செய்யுளைக்குறிக்கிற பத்
யம் என்ற வடசொல் பதியமென விகாரப்பட்டுவந்ததெனக் கொண்டு,
தமிழ்ப்பதியம் என்ன - தமிழ்ப்பாசரங்களென்று சொல்லும்படியும் என்று
உரைத்தலும் ஒன்று. அந்தமில் மதி என்க. ‘அதி’ என்பது, வடசொல்லுள்

புதிப்பொருளதோர் இடைச்சொல். பொதயம்=பொதியில்; மலயபருவதம். பூஸூர் - வடசொல்; வாலுலகத்தில் தேவரீபால், பூலகத்தில் அந்தணர் சிறப்புற்றுவிளங்குதலால், இப்பெயர் பெற்றனர்; “கலத்தேவர்” என்றார் ஆழ்வாரும். இங்கு ‘பூசூர்’ என்றது, மது:கவியாழ்வார் முகவியை விதிக்கலை. ‘கவியாயிரம்’ என்றது, சொச்சத்தி:கையைக் குறியாது, பெருந்தொகை மாத்திரத்தைக் குறித்தது; திருவாய்மொழிச்செய்யுள் - கக02 ஆகலின்.

எ2. பூட்சிகண்டிர் பொய்ச்சமயப்புவலவர்க்குப் போக்குவல்வாய்
வாட்சிகண்டிர் மற்றையாயத்தருகர்க்கு மன்னுயிர்கட்
காட்சிகண்டிர் தொண்டர்க்காநந்தவாரிகண்டிர் நினைவக்
காட்சிகண்டிர் பரவுங்குருகர் வந்தகற்பகமே.

(இ - ள்.) குருகர் வந்த கற்பகம் - திருக்குருகரில் தோன்றிய கல்பகவீருகும்போன்ற கம்மாழ்வார், —பொய் சமயம் புலவர்க்கு - பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்றுகூறும் (பெளத்தமும் பரச்சங்கபெளத்தமுமாகிய, மதங்கள் லுள்ள வித்துவான்களுக்கு, பூட்சி கண்டிர் - வாயையடக்கும், பூட்சி என்று அறியுங்கள்; மற்றைய மாயத்து அருகர்க்கு - அவர்களிலும் வேறு வஞ்சனையையுடைய ஜைநசமயத்தார்க்கு. போக்கு வல் வாய் வாட்சி கண்டிர் - அவர்கள்மாறுபாட்டைப்) போக்குகிற வலியகர்வாயையுடைய வாட்சியென்னுங்கருவி யென்று அறியுங்கள்; மன் உயிர்கட்கு ஆட்சி கண்டிர் - உலகத்தில் நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு உரிமையான அழ்வந்த பொருளென்று அறியுங்கள்; தொண்டர்க்கு ஆகந்த வாரி கண்டிர் - (தமது) அடியார்களுக்குப் பேரின்பப் பெருக்காவ ரென்று அறியுங்கள்; அநிவை காட்சி கண்டிர் - (மற்றும் அவர் தமது) அறிவுக்குக் காணத்தக்க பொருளாவ ரென்று அறியுங்கள்; (ஆகவே), பரவும் - (எல்லீரும் அவரை) வணங்கிப் புகழ்த்து வழிபடுவீர்கள்; (எ - று.) — என்று உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தபடியாம்.

பூட்சி=பூட்சி. கண்டிர் - தேற்றம். பொய்ச்சமயம் - மித்யாவாதமும், மாயாவாதமு முள்ள மதங்கள். மெய்ப்பொருளாகிய சடவுளைமம் மதமிதப் பையும் இருவினைப்பயனையும் இல்லையென்றுகூறும் லோகாயதமதமும். மற்றும் இத்தன்மையனவான மாறுபாடுகளைக் கூறும் மதாந்தரங்களும் ‘பொய்ச்சமயம்’ என்றதில் அடங்கும். வாட்சி=வாய்ச்சி; மரத்தைச்சீவும் ஒருகருவி; அது மரக்கோணலைத் தீர்ப்பதுபோல, இவர் மனக்கோணலைத் தீர்ப்பரென்க. இனி, ‘சி’ என்பதைப் பகுதிப்பொருள்வீகுதியெனக் கொண்டு, வாட்சி - வான் என்றலும் ஒன்று. “இலங்கத்திட்டபாணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும், வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுந் தெய்வமுமாகின் றுன், மலிந்துசெந்நெற்கவரிவீசந் திருக்குருகாதனுட், போலித்துவென்ற பிரான்கண்டிர் ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுகமினே” என்று ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் பரமதரிசுநபூர்வமாக ஸ்வமதஸ்தாபஞ்செய்ததனால், ‘பூட்சி கண்டிர் பொய்ச்சமயப்புவலவர்க்குப் போக்குவல்வாய்வாட்சி கண்டிர் மற்றையாயத்தருகர்க்கு’ என்றார். ஜீவாத்மா சித்தியாதலால், ‘மன்னுயிர்’

எனப்பட்டது. 'உயிர்கட்கு ஆட்சி' என்பதற்கு-ஜீவராசிகளை ஆளுபவரென். பொருள்கொள்ளலுமாம்; ஆட்சி - ஆளுகை; 'சி' விசுதி பெற்ற தொழிற்வையர்: இங்கு, ஆளுபவர்க்கு ஆகுபெய ரென்க. ஆந்தவாரி - வடமொழி, தொடர். அறிவை = அறிவுக்கு; உருபுமயக்கம்; அறிவைக்காட்சி - அறிவுகொண்டு காண்பதற்கு ஏற்ற பொரு ளென்க: அவசியம் அறியத்தக்க பொரு ளென்றபடி. இனி, 'அறிவைக்காட்சி' என்பதற்கு - ஞானமயமான பரபிரஹ்மஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தவ ரென்று பொருள்கொள்ளவுங் கூடும். அறிவுகாட்சி என்று பிரித்து, அறிவுக்கு அழகிய காட்சிப்பொரு ளென்றது மொன்று. பரவும் - ஏவற்பன்மை; பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, அனைவராலு துதிக்கப்படும் குருகூ ரெனினும் இழுக்காது. கற்பகம் - உவமையாகுபெயர் வேண்டிவோர் வேண்டுமவற்றை அருளுதலால், ஆழ்வார் கற்பக மெனப்பட்டனர். கல்பக மென்ற வடசொல் - வேண்டியவற்றைக் கல்பிப்பதென்று காணப்பொருள்படும்: கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். (எஉ.

எஃ. கற்றுஞ்செவியுறக்கேட்டும்பருகிக்களித்துமுள்ளே
முற்றுமுகப்பெய்துமூழ்கிக்குடைதுமுகந்துகொடு
நிற்றுநிலையுறநீந்துதும்யாநிதமாறனெம்மை
'விற்றும்விலைகொள்ளவும்முரியான்கவிவெள்ளத்தையே.

(இ - ள்.) எம்மை விற்றும் விலைகொள்ளவும் உரியான் - எம்மை விற்கவும் வாங்கவும் உரியவராகிய, மாறன் - நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, கவிவெள்ளத்தை - பாடல்களாகிய பிரவாகத்தை, யாம் - நாம், —நிதம்-நாள்தோறும், கற்றும் செவி உற கேட்டும் பருகி களித்தும் - ஓதியும் (பிறர்கூறக்) காதில்நன்றாகக்கேட்டும் குடித்து மகிழ்வோம்; உள்ளே முற்றும் உக பெய்தும் - அகத்திலே அவ்வெள்ளமுழுவதும் விழும்படி ஊற்றிக்கொள்வோம்; மூழ்கி குடைதும் - (அவ்வெள்ளத்தில்) இறங்கி அமிழ்ந்து நீராடுவோம்; முகந்து கொடு நிலை உற நிற்றும் - (அப்பெருக்கை) மொண்டெடுத்துக்கொண்டு நிலைபெற நிற்போம். நீந்துதும் - (அவ்வெள்ளத்தில்) நீந்துவோம்; (எ - று.)

ஆழ்வார்பாசரங்களை வெள்ளமாக்கி, அதற்குஏற்ப, 'பருகிக்களித்தும், முற்றும் உள்ளே உகப்பெய்தும், மூழ்கிக்குடைதும், முகந்துகொடுநிலையுற நிற்றும், நீந்துதும்' என்றார்; உருவகவணி. ஆழ்வாரது திவ்வியப்பிரபந்தங்களிலேயே இடைவிடாது பலவாறுபயின்று அவற்றைஉபயோகித்துக்கொள்வோ மென்பது கருத்து. "பருகுவனன்ன வார்வத்தனாகி,.....செவிவாயாகநெஞ்சுகளனாகக், கேட்டவைகேட்டவைவிடாதுளத்தமைத்தல்" முறைமையாதலால் 'கற்றுஞ் செவியுறக்கேட்டும் பருகிக்களித்தும்' என்றும், 'உள்ளேமுற்றும் உகப்பெய்தும்' என்றும் கூறப்பட்டது. உள்ளே - உள்ளத்திலே. உள்ளே முற்றும் உகப் பெய்தல் - மறந்துவிடாதபடி மனத்திலே நிரம்பப் பதியவைத்துக்கொள்ளுதல். மூழ்கிக்குடைதல் - பொருளாராய்ச்சி செய்தல். முகந்துகொடு நிற்பல் - அப்பொருளைப்பாராட்டித் தாம்உபயோகிக்குமாறு தேக்கிக்கொள்ளுதல். நீந்துதல் - அவற்றில் ஈடுபடுதல்.

தாம் ஸ்வாதந்திரியமின்றி ஆழ்வார்க்குப்பராதந்திரராய் நிற்பவ ரென்பதும் தம்மை அடிமையாக ஆழ்வார் ஆட்கொண்டருளியதும் தோன்ற;

‘எம்மை விற்றும் விலைகொள்ளவும் உரியான்’ என்றார்; அடிமைகொண்டவனென்ற பொருளை ‘விற்றும் விலைகொள்ளவும் உரியான்’ எனப் பிறிதொரு வகையாற் கூறியது, பிறிதினவிற்சியணி. ‘எம்மை’ என்றது, தியற்கைத் துணித்தன்மைப்பன்மை; தம்மைப்போன்ற அடியார்களையக் கூட்டிய உனப் பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையுமாம்.

சிதம் - சித்ய மென்ற வடசொல்லின் வீகாரம்; சித்த மெனவும் வழக்கும். விற்று = விற்கு; எச்சத்திரிபு. விலைகொள்ளுதல்-விலைக்குக்கொள்ளுதல்.

[தலைவியின் கண்ணழகு கண்ணு வியந்த தலைவர் கூறுதல்.]

எசு. வெள்ளம்பரந்தனவோகமலத்தன்றி வெண்மதி மேற்
கள்ளம்பரந்தனவோ முயனிக்கிக்கவிக்கரசன்
நெள்ளம்பரந்தவயற்குருகூர்க்கொம்பின் செம்முகத்தெ
முள்ளம்பரந்தனவோகண்களோவொன்றுமொர்கிலமே.

(இ - ள்.) (இவை).—கமலத்து—ஒரு செந்தாமரைமலரின்மேல். வெள்ளம் பரந்தனவோ - பிரவாகம் பரவியவை தாமோ?—அன்றி - அல்லது. வெண் மதிமேல் - வெண்ணிறமான சந்திரன்மேல். முயல் சீக்கி - (கணக்கமாகிய) முயலைப் போக்கி, கள்ளம் பரந்தனவோ - களவுத்தொழில் பரவியவை தாமோ,—கவிக்கு அரசன் - பாவலர்கட்கெல்லாம் மேலான தலைவராகிய நம்மாழ்வாருடைய. தென் அம் பரந்த வயல் குருகூர் - தெனிலான நீர் பரவிப்பாயப்பெற்ற கழனிசளையுடைய திருக்குருகூர் லுள்ள, கொம்பின் - பூங்கொம்புபோன்ற இம்மங்கையினது, செம் முகத்து - சிவந்த முகத்திலே, எம் உன்னம் பரந்தனவோ - எமதுமனம் பரவியவைதாமோ?—(அன்றி), கண்களோ - கண்கள்தாமோ?—ஒன்றும் தூர்கிலம் - இவற்றில் ஒன்றையும் துணிவாக அறிகின்றோமில்லை; (எ - று.)

தலைமகன் தலைமகளைப் பூஞ்சோலையில் ஏகாந்தத்திலே தற்செயலாகச் சந்தித்தபோது அவளது கண்ணழகி லீடிபட்டு அதுகுறித்து வியந்து தன்னிலே தான் சொல்லிக்கொண்டது. இது; கெஞ்சொடுகூறிய தென்க. இது நலம்பாராட்டல். ‘நயப்பு’ என்றும், ‘கண்கயத்துடைத்தல்’ என்றும் கூறப்படும். ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவாறியாத ஒருதலைக்காம மாதலால், இது, இயற்கைப்புணர்ச்சியிலே கைக்கிளையின்பாற்படும்.

இவளது முகம் செந்தாமரை மலர் போன்றிருக்க, அதில் விசாலமாயுள்ள கண்கள் கடல்வெள்ளம்போலுதலால் ‘கமலத்து வெள்ளம்பரந்தனவோ’ என்றான்; “அஞ்சொற்களமுதிலள்ளிக்கொண்டவன் உதனம் மைதீர். கஞ்சத்தினளவிறேனுங் கடலினும்பெரிய கண்கள்” என்ற கம்பராமாயணம் இங்குக் காணத்தக்கது. தன்மனம் அக்கண்ணழகிலீடிபட்டு மீளவொண்ணாதபடி ஆழ்த்திட்டதொலும், அக்கண்களை வெள்ளமென்றும். மகளிர் கண்களுக்குக் கடல் உவமையாதலை, “வேல் வான் கணை வண்டு வேலைவிடமுதம்” என்னும் இரத்தினச்சுருக்கத்தாலும் அறிக. மதிக்கு வெண்மை - தியற்கையடைமொழி. இவளது முகம் களங்கமில்லாததொரு சந்திரமண்டலப்போன்றிருக்க, அதிலே விசாலமாயுள்ள மையுண்டகருங்கண்கள் மிக்க அழகுடைமையாற் காண்பவர்மனத்தைக் களவுசெய்யுந் தன்மையனவாதலின் ‘மதி

மேல் முயல்நீக்கிக் கள்ளம்பரந்தனீவோ' என்றான். மிக்கவஞ்சனையின் மாகவேயுள்ளன இக்கண்க ளென்க. களவைக் கருநிறமுடையதென்று பித்துக்கூறுதல் கவிமரபாதலை, “களவென்னுங் காரறிவாண்மை” திருக்குறள்கொண்டும் உணர்க. இப்பொழுது இருக்கிற சந்திரமண்ட களங்கமுடையதாதலால் இவளது முகத்துக்குஏற்ற உவமையாகா தென் ‘வெண்மதிமேல் முயல்நீக்கி’ என்றதனாற் போதரும். முகத்துக்குச் ச னுவமை - கண்டவர் கண்களுக்கு மகிழ்ச்சி விளைவித்தலிலும், குளிர்ந்த யிலும் என்க. அன்றி, செம்முகத்துக்கு வெண்மதி - நிறத்தில் நிகராக காண்க. கொம்பு - பூங்கொம்புபோல் மெல்லியவடிவமுடைய பெண்ணு உவமையாகுபெயர். அவளது அவயவங்கள் அழகிய மலர் போலுதல் அவளை ‘கொம்பு’ என்றான். அவளது சிவந்தமுகத்திலுள்ள கண்கள், அ மேல் தனது மனத்தின் ஆசை எவ்வளவு பரவியுள்ளதோ அவ்வளவு வி மாயுள்ளதனாலும், அவள்முகத்தின்மேல் தன்மனம் பரந்துசென்றவாறு துள்ளதனாலும், அவற்றைக்காண்பவரது உள்ளம் காதல்மிகுதியால் அக்க யமேயாகுதலாலும், அவள்முகத்திற் பதிந்த தன்மனம் அதனைவிட்டுப்பே மையாலும் ‘கொம்பின் செம்முகத்து எம்முள்ளம் பரந்தனவோ’ என்றான். நனம் கருங்கண்களுக்குத் தன்மனத்தை உவமைகூறியது, அம்மனம் காம கத்தால் இருண்டிருத்தல்பற்றி யென்க. இப்படி பலவகையாகக்கொ காட்டிய உபமானங்களெல்லாம் அவ்வுபமேயத்தின் தகுதிக்குப் போதா னுங் கருத்தினால், அந்த அதிருப்தி தோன்ற, கடைசியில் கண்கள்தா என்று கூறிவிட்டான். இப்படி உபமானத்தையும் உபமேயத்தையும் ஐயமு உரைத்தது, ஐயஉவமையணி.

இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு, உவகையைச்சேர்ந்த மருட்கை; கண் கின் பெருமையை வியந்து உரைத்ததனால். இங்ஙனம் உரைத்தலின் பய மகிழ்தல்.

சந்திரனிடத்திலுள்ள களங்கத்தை முயலென்றும் மாணென்றுங் க தல், மரபு. கவி - இங்கு, சாதிப்பெயர். ஆழ்வார் திருநாவீறுடைய பிரா லால், ‘கவிக்கரசன்’ எனப்பட்டார். தெள் அம் - வினைத்தொகை; பண் தொகையெனினும் இழுக்காது. அம் - வடசொல். இங்கு, ‘தெள் அம்’ ாறது, சுத்தமான தாமிரபர்ணி நதிதீர்த்தத்தை. செம் முகம் - செவ்வியு முகம் எனினுமாம். ‘எம்,’ ஓர்கிலம், என்பன - தனித்தன்மைப்பன்ை ‘வெள்ளம்பரந்தன,’ ‘கள்ளம்பரந்தன,’ ‘உள்ளம்பரந்தன’ என்றவை - தனி ஒருசொல்தன்மையுற்று, தோன்றா எழுவாயாக வருவிக்கப்பட்ட ‘இவ என்ற பன்மைப்பெயர்க்குப் பயனிலையாம்.

‘கண்ணழகு என்பது, ஜ்ஞாநவைலக்ஷணயத்தை’ என்பர், ஸ்வாப சம்வல்லார்; ஆகவே, கம்பநாடரது ஞானவிளக்கத்தைக் கண்ட ஆழ்வ அவர்பக்கல் பெருங்கருணைகொண்டு அந்த ஞானத்தைப் பெரிதாகப்பார டிதல், இதற்கு உன்னுறைபொருள். ‘அகத்தினழகு முகத்தில்தெரிய என்றபடி அவரதுமனத்திலுள்ள அறிவிற்பெருமை செவ்வியமுகத்தி தோ று மாகவின், ‘செம்முகத்துக் கண்கள்’ எனப்பட்டன. இவர்க்,

• போற்றிவு ஆழ்வாரதுசங்கற்பத்தால் [அகாவது-அவாது உன்னத்திற்கொண்ட திருவருளால்] உண்டாயினமைபற்றி, அவர் அகனை 'செம்முகத்து எம்மன் னம்பாரந்தனவோ' என்று கொண்டாடத்தகும். இவாது முத்தகை ஆழ்வார் குளிர்த்திருவுன்னத்தோடு சடாசுரித்தகனால் உண்டாகி வளர்த்தது இவர்குப் பெருஞான மென்க. கவிக்காசன் குருகூர்ச் கொம்பு=ஆழ்வாராபடி அவாது திருவவதாஸ்தலத்தைச்சார்ந்த கம்பளாடர். கென்அம் பார்த்த வயல் குருகூர்=தெளிவான ஞானத்தினு லாகும் போனந்தம் பெருக்கெடுத்த வெள்ளமிடிக் திவ்வியதேசம் என்க. இதயகமலத்தி லெழுந்து போக்கும் ஞானவெள்ள மாதலால், 'வென்னம்பார்த்தனவோ கமலத்து' எனப்பட்டது. களங்கமற்ற இந்தச் சுத்தஞானத்திற்கு, பாமாழ்வரின் மனத்தையும் உட்பட வசிகரிக்குந்திறம் அமைத்திருத்தல், 'வென்மதிமல முயல்சீக்கிக் கன்னம் பார்த்தனவோ' என்று பாசாட்டப்பட்டதென்க. மர்முய்விலாம் நண்ணிதின் உணர்க.

எரு. ஒருந்தகைகமைக்குரியாருமோங்கியஞானபருஞ்
சாருந்தனித்தலைவன்சடகோபன் நடம்பதிக்கே
வாருமுமக்கொருறுதிகொன்னேனும்மயக்கமெல்லாம்
திருந்திருக்கறுஞ்சிந்தைசெவ்வேற்றிருந்திங்கறுபே.

(இ - ள்.) ஒரும் தகைமைக்கு உரியாரும் - (தந்தவப்பொருளை) ஆராயுந்தன்மைக்கு உரியவர்களும், ஒங்கிய ஞானியரும் - அகானம் ஆராய்ந்து தெளிந்து) உயர்ந்த ஞானத்தைப் பெற்றவர்களும், சாரும் - காணமடையப் பெற்ற, தனி தலைவன் - ஒப்பற்ற தலைவனான, சடகோபன் - கம்மாழ்வார் திருவவதாரித்த தலமான, தட பதிக்கே-பெருமையுடைய திருக்குருகூர்க்கே, வாரும் - வாருங்கள்; (அங்கு வருவீர்களாயின் அவர்திருவருளால்), உம் மயக்கம் எல்லாம் தீரும் - உங்களுடைய விபரீதஞானமெல்லாம் ஒழியும்; திருக்கு அறும் - மாறுபாடு சீங்கும்; சிந்தை செவ்வே நிற்கும் - மனம் கொணுமல், நேரே [நல்வழியிலே] நிலைநிற்கும்; திங்கு அறும் - தீவினைகளெல்லாம் தொலையும்; உமக்கு ஓர் உறுதி சொன்னேன் - (இங்ஙனம் உங்களுக்கு ஓர் உறுதிப்பொருள் கூறினேன்; [கேட்டி உய்வீராக என்ருபடி]; (எ - று.)

என்று உலகத்தார்க்கு நல்லறிவு உணர்த்துகிற முகத்தால், அத்திவ்விய தேசமகிமை கூறியவாரும்.

வீடுபேற்றுக்குக் காணமாகும் பாரம்பொருளை உணர்த்தற்கு உபாயம் மூன்று; அவை - கேள்வி, விமர்சம், பாவனை என்பன: அவர்தன், கேள்வியாவது - ஞானாநுட்டானங்களை யுடையான நல்லாசிரியர்பக்கல் உபதேசமொழிகளைக் கேட்டல். விமர்சமாகது - அங்ஙனம் கேட்ட உபதேசமொழிப் பொருளைப் பிரமாணங்களைக்கொண்டும் யுக்திமைக்கொண்டும் தெளிவ ஆராய்தல். பாவனையாவது - அம்முதற்பொருளை இடையறாது கருதுதல். இம்மூன்றனுள், முதலிரண்டுநிலையளவில் நின்றவர் 'ஒருந்தகைமைக்கு உரியார்' என்றும், மூன்றநிலையையடைந்து ஐயத்திரிபற மூலப்பொருளை யுணர்ந்தவர் 'ஒங்கியஞானியர்' என்றும் கூறப்பட்டனர். திருக்குறளில் 'ஓர்த்துள்ள முள்ளதுணரின்' என்றற்போல, 'ஒருந்தகைமைக்குரியார்' என்றார்.

இவர்களினும் ஞானியர் மேம்பட்டவராதலால், அவர்க்கு 'ஒங்கிய' என்ற, அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இனி, 'ஒருத் தகைமைக்கு உரியார்' என்பதற்கு-ஆழ்வாங்குயோகநெறியால் உண்மைப்பொருளைக் காண்பவர் [யோகிகள்] என்று பொருள்கொள்ளலும் ஒன்று. இவர்களெல்லார்க்கும்மேம்பட்டவர் ஆழ்வார் என்க. இனி ஒருத் தகைமைக்கு உரியார்-பரணையுணருமியல் பான பரபக்தியை யுடையார் என்றும், ஒங்கிய ஞானியர் - அவரிற் சிறந்தவரான பரஜ்ஞானமுடையார் என்றும் கொண்டு, இவ்விருவகையாரும் சரணமாக அடையும் ஒப்புயர்வற்ற இறைவர், பரணையுணர்ந்து சேர்ந்து அவனை விடமாட்டாத பரமபக்தியையுடையாரான நம்மாழ்வார் என்றலும் உண்டு; பரபக்தி-எம்பெருமானைத் தரிசித்தல், பரஜ்ஞானம்-அவனைச் சேர்தல், பரமபக்தி-அவனது பிரிவுக்கு அஞ்சுதல் எனக் கொள்வது சம்பிரதாயம்.

'மயக்கமாவது மெய்ப்பொருளல்லவற்றை மெய்ப்பொருளென்று உணர்தல். விபரீதவுணர்வாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லை யெனவும், மற்றும் இத்தன்மையனவுஞ் சொல்லும் மயக்கநூல்வழக்குக்களை மெய்நூல்வழக்கெனத்துணிதல்: குற்றியை மகனென்றும் இப்பியை வெள்ளியென்றும், இவ்வாறே ஒன்றனைப் பிறிதொன்றாகத் துணிதலும் அது. மருள், மயக்கம், விபரீதவுணர்வு, அவிச்சை என்பன - ஒருபொருட்கிளவி' என்று திருக்குறளூரையிற் பரிமேலழகருரைத்தது, இங்கு உணரத்தக்கது. "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும், மருளான் ஆம் மாணப்பிறப்பு" என்றபடி இம்மயக்கம் பிறப்புக்கு முதற்காரணமாதலால், இதுபற்றற ஒழிதலை முக்கியப்பயனாக முதலில் எடுத்துக்கூறினார். திருக்கு - செருக்கு வஞ்சம்முதலியன. சடகோபன் தடம்பதி = ஆழ்வார்திருநகரி. (எடு)

எகூ. அறுவகையாயசமயமுமைவகைத்தாம்புலனு [கே
முறுவகையாற்சொன்னவோட்டமெல்லாமொழிவித்தொருங்
பெறுவகையாறெனச்செய்தபிரான்குருகூர்ப்பிறந்த
சிறுவகையாரவரைத்தொழுதோமெம்பைத்தீண்டுகவே.

(இ - ள்.) அறு வகை ஆய சமயமும்-அறுவகைப்பட்ட சமயநூல்களும், உறு வகையால் சொன்ன - (தம்மக்குத்) தோன்றியபடி கூறிய, ஒட்டம் எல்லாம் - பொருள்விரிவு முழுவதையும், ஒருங்கே ஒழிவித்து ஒருசேரப் போக்கி, பெறு வகை ஆறு என செய்த - முத்திபெறும்படியான வழி இது வென்று காட்டி நூல்செய்த, பிரான் - உபகாரரும், குருகூர் பிறந்த சிறுவகையார் அவரை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த சிறியமனிதவடிவினருமாகிய நம்மாழ்வாரை, தொழுதோம் - வணங்கினோம் (யாம்; ஐ வகைத்து ஆம் புலனும் எம்மை தீண்டிக - ஐந்துவகைப்புலன்களும் (இனி) எம்மைச் சார்வனவாக; (எ - று.)

யாம், ஆழ்வார்திருவடிகளைச் சாணமடைந்தோ மாதலால், இனி ஐம் புலன்களைக்குறித்து அஞ்வேண்டுவதில்லை; அப்புலன்களிற் கண்டபடிசெல்லாதவாறு எமது ஐம்பொறிகளையும் மனக்கையுஞ் சீர்திருத்தி எம்மை ஆண்டருள்வர் ஆழ்வார் என்பதாம். இங்ஙனம் தாம் அச்சம்தீரந்த களிப்பி

ஆல், 'தொழுதோம்' என்றும், 'எம்மை' என்றும் தம்மை உயர்வுப் பன்மை யாற் கூறிக்கொண்டார்.

ஐவகைத்தாம்புலன் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவ் பென்னும் ஐம் பொறிகளாலும் முறையே கொள்ளப்படுகிற ஐவ கவை ஒளி காற்றும் ஓசை என்பன; இவை வடமொழியில், ஸ்பர்சம் ஸம் ரூபம் கந்தம் சப்தம் என் னும் பஞ்ச விஷயங்க ளெனப்படும். ஆழ்வாசர்சரணமடைந்த எம்மை இனி இவை சாரக்கடவனவல்ல வென்பதும், ஒருகால் சார்த்தாலும் ஜீர்த்திரிய ரல்லாதவார்க்கும் அவரருளால் நற்கதிவாய்க்கத் தடையில்லை யென்பதும் கருத்து. சொற்கிடக்கையினும் பொருளமைதியை முக்கிய மாதலால், 'அறு வகையாயசமமும் உறுவகையாற்சொன்ன' என்றும், 'ஐவகைத் தாம்புல னும் தீண்டிக' என்றும் சொற்களைத் துணித்தெடுத்திச்சுட்டி இவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டது; ஆசிரியர் கச்சினுர்க்கினியர், சீவசிந்தாமணி யுரையில், 'இத்தொடர் நிலையிற் சொற்களைத் துணித்துப் பலவிடத்தினும் எடுத்துக்கூட்டியது, செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறிலும் மாட்டென்னும் உறுப் பாதலின்: "அகன்றுபொருள்கிடப்பினும் அனுகிய நிலையினும், தியன்ம பொருள்முடியத் தக்கனருரைத்தல், மாட்டெனமொழிப் பாட்டியல் வழக் கின்" என்றும், ...தொல்காப்பியனார் கூறினார்; இவ்விதி, மேல்வருவனவற்றிற்குக்கொள்க' எனவும், இவ்வகையாகவே திரு முருகாற்றுப் படையுரையிலும் மதுரைக்காஞ்சி யுரையிலும் உரைத்தது காண்க. இது, கொண்டு கூட்டிப்பொருள்கொள்க அடங்கும்.

ஆழ்வார், ஞானவைலக்ஷணத்திற் பரமபதத்து நீத்ய சூரிகளோடு ஒப்பராயினும், தோற்றத்தில் எளியமனிதவடிவீனராயிருந்தலால், 'சிறுவகையார்' எனப்பட்டார்; அவர், திருவாய்மொழியில், "உறுமோ பாவியே னுக்கு" என்ற பாசரத்தில், தமக்கு உத்தேசியமான பாகவதர்களை "அவனடியார், சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார்" என்று அருளிச்செய்ததை அடியொற்றி, கம்பகாடர், தமக்கு உத்தேசியமான அவ்வாழ்வானை 'சிறுவகையார்' என்றார். (இந்நூலின் சுற்றில் வருகிற பாமிரத்தின்படி, ஆழ்வார் விஷயமாக மதுராகவிகள் 'கண்ணிதண்சிறுத்தாம்பு' என்னும் பதிகம் பாடியதை அனுசரித்துத் தாம் இப்பிரபந்தஞ்செய்தனர் கம்பகாடர் ஆதலால், அம்மதுராகவி களுக்கு முக்கியப்பிரமாணமான மேற்காட்டிய திருவாய்மொழிப்பாசரத்தை இவர் அடியொற்றாதல் தகும்.)

பாகவதர்களுடைய அதுட்டானங்கள் "இடக்கொள் சமயத்தையெல் லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே" உள்ளன வென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததைப் பின்பற்றி, அவர்செயலை இவ்வாசிரியர் 'அறுவகையாயசமமும் உறுவகையாற்சொன்ன ஒட்டமெல்லாம் ஒருக்கே ஒழிவீத்து' என்றார். உறுவகையால் - தத்தமக்குப் பொருந்தியவாற்றினால். 'எம்பெருமான் திருவடி களைச் சரணமடைதலே அவனைப்பெறுதற்கு உபாயம்' என்று ஆழ்வார் பல படியாலும் தமது திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் அருளிச்செய்து நிலைநாட்டிய தனால், 'பெறுவகையாறெனச் செய்த பிரான்' என்றார்; கீழ் பூர்த்தாஞ்செய்யுளில் "முத்தியெய்தும்வழி பலவாயவிட் டென்றாயது

குருகூரெந்தை தோன்றலினை” என்றதுங் காண்க. வெவ்வேறுமதங்களில் அந்தந்தமதத்துக்குரிய தெய்வத்தை வணங்குதல் முதலாகக் கூறப்பட்ட முக்திமார்க்கங்களெல்லாம் பூர்வபக்யமாய் மறுக்கப்பட்டுத் தலைகாட்டாது ஒழியத் திருமாலே வழிபடுதலொன்றே முக்திமார்க்கமென்று சித்தாந்தஞ் செய்து நிலைநிறுத்தினர் நம்மாழ்வார் என்பதும், வீடுபெறுதற்குச் சாதனமாக ஒதுப்புகிற கர்மம் ஞானம் முதலியவற்றை மறுத்து எம்பெருமானைச் சரணமடைதலாகிய பிரபத்தியொன்றே முத்திக்கு நேரான உபாயமென்று தாபித்தனர் நம்மாழ்வார் என்பதும், இங்குக் குறித்த பொருள். ஆறு - வழி. பெறுவதை ஆறு-ப்ராப்திக்கு வழி. “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந் தொழிந்தாய்” என்ற திருவாய்மொழி. இங்குக் கருதத்தக்கது. ஒருங்கே ஒழிவித்து என இயையும். ஒருங்கே பெறுவதை ஆறு என்று எடுத்து, ஜீவான்மா பரமான்மாவை ஒருசேர்க்கையாக அடையும் உபாய மெனினுமாம்.

அறுவகையாய் சமயம் - சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத ஸ்பண கபில பதஞ் சலிமதங்க ளென்பர்; வேறுவகை கூறலு முண்டி. புலன்=புலம்: ஈற்றுப் போலி. ஒருங்கு - இடைச்சொல்.

இச்செய்யுள்: கம்பநாடர் தாமானதன்மையில் உரைத்தது; அன்றி, தலைவிலையை மேற்கொண்டு உரைத்த தென்றால், பரத்தையிற் பிரிவில் மீண்டிவந்த தலைவனதுசேர்க்கைக்கு உடன்படாது தலைவி மறுத்துப் புலவி காட்ட, அதுகண்ட தோழி “தொழுது வழிபடற்பாலை பிழைப்பெண்ணல் தோன்றலையே” என்றபடி இங்ஙனம் தலைவனது குற்றத்தை நோக்கி அவன் மீது மிகுதியாகக்கோபித்தல் குலமகளது கற்புநிலைக்கு அடாது என்று சிலகூறி உணர்த்தியபின்னர், தலைவி ஊடல்தணிந்து அவன்வரவை ஏற்றுக் கொள்பவளாய் ‘அவரைத்தொழுதோம், இனி அவர் எம்மைத்தீண்டிவாராக’ என்றதாகத் துறைப்போக்கு அமைத்தல் சாலும்.

ஆறுவகைப்பிரிவினுள்ளே பரத்தையிற் பிரிவைப்பற்றிய சிலவிவரம்:— “பரத்தையிற் பிரிதலென்பது - தலைமகளை வரைந்தெய்தியபின்னர், வைகலும் பாலேதுகர்வா னொருவன் இடையே புளிக்காடியும் துகர்ந்து அதனி னிமையறிந்தாற்போல, அவன் துகர்ச்சியினிமையறிதற்குப் புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரியாநின்றல்; அல்லதூஉம், பண்ணும் பாடலும் முதலாயின காட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக் காதலித்தால் தான் எல்லார்க்குந் தலைவனாக லின் அவர்க்கும் இன்பஞ்செய்யப் பிரியாநின்ற லென்றுமாம்: அல்லதூஉம், தலைமகளை ஊடலறிவித்தற்குப் பிரித லென்றுமாம். இவ்வாறொழிந்து தனக் கின்பம்வேண்டிப்பிரிவானாயின், “கண்டு கேட் டெண் டிரிந்த் துற்றறியு மைம் புலனும், ஒண்டொடிகண்ணேயுள்” என்பதனால் இவளுக்குத் தலைமகனென் னும் பெயரோடு மாறுபட்டுத் தனதுபெருமையோடும் மாறுபடாநிற்கும்” என்று திருக்கோவையாருரையிலும், “பரத்தையிற் பிரிவு:—இது, தலைவன் ‘பரத்தையிற் பிரிவு’ தலைவியைப்பிரிந்து பரத்தையர்சேரியிற் போதல். ‘பரத்தையிற் பிரிவு’ என்று ஒதுவோ, ‘பொதுநலத்தார் புன்னலந் தோயார் மதிநலத்தின், மாண்ட வறிவினவர்” என்பதனால் தலைவன் அறிவிலனும், தலைவியிடத்து அன்புமில்லனும், பெருமையுமில்லனும், பட்டியுமாம் எனின்,

அற்றன்று: அரசரிமையனாதலின்; அரசரிமைக்குப் பாத்தையரினும் வரை
தற்குரியாய்த் தொன்றுதொட்டு கடக்கு முறைமையாகும் வரையாதவரி
மையாய்ச் சேரியின்கணுரைவாருமாய் அவரும் பிறந்த நூன்றுதொட்டு
இவர்க்கென வகுத்துவைக்கப்படுவானும். அவரைக்குதல் தகுதியன்மை
யானும். பாத்தையிற்பிரிதல் குற்றமன்றெனக் கொள்க. அன்றபும். கலைக்
கடன்கழித்தலும் ஓலக்கத்திலிருந்து காடுகாவற்றெழில் செய்தலும். விருத்
துடன் அடிசில்லைதொடலும். காவலரோடுகல்விபயிற்றலும். ஆடல்பாடல்
களிற் களித்தலும். மடவாரோடு கூடலும். துயிரலும், துயிலுணர்ந்து தேவர்
ப்பராவலும் ஆகிய காவலையறையெட்டிலும் ஆடல்பாடல் ஒன்றதலானும்
அதற்குரியர் பாத்தைய ராதலானும். அதற்குரியகாலத்தில் அவரிடத்தில்
மனஞ்செல்லுத லியல்பாதலானும், பாத்தையிற் பிரிதலாற் குற்றமின்றெனக்
கொள்க. ஆயின், பாத்தையர்சேரியிற் செல்லு மாறு என்னெயெனின்,—
அவர் பலரோடும் விளையாடற்பொருட்டும். பாத்தையர்சேரியிற்
செல்லு மென்று உணர்க” என்று தஞ்சைவாணன்கொலை. புறமயிலும்
காண்க. “அஃதேயெனின். மற்றையப்பிரிவெல்லாம் வேண்டிக். ஆன்வினை
மிகுதியுடைமையான்; இப்பிரிவு எற்றிற்கோவேனின் — பாத்தையிற் பிரித்
தான் தலைமகனென்றால், ஊடலே புலவியே துனியே என்றிலவ திகழும்:
நிகழ்ந்தால், அவைகீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் துன்பமாய்; அவ்
வின்பத்தன்மையை வெளிப்பதிப்பன அவையெனக் கொள்க” என்ற துறை
யனாகப்பொருளுடையும் காணத்தக்கது.

இங்ஙனம் பாத்தையிற்பிரிந்த தலைவன் பிண்டிவந்து தலைவியின்மனைநி
னிதத்துப் புகும்போது, அவனால் மறுக்கப்பட்டவனும், பின்பு தோழியை
வாயில்வேண்ட, அவளும் மறுத்தனளாக, அதன்பின் பாணனை வாயிலாக
அனுப்ப. அவனும் தலைவியால் மறுக்கப்பட்டி ரீக்கினனாக, பிறகு மகனை
வாயிலாகக் கொண்டும் விருத்தினரை உடன்கொண்டும் பசு, அதுகண்டு
சினந்தணியவேண்டித் தோழி தலைவியைக்காக்கி “அன்பானந்தி அருளாத்
பாத்தையர்க்குத் தலையளிசெய்ய வேண்டிமன்றே: பாப்பெண்டுகைப்போல
யாம் அவனோடு புலக்கற்பாலெமல்லேம்: அவன்வரும்பொழுது எதிர்தொழு
தும் போம்பொழுது புறத்தொழுதும் புதல்வனைப் பயத்திருக்கையன்றே
நமக்குக்கடனாவது’ என்றும், நம்முடைய தோன்றலைத் தனக்குத்தனையா
கக்கொண்டு வந்துதோன்றுதலான், தினது உதத்துக்கவற்சியை யொழித்து,
இனி நம் அரசற்குக் குற்றேவல்செய்வாயாக’ என்றும். மற்றும் உரியபடி
யாகவுக்கறி ஊடல்தன்விக்க, அவைகேட்டிச் சினந்தணிகின்ற தலைவி தலை
வனை எற்று எதிர்கொண்டு வழிபாதிசெய்பவளாய் “எக்கையைத் தீம்பன
லாட்டிய வீரம் புலர்த்திவந்து உம். அக்கையிற் சிறப்பு நிண்டிச் செய்நீர்செய்
யுமாபருளே” என்றற்போலக்கறி, அவன்வந்து தன்னைப்பிரித்தற்கு உடன்
படுவ னென்க. இது, வழிபாடுமறத்த தலைவி மறுத்து எதிர்கோடல் என
வும், தலைவனைத் தலைவி எதிர்கொண்டு பணிதல் எனவும்கூடும். “பாத்தைய
ர்சேரியினின்று மறுதந்து தோழியை வாயிலாகக்கொண்டான்: கொன்ன,
தோழி புக்குப் பலகாரணமும் காட்டினான்: காட்டிலான்: காய் இவ்விருத்து

இறைவாழிப்பட்டு மக்ளேவளர்த்து விருந்துபுறந்தருத லல்லது போகத்து உள்ளாமன்றே; எல்லாம் ஊடலும் புலவியுந் துணியுங் கொள்ளற்பால மல்லம்: அல்லதுஉம்: வண்டோரனையர் ஆடவர்: பூவோரனையர் மகளிர்; என்பது என்னை? வண்டிகள் தாது ஊதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேமென்றோ: எல்லாமலரும் ஊதும்; இனி, பூ அவாவினக்கால், எம்மையே ஊதா, எல்லாப்பூவையும் ஊதின' என்று புலவாதன்றே: அதுபோல, தலைமகனும் எல்லாப்பெண்பால்களையுந் தலைப்பெய்தல் தன்மையான்; அவர்தன்மை அறிவோம்: போம்பொழுது புறந்தொழுது வரும்பொழுது முன்தொழுது ஏற்றுக் கொண்டு வாழிபடுத லல்லது: மலைத்தற்கண்ணேம் அல்லம்: தலைத்தீப்பற்றியமாதலே தலைமை' என்றும்: இவ்வாறு வாழிபடாதே எம்பெருமானை வருத்தி என்செய்தும்'? என்றும் 'ஏற்றுக்கொண்டு வாழிபடுவது பொருளே போலக் காட்டும்' என்றும் இவ்வனஞ் சொல்ல, 'அஃதொக்கும்பிற' என்று அப்போதைக்குச் சிவப்பு நீங்கிற்று; 'நீங்க, 'புகுதுக' என்றாள்" என்பது: இறையனாகப்பொருளுரை.)

இப்பொருளிற் பதவுரை வருமாறு:—அறு வகை ஆய சமயமும் - ஆறு வகைப்பட்ட காலங்களிலும், ஐவகைத்து ஆம் புலனும் உறு வகையால்-ஐந்து வகைப்பட்ட பொறிகளும் அனுபவிக்குமாறு, சொன்ன - சொல்லப்படுகின்ற, ஓட்டம் எல்லாம் - போக்குகளை யெல்லாம், ஒழிவித்து-நீக்கி, ஒருங்கே பெறுவகை ஆறு என செய்த - (அந்த ஐம்பொறிகளும்) ஒருங்கு இன்பம்பெறும் படியான விதம் இதுவென்று (தனது சேர்க்கையினால்) செய்த, பிரான் - உபகாரகரும், குருகூர் பிறந்த சிறு வகையார் அவரை - திருக்குருகூரில் தோன்றியவரும் சிறிய ஒழுக்கமுடையவருமாகிய தலைவரை, தொழுதோம் - வணங்குகின்றோம் (யாம்); எம்மை தீண்டுக - (இனி அவர்) எம்மைத் தழுவுவாராக எனக் காண்க.

கண்ணாற் கண்டும், செவியாற் கேட்டும், நாவால் உண்டும், மூக்கால் மோந்தும், மெய்யால் தீண்டியும் இவ்வாறு வேறுவேறு காலங்களில் வேறு வேறு பொருள்களால் அனுபவிக்கப்படும் ஐம்புலவின்பங்களையும் ஒரேகாலத்தில் தன்பக்கல் யான் அனுபவிக்கும்படி செய்த தலைவன் என்பது 'அறு வகையாயசமயமும்ஐவகைத்தாம்புலனும் உறுவகையாற்சொன்ன ஓட்டமெல்லாம் ஒழிவித்து ஒருங்கேபெறுவகையாரெனச்செய்த பிரான்' என்றதன் கருத்து; என்றது: சிற்றின்பச்சுவையையாயிருந்தவெனன்று முந்திய நிலைமையை மகிழ்ந்து கூறியவாரும்; திருக்குறளுரையிற் காமத்துப்பாலின் தொடக்கத்திற் பரிமேலழகர் 'ஈண்டு இன்பமென்றது, ஒருகாலத்து ஒருபொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்தற்சிறப்புடைத்தாய காமவின்பத்தினை' என்றது, இங்கு உணர்த்தக்கது. "வண்டமர்பூங்குழலாரை மணம்புணர்ந்த வன்றொண்டர், புண்டரி கத்தவன்வனப்பைப்புறங்கண்டதூநலத்தைக், கண்டுகேட்டுண்டியிர்த்துற்றமர்ந்திருந்தார் காதலினால்" என்று பெரியபுராணத்திற் கூறியதும் இதுபற்றியே. "கண்டுகேட்டுண்டியிர்த்துற்றறியுமைம்புலனும், ஒண்டொடிகண்ணையுள்" என்று தலைமகன்குறிஞற்போலத் தலைமகன்கூறியது, இது.

‘அறுவகையாய சமயமும்’ என்றது - வேறுவேறுகாலங்களிலெல்லாம் என்றபடி. ‘அறுவகையாயசமயம்’ என்றதில், பெரும்பொழுது ஆறாம், சிறு பொழுது ஆறாம் அடங்கும். பெரும்பொழுது ஆறு - திசுவேளில், முதுவேளில், கார், கூதிர், முன்பணி, பின்பணி என்ற ஆறு பருவகாலங்கள்; இவை முறையே, சித்திரைமாதம் முதலாக இரண்டிரண்டிமாதம் ஒவ்வொன்றும், சிறுபொழுது ஆறாவன - விடியல், கண்பகல், எற்பாதி, மாலை, யாமம், வைகறை என்பன; இவை - முறையே, சூரியமாதமகாலம் முதல் ஒவ்வொன்று பப்பத்துநாழிகை யென உணர்க.

‘சிறுவகையார்’ என்றது - பரத்தையோடு கூடுதலாகிய சிறிய ஒழுக்க முடையவரென்றபடி; இதனை, பெரியபுராணத்தில் “இன்மைமீது தின்பத்துறையினி லெளியரானார்” என்றாற்போலக் கொள்க. ‘குருகூர்ப்பீர்த்த சிறுவகையார்’ என்றது - ‘அவர் எம்போலல்லர், சிறந்த யாரிற் பீர்த்தவர்’ என்று, முந்தியகோபத்தின் தொடர்ச்சியாத் கூறிய சிட்டுவார்த்தையாம்; “காடும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டி, ஆடற்பூங்கொடி ஊடி யுடைத்தது” என ஊடியுரைக்கையில் ஊர்சுட்டுமாறு உணர்க. ‘சிறுவகையாவரை’ என்றது - உயர்வுப்பன்மை; ‘தொழுதோம்,’ ‘எம்மை’ என்றவை - தனித்தன்மைப் பன்மை; புலவிக்காலத்தே தலைவி தன்னையும் கலைகளையும் பன்மையாத் குறித்தலும் இயல்பாதலை, இலக்கியங்களிற் பலவிடத்துச் காணலாம்; ஆகவே, அங்கனங்கூறுதல் சிறுசினத்தின்காரியமென்க. திருகீலகண்டாயனார் பரத்தையிடத்துச்சென்று மீண்டமை யுணர்த்த கற்பீர்த்திர்த்த அவர்மனைவியார் ஊடல்கொண்டு அவரதுசேர்க்கைக்கு இசையாது “தீண்டிவீராயின் எம்மைத் திருகீலகண்டம்” என்று ஆணையிட்டு மறுத்தாற்போலப் புலவி கொண்டபொழுது ‘எம்மை அவர் தீண்டலு மாகாது’ என்ற மறுத்தன ளாதலாலும், “கால்தான் தொடல்தொடரேல் விதிதீண்டல் எம்மைத்தவமே” என்று ஊடலில்மறுத்தல் இயல்பாதலாலும், அப்புலவிதணிப்போது ‘எம்மைத் தீண்டிகவே’ என்றான். ‘தீண்டிக’ என்பதற்கு, ‘அவர்’ என்ற எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது; அன்றி, சிறுவகையாரைத் தொழுதோம் அவர் எம்மைத் தீண்டிக என்று மொழிமாற்றினுமாம்.

இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாதி - உவகையைச்சார்ந்த வெகுளி; பெருந்த முமாம். பயன் - ஆற்றாமை கீக்குதல்.

தியானநிலையிலே கம்பகாடாது அக்கண்ணுக்குப் புலனாகி மறைந்த நம்மாழ்வார் மீளவும் வந்து தோன்றாநாக, கம்பகாடர், கம்மினும் விலகலான வேறுபல அடியார்கள்பக்கல் அன்பினால் தன்மை அவர் உபேகித்தனர் என்கொண்டு கலங்கி, அக்கலக்கமிகுதியால் “நீனி அவர்தாமே வந்தாலும், மீளவும்பிரிந்து வருத்துவ ராதலால், யாம் கண்டித்துப் பார்ப்ப தில்லை; நிரந்தராதுபவமில்லாமல் இடையிடின்ன அவரதுகுதலும், பிரிவாற்றாமைத்துயர்க்குக் காரணமாதலால், அது எமக்கு வேண்டா என்று பிரணய ரோஷங் கொண்டிருக்கிற நிலையில், அடியவரைக் கைவிடாத இயல்புடையரான ஆழ்வார் மீளவும் வந்து இவர்க்கு வந்தேநயாயுள்ள பராமுகத் தன்மையைப் போக்கி இவரை அபிமுகராக்கிக் கொள்ளுதற்குப் பலவகை

யால் முயன்றபோது, இவர் தமது முத்தினமநஸ்தாபம் மாறாதே நிற்க. அதுகண்ட அன்பர்கள் இவரையடுத்து, பரமாத்மாவாகிய ஆழ்வாருடைய ஸ்வாதத்திரிபத்தையும், ஜீவாத்மாவுக்கு உரியதான பாரதந்திரியத்தையும், அவர் தமது இயல்பாகிய கருணையினும் பலரையும் ஆட்கொண்டருளுதற்கு உரிய ரென்பதையும் எடுத்துக்காட்ட, அதுகேட்டவளவிற் கம்பநாடர் மநஸ்தாபந்தீர்ப்பவராய் 'அவரைத்தொழுதோம்; இனி அவர் எம்மைத் தம்பக்கல் சேர்த்துக்கொண்டருள்வாராக' என்று கூறும் வார்த்தை. இதற்கு உன்னுறை பொருள்.

“அறுவகையாய சமயமும்.....செய்த பிரான்” என்றது - “வேடையெல்லாம்விடத் தென்னை உன் திருவடியேசமந்துழலக், கூட்டரிய திருவடிக்கண்கூட்டினை நான் கண்டேனே,” “கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண்டிழலும் ஐங்கருவி, கண்டவிற்பம் தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றிற்பம். ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேவிலாநிற்பக், கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியே” என்றபடி எல்லாக்காலங்களிலும் புறம்பான பற்பல பிரபஞ்சவிஷயங்களில் எனக்கு உண்டாகும் ஐம்புலவாசையெல்லாம் தன்னொருவன்பக்கலிலேயே யாகும்படி எனக்கு அருள்செய்த உபகாரக னென்றதாம். ‘குருகூர்ப்பிறந்த சிறுவகையார்’—மனிதவடிவாகிய சிறுமை தோன்றத் திவ்வியதேசத்திலே திருவவதரித்த மகாபுருஷ ரென்றபடி. “தயி ருருக்குஞ்செய்யொ டுண்டா னடிச் சடகோபன்” என்றபடி, நம் மாழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கபக்தராக இருந்ததனால், அப்பெருமானது பாதுகை ‘ஸ்ரீசடகோபன்’ என்று இவரது திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்படும்; அத்திருவடிநிலைகள் தமது முடியின்மேல் வைக்கப்பெறும்படி வேண்டுதல் பாகவதர்க்கு இயல்பாதல்பற்றியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியான கம்பர் ‘சடகோபன் எம்மைத்தீண்டிக, என்று இசைதல் ஏற்கும். மற்றும் விவரம், சம்பிரதாயம்வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்த்தக்கது.

இனி. திருக்குருகூரிற் பிறந்த சிறுமாமணிசர்களைத் தொழுதோம், அவர்கள் எம்மைத் (தம் திருவடிகளினால்) தீண்டுவாராக என்று உரைத்தலும் ஒன்று; அத்திவ்வியதேசத்தில் தோன்றிய அடியார்களிடத்து ஈடுபாட்டினால் இதுகூறியவாறு: கீழ் ௩௦ - ஆஞ் செய்யுளில் “வழுதிகாட்டிற் பிறந்தவர்க்கு ஆளுஞ்செய்தேன்” என்றாற்போல.

[கல்வியிற்பெரிய கம்பரது வாக்கு ‘கம்பகுத்திரம்’ என்னும்படி சிவவகையெழுத்திற் பல்வகைப்பொருளைச் செவ்வனேசெறித்து இனிதுவிளக்கித் திப்பதுட்பஞ்சிறந்த தாதலால், அதன்பொருளை நன்கு விளக்கப் புகுமிடத்து இங்ஙனம் விரிகின்றது உரை யென உணர்க.] (என)

எ. தீண்டித்திருவடிபைப்பற்றிக்கொண்டுசின்தித்ததையே வேண்டிக் கொளப்பெற்றிலன்வினையெனவிறும்பிறவி யாண்டிற்பிறந்தவக்காலத்திலையன்பயணிரீர்ப் பாண்டித்தமிழ்த்திருநாட்டுருக்காட்டியபாவகற்கே.

(இ - ள்.) வினையேன் - தீவினையுடையேனான யான், இ வெறும்பிறவி ஆண்டில் பிறந்த அ காலத்திலே - பயனற்ற இத்தப்பிறப்பாகிய அவ்விடத் திற் பிறந்த அந்தக்காலத்திலே, அணி நீர் பாண்டி தமிழ் திருநாடு உரு காட் டிய பாவகற்கே அன்பன் ஆம் - அழகிய தன்மைமையுடையதும் செந்தமிழ் வழங்குமிடமுமான சிறந்த பாண்டியநாட்டிலே திருவாவதாரஞ்செய்த பரி சுத்தமூர்த்தியான கம்மாழ்வார்க்கே பக்தனாகி, தீண்டி திருவடிமை பற்றிக் கொண்டு சிந்தித்ததையே வேண்டி கொள் பெற்றிலேன்-கைகளால் தொட்டு அவர்திருவடிகளைச் சாணமாகப் பிடித்துக்கொண்டு வினைத்தவர்க்கைவேண்டி அடையப்பெற்றே னில்லை; (எ - று.)

நான் பிறந்தபொழுதேதொடங்கி கம்மாழ்வார்க்கே அடியவனாகி அவர் திருவடிகளைத்தொட்டுப் பிடித்துச்சாணமடைந்து வினைத்தவர்க்கை வேண் டிப் பெற்றுக்கொண்டிலேன் என்று, இதுவகையிலும் பழுதெய்யபகலும் போக்கினதைக் குறித்துக் கழிவிரக்கத்தாம் கூறினார். முத்தியை தேரில் அடையக்கூடியதான மணிதஜன்மம் “அரிதரிது மானிடர த லரிது” என் னும்படி மற்ற எல்லாப்பிறப்புக்களினுஞ் சிறந்ததாயினும், அகனையடைந்த வர்செய்யுங்கடமையாகிய முத்திபெறும்பெறியை இவர் இதுவகையேற்கொள் ளாததுபற்றித் தம்மை ‘வினையேன்’ என்றும், தமதுஜன்மத்தை ‘வெறும் பிறவி’ என்றும் வெறுத்துக்கூறினார். வேண்டிவார் வேண்டும் பயன்களை அவர்வேண்டியபடியெல்லாம் அளிக்கும் ஆற்றலுடையவர் ஆழ்வார் என் பது. ‘சிந்தித்ததை வேண்டிக் கொள்’ என்பதனும் போதரும். இங்கு இவர் சிந்தித்தது, முத்தி; ஆதலால், எகரத்தை உயர்வுசிறப்பு என்னலாம். தமிழ் முனிவராகிய அகஸ்தியரும் பாண்டியராஜாக்களும் சங்கப்புவலர்களும் இனி துவீற்றிருந்து தமிழ்ப்பாவையையப் போற்றி வளர்த்த காடாதலால், பாண் டியநாடு ‘தமிழ்த்திருநாடு’ எனப்பட்டது. உருக்காட்டிதல் - ஞபுத்தைத் தோன்றுவித்தல், வடிவமெடுத்துப்பிறத்தல். பாவகன் என்ற வடசொல் - (தன்னையடைந்தவர்களைப்) பரிசுத்தராக்குபவ னென்று பொருள் படும்; இக்காரணத்தால், இச்சொல் அக்கினிக்குப் பெயராதலு முண்டு; ஆதலால், பாவகற்கு - ஐயோதிஸ்வரூபியான ஆழ்வார்க்கு என்ற பொருள்கொள்ளவும் அமையும்; வடதிசையாத்திசைசென்றிருந்த மதுரகவிக்குக் கம்மாழ்வார் முதலில் திவ்வியகேஜோமூர்த்தியாய்த் தென்னாட்டித் காட்சிதந்தனாத லால், அவரை ‘பாண்டித்திருநாட்டுருக்காட்டிய பாவகன்’ என்னத்தரும்.

பிறவியிற்பிறந்த என்று எடுத்து, ஆண்டுஎன்பதை ‘ஆங்கு’ என்பதைப் போல அசை யெனினுமாம். நீர் - நீர்மையென்ற பண்புப்பெயரின் விகாரம். இனி, அணி நீர் - ஓர் ஆபாணம்போல அழகிதாகத் தாமிரப் பரணிகைத்தீர்க்கப் பாயப்பெற்ற என்றும் கொள்ளலாம்.

இனி, அணிநீர்ப்பாண்டித்தமிழ்த்திருநாட்டி உருக்காட்டிய பாவகற்கு - கம்மாழ்வார்க்கு, பிறந்த அக்காலத்திலே - அவர்திருவாவதாரித்த அந்தக்காலத்திலே, அன்பனாய்த் தீண்டித் திருவடியைப்பற்றிக்கொண்டு சிந்தித்த அடையே வேண்டிக்கொள் - அன்பனாகி அவர்திருவடியைக் கைகளால்தொட் டிப்பிடித்துக்கொண்டு தியானித்து அத்திருவடியையே இல்லாத அந்தஅன்

பையே] பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி, வினையேன் இவ்வெறும் பிரவி ஆண்டில் பெற்றிலேன் - தீவினையேனான் யான் இப்பொழுது வீணை கப்பிறந்தபிறப்பை அக்காலத்தில் [அத்திருநகரியிலே] பெறுதொழிந்தேன் என்று உரைகொள்ளினுமாம். ஆழ்வார் அவதரித்த அக்காலத்திலே யான் ஆழ்வார்திருநகரியிற் பிறந்து அவர்க்கு அன்புசெய்திருந்தால், மீளவும் இங்ஙனம் பிறப்பெடுத்து உழலவேண்டாதபடி வீடுபெற்று உய்ந்திருப்பேன் என்று கழிந்ததற்கு இரங்கிக் கூறியவாரும். “புலையாம்பிறவிபிறந் தென்செய்தோம் பொன்னிபொன் கொழிக்கும், அலையார்திருவரங்கத்தெம்பிரான் நமதன்னை யொடுந், தொலையாதகானங்கடந்தவந்நான் தடந்தோறும் புல்லாய்ச், சிலையாய்க் கிடந்திலமே நெஞ்சமே கழல்தீண்டிகைக்கே” என்ற திருவரங்கக்கலம்பகத்தோடு இகனை ஒப்பிடுக. (எஎ)

எஅ. பாவகத்தாற்றன்றிருவவதாரம்பதினொன்றென்றிப்
பூவகத்தாரறியாதவண்ணந்தன்னையேபுகழ்ந்து
நாவகத்தாற்கவியாயிரம்பாடிநடித்தளித்த
கோவகத்தாற்கன்றியென்புறத்தார்செய்குற்றேவல்களே.

(இ - ள்.) பாவகத்தால் - (தனது) தோற்றத்தைக் கண்டு அதனால், தன் திரு அவதாரம் பதினொன்று என்று இபூ அகத்தார் அறியாத வண்ணம் - (திருமாலாகிய) தனது சிறந்த அவதாரங்கள் பதினொன்று என்று இந்நிலவுலகத்திலுள்ளார் அறிந்துகொள்ளாதபடி, தன்னையே புகழ்ந்து நாவகத்தால் கவி ஆயிரம் பாடி - தம்மையே தாம் துதித்துத் தம்நாவினிடமாகத் திருவாய்மொழியாயிரம் பாசுரங்களைப் பாடி. நடித்து - வேறான ஒருவரைப் போலத் தம்மைக்காட்டி, அளித்த - (அப்பாசுரங்களை உலகத்தார்க்குக் கொடுத்து அவர்களைப் பாதுகாத்த நளிப, கோஅகத்தாற்கு அன்றி - பரம பதநிலையையுடைய அத்திருமாலாகிய நம்மாழ்வார்க்கே குற்றேவல்செய்து உய்வ தல்லாமல், (அன்னியர்களுக்கு), புறத்தார் செய்குறுஎவல்கள்-மாதாந்தரங்களிலுள்ளவர்கள் செய்கிற சிறிய ஊழியங்கள், என் - யாதுபயன்தரும்? [யாதொருநற்பயனையுந் தரமாட்டா என்றபடி]; (எ - று.)

லோகாதீதமான பலவகைமகிமைகளை யுடைமையால், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாராயணனது அம்ச மெனப்படுவர்; “வங்கிப்புரத்துநம்பி, எம்பெருமான் தான் இப்படிவந்து அவதரித்தா னென்பர்: இப்படிசொல்லுகைக்கு அடி, ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலே” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாக் கியானவாக்கியம் காணத்தக்கது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் “தானேயா னென்பானாகித் தன்னைத் தானே துதித்து” என்றும், “நண்ண வசுரர் நலிவெய்த நல்லவமார் பொலிவெய்த, எண்ணாதனக ளெண்ணும் நன் முனிவ ரின்பந் தலைசிறப்பப், பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடித், தென்னுவென்னு மென்னம்மான் திருமாலி ருஞ்சோலையா னே” என்றும் பகவானுடைய ஸாந்தியவிசேஷம் தம்மிடத்து இருப்பதைத் தாமே அருளிச்செய்தார். ஆழ்வாரைப் பகவானுடைய அம்சமென்று பாத்மபுராணமும் கூறும்; ஆனதுபற்றியே, “நாராயண அடியேன்நாடும் தமிழ்வேத, பாராயண சடகோபா” என்பர் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும்.

(இவர்க்கு இருப்பிடமான புனியமாம், எம்பெருமானுக்குத் திருப்பன்னிகமத் தையான ஆதிசேஷனது அம்சமென்று பாற்றமாண்டபாணத்திற் கூர்ப்பட்டிருக்கிறது.) “தீவினையாளரற் செகிக்கப்பட்ட கலியுகத்திலே, விசுவாதிதரும் விசுவமயருமான விஷ்ணு, அடியார்கன்பக்கல் மிக்க அன்பினால் அனைவரையும் பாதுகாத்தற்பொருட்டு, பத்தரூபியாய்த் தோன்றினர்” என்று ருஷிகள் சொல்வர். “அத்திரியும் ஜமகக்கியமாகிய பிராமணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளைகளான தத்தாத்ரேயனும் பாசராமனுமாக முகல்புகத்திலே முதல்வருணத்திலும், சுத்திரியரான தசாதசுக்கரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாகிய இராமபிரானுச இரண்டாம்குகத்திலே இரண்டாம்வருணத்திலும், யமாதிசாபத்காலே அபிஷேகப்பிராப்தியற்று சுத்திரியரின்தாழ்த்து கவசியப்பராயரான யதுகுலத்தில்தோன்றிய வசுதேவர்க்கும் கோணசியரான கத்தகோபர்க்கும் பிள்ளையாகிய கண்ணபிரானுச மூன்றாம்குகத்திலே மூன்றாம் வருணத்திலும், ஆக இப்படி கிருதாதிபுகக்கிரமத்திலே பிராமணாதிவர்க்கு கிரமத்தால் இக்கிலவுலகத்திலே அவதரித்துவந்த ஸர்வேசுவரன்தானே. நான்காவதானகலியுகத்திலே நான்காம்வருணத்திலே காரியர்க்குப் முதல்வராகிய சம்மாழ்வாராய் வந்து அவதரித்தனன்” என்று விவரங்கூறுதலு முண்டு இப்படி அம்சாவதார மென்பதன்றி, ஆவேசாவதாரமென்பர் சிலர்; ‘ஸ்ரீமத்தராயணன் வியாசர்முதலானவர்களிடம் ஆவேசித்து வேதங்களைவகுத்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்துமுடித்தார்போல, சம்மாழ்வார்பக்கல் ஆவேசித்துத் தமிழ்வேதங்களை வெளியிட்டருளினான்’ என்பது, அவர்கள் வகுத்துக் கூறுமாறு.

இப்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய மதஸ்யம் கூர்மம் முதலிய தசாவதாரங்கள் போலத் தாமும் அப்பெருமானுடைய அவதாரவிசேஷமாயிருத்தும், அந்தரங்கியம் அனைவர்க்கும் எளிதில் புலனாகாதிருத்தம் பொருட்டு, அவர், தமக்கு மூலமான அப்பெருமானையே துதித்துக் கலிபாடி எம்பெருமானடியாரி லொருவார்போலவே தம்மைக்காட்டித் தமதுதிவ்வியப்படுத்த மூலமான உபதேசமுகத்தால் உலகத்தாரை உய்வித்தருளினர் என்பது. முதல்மூன்றடிகளின் தாற்பரியம். இவ்வகை இறைமைக்குணமுடைய ஆழ்வார்பக்கல் அன்புகொண்டு ஸ்ரீவைங்கணவர்கள் அவர்க்குச்செய்யும் உத்தளைவழிபாடுகள் இம்மைமறுமைவீடுகளின்பெறும் பெறுகளை வீணத்துப் பயன்படுமே யன்றி, இறைமைக்குணங்களிலா விருக்கையில் கம்மைத் தாமே இறைவ ரென்று சிலஇடங்களிற் சொல்லிக்கொள்கிற இதாதேவர்களை இறைவரென மாறாகக்கருதிப் பாச்சமயத்தார் அத்தத்தேவதார்தாங்கட்கு ஆட்பட்டுச் செய்யும் குற்றேவல்கள் யாதொருதயனையும் வீணக்கமாட்டி வனஅல்ல என்பது, நான்காம்அடியின் கருத்து.

இனி, பாவகத்தால் - (தனது) தம்மைசெய்யத்திறத்தால் எனினும், பூஅசத்தார் - பூமியிடத்தவர். தன்னையேதான்பகழ்த்து கலிபாடுகல் உலகவியல் பன்றாதலாலும், ஆழ்வார் திருமலை முன்னிலைப்படுத்தியும் பட்டர்க்கையாக நிறுத்தியுந் துதித்துக் கலிபாடியுள்ளா தாதலாலும், அவ்வாழ்வாரை அத்திருமால்தானே மென்று உலகத்திற்பெரும்பாலும் எளிதில் அறிந்திட-

ரென்க. 'பூவகத்தார்' என்றது. ஸாமான்யஜனங்களை, நடித்தல் - நிஜஸ்வரூபத்தோன்றாதபடி வேற்றுமையெதற்கொண்டு வெளிப்பட்டுத் தொழில்செய்தல். கோ அகம்-மேலானஇடம்: எனவே, பரமபதமாயிற்று. இனி, கோபகம் என்ற வடமொழி தமிழில் கோவகம்' என்று விகாசப்படும்; ஆதலால், கோவகத்தான் என்பதற்கு - பாதுகாப்பவ ரென்றும், (தம்மை) மறைக்குந் தன்மையுடையவ ரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'கோவகத்தாற்குஅன்றி' என்றதனால், 'தேவதாந்தரங்களுக்கு' என்பது பெறப்பட்டது. இனி, 'புறத்தார்ச்செய்' என்று பாடமாயின், அயலார்க்குச் செய்கிற என நான்காம்வேற்றுமைத் தொகையாகப் பொருள்படும். "தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப், பூவில் நான்முகனைப் படைத்த, தேவ நெம்பெருமானுக்கல்லாற், பூவும் பூசனையுந் தகுமே" என்று ஆழ்வார் எம்பெருமான்விஷயத்தில் அருளிச்செய்தாற்போல, அவ்வாழ்வார்விஷயத்திற் கம்பநாட்டாழ்வார் 'அளித்த கோவகத்தாற் கன்றி என் புறத்தார்செய் குற்றேவல்களே' என்றார். 'நடித்து' என்பதற்கு-"சீர்தரன்தொல்புகழ்பாடித் கும்பிடுநட்டமிட்டாடி" என்றபடி பக்தி மிகுதியால் ஆனந்தக்கூத்தாடி யென்றும் உரைப்பர். திருமாலுக்கு மற்றும் பற்பல அவதாரங்கள் நூல்களிற்கூறப்பட்டிருப்பினும், தசாவதாரம் பிரதானமாதலால், அவற்றோடு இதனையுங் கூட்டி 'தன்திருவவதாரம் பதினென்று' எனப்பட்டது.

(எஅ)

எக. குற்றேவலுஞ்செய்துமெய்கண்டுகைகொண்டுகும்பிட்டன்பு
பெற்றேனென்போலெவர்பேறுபெற்றார்பின்னையேபிறந்து
வெற்றேவலினின்றபொய்யன்பர்தாங்களுமெய்யுணர்ந்தா
ரெற்றேகுருகைப்பிரானெம்பிரான்றனியலிசைக்கே.

(இ - ள்.) குருகைப் பிரான்-திருக்குருகூரில் அவதரித்த உபகாரகரும், எம் பிரான்தன் - எமதுதலைவருமான நம்மாழ்வாருடைய, இயல் இசைக்கு - பண்ணமைதியோடுகூடிய இயற்றமிழ்ப்பாசரங்களாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களினால், (யான்), மெய் கண்டு - தத்துவார்த்தங்களை யுணர்ந்து, கைகொண்டு கும்பிட்டு - (அவ்வாழ்வாரை எனது) கைகளைக்கொண்டு தொழுது; குறு ஏவலும் செய்து-(அவர்க்குச்) சிறியஅடிமைத்தொழில்களையுஞ் செய்து; அன்பு பெற்றேன் - (அவருடைய) கருணையை அடைந்தேன்; என்போல் எவர் பேறு பெற்றார் - என்னைப்போல (வேறு) எவர்தாம் இவ்வகைநற்பயன் பெற்றனர்? (இதுவன்றி), பின்னையே பிறந்து - (ஆழ்வாரவதாரத்திற்குப்) பிற்காலத்திலே தோன்றி, வெறு ஏவலில் நின்ற - (தேவதாந்தரங்களுக்குச் செய்யும்) பயனற்ற பணிவிடைகளில் நிலைநின்ற, பொய் அன்பர் தாங்களும் - (உண்மையுணர்வில்லாமல்) திரிபுணர்வையேயுடைய தொண்டர்களும், மெய் உணர்ந்தார்-(ஆழ்வாருடைய பிரபந்தங்களினால்) தத்துவப்பொருளை அறிந்து கொண்டார்கள்; எற்றே - (இது) என்னவியப்புடையது! (எ - று.)

ஆழ்வாருடையபிரபந்தங்களினால், யான் பரமாத்மஸ்வரூபம் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் முதலிய தத்துவார்த்தங்களை ஐயந்திரிபற உண்மையாக உணர்ந்து, அவ்வாழ்வாரை ஆசிரியராகக்கொண்டு, கைகூப்பித்தொழுது, அவர்க்கு அடிமைத்தொழில்செய்து, அவாருளைப் பெற்றேன் என்பது, முதல்

• பாக்கியத்தின் பொருள். 'என்போல் எவர் பேசுபெற்றார்' என்றது - தம்மைப்போல வேறு எவரும் பாக்கியம் பெற்றிலவென்று. சமது பத்தியநிசயத் தையும் அதனாலாகிய பெரும்பயனையும் குறித்துக் கொண்டாடிக் கனித்துக் கூறிய வார்த்தை. ஆழ்வாரவதாரத்துக்குப் பிற்காலத்தார் பலரும் அவர்பிர பத்தங்களினால் பிறப்புவிடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஸூயங்களால் அன்றி உண்மையால் உணரலாயினர் என்று, அத்திவ்வியப்பிர பத்தங்கள் தம்மைக்கற்பார்யாவார்க்குத் தத்துவஞானோக்யத்துக்குக் காரண மாகுத் திறமுடைமையை எடுத்துக்காட்டியது, மூன்றாம்வாக்கியம். "சமந ளாய்ப்பாரந்த மயக்கத்துயக்கற்றமாறனென்கோ, னருளாற் சமயமெல்லாம் பரனுண்டென்றறிவுற்றதே" என்றார் முன்னும்; (சக - ஆஞ்செய்யன்.) 'எற்றே' என்றது, இம்மகிமைகளைக்குறித்து வியந்து கூறியவாறு.

'குருகைப்பிரான் எம்பிரான் தன் இயலிசைக்கு' என்பதனை 'மெய் கண்டு' என்றதனோடும், 'மெய்யுணர்ந்தார்' என்றதனோடிக் கூட்டிக் கடை நிலைநீர்வகம். இயலிசை - "பண்ணுர்பாட வின்சலின்." "குருகையர் கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்" என்றபடி முதிர்ச்சி குறிஞ்சி கட்டா லைஷ இந்தளம் முதலான பண்ணிசையோடு இசைந்த பாடல். இயலிசை = இசையியல். இசைக்கு = இசையினால்; உருபமயக்கம். குமட்டிதல் - ஆஞ்சலி செய்தல். 'எவர்' என்ற வினாப்பெயர் - இக்கு. இன்மைகுறித்து கின்றது. வெற்றேவலி னின்ற பொய்யன்பர் - பொய்யாகிய வழிகளிற் சென்று அன்புகொண்டு குற்றேவல் செய்பவர். தத்துவஞானமின்றி விபரீதஞான முடையராய் மதாந்தரங்களில் தெய்வவழிபாடு செய்து கின்றவர். (சக) [நிலைமகளைத் தலைமகள் கண்ணுற்று 'இஃது ஒரு வியப்பு என்?' என்றல்.]

அ0. இயலைத்தொடுத்தின்னிசையைப்புணர்த்தெம்மையிப்பிறவி மயலைத்துடைத்தபிரான்குருகூர்மதியைக்கொணர்ந்து முயலைத்துடைத்துத்தனுவைப்பதித்துமுத்தக்குயிற்றிக் கயலைக்கிடத்திக்கொல்சாளரத்தூடுகதவிட்டதே.

(இ - ள்.) இன் இசையை புணர்த்து - இனிமையான பண்ணிசைகளை அமைத்து. இயலை தொடுத்து - இயற்றமிழ்ப் பாசாக்களைப் பாடி, எம்மை இ பிறவி மயலை துடைத்த - சமது இந்தப் பிறப்புத்துன்பங்களைப் போக்கி யருளிய, பிரான் - உபகாரகராகிய நம்மாழ்வாருடைய. குருகூர் - திருக்குரு கூரிலே, - மதியை கொணர்ந்து - சத்திரமண்டலத்தைக் கொண்டுவந்து. முயலை துடைத்து - (அதன் கடுவிலுள்ள) முயலெனப்படுகிற களக்கத்தைப் போக்கி, தனுவை பதித்து - (அதிலே இரண்டு வீடுகளைப் பதியவைத்து, முத்தம் குயிற்றி - முத்துகளைப் பதித்து, கயலை கிடத்தி - இரண்டு கயல் மீன்களையும் வைத்து, சாளரத்து ஊடு - பலகணியிலுள்ளே அச்சத்திரமன் டலத்தை நிறுத்தி), கதவு இட்டதுகொல் - புறத்தே கதவு அமைக்கப்பட்ட தோ! (எ று.) - 'இத்தோற்றம்' எனத் தோன்றாதுவாய் வருவீததுமுடிக்க.

ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவாறியாக ஒருகலைக்காம மாகிய கைக் கிளைத்திணையின் முதலதான காட்சி யென்னுந் துறை. இது, வீசுவாமித் திரமுனிவார்பின்னை இலக்குமண்ணுடன் சென்ற இராமரின் மதிவாய்

யின் வளங்களைக் கண்டுகொண்டே இராஜவீதிவழியாக அந்நகரினுட் புகும் போது கன்னிமாடத்தின் மேலிடத்து முன்புறத்தில் நின்ற ஜாநகியைக் கண்டு காதல்கொண்டதுபோலவும், இராசமாபுரத்து வீதிவழியே சென்ற சீவகன் அங்கு எழும்பிச் சென்று விழுங்க தன் பந்தை யெடுத்தார்குவங்க விமலையைக் கண்டு வேட்கைகொண்டதுபோலவும் ஒரு தலைமகன் திருக்குருகரின் வீதியிற் போம்போது “வாளரம்பொருகவேலு மன்மதன்சிலையும் வண்டின், கேளொடுகிடந்தநீலச்சருளுஞ் செங்கிடையுங்கொண்டி, நீளிருங் களங்கநீக்கி நிரைமணிமாடநெற்றிச், சாளரந்தோறுந் தோன்றுஞ் சந்திர வுதயங் கண்டார்” என்றபடி அங்கு ஒரு மாளிகையின் சாளரத்திலே ஒரு தலைமகளது முகமண்டலத்தைக் கண்டு காதல்கூர்ந்து அதன்சிறப்பை வியந்து பாராட்டி இங்ஙனம் தன்னுட் கூறினென்க. பொருளதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட குணநலங்களிற் சிறந்த தலைமகனும் தலைமகளும் ஒருகோலையி னிடத்து ஏகாந்தத்திலே தற்செயலாகச் சந்தித்து ஒருவரையொருவர் நோக் கியபொழுது ஒருவர்மே லொருவர் அன்புகொண்டி இயற்கைப்புணர்ச்சி பெறுமாறு போல, இதுவும் ஒருநிகழ்ச்சி. இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு - உவமையைச் சார்ந்த மருட்சை; கண்ட பொருளால் நெஞ்சில் மயக்கந் தோன்றி ஒன்றை ஒன்றாகக்கூறுதலின். இங்ஙனஞ்சொன்னதனாற் பயன் - மகிழ்தல்; “சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லியின்புறுதல், புல்லித்தோன் றுக் கைக்கிளைக்குறிப்பே” என்றார் தொல்காப்பியனார்.

மதி - கலைநிறந்த சந்திரன். இங்கு ‘மதி’ என்றது, அம்மாதின் முக மண்டலத்தை. கண்டவர்கண்களிக்கச்செய்யும் இயல்பிலும், குளிர்க்க இனிய ஒளியிலும், முத்துக்குச் சந்திரன் உவமை. அச்சந்திரனுக்காயின் முயலெ னப்படுங் களங்கம் உண்டி. இம்முகசந்திரனுக்கோ அது ஒல்லையென்னும் விசேடங் கூறுவான், ‘மதியைக்கொணர்ந்து முயலைத்துடைத்து’ என்றான்; கீழ் எச - ஆஞ் செய்யுளில் “வெண்மதிமேற், கள்ளம்பரந்தனவோ முயல் நீக்கி” என்றதும் காண்க. விற்போல வளைந்து ஆடவர்கெஞ் சுறுதியைப் போக்கும் ஆற்றலுடைய புருவங்களின் சிறப்பைப் பாராட்டி ‘தனுவைப் பதித்து’ என்றும், புன்முறுவல்செய்கையில் சிறிது வெளித்தோன்றிய வெண் மையான பற்களின் அழகில் ஈடுபட்டு ‘முகத்தங்குயிற்றி’ என்றும், பிறழ்கிற கண்களின் நலத்தைக் கொண்டாடி ‘கயல்க் கிடத்தி’ என்றங் கூறினான். ‘சாளரத்தாடி கதவிட்டதே’ என்றது, பலகணியுங் கதவு முள்ள இடத்தே இவ்வகைமதியமொன்றுஉண்டோ எனவியந்தவாறு. இது, தந்திறிப்பேற்ற வணியின்பாற்படும்; ‘கொல்’ என்ற இடைச்சொல் அவ்வணிக்கு உருபாய் நின்றது.

பிரான் குருகூர் - ஆழ்வார்திருவாதரித்ததலமான திருநகரி. பாமலை யென்பவாதலால், ‘இயலைத் தோடுநீது’ எனப்பட்டது. பிறவித்துன்பங் களாலாகும் மயக்கத்தைக் கம்மைச்சார்ந்தவர்கட்குப் போக்கியருளுகலால் ஆழ்வார் ‘எம்மை இப்பிறவிமயலைத் துடைத்த பிரான்’ எனப்பட்டனர். ஆழ்வாரை அடுத்தார்க்கு அவரருளால் வினையனைத்துந் தீரவே, பிறவித் துயர்க்கு வருந்துதல் இல்லையாம்.

ஆழ்வாரிடத்தில் அன்புகொண்ட பாகவதர் ஆழ்வாரை யுத்தேசித்துத் திருக்குருகரைச்சார்ந்துள்ள கம்பநாடாது திருமுகமண்டலத்தின் விளக் கத்தைக் கண்டு அதனைக் கொண்டாடுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஆழ்வார் பாட்டுடைத்தலைமக னென்றும், அவரிடத்து அன்புள்ள பாகவதர்கள் கிளவித்தலைமக்க னென்றும் வேறுபாடு அதிக. கிளவித்தலைமகனும் பாட்டுடைத்தலைமகனுமாக இரண்டுதலைமகன் அமைதல், இறையனாகப் பொருளுரையாலும் விளங்கும். ஆழ்வாரிடத்திற்போல அவரடியாரிடத்தும் “சடகோபனைச்சென்றிறைஞ்சந், தலையாரொவ ரவ ரெம்மையானுந் தபோதனே.” “மாறனென்றாற் பதுமக்கரங்கள், முடியெடுத்துக்கொண்ட வந்தணர் தா னென்முடி” என்று கம்பநாடர் மிக்கபக்திகொண்டு அவர்களையுந் தமக்குத் தலைவராகக் கொள்ளுதல். அவ்வடியார்களைக் கிளவித்தலைமகனாகக்கொண்ட தற்குக் காரணம். இங்ஙனம் தலைமகன் வார்த்தையாலே தமது வைபவத் தைப் பேசி மகிழ்கின்றனர் கம்பநாட ரென்க. “அடுத்தது காட்டீம் பளிகரு போல் நெஞ்சங், கடுத்தது காட்டீம் முகம்” என்றபடி இவரது அகத்தி லுண்டான ஞானநந்தங்களால் முகம் மலர்ச்சியுற்றுக் களங்கமில்லாததொரு சந் திரன்போன்று விளங்குதலால், ‘மதியைக்கொணர்ந்து முயலைத்துடைத்து’ எனப்பட்டது. வில்என்பது-அம்பைச்செலுத்திக்குறியையெய்வதாகையாலே, இவரது ஸாதநபூர்த்தி முகக்குறிப்பிலே விளங்குதல் ‘தனுவைப் பதித்து’ எனப்பட்டது. இனிய துதியொழிகளை இவர் வாய்மலர்ந்துகூறும்போது சிறிதுவெளித்தெரிகிற தந்தபங்க்தியின் பொலிவை ‘முத்தங் குயிற்றி’ என்று பாராட்டியவாறு. ஆராய்ச்சியாற் பல விஷயங்களில் விரைந்துசெல்லவல்ல இவரது ஞானக்கண்ணின் அமைதியை ‘கயலைக் கிடத்தி’ என்று கொண்டாடின ரென்க. அம்முகமண்டலத்தின் விகாசம் மேல்நோக்காகவன்றி ஊன்றி நோக்கினால்மாத்திரமே நன்கு புலனாவ தென்பதனை ‘சாளரத்துடி கதவிட் டதே’ என்றதனாற் பெறவைத்தபடியாம். பிறவும் விரிப்பிற் பெருகும்; உய்த்துஉணர்ந்துகொள்க.

கொல் என்ற இடைச்சொல், பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. ‘எம்மை மயலைத் துடைத்த’ என்பது இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த வினை. ‘எம்மை’ என்பதை ‘எமது’ என உருபுமயக்கமாகக்கொள்ளுதலும் நேராம். (அ.)

அக. இட்டத்திலுந்தந்தமுள்ளத்திலும்மெண்ணிலும்மிருப்பின் கிட்டத்திலுடவலியாருமுருகுவர்கேணியிலும் பட்டத்திலும்பைந்தடத்திலுமோடைப்பழனத்திலும் குட்டத்திலுங்கயல்பாய்குருகூரர்குணங்களுக்கே.

(இ - ள்.) கேணியிலும் - கிணறுகளிலும், பட்டத்திலும் - (பெருக்குக் காலத்தில் நீர்ஏறிப்பாயும்) பட்டக்கால்களிலும், பைந் தடத்திலும் - பசுமையான தடாகங்களிலும், ஓடை பழனத்திலும் - நீரோடைகுழித்த வயல்களிலும், குட்டத்திலும் - ஆழமான குட்டைகளிலும், கயல் பாய் - நீர்வளத்தாற் கயல்மீன்கள் பாயந்துகுதிக்கப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய, குணங்களுக்கு - நற்குணங்களைக் கண்டு அவற்றிற்காக, - இருப்பின் கிட்டத்திலும் வலியாரும் - இரும்

புருக்கிய உருக்குக்கிட்டத்தைக்காட்டிலும் கடினமானவர்களும்,—தம் தம் இட்டத்திலும் உள்ளத்திலும் எண்ணிலும் உருகுவர் - தம்தம்முடைய மனம் புத்தி சித்தம் என்னும் அகக்கரணங்களிற் கரைவார்கள்; (எ - று.)

மனம் மொழி மெய் என்னுந் திரிகரணங்களின் புடைபெயர்ச்சியாகிய எண்ணம் சொற் செயல்களி லெல்லாம் இருப்புக்கிட்டத்தினுங் கடினமான இயல்புடையவர்களும்; நம்மாழ்வாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நோக் குமிடத்து; அவற்றின் சிறப்பினால், தம்கடுமையொழிந்து, அகக்கரணங்கள் நெகிழ்ந்து உருகி நீராய்க்கரைவர் என்று அத்திவ்வியகுணங்களின் மேன் மையை எடுத்துக்காட்டியவாரும்; எனவே, இளகுநெஞ்சுடையா ருருகுவது சொல்லவேண்டாதாயிற்று. ஆகவே, அவை யாவரும்நடுபடும்படியுள்ளன வென்க. (திருமாலயில் “இரும்புப்போல் வலிய நெஞ்சம் இறை யிறை யுருகும் வண்ணம்” என்றஇடத்தில் ‘இரும்பாகில் அக்ரியாலே நிமிர்த்துக் கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலுந்திருத்தவொண்ணாதென்கை,’ கடிநஸ்தலத் திலே வர்ஷித்தால் காடிநயமடங்க நெகிழ்ச்சிக்கு உறுப்பாமாபோல, விஷ யாந்தரத்தாலே மனஸ்அதிகடிநமானாலும் சிதிலமாம்படி வயிர வருக்காயிறே பகவத்ப்ரபாவ மிருப்பது’ என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானவாக் கியங்கள் நோக்கத்தக்கன.) மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்ற நான்கு அந்தக்கரணங்களுள்; அகங்காரம்ஒழிந்த மூன்றும், முதலடியில் எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

‘கிட்டத்திலும்’ என்ற இடத்து, இல்-ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது; இது, உறழ்பொருவுஎனப்படும்: உம்மை - இழிவுசிறப்பு; ‘வலியாரும்’ என்ற உம்மையும் அதுவே. ‘இட்டத்திலும்’ என்பது முதலியவற்றில், இல்-ஏழனு ருபு; உம்மை - எண்ணுப்பொருளது. சிறுகுளத்தைக் கேணி யென்பது அரு வானாட்டுச்சொல்; அது, தமிழில் வந்துவழங்கியபோது, திசைச்சொல்லாம். ‘ஒடைப்பழனத்திலும்’ என்பதற்கு - நீரோடைகளிலும் வயல்களிலும் என்று உரைப்பினும் அமையும். பைந் தடம் - குளிர்ச்சியான தடாகம்; இங்குப் பசு மை, குளிர்ச்சியின்மேலது: குளிர்த நீரை ‘பச்சைஜலம்’ என்றல், உலகவழி க்கு. இனி, பைந் தடம் - (தாமரையில்களினாற்) பசுமையையுடைய தடாகம் என்றலுமாம். இருப்பின் = இரும்பின்: மென்றொடர், வன்றொடராயிற்று. ஆழ்வாரது திருவருட்பெருக்கினாலாகும் இடையறாதநீர்ப்பெருக்கால் மேடு பள்ளமென்னும் வாசியின்றி எங்கும் ஒப்பக் கயல்பாய்தல்போல, அவரது குணவிசேஷத்தால் வல்நெஞ்சரோடு மெல்நெஞ்சரோடு வாசியற அனைவரும் உருகுவர் என்பது. குருகூர்க்குக் கொடுத்த ‘கேணியிலும் பட்டதிலும் பைந் தடத்திலும் ஒடைப்பழனத்திலும் குட்டத்திலும் கயல்பாய்’ என்ற விசேட ணத்தாற் போதரும்.

(அக)

அஉ. குணம்வேண்டுமேநற்குலம்வேண்டுமேயக்குலத்தொழுக்காம் பிணம்வேண்டுமேசெல்வப்பேய்வேண்டுமேபெருந்தண்வகுள மணம்வேண்டுந்தண்டெரியற்பெருமான்செய்யுண்மாமணியின் கணம்வேண்டுமென்றறிவாரைக்கண்டாற்சென்றுகைதொழுமே.

(இ - ன்.) பெருந் தண் வகுளம் மணம் வேண்டும் - பெரிய குளிர்த் தண் மகிழ்மலர்களின் வாசனை (அனைவராலும்) விரும்பப்படுகிற, தண் தெரியல் -

இனிமையான மாலையைத் தரித்த, பெருமான் - பெருமையையுடையவரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, செய்யுள் - பாசரங்களாகிய, மா மணியின் கணம் - சிறந்த இரத்தினங்களின் கூட்டத்தை, வேண்டும் என்று அறிவாரை - (தமக்கு) இன்றியமையாதனவென்று தெரிந்து ஒதியுணர்பவர்களை, கண்டால் - (நீங்கள் எங்குக்) கண்டாலும், சென்று கைதொழும் - (உடனே) அருகிற்சென்று கைகூப்பிவணங்குங்கள்; குணம் வேண்டிமே - நற்குணம் வேண்டிமோ? நல் குலம் வேண்டிமே - நல்லகுலத்திற்பிறத்தல் வேண்டிமோ? அக்குலத்து ஒழுக்கு ஆம் பிணம் வேண்டிமே - அந்த நற்குலத்துக்கு ஏற்ற ஆசாரமாகிய பிணம் வேண்டிமோ? செல்வம் பேய் வேண்டிமே - செல்வப் பொருளாகிய பேய் வேண்டிமோ? [ஒன்றும் வேண்டிவதில்லை யென்றபடி].

விலையுயர்ந்த இரத்தினங்கள்போல அனைவரும் நன்குமதிக்கத்தக்கனவான ஆழ்வார்பாசரங்களின் மகிமையை யறித்து அவற்றை அன்புடன் ஒதுபவரைக் கண்டால், அவர்களுடைய குணம் குலம் ஒழுக்கம் பொருள் எதனையும் பார்க்கவேண்டிவதில்லை: உடனே அவருகிற்சென்று அவரை வணங்குங்கள்: நற்குணவமைதி, உயர்குடிப்பிறப்பு, அதற்குஏற்றஆசாரபூர்த்தி, செல்வப்பொருள் என்பவற்றில் எதுவும் இலராயினும் அவர்கள் நன்கு மதிக்கத்தக்கவர் என்றும்; ஆழ்வாருளிச்செயல்களை யறிபவர்களை அடித்துத் தொழுவதுமாத்திரமே நீங்கள் மிக்கமேன்மையடைதற்குப் போதும்: உங்கட்கு மேன்மைவிளைத்தற்காகக் குணம் முதலியன வேண்டிவதில்லை யென்றும் இருவகையாகக் கருத்து அமையும். “அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன, அவாவிலந்தா திகளா லிவையாயிரமும் முடிந்த, அவாவிலந்தா தியிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்தே” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்ததனால் அப்பாசரங்களையறிவாரது மேன்மையும், “நல்லார் பலர்வாழ் குருகூர்ச் சடகோபன், சொல்லார் தமிழாயிரத்துள் ளிவைபத்தும், வல்லார் தொண்ட ரான்வது சூழ்பொன்விசம்பே” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்ததனால் அப்பாசரங்களையோதுவார்க்கு ஆட்பட்டவர்கள் அடையும் பெரும்பயனும் விளங்குதல் காண்க.

குணம் - அன்பு, அருள், அடக்கம் முதலியன. ஒழுக்கு - வருணச்சிரம தருமங்களில் வழுவாது ஒழுகுதல்; ஒழுகு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். பகவத்பாகவதபக்தியில்லாதாரது ஆசாரம் பயனற்றதும் அருவருக்கத்தக்கதுமா மென்பார், ‘அக்குலத்து ஒழுக்காம்பிணம்’ என்றார். பேய்தாக்கி வருத்துதல்போலச் செல்வம் தன்பக்கல் ஆசையைமூட்டி வருத்துதலால், ‘செல்வப்பேய்’ எனப்பட்டது. தெரியல் என்ற பெயர்-விளங்குவது என்று காரணப்பொருள்பெறும். ‘பெருமான்செய்யுள்’ என்றவிடத்துத் தொக்கு நின்ற ஆறும்வேற்றுமையுருபு - செய்யுள்கிழமைப் பொருளது. தொழும் - பன்மையேவல். (அஉ)

அங். தொழும்பாக்கியவினைத் தொல்லைப்பிறவிச்சுழியிடைநின் றெழும்பாக்கியமுடைத்தாக்கவுந்தென்னியலோடிசைந்து கெழும்பாக்கெழுமியகீர்த்தியைநாளுங்கிளத்தியென்னுத் தழும்பாக்கவும்வல்லகோசடகோபன்றயாபரணே.

ஐழும்பாக்கவும் வல்ல கோ சடகோபன்' என்றார். "கேட்பார்கள் கேசவன் தீர்த்தி யல்லால் மற்றங் கேட்பரோ," "இறைவன், பொருள்சேர் புசுழ்" என்றபடி, கேட்கத்தக்கதும் பொருள்சேர்ந்ததுமான புசுழ் ஸர்வேசுவானது தீர்த்தி யொன்றே யாதலால், 'கீர்த்தி' என்ற பொதுப்பெயர் சிறப்பாய்த் திருமாலின்புகழையே குறித்தது. ஆழ்வார்பாசுரங்கள் அக்கீர்த்தியே நிறைந் தனவாதலை, "செவி-ளாலா நின்கீர்த்திக்கனியென்னும் கவிகளே காலப் பண்டே னுறைப்பத்துற்று" என்ற திருவாய்மொழி கொண்டும் உணர்க. 'அருள்கொண் டாயிரமின்தமிழ்பாடினா, னருள்கண்டிர் இவ்வுலகினில் மிக் தே" என்றபடி, இங்ஙனம் ஆழ்வார் "ஊரும் நாமம் உலகமும் தன்னைப் போல் அவனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதறறு"ம்படி பண்ணியதற்குக் காரணம் அவர்க்கு இயல்பாக எல்லாவுயிர்களின்மேலும் எழுந்த கருணையே யாதலால், 'சடகோபன் தயாபரன்' என்றார்.

சடகோபன் என்ற திருநாமத்தின் காரணம்-மதாந்தரத்தவர்களாகிய சட ராக்கோபித்துத் தம்திருவாய்மொழிகொண்டு வெல்பவர் என்றுக்கூறுவர்; * டர் - மூர்க்கர், விடாப்பிடியுடையோர். தொல்லைப்பிறவி-பண்புத்தொகை. இடைநின்று' என்பதில், நின்று - ஐந்தாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு, நீக்கப் பொருளது. கோ - உயர்திணைப்பெயர்; இது, 'சடகோபன்' என்ற பெயர்ப் பயனிலை கொண்டது. தயா பரன் - தையயினுற் சிறந்தவன்: பரமதயானு ராணினுமாம்.

(சுஉ)

[நற்றயீக்குச் செவிலி அறத்தோடு நிற்பல்.]

புசு. பரந்தலைக்கும்பொருநைக்குருகூரென்னிற்கண்பணிக்குங்
கரந்தலைக்கொள்ளுமுள்ளும்முருகுங்கவியா லுலகைப்
புரந்தலைக்கும்வினைதீர்த்தான்புனைமகிழ்பூவுமன்றி
மரந்தலைக்கொள்ளவும்போதுநங்காயுன்மகள் கருத்தே.

(இ - ள்.) கங்காய் - மகளிரிற்சிறந்தவளே! பரந்து அலைக்கும் பொருநை குருகூர் என்னில் - பரவி அலைவீசுகிற பொருநையாறென்னும் தாமிரபர்ணி ரதிபாயப்பெற்ற திருக்குருகூர் என்று (யாரேனும் தலைவனது ஊர்ப்பெயர்) சொன்னமாத்திரத்தில், (நின்மகள்), கண் பணிக்கும் - கண்ணீர் பெருக்கு வின்றாள்; கரம் தலை கொள்ளும் - கைகளைத் தலைமேற்கொண்டு கூப்பித் தொழுகின்றாள்; உள்ளும் உருகும் - (புறமாகிய உடல் உருகுதலேயன்றி) அகமாகிய மனமும் கரைந்து நீராகின்றாள்; கவியால் உலகை புரந்து - (தான் பாடிய) பாசுரங்களினால் உலகத்தைப் பாதுகாத்து, அலைக்கும் வினை தீர்த்தான் - (உயிர்களை) வருத்துகின்ற கருமத்தைப் போக்கியருளி

* ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "சடரை யோட்டி" என்றதும், "சடகோப ராகையாலே "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" என்கிறபடியே ப்ரமானுதகூல தர்க்கங்களாலே மநீயஸ்தமாக அர்த்தத்தை ஸாதிக்நையன்றிக்கே ஸ்வ புநீயாகல்பிதசுஷ்கதர்க்கங்களாலே ஸ்வஸ்வமதஸ்நாபநம்பண்ணும் பாஹ்ய துத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை, ஸ்ருத்யந்ததாத்தப்ரயமான ஸ்வோக்திவிசேஷங் களாலே ஸ்வஸக்திநூதத்தில் நில்லாதபடி தூர்த்தி" என்ற அதன்வியாக்கி யானமும் காண்க.

யவஞ்ஞ அத்தலைவன், புனை - அணிந்த, மகிழ் பூவும் அன்றி-(மாலையாகிய) மகிழ்மலர்களைத் தான் சூடிக்கொள்ள விரும்புவதும் அல்லாமல், மரம் தலைக் கொள்ளவும் போதும் - (அந்தமலர்களைப் பூக்கின்ற) மகிழ்மரத்தைச் சார்ந்து அதனைத் தலைமேற்கொள்ளுதற்குஞ் செல்கின்றாள்; உன் மகள் கருத்து - உனது பெண்ணின் மனநிலை, (இத்தன்மையதாம்); (எ - று.)—‘இத்தன்மையதாம்’ என வினை வருவித்து முடிக்க.

தலைவியைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிநின்ற தலைவன், பின்பு ‘ஊரெங்கும் பழிபரவுதலாலும், இவ்வஞ்சனையொழுக்கத்தைத் தாய்மார் அறிதல்கூடு மாதலாலும், இனி இதனை விட்டு, வெளிப்படையாக இவளை நீ மணம்புரிந்து கொள்ளுதலே தகுதி’ என்று தோழியால் வற்புறுத்தப்பட்டு, அத்தலைவிக்காகத் தாய்தந்தையரிடங்கொடுத்தற்குஉரிய அருங்கலம் முதலிய பொருளைத் தன்முயற்சியால் ஈட்டுதற்பொருட்டுப் பிரிந்துசெல்வன்; இப்பிரிவு, வரை பொருட்பிரி வென்றும், வரைவிடைவைத்துப் பொருள் வயிற்பிரிதலென்றும் கூறப்படும். அங்ஙனம் அவன்பிரிந்துசெல்லவே, தலைவி அப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றமாட்டாமலும் தந்தைதாயரிடத்துத் தன்னைக்குறித்துப் பிறர் மணம் பேசுவதை யுணர்ந்தும் வருந்தி மெலிவடைய, அம்மெலிவுகண்ட செவிலித் தாய் இம்மெலிவு தெய்வாவேசத்தா லாகியதென்று மாறாக எண்ணி அதற்கு உரிய பரிகாரங்களைச் செய்யத்தொடங்க, அதுகுறித்து வருத்தம்மிக்க தலைவி தோழியைத் தூண்ட, அவள் செவிலிபக்கல் உண்மைக்காரணத்தை உரைக்க, அவள் அதனை நற்றாய்க்கு உரைத்தல், இச்செய்யுளின் கூறிய விஷயம். (நற்றாய் - பெற்றதாய்.) இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு - உவகை. இதன் பயன் தந்தைதமர்க்கும் அவள் சொல்லி வெளிப்படையாக இவளுக்கு அவனை மணம் புரிவிக்கும்படி தூண்டிதல். இங்ஙனங் களவை வெளிப்படுத்துதலை ‘அறத் தொடுகின்றல்’ என்பர்; மகளிர்க்குச் சிறந்ததருமமாகிய கற்போடு இசைய நிற்பதனால், இவ்வாறு பெயராயிற்று; “தலைவி பாங்கிக்கு அறத்தொடுகிற்கும், பாங்கி செவிலிக்கு அறத்தொடுகிற்கும், செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடுகிற்கும், நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க்கு அறத்தொடு கிற்கு மென்ப நெறியுணர்ந்தோரே” என்பதனால், களவை வெளிப்படுத்திநிற்கும் முறைமையை அறிக.

தலைவனதுபெயரைக் குறியாமல் அவனதுஊரின்பேரைக்கூறக்கேட்டு மளவிலும் தலைவி ஆசைநோயால் அடையும் பலவகை நிலைவேறுபாடுகளும், (‘தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ், வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டிவீசுமினே’, “போரரிதாள்புனைதாரரிதாகில் தண்பூந்துளவின்; தாரரிதாவுந்தழையரிதாகில் தழைதொடுத்த; நாரரிதாகிற் பிழைப்பரிதாம் எங்கள்நன்னுதற்கே,” “கொழுந்தோ டிலையும் முகையு மெல்லாங் கொய்யுங் கொய்மகிழ்க்கீழ், விழுந்தோடுவதொர்சருகும்பெறாள்” என்றபடி) பிரிவாற்றாதநிலையில் தலைவி தலைவனது மாலையாயினுங் கிடைக் கப்பெறவேண்டுமென்றுவிரும்புவதேயன்றி அம்மலைக்குஉரிய மலரின் சம்பந்தமுள்ள பொருள் எது கிடைத்தாலும் போதுமென்று விரும்புவதும் இங்கு எடுத்துக்கூறப்பட்டன.

பணிக்கும், கொள்ளும், உருகும், போதும் என்ற செய்யுமென்முற்றுக்கள் - பெண்பாலுக்குவந்தன. இம்முற்றுக்கள், இங்கு நீகழ்நாலங் காட்டின; “செய்யும் நீகழ்பு எதிர்வும்” என்றார் நன்னூலார். உள் - உள்ளம்: அந்தக் கண்ணமாகிய மனம். ‘உள்ளும்’ என்பதை ‘உள்’ என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த செய்யுமென்முற்றெனக் கொண்டு, அதற்கு - சிந்திக்கின்றனென்று உரைத்தலும் ஒன்று; உள்ளுதல் - நினைத்தல். உன்மகன்கருத்துப் போதும் - நினைதுமகளின்கருத்துச் செல்லும் என்றுங் கொள்ளலாம். கவியா லுலகைப் புரந்து — “கவியா லுலகை யுய்தலைச்செய்தது” என்றார் முன்னும், (ந அ-ஆஞ் செய்யுள்.) ‘கவியால்’ என்றதை ‘வினைதீர்த்தான்’ என்பதனோடுங் கூட்டுக. கவி - திருவாய்மொழி முதலியன. ‘உலகு’ என்பது - பலபொருளொருசொல்லாய், நிலத்தையும் உயிர்களையும் ஒழுக்கத்தையும் உயர்த்தோரையும் உணர்த்திநிற்குமேனும், இங்கே ‘புரந்து’ என்றதனால், நிலவுலகத்திலவாழுஞ் சீவான்மாக்களையுணர்த்திற்று; “உலக முவப்ப” என்றவிடத்து ‘உலகம்’ என்பது போல.

சிறிசிலசமயங்களிற் கம்பநாடரது ஞானக்கண்ணுக்குப் புலனான ஆழ்வார் அப்பொழுதே அவர்க்குச் சதாசாந்தியத்தைத் தந்தருளாமற் பரம்பொருளைநாடி மறைந்தவளவிலே, அப்பிரிவைப்பொருது அவர் வருந்துகிற நிலையைப் பரிவுடையார் ஞானிகட்குக்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இங்ஙனம் செவிலிபேச்சாலே தமதுநிலைமையை வெளியிடுகின்றனர் கம்பநாட ரென்க. ஆழ்வாரவதரித்த திவ்யதேசத்தின் திருநாமத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் இவர்க்கு உண்டாகும் பக்திகாரியமான மெய்ப்பாடுகளும், ஆழ்வாரது பிரசாதத்தைச் சிரமேற்கொள்வதில் இவர்க்கு உண்டான அதியாதாமும், இதில் நன்கு வெளியாகின்றன. ‘வினைதீர்த்தான் புனைமகிழ்ப் பூவுமன்றி மரந்தலைக்கொள்ளும்’ என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம் - ஆழ்வாரது சம்பந்தத்தை நேரிலேனும் இடையிட்டேனும் உடைய அடியார்களைத் தலைமேற்கொள்ளச் செல்கின்றன ரிவ ரென்றும் உரைக்கலாம்; ஆழ்வாரது அன்பர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிற இடமும் இவராத் சிரமேற்கொள்ளுமாறு விரும்பப்படுகிற தென்பதுந் தோன்றும். பிரவுங் கண்டுகொன்க. [அச]

[தலைவனநோக்கித் தோழி தலைவியை உடன்கொண்டேபோகச் சொல்லுதல்.]

உரு. கருத்திற்கருணைவைத்தேகுமிதுவுங்கலைமறையோர்
திருத்திற்கொருமணந்தீருந்தினமயனீரினிறை
முருத்திற்செருந்தயலேயிவளோடுமுயற்கரும்பின்
குருத்திற் பிரசம்வைக்குங்குருகூர்சென்றுகூடுமினே.

(இ - ள்.) கருத்தில் கருணை வைத்து - (தமது) மனத்திற் போன்பு கொண்டு, இவளோடு ஏகம் - இம்மங்கையுடனே (நீர்) செல்லக்கடவீர்; இதுவும் - இவ்வாறு நீர் இவளைக்கைப்பற்றுவதும், கலை மறையோர் திருத்திற்று ஒரு மணம் - சாஸ்திரம்வல்ல அந்தணர்கள் செவ்விதாக அமைத்த விவாகங்களுள் ஒன்றன்பாற் படும்; (அன்றியும்), தினம் மயல் தீரும் - நாள் தோறும் (உங்களிருவர்க்கும் இடையீடுகளினால் உண்டாகும்) மயக்கமும்

(இவளை நீர் உடன்கொண்டு சென்றால்) நீங்கியிடும்; (ஆதலால்).—நீரில் நிறை-
நீர்வளத்தால் நீரருகிலே முளைத்து நிறைந்துள்ள. முருத்தின் செருந்து-வெ-
ண்மையான அடிக்குருத்துக்களையுடைய செருந்தியென்னும் கோரைகளின்,
அயலே - அருகிலே (யுள்ள), கரும்பின் - கரும்புகளின், குருத்தில் - குருத்-
துக்களிலே, முயல் - முயற்கூடெனப்படுகிற சந்திரமண்டலம்போல, பிர-
சம் வைக்கும் - தேன்கூடு கட்டப்பெற்ற, குருகூர் - (தாமது) திருக்குருகூர்-
க்கு, சென்று கூடுமின் - (இவளை அழைத்துக்கொண்டு) போய்ச் சேர்வீராக.

அகப்பொருளிலக்கணநெறிநூல் ஒன்றான உடன்போக்கின் இயல்பு' கீழ் ௨௦, சுள-ஆஞ் செய்யுள்களின் உரையிற் சிறிதுகூறப்பட்டது. இயற்-
கைப்புணர்ச்சி இடந்தலைப்பாடு பாங்கற்கூட்டம் பாங்கியிற்கூட்டம் என்-
பவற்றாற் களவுநெறியில் தலைமகளோடுகலந்த தலைமகனை நோக்கி, தோழி,
'இங்குப் பழிபரவுதலால், இனி இக்களவொழுக்கம் ஆகாது: மற்றும், இவ-
ளைப் பலர் மணம்பேசுகின்ற ராதலின், இவட்குப் பரிசமாக இவளதுதந்தை
தாயரிடங்கொடுக்கவேண்டிய அருங்கலம்முதலிய பொருள்களை நீ விரை-
விற்கொடுத்து முற்பட்டு இவளை மணம்புரிந்துகொள்ளவேண்டும்; அதற்கு
இப்பொழுது செளகரியப்படாதாயின், இவளை உடன்கொண்டு உன்னார்க்-
குச்சென்று, இடையூறின்றி இவளோடு கூடி வாழ்வாய்' என்று சொல்லித்
தலைவனை உடன்போக்குக்கு உடன்படுத்தித் தல், இச்செய்யுளிற்குறித்ததுறைப்-
பொருள்; இது 'தளர்வறிந்துரைத்தல்' எனவும், 'பாங்கி தலைவற்கு உடன்-
போக்கு உணர்த்துதல்' எனவும் கூறப்படும். இதன் மெய்ப்பாடு - பெரு-
மிதம். பயன்-உடன்போக்குணர்த்தல்.

இந்தக் களவுப்போக்கு எட்டுவகைவிவாகங்களுட் காந்தர்வவிவாகத்து-
க்குரிய முறைமை யாதலின், இது தக்கதேயாமென்றும், இது தகாதோ-
வென்று ஒன்றும் ஆலோசிக்க வேண்டிவதில்லை யென்றுங் கூறுவாள், 'இது-
வும் கலைமறையோர்திருத்திற்று ஒருமணம்' என்றாள்.

(இவ்விவாகம், பின்பு தந்தைதாயர்முதலிய பெரியோர்களால் அங்கீ-
கரிக்கப்படு மென்க; "காந்தர்வமென்னும் விவாகத்தாற் பல இராசவிருடி-
கன்னிகைகள் மணஞ்செய்யப்பட்டனராகவும், அவர்கள் தந்தைதாயரால்
ஆமோதிக்கப்பட்டனராகவுங் கேள்விக்கு வருகிறார்கள்' என்ற வடமொழிச்-
சாகுந்தளநாடகமும், "காந்தர்ப்பமென்பதுண்டாற் காதலிற்கலந்தசிந்தை,
மாந்தர்க்கும் மடந்தைமார்க்கும் மறைகளேவகுத்தகூட்டம், எந்தற் பொற்-
றோளினு யிஃதியைந்தபி னெனக்குழுத்த; வேந்தர்க்கும் விரும்பிற்றாகும்"
என்ற கம்பராமாயணமும் காண்க.) தந்தைதமர்களின் உடன்பாடு காந்தர்வ-
விவாகத்துக்கு வேண்டிவதில்லை யென்றும், காதலிருவர் கருத்து ஒருமித்துத்-
தம்மிற்சேர்தலே அதனிலக்கண மாதலால் அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவிடத்துப்-
பெரியோர் சம்மதித்துக் கொண்டாடுவார்க ளென்றும் உணர்த்தியவாறு.
சுபத்திரை விஷயமாகக் கண்ணன் அருச்சுனை நோக்கி "அடிகள் திருவுள-
த்தெண்ணமெம்மனோர்க ளறியினிசையலர் பலரிங்கறிவுறாமற், கடியயர்வுற்-
றும்பதிகொண்டடைக வென்றுங் காவலர்க்குக் கடனென்றுங் கசியக்கூறு"
னாற்போல, இப்பாங்கியும் தலைவனுக்குக் கூறின ளென்க. கந்தர்வ வழக்க

மெனப்படுகிற களவொழுக்கத்தின் பகுதிகளுள் உடன்போக்கும் ஒன்றாக
 லுணர்க. “கொடுப்போரின்றியுங் கண்ணமுண்டே. புணர்ந்துடன்போகிய
 காலையான” என்பது தொல்காப்பியம். சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட
 எட்டுவகைவிவாகங்களாவன - பிராம்மம், பிராஜாபத்தியம், ஆர்ஷம், தைவம்,
 காந்தர்வம், ஆசரம், ராக்ஷஸம், பைசாசம் என இவை. இவற்றுள், பிராம்மமா
 வது - ஒத்தகோத்திரத்தானாய் உரியகால மனவும் பிரமசுரியவிரதம் ஆதட்
 டித்தவனை அழைத்து உபசரித்துக் கன்னிகையை அலங்கரித்து அவனுக்குத்
 தானமாகக் கொடுப்பது; இதற்கு ‘அறக்லை’ என்றும் பெயர். பிராஜாபத்திய
 மாவது - மகட்கோடற்குரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசுத்து திரட்டி
 தம்மகட்குடனாந்து அவனைக் கொடுப்பது; இதற்கு ‘ஒப்பு’ என்றும் பெயர்.
 ‘மைத்துனகோத்திரத்தான் மகள் வேண்டிச்சென்றால் மருது மனமொத்துக்
 கொடுப்பது’ என்றும், ‘ஒப்புவார்களிருவரும் ப்ராஜோத்பாதகாதிசூபமான
 தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கக்கடவர் என்று வாக்காலே அநுதியுட்சிச்சொல்லி
 அக்ரிகார்யத்தையும் தானே அநுஷ்டித்துக் கர்யகையை அலங்கரித்துக்
 கொடுத்தல்’ என்றும் இதற்கு இலக்கணங் கூறுதலு முண்டு. ஆர்ஷமாவது -
 பொற்கோட்டுப்பொற்குளம்பினவாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பசுவருதுகளினி
 டையே கன்னிகையை அலங்கரித்து கீழ்த்தி ‘நீரும் இவைபோற் பொலி
 வுற்று வாழ்வீர்’ என்றுசொல்லி அவற்றுடன் கன்னிகையைத் தக்கஒருவ
 னுக்குக் கொடுப்பது; இதற்கு ‘பொருள்கோள்’ என்றும் பெயர். தைவமா
 வது - யாகத்தில் ருத்விக்காயிருந்து அதனை உத்திவைத்தவரில் ஒருவனுக்கு
 அந்த யாகாக்கினியின் முன்னிலையிலே கன்னிகையை அலங்கரித்துத் தக்கி
 ணையாகக் கொடுத்தல்; இது, ‘தெய்வம்’ எனப்படும். காந்தர்வமாவது - கந்தர்வ
 குமாரரும் கன்னியரும் நல்வினைப்பயனால் தனியிடத்துச் சந்தித்து ஒருவ
 ரையொருவர் காதலித்துப் பிறர்கொடுப்பாரும் அகப்படாரும் இன்றி இயை
 தல்போல, உருவுந் திருவுங் குலனும் குணனும் அன்பும் முதலியவற்றால்
 தம்முள்ஒப்புமையுடையராய்த் தலைவனும் தலைமகளும் பிறர்கொடுப்பவும்
 அடுப்பவு மின்றித் தாமே நல்வினைவசத்தால் வேட்கையிசூதியாற் கூடுகை;
 இதற்கு ‘யாமோர்கூட்டம்’ என்றும் பெயர். ஆசரமாவது - வான் தானே
 கன்னிகைக்கு ஆபரணம் பூட்டி இயைந்தவனவு தந்தைதன்னையர்க்கும்
 பொருள்கொடுத்து மணஞ் செய்துகொள்ளுதல்; இதற்கு ‘அரும்பொருள்
 வினை’ என்றும் பெயர். “கொல்லேறு தழுவியவன் இவளைப்பெறுவன், வில்
 வளைத்து நானேற்றியவன் இவளைப்பெறுவன், இயந்திரப்பொறியிலக்கை
 யெய்தவன் இவளைப்பெறுவன், சுயம்வரத்தில்மாலேகுட்டப்பட்டவன் இவ
 னைப்பெறுவன்’ என இவ்வாறு தந்தைதன்னையர் சொல்ல அங்கனம் ஒரு
 வன் செய்துநிறைவேற்றி மணம்புரிந்து கொள்ளுதலும் இகன் இலக்கண
 மாம். ராக்ஷஸமாவது - உரவினரை உபேகித்துத் தலைவியின் காதலையும்
 எதிர்பாராது அவளை வலிதிற் கைக்கொள்வது; இது, ‘இராக்ஷதம்’ எனப்
 படும். பைசாசமாவது - தன்னினும் மூத்தவளையாவது மதுபானத்தால் மயக்
 கியவளையாவது துயின்றவளையாவது இரகசியத்தித்கூடுகையும், இழிந்த
 வளை மணஞ்செய்தலும், ஆடைமாறுதலும் பிறவுமாம். இதற்கு ‘பேய்கலை’

என்றுப் பெயர். மற்றும் இவ்வீவாகங்களின் இலக்கணவிரிவை, ஸ்மிருதிக்
 ளெனப்படுகிற வடமொழித் தர்மசாஸ்திரங்கள் முதலிய பரந்தநூல்களுட்
 கண்டுகொள்க. கலை மறையோர் - கலைஞானத்திற் கைதேர்ந்த அந்தணர்.
 மறையோர் - வேதியர், வைதிகர். இந்த எண்வகை மணமும் வேதத்திற்
 கூறப்பட்டு வேதவிதிப்படி அநுஷ்டிக்கும் ஆன்றோரால் அங்கீகரிக்கப்பெற்
 றனவுமா மென்பாள், 'கலைமறையோர் திருத்திற்று' என்றாள். "அறநிலை
 ஒப்பே பொருள்கோள் தெய்வம், யாழோர்கூட்டம் அரும் பொருள்வினையே,
 இராக்கதம் பேய்நிலை யென்று கூறிய, மறையோர் மன்றலெட்டிவை அவற்
 றுள், துறையமைநல்யாழ்ப் புலமையோர்புணர்ப்புப், பொருண்மை யென்
 மனார் புலமையோரே," "அன்பினைந்திணைக் களவெனப்படுவது, அந்தண
 ரருமறை மன்ற லெட்டினுட், கந்தருவவழக்க மென்மனார் புலவர்," "மறை
 யோர்தேஎத்து மன்ற லெட்டினுள், துறையமைநல்யாழ்த் துணைமையோரி
 யல்பே," "அதிர்ப்பில் பைம்பூனாரும் ஆடவரும் தம்முள், எதிர்ப்பட்டுக் கண்
 டியைத—லென்ப - கதிர்ப்பொன்யாழ், முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்
 காட்சிக், கந்திருவர் கொண்ட கலப்பு" என்றவை இங்கு அறியத்தக்கன.

இனி, 'இதுவும் கலைமறையோர்திருத்திற்றுஒருமணம்'—இதுவோ இன்
 பக்கலைகளையுணர்ந்த அந்தணர்களாற் சிறப்பித்துக்கூறப்படுகிற ஒப்பற்ற
 மணம்என்றுங் கொள்ளலாம். அன்பு குணம் கல்வி உரு திரு முதலியவற்றிற்
 சிறந்ததலைவன்தலைவியர் அநுட்டிக்கும் இந்தமணம் இன்பச்சுவைமயமாய்க்
 கற்புக்கும் முதலாகையாற் சிறப்பதென்று பலர் கொண்டாடிப் பேசுதலால்,
 இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தென்க. களவொழுக்கத்தில் நாள்தோறும் நேர்கிற
 பல இடையீடுகளும் அவற்றாலாகும் மதிமயக்கமும் இனி இல்லையாக இடை
 யூறின்றிக்கூடிவாழலா மென்பாள், 'தீரும்தினமயல்'என்றாள். மயல் - வியா
 மோகம். ஏகும், கூடுமின் - ஏவற்பன்மைகள்; தலைவனைத் தோழி உயர்த்திக்
 கூறுதலால் வந்தன. 'ஏகும்' என்பதைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு 'இது'
 என்பதனோடு இயைத்தலும் ஒன்று. 'குருகூர் சென்று கூடுமின்' என்றது -
 நீவிரிருவரும் செளக்கியமாகத் திருக்குருகூர்க்குப் போய்ச்சேர்ந்து கூடிவாழ்
 வீராக என்று தோழி தலைவியையும் உளப்படுத்தித் தலைவனைவாழ்த்தியதாக
 வும் பொருள்படும். 'கயல் நீரைப்பிரிந்து வாழாதவாறுபோல இவள் நினைப்
 பிரிந்துவாழா ளாதளால், நீ உடன்கொண்டு போகாயாகில் இறந்துபடுவள்:
 அங்ஙனமாகாதபடி இவள்பக்கல் அருள்வைத்து இவளை உடன்கொண்டு
 போதல்வேண்டும்' என்று இறந்துபாடு உரைத்து உடன்போக்கு வற்புறுத்து
 தல் தோன்ற 'கருத்திற் கருணைவைத்து ஏகும்' என்றும், 'இவளிடத்து என்
 றும் நின் அருள் திரியாமற் பாதுகாப்பாய்' என்று ஒம்படுத்து உரைத்தலும்
 'நீவிர் திருவொடுசென்று நும்பதியிடைச் சேர்வீராமின்' என்று வாழ்த்துக்
 கூறலும் தோன்ற 'சென்று கூடுமின்' என்றுங் கூறினனென்க.

முருந்து - வெண்மையான அடிக்குருத்து; "முருந்தே முதலிற் செறி
 வெண் குருத்தே" என்றார் திவாகரத்திலும், பிங்கலந்தையிலும். அது 'முரு
 த்து' என மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று; இன் - சாரியை. செருந்து
 எனினும், செருந்தி எனினும் ஒக்கும். மதுரைக் காஞ்சியில் "களிறுமாய்

செருந்தியோடு சண்பமன் றூர்தா” என்றவிடத்து, சச்சினர்க்கினியர். ‘செருந்தி’ என்பதற்கு - ‘வாட்கோரை’ என்றும், ‘செட்டிக்கோரையுமாம்’ என்றும் பொருளுழையிருக்கின்றனர். சந்திரனிடத்துள்ள கனங்கத்தை முயலென்ப வாதலால், சந்திரன் ‘முயற்கூடு’ என்று ஒரு பெயர் பெறும்; முயலை அகத்துக்கொண்டதொரு கூடு போன்ற தென்க: “உடுவேந்தன் ிறை முயற்கூடு பசங்கதிர், சந்திரன் திங்கள் சோமன்தன் பெயர்” என்ற ிங்கலந்தையையும், “சிறைவிலா முயலின்கூடு பசங்கதிர்த்தேவென் நெல் லாம். புதியசந்திரன்” என்ற சூடாமணிகண்டையுங் காண்க. தேனிரு லுக்குச் சந்திரன் வடிவில் உவமம்; “கொம்பினிறல் வாங்க நிமிர் குஞ்சாக்கை அம்புலமேல், வெம்பியெழுங் கோளரவாம் வேங்கடமே” என்றார் பிறரும். நுமதுணரில் நீர்வளமுள்ளநிலத்திலே செழித்துவளர்கிற கோளையைச் சார் த்து சிறக்கிற கரும்பின் குருத்தில் தேனடைவைப்பதுபோல நீவிர் உயர்த்த ிக்குடும்பத்திலே என்னினுஞ்சிறந்து விளங்குகிற தலைவிபக்கல் தலையளி செய்க்கடவீர் என உன்னுறையுவமங் காண்க. நீர்வளமுள்ள நிலத்தை உயர் த்த குடும்பமாகவும், அதிற்செழித்துவளர்கிற செருந்தியை அக்குடும்பத்தைச் சார்ந்து சிறக்கிற தோழியாகவும், செருந்தியின் அயலிலே சிறந்துவிளங்கு கிற கரும்பைத் தோழியிற்சிறந்த தலைவியாகவும், தலைவிபக்கல் தலைவன் தவக்குச் தலையளியைத் தேனீவைக்குச் தேனிருலாகவும் கொள்க.

இனி, செருந்து-செருந்திமரம் என்றுவைத்து, அயல் எய் இவனோடு என்றுபிரித்து, நீர்வளத்தால் நிறைந்த முருத்துகளையுடைய செருந்திமரத் தின் அருகிலே பொருந்திய இவளுடனே யென்று பொருள்கொண்டு, முன்பு இரவுக்குறியில் வந்து இவளை எதிர்ப்பட்ட இடமாகிய செருந்திமரத் தின்கீழே வந்துநில்: இன்றைநள்ளிரவில் இவளை அங்குக்கொண்டு சேர்ப் பீபன்; இனிது அழைத்துக்கொண்டு செல்லலாம்’ என்று குறியிடங்கூறல் குறிப்பால் நிகழ் இந்த அடைமொழியைத் தலைவிக்குக்கொடுத்தன னென்ன லுமாம்; முருந்து - கொழுந்து, அல்லது அரும்பு: இலக்கண.

திருத்திற்று - திருத்திற்று என்பதன் பிறவினை. இங்கே, முயல்-முயற் கூட்டுக்கும், கோல்தேனையுணர்த்தும் ‘பிரசம்’ என்பது - தேன்கூட்டுக்கும் தானியாகுபெயர்.

கம்பநாடர்க்குத் தமது நிரந்தராநுபவத்தைத் தராமல் இடையிட்டுக் காட்சிதந்துநின்ற நம்மாழ்வாரை நோக்கி, கம்பநாடரது அன்பர்கள், ‘இனிப் பிரிவுத்துயரில்லாது நிரந்தராநுபவங்கிடைக்குமாறு திருவுள்ளத்திற் பூரண கிருபைவைத்து இவரைத் தேவரீர் திருநாட்டுக்கு உடன்கொண்டு செல்வீ ராக’ என்று வேண்டிதல், இதற்கு உன்னுறையொருள். ஜீவாத்மாவைப் பா மாத்மா தன்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளுதலை வேதசாஸ்திரங்களில் வல்ல வைதிகரான ஆன்றோர் ஒருவிவாகமென்ப ராதலால், “இதுவும் ‘கலைமறை யோர்திருத்திற்று ஒருமணம்’ எனப்பட்டது; (இதன்விவரம், பிற்காலத்தில் வேதாந்தி நஞ்சீயர் தாம் பட்டர் நல்லருளால் அறிந்து அருளிச்செய்த ‘ஆத்மவிவாஹம்’ என்ற ரகசியக்கிரந்தத்திற் பாக்கக்காணலாம்.) “நானடி மைகொள்ள விடாய்நானானேன் எம்பெருமான், தானடிமைகொள்ளவிடாய்

தானான - ஆனதற்பின், வெள்ளக்குளத்தே விடாய் இருவரும் தணிந்
தோம், உள்ளக்குளத்தேனையொத்து” என்றபடி, பரமாத்மாவைச் சேர்தலில்
ஆசையும் சேராததில் வருத்தமும் விவேகியான ஜீவனுக்கு உண்டாதல்
போல, ஜீவாத்மா தன்பக்கல் வந்துசேராததில் வருத்தமும் அதனைச்சேர்த்
துக்கொள்ளுதலில் ஆசையும் பரமகாருணிகனான பகவானுக்கும் உண்டாத
லால், இருவர்க்குமாகப் பொதுப்பட ‘தீரும் தினமயல்’ எனப்பட்டது. நீர்
மையால் நிறைந்த ஞானக்கொழுந்தையுடைய நித்தியமுக்தர்களினிடையே
ஸர்வரஸனான எம்பெருமான் பூர்ணசந்திரன்போன்று இனிது வீற்றிருக்குந்
தேசமென்பது, ‘நீரில் நிறைமுருத்திற் செருந்தயலே முயற் கரும்பின்குருத்
திற்பிரசம்வைக்குங் குருகூர்’ என்பதன் உள்ளுறைபொருள். ஸர்வேசுவரனைத்
திருமங்கையாழ்வார் “கரும்பினிடைத்தேறல்” என்றும், “மாமதி” என்றுங்
கூறியது, இங்கு நோக்கத்தக்கது. பிறவுங் கண்டுகொள்க. (அரு)

அரு. கூட்டங்கடோறுங்குருகைப்பிரான்குணங்கூறுமன்ப
நீட்டங்கடோறுமிருக்கப்பெற்றேமிருந்தெம்முடைய
நாட்டங்கடோறும்புனல்வந்துநாலப்பெற்றேமினிமேல்
வீட்டெங்கடோழர்க்கென்றேபெரும்போகம்விளைகின்றதே.

(இ - ள்.) கூட்டங்கள் தோறும் - தாம் கூடும்பொழுதெல்லாம், குரு
கைப்பிரான் குணம் கூறும் - திருக்குருகூரிலவதரித்த உபகாரகரான நம்
மாழ்வாருடைய திவ்வியகுணங்களைச் சொல்லிப்புகழ்கிற, அன்பர் - அடியார்
களுடைய, நாட்டங்கள் தோறும் - கூட்டங்களிலெல்லாம், இருக்க பெற்றேம் -
கூடியிருக்கப்பெற்றேம்; இருந்து - அங்ஙனங் கூடியிருந்து, எம்முடைய
நாட்டங்கள் தோறும் புனல் வந்து நால பெற்றேம் - (அன்புமிகுதியால்)
எங்கள் இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகிவழியப் பெற்றேம்;
இனிமேல் - நாங்கள் இங்ஙனம் ஆனப்பின்பு. - வீடு - பரமபதத்தில், எங்கள்
தோழர்க்கு என்றே பெரும் போகம் விளைகின்றது - எங்களைச் சார்ந்தவர்கட்
காகவே பேரின்பநலம் நிகழாநின்றது; (எ - று.)

தாம் கூடுமிடத்தெல்லாம் நம்மாழ்வாருடைய ஸமம் தமம் முதலிய
திருக்கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டாடித் துதிக்கிற அடியார்களுடைய
குழாங்களிலெல்லாங் கூடியிருக்கவும், அங்கு இருந்து பக்திமிகுதியா லனு
பவிக்கும் ஆனந்தாதிசயத்தாற் கண்ணீர் பெருகவும் பெற்றேம்; ஆதலால்,
இனி எங்கட்கேயன்றி எங்களைச் சார்ந்தவர்க்கும் பரமபதத்திற் பேரின்ப
நலம் வாய்ப்பது திண்ண மென்பதாம். ‘வீட்டெங்கள் தோழர்க்கென்றே
பெரும்போகம் விளைகின்றதே’ என்பதை, “தமரங்கனைவர்க்கு மெஞ்
ஞான்று நரகில்லையே” என்றாற்போலக் கொள்க. (ததிபாண்டனுக்காக
அவனுக்குவேண்டிய இருபத்தெட்டுமனையிலுள்ளார்க்கும் அவனது தயிர்த்
தாழிக்கும், கண்டாகர்ணனுக்காக அவன் தம்பியான தந்தகனுக்கும் பரம
பதம் கிடைத்தமை காண்க.) “வாய்க்குங் குருகைத் திருவீதி யெச்சிலை
வாரியுண்ட, நாய்க்கும் பரமபதமளித்தார்” ஆழ்வார் ஆதலால், அவர்திறத்
தில் இங்ஙனஞ் சொல்லத்தகும். ‘இவர்கள் தோழர்க்கென்றே வீட்டிலகத்
திற் பெரும்போகம் விளைகின்றது’ எனவே, இவர்கட்கு அங்குப் பெரும்

போகம் விளைதல் சொல்லவேண்டாதாயிற்று. அருத்தாபத்தியாற் பெறப் படுதலின், இவர்கள் தாங்கள் “விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்” என்பது தொனிக் கின்ற தென்றுங் கொள்ளலாம். ‘பெற்றேம்’, ‘எங்கள்’ என்ற பன்மை, மற்ற ம் பல அடியார்களையும் உளப்படுத்தியது.

வீடு ‘வீட்டு’ என நெடிற்றொடர்க்குற்றுகரம் டகாஒற்று இரட்டிற்று.

[பகற்குறியில் தலைமகனுடன் தலைமகளைக் கூட்டுவீத்த தோழி;

பின்பு தலைவன் சிறைப்புறமாக அவன் செவிப்படுமாறு

தினையோடுவெறுத்து வரைவுகடாதல்.]

முள. விளையாதொழியமருந்துமுண்டேயெம்கினை தினையின்
கிளையாக்கிளர விளைகின்றதாற்கிளையாம்பிறவித்
தளையாசழியத்தடுத்துத்தென்பாலேவழிதடுத்துக்
களையாசறத்தடுத்தாண்டான்குருகையிற்காப்புனமே.

(இ - ள்.) கிளை ஆம்-மேன்மேற்கிளைத்து வளருந்தன்மையதான, பிறவி-
பிறப்புக்களினாலாகிற, தளை - பந்தத்தை, ஆச அழிய - விரைவில் அழியும்
படி, தடுத்து - போக்கி, தென் பாலே வழி தடுத்து - தென்திசையிலுள்ள
பாலேநிலவழியையும் தவிர்த்து, களை-(விளைகளாகிய) களைகளை, ஆசற தடு
த்து - முற்றும் அழியும்படி களைந்து, ஆண்டான் - (உயிர்களை) ஆட்கொண்
-ருளியவராகிய நம்மாழ்வாருடைய, குருகையின் - திருக்குருகரைச் சார்
ந்த, கா புனமே - (எம்மாற்) பாதுகாக்கப்படுதலையுடைய தினைக்கொல்லே
யே!—எம் வினை - எமது தீவினையே, தினையின் கிளையா - தினைப்பயிர்க
ளாக முளைத்து வளர்ந்து, கிளர விளைகின்றது - நன்றாகக் கதிர்முற்றிப்
போகின்றது; விளையாதொழிய - (இவ்வாறு) முற்றாமற் கதிர்பறித்தபடியே
யிருக்கும்படி செய்தற்கு, மருந்தும் உண்டே-(எதேனும்) மருந்தும்உனதோ?
(சொல்வாயாக என்றபடி); (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றை; இரக்கமுமாம்.

இயற்கைப்புணர்ச்சியும் பாங்கற்கூட்டமும் பெற்றபின்பும் களவொழு
க்கநெறியிலேயே நின்ற தலைவன் தலைவியின் காதற்பாங்கியை உணர்ந்து
அவளை அனுசரித்துத் தன்குறைகூறிஇரப்ப, அவன்ருத்துக்கு அரிதின்
இசைந்த அப்பாங்கி, அத்தலைமகனுக்கு ஒருகுறியிடங் கூறி, தாம் தினைப்
புணங்காப்பதாகச் சொல்லி மனையிலுள்ளாரிடம் விடைபெற்று அந்த வியா
ஜத்தால் தலைமகளை அழைத்துவந்து குறியிடத்திற்கொண்டிசேர்த்து, அங்
குக் தலைமகன் வந்து சந்தித்துத் தலைமகளுடன் சேருமாறு செயலிக்க, அத்
தலைமகன் பின்னரும் அக்களவுநெறியையே வேண்டிநின்றானாக, அவனுக்கு
அத்தோழி, ‘இனி இவ்வாறு ஒழுகுவது தகுதியன்று’ என்றும், ‘விரைவில்
இவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து கொள்ளுதலே தகுதி’ என்றும்
குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் எதிரில் நின்று பேசியும் முன்னிலைப்
புறமொழியாகக்கூறியும் பலவாற்றான் உணர்த்துவன். இது, பாங்கியிற்கூட்
டத்திலே பகற்குறியில் வரைவுகடாத லெனப்படும். (வரைவு வெளிப்படைய
யாக மணஞ்செய்து கொள்ளுகல்: அதனை, கடாதல் - வற்புறுத்தி உணர்த்
துதல்.)

கீழ்க்கூறியவாறு பகற்குறிவந்து ஒழுகுகின்ற தலைமகன் வழக்கப்படி ஒருநாள் சிறைப்புறமாக (சிறைப்புறம் - வேலிக்குவெளி)க்குறியிடத்து வந்து நிற்க, தோழி, அவன் செவிப்படுமாறு, 'இத்தினைக்காவல் வியாஜமாக நாம் உன்னைச் சந்திக்கலா மென்று நினைந்து இதுவரையிலும் தினைகாத்துவந் தோம்: அத்தினை நன்றாகக் கதிர்முற்றிவிட்டதாதலால், எம்மவர் தினை கொய்துவிடுவார்கள்: யாம் இன்று ஊர்க்குப் போய்விடுவோம்: இனி எமக்குத் தினைப்புனங்காவல் இல்லை யாதலால், நாம் இனி உன்னைச் சந்திக்க இயலாது' என்பது தோன்ற, தினைப்புனத்தைநோக்கி 'எம்மாற்பாதுகாக்கப் பட்டுவந்த புனமே! தலைவன்மேல்வைத்த விருப்பினால் தினைகாத்து மகிழ்ந்து நின்ற எங்கட்கு, அத்தினை எங்கள் தீவினையாய் வளர்ந்து விளைகின்றது; இதனை விளையாதபடிசெய்ய வகையுண்டோ?' என்று தினையைவெறுத்துக்கூறுதல், இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம். திருக்கோவையாரில் "பொருப்பன்விருப்பில், தினைவித்திக்காத்துச் சிறந்துநின்றேழுக்குச்சென்று சென்று, வினைவித்திக் காத்து விளைவுண்டதாகி விளைந்ததுவே" என்றது. நோக்கத்தக்கது. இதன் மெய்ப்பாடு - அழகை: பயன் - பகற்குறிவிலக்கல். தினைப்புனங்கூறியதனால், தினை குறிஞ்சியாயிற்று.

தினைவிதைத்தநாளில் இத்தினைக்காவல் வியாஜமாகத் தலைவினைச் சந்திக்கலாமென்று மகிழ்ந்து தினைக்காவற்கு உடன்பட்டன ராதலாலும், அத்தினை கதிர்முற்றிவிடவே கொய்துவிடுவராதலின் இனிப் பாதுகாவலில்லை யாகவே அவனைச்சந்திக்க இயலா தாதலாலும், தினைவிளைந்ததைத் தங்கள் தீவினையே இங்ஙனம் விளைந்ததாக வெறுத்துக் கூறுவாள். 'எம்வினை தினை: யின்கிளையாக்கிளர விளைகின்றது' என்றாள். பிரியச்செய்வதாகிய தீவினையே இங்ஙனம் தினைவடிவாய்வந்து விளைந்த தென்றாளென்க. 'விளையாதொழிய மருந்தும் உண்டே' என்றது, இரக்கத்தாற் கூறிய வார்த்தை. கதிர்முற்றா திருப்பின் இன்னமும் தாங்கள் அங்கே புனங்காத்திருக்கலா மென்பது பற்றி, இங்ஙனங் கூறியவாறு. 'எம்' என்ற பன்மை, தலைவியையும் உள்படுத்தியது; 'என்' என்ற பாடத்துக்கு தலைவியைத் தன்னில் அடக்கிக்கூறின ளென்க. கா-காத்தல்: முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இங்கே செய்வினை செயப்பாட்டுவினைப் பொருளதாய், காக்கப்படுதென்ற பொருளை யுணர்த்திற்று. காப் புனம் - காக்கப்படுதலையுடைய புனம் என இரண்டனுருபும் பயனுந்தொக்கதொகை. 'கார்ப்புனம்' என்ற பாடத்துக்கு - கரியபுன மென்க; (திருக்கோவையாரில் 'கார்ப்புனம்' என்றதற்கு - 'கரியபுனம்' என்றும். 'கார்காலத்துப்பொலியும் புனமெனினும் அமையும்' என்றும் உரையெழுதியிருக்கின்றனர் பேராசிரியர்.) ஏகாரம்மிக்கது, விளியுருபு.

தம்மைச் சார்ந்தவர்களை நரகவழிச் செல்லவேண்டாதபடி அவர்கள் கொடுவினைகளை முற்றத்தொலைத்து அவர்சட்கு இனிப்பிறப்புமில்லையாம் படி செய்தருள்கிற ஆழ்வார் என்பது, 'கிளையாம்பிறவித்தளையாசழியத்தடுத்த தென்பாலை வழிதடுத்துக் களையாசறத்தடுத்தாண்டான்' என்பதன் பொருள். "வினையின் வந்தது வினைக்குவிளைவாயது" என்றபடி பிறப்புக் காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் மேன்மேல் வளர்ந்துவருதலால், 'கிளையாம்

பிறவி' எனப்பட்டது. அது ஆன்மாவை வீடுபெறுதபடி பந்தப்படுத்துதலால், 'பிறவித் தலை' என்றார். ஆசு விரைவு: வடசொல். விரைவில் அழிதலாவது - ஆழ்வாரைச் சாணமடைந்ததாகிய இப்பிறப்போடு முடிதல். தென்பாலைவழி - தென்திசையிலுள்ளதான நாகத்துக்குச் செல்லும் வழி. அக் கொடுவழியிலுள்ள அவ்விபத்ரவனம்போன்ற வெப்புநிலம் 'பாலைவழி' எனப்பட்டது; பிறரும் "கோடில்தீக்கூற்றந். தொடுத்தாறு செல்லுஞ் சுரம்" என்றார். பாலைநீரும்நீழலும் அற்ற கொடுஞ்சுரம். பயிர்செழித்தற்குத் தடையாய் அதனுடன்தோன்றிவளர்கிற புல் பூண்டு முதலிய களைபோல, உயிர் உயர்கதிபெறுதற்குத் தடையாய் அதனுடன் அநாதியாய் அமைந்து வளர்க்துவருகின்ற கருமமென்பார், அதனை 'களை' என்றார்; உவமையாகுபெயர். ஆசறத் தடுத்தல் - வேரோடறும்படி களைத்தெடுத்து மீண்டும் உண்டாகாதபடிசெய்தல்; இங்கு, சஞ்சிதகருமமுமுட்படத் தொலைத்தல். ஆண்டான் - (எம்மை) ஆண்டவ னென்னுமாம். களை ஆசு அற என்று பிரித்து, பேற்றுக்கு விமோதியான குற்றந் தீர என்று உரைப்பாரு முனர்.

ஆழ்வாரது காட்சிக்கு இடையூறாக இப்பிரபஞ்சத்திலே பலவாறு தீவினை விளைதலைக்குறித்து இரக்கங்கொண்ட கம்பாடாது அன்பர்கள் அப்பிரபஞ்சத்தை முன்னிலைப்படுத்தி இரக்கிக்கூறுதல். இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'ஆழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகரை அகத்துக் கொண்டதும் அவாதுபாதுகாவலுக்கு உட்பட்டதுமான உலகமே! என்று இந்த லீலாவிபூதியை விளித்து, 'எமதுஊழ்வினை தினைப்பயிர்போலக் கிளைத்து நன்றாகப்பலிக்கத்தொடங்குகின்றது: இதனை ஒழித்தற்கு உபாயமும் உண்டோ?' என்று வினையை வெறுத்துக்கூறின றென்க. இவ்வார்க்கைத செவியுட்பெற்ற ஆழ்வார் கம்பாடரை இந்த லீலாவிபூதியினின்று திரிபாத்விபூதியாகிய பாம்பதத்துக்குக் கொண்டிசென்று கிரந்தராதுபவந்தத் தருளவேண்டு மென்பது; இவர்களுத்தேசம்; பிறவுங் கண்டிகொன்க. (அஎ)

[தலைவன் வறுப்புளங்கண்டி வருந்தல்.]

அ.பு. புனம்பாழ்ப்படுத்திப்புகழ்பாழ்ப்படுத்ததல்லாற்புகுத்தென்
மனம்பாழ்ப்படுத்தகோவாழ்த்தியன்றேவழுவாநாகத்
தினம்பாழ்ப்படுத்தபிரான்சடகோபனின் னுக்கடியின்
சினம்பாழ்ப்படுத்தநின்றான்ருன்றுசூழ்கின்றசெந்தினையே.

(இ - ள்.) வழுவா - (தீவினைசெய்தவர்கட்கு அவ்வினைப்பயனை அநுபவிக்கச்செய்தலில்) தவறாக, நாகத்து இனம் - நாகவகைகளை, பாழ்ப்படுத்த - பாழாக்கிய [தமது அன்பர்கட்கு இல்லாதபடிசெய்த], பிரான் - உபகாரகரும், இன்னு கலியின் சினம் பாழ்ப்படுத்த நின்றான் - துன்பஞ்செய்ததான கலியுகபுருஷனது கோபத்தையும் பாழாக்குமாறு தலைகொண்டருளியவருமாகிய, சடகோபன் - நம்மாழ்வாருடைய, குன்று - (பொதிய) மலையை, சூழ்கின்ற - சார்ந்துவிளைந்த, செம் தினையே - சிவந்த தினையே! — (கீ)
புனம் பாழ்ப்படுத்து - (கதிர்கொய்துவிட்டதனாற்) கொல்லையைப் பாழாக்கி, புசுழ் பாழ்ப்படுத்தது அல்லால் - (நினது) கீர்த்தியையும் பாழாக்கிய தல்லால்

மல், என் மனம் புகுந்து பாழ்படுத்தனை - என்மனத்தைச் சார்ந்து (அதனை யும்) பாழாக்கினாய்; வாழ்தி அன்றே - (இவ்வளவுகொடுமைசெய்த நீ) வாழ் வாயன்றோ? (எ - று.)

கீழ்க்கூறியவாறு பகற்குறிக்கு உபயோகமாகத் தினைப்புனங்காத்து நின்ற தலைமகளும், தோழியும், அத்தினை கதிர்முற்றியிட்டதனாற் கொய்து விடப்பட்டமைபற்றிப் புனங்காவலின்றி அவ்விடத்தைவிட்டுத் தம்மனை யிடஞ் சேர்ந்தனராக, வழக்கம்போல மறுநாள் தலைமகன் அக்குறியிடத்து வந்துநின்று தலைவியில்லாத தினைக்கொல்லையை நோக்கி வருந்தி அதன் பொலிவழிவுகூறுதல், 'இச்செய்யுளிற்குறிக்கப்பட்ட விஷயம், "மென்புனம் விடுத்து மெல்லியல்செல்ல, மின்பொலி வேலோன் மெலிவுற்றது" என இதன் இலக்கணங் காண்க. இத்துறையை வறும்புனம்நோக்கி மன்னவன் மறுகல் என்றும், 'தலைவன் வறுங்களம்நாடி மறுகல்' என்றும் வழங்குதலு முண்டு. இதன் மெய்ப்பாடு - அழுகை. பயன் - ஆற்றுமை நீங்குதல்.

பகற்குறியிலே கீழ்ச்செய்யுள் - 'ஒருசார்பகற்குறி' யின்பாலும், இச் செய்யுள் - 'பகற்குறியிடையீட்' டின்பாலும் படும். 'ஒருசார்பகற்குறியாவது - ஒருகூற்றுப்பகற்குறி; அது யாதெனில், தலைவன் மற்றைநாள் தன்வேட்கை மிகுதியாற் பகற்குறியிடத்து வந்துநிற்க, தலைவியைப் பாங்கி குறியிடத்துச் செலுத்தாது மறுத்துக்கூற, தலைவன் வருந்திப்போத லாதலால், பகற்குறி யாகாது ஒருசார்பகற்குறியாயிற்று' என்பர். 'இரங்கல் வன்புறை இற்செ றிப்புணர்த்த லென்று, ஒருங்கு மூவகைத் தொருசார் பகற்குறி" என்று கூறப்பட்ட ஒருசார் பகற்குறியின்வகை மூன்றனுள், கீழ்ச்செய்யுள் இற் செறிப்புணர்த்தற்கு உரியது. பகற்குறியிடையீடாவது - பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகன் அவளதுசேர்க்கை பெறாது இடையீடுபட்டுப்போதல். "வில க்கல் சேறல் கலக்க மென்றாங்கு, இகப்பின்மூவகைத்தே பகற்குறியிடை யீடு" எனப்பட்ட பகற்குறியிடையீட்டின்வகை மூன்றனுள், இச்செய்யுள் - கலக்கத்துக்கு உரியது என்று உணர்க.)

தினைக்கதிர் கொய்யப்பட்டு வெறுந்தட்டை மாத்திரமாய் நின்ற புனம் பொலிவழித்தலாலும், அப்புனத்துக்கு அணிபாக வழக்கமாய் அங்குநிற்குந் தன் உயிர்த்தலைவி இன்றுஅங்கு இல்லாமைபற்றி அப்புனம் பொலிவழிந்த தாக இவனுக்குத்தோன்றுதலாலும், 'புனம்பாழ்படுத்து' என்றான்; ("மது வினிற் கைப்புவைத்தாலொத்தவா மற்றிவ்வான்புனமே;" "நறுங்களவன்ன குழல்நீங்க மங்கலநாணிழந்த, வறுங்களமென்ன விருந்ததந்தோ இம்மணி யிதனை" என்றார் பிறரும்.) இப்படி புனம் இருவகையானும் பொலிவழிந்த தற்குக் காரணம் தினையின்முதிர்வே யாதலால், புனம்பாழ்படுத்தற்குத் தினை கருத்தாவாக்கப்பட்டது. 'புகழ்பாழ்படுத்தது' என்றது - தன்னைத் தலைவி சந்தித்தற்கு ஒரு வியாஜமாக இருந்து உபகரித்ததனாற் பெற்ற புகழை இழ ந்துவிட்டது என்றபடி. தினையுடன் காதலியையுங் காணலாமென்று மனத் துக் காதல்கொண்டு தான்வந்தவிடத்து, அத்தினை தானும் இன்றித் தலைவி யையுங் கொண்டு சென்று தன்மனத்து ஆசையைப் பயன்பெறாது வீண் படச்செய்ததனால்தான், 'புகுந்து என்மனம் பாழ்படுத்தனை' என்றான். புகுந்து -

விளந்தரீ இங்கு இராமல் மனையிடத்தே தலைவியுடன்சென்று புகுந்து எனினும் அமையும். 'வாழ்தியன்றே' என்றது. நீனக்கு ஒருதீங்குஞ்செய்யாத எனக்கு இவ்வளவு பெருந்தீங்குசெய்த நீ இனிது வாழமாட்டாய் என்றவைதற்குறிப்பு. 'அன்றே' என்பதை அறையென்றுகொண்டு, வாழ்த்தி-வாழ்வாய் என்று பொருள்கொண்டாலும், கருத்து இதுவே. இனி. நீ தலைவியுடன் மனையிலே இனிதுவாழ்வையன்றோ எனினுமாய்; தனக்கு கோர்த்த தலைவியின் பிரிவு அதுக்கு இல்லையென்று அழுக்காறுதோன்றக்கூறியது.

“எறியுநீர்வெறிகொள்வேலை மாநிலத்துயிர்களைல்லாம். வெறிகொள் பூந்துளவமாலேவிண்ணவர்கோனையேத்த, அறிவிலாமனிசரெல்லாம் அடக்கமென்றழைப்பராகிற. பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுத்தொழியுமன்றே” என்றபடி எல்லாவுயிர்களும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டு உயர்கதி சேர்தலையென்றி நரகம்புகுதலில்லாதபடி ஆழ்வார் அனைவர்க்கும் நல்லுபதேசஞ் செய்தருளின ராதலால், 'பாவிகட்குத்தவருந் நரகவர்க்கத் தைப் பாழாக்கிய தலைவர்' எனப்பட்டார். கலி - கலியுகபுருஷன்; சனியின் அம்சமானவன். இந்தயுகத்துக்கு அதிதேவதையான இவன் பிரானிகட்குப் பாபசிந்தையைவிளைத்து அவை அதுசெய்து துயருறும்படி பண்ணுபவனாதலால், 'இன்றாக்கலி' எனப்பட்டான். அவனதுசினமாவது - உயிர்களைத் தீவழிச்செலுத்திவருத்தும்முயற்சி. ("நலியும்நரகமும்நைந்த நமனுக்குஇங்கு யாதொன்றுமில்லை. கலியும்கெடும் கண்டுகொண்மின்"), "திரியுங்கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும்புகுந்து, பெரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரின்பவென்னம் பெருக", "ஒக்கத்தொழுகின்றிராகிற கலியுகமொன்று மில்லையே", "கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும். மலியுஞ்சுடமொளி மூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்" என்றபடி) பகவத்ருசிவிரோதியான கலியுகத்தன்மை போய்க் கிருதயுகத்தன்மையான வைஷ்ணவதர்மமே எக்கும் நடக்கும்படி ஆழ்வார் தமது உபதேசத்தால் உலகில் திருந்தாதார் தம்மையுத் திருத்தியருளின ராதலால், 'கலியின்சினம்பாழ்படுத்தியான்' என்றார்; கலிகாலதோஷத்தைப் போக்கிவிட்டவ றென்றபடி. இப்படி ஆழ்வார் இவ்வுலகத்தில் தாம் மனிதவுடம்புடன் வாழ்த்திருந்தபோது செய்ததே யல்லாமல், பிற்காலத்திலும் விக்கிரகரூபத்தில் அர்ச்சாவதாரமாக ஆவிர்ப்பவர்த்துத் தம்மைச் சார்ந்தவர்க்கு அருள்செய்துவருகிற இயல்பு தோன்ற, கலியின்சினம் பாழ்படுத்தி நின்றான் என்றோது 'கலியின்சினம் பாழ்படுத்தினான்' என்றார். அவரது திருவவதாரம் முடிந்தாலும், அவரது உபதேசரூபமான திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் இவ்வுலகில் நிலைநின்று பலரைக் கலிதோஷத்தினின்று மீட்டலும், இங்ஙனங் கூறக் காரணமாம். ஆழ்வார் திருவவதரித்த திருநாடாகிய பாண்டியநாட்டில் தலைமைபெற்ற மலை யாதலாலும், அவரது திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகரைச் சார்ந்து பெருகுகிற பொருளையாற்றுக்கு உற்பத்தித்தானமாதலாலும், 'சடகோபன்குன்று' என்றது, பொதிய மலையெனக் கொள்ளப்பட்டது; முன் "பொதியத் தரு நதியங் குருகூரெந்தை" என்றதுங் காண்க. தினை - ஒருவகைத்தானியம். செத்தினை - செவ்விய தினையுமாம்.

கம்பநாடர் நம்மாழ்வாரிடத்திற்போலவே அவரடியாரான பாகவதர்கள் பக்கலிலும் ஆராதகாதல்கொண்டு அவர்களையும் தமக்குத்தலைவராகப் பாவீ த்து அடிமைபூண, அப்பாகவதர்களும் ஆழ்வார்போலவே கம்பநாடரிடத்து அன்புவைத்து அவருடன்கூடிக் குலாவிக்களித்துவருகிற காலத்திலே, த்ரி குணாத்மகமான பிரபஞ்சமாதலால் தமோகுணம் அழிந்தபின்பும் தான் முற் றும் அழியாது சிறிது மிச்சப்பட்டு நின்ற ரஜோகுணகாரியமான ராகம் [அவா] தலையெடுத்துக் கம்பநாடரைத் தங்களோடு சேராதபடி சம்சார பாச பந்தத்துக்கு உள்ளாகித் தங்கள் சேர்க்கைக்கு இடையூறுசெய்ய, அந்த ராகத்தைப் பாகவதர்கள் பழித்து உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இவ்வனம், தலைவன்பேச்சாலே தமதுநிலைமையை வெளியிடுகின்றனர் கம்ப நாடரென்க. 'எனக்கு இதுவேண்டும்' என்று ஒருபொருளினிடத்து முத லில் உண்டாகும் அவாவாகிய அந்த ராகமானது, செந்நிறகுணமுடைய தெனப் படுகிற ரஜோகுணத்தின் காரியமாய்த் தானும் செந்நிறமுடைய தெனப்படுதலால். 'செந்தினை' எனப்பட்டது. தினை - மிக்க சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுவதோர் அளவையாதலே, "தினைத்துணை நன்றி செயி னும்," "தினையனைத்தே யாயினுஞ் செய்தநன்றுண்டால்" என்ற இடங்க ளிற் காண்க. ராகம் சூக்ஷ்மபதார்த்த மாதலாலும், இங்குச் சிறிதே சேடித்து நின்றதனாலும், தொடக்கத்திற் சிறியதே யாதலாலும், அதனைத் தினையென் றல் சாலும். செம் தினையே - செந்நிறமான ராகமே! என்று விளி. அந்த ராகம், சத்த ஸத்வமயராய் வைராக்கியம்மிக்க ஆழ்வாரது குணமென்னுங்குன் றின் அகத்துச் சாரமாட்டாது புறத்தேநிற்றல் தோன்ற. அதற்கு 'சடகோ பன் குன்று சூழ்கின்ற' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. புனம் - போகஸ்தாநம்; இங்கே, பாகவதர்கள் தாங்களுங் கம்பநாடாருமாக "தூராத மனக்காதல் தொண்டர்தங்கள் குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி, ஆராத மனக்களிப்போடு" என்றபடி கூடிக்குலாவிக்களித்திருந்த இடம். 'அதனைப்பாழ்ப்படுத்து' என்றது, அந்த ராகம் கம்பநாடரை அங்குச்சேர வொட்டாது இடையீடுபடுத்தலால். அந்த அவாவானது சுருங்கியிருந்த நிலையிலே பாகவத சகவாசத்துக்கு இடையூறுகாது முதிர்ந்து அகத்திற் சேர்ந்தவளவில் இடையூறுகின்றது பற்றி, 'புகழ்பாழ்ப்படுத்தது' என்றன ரென்க. மற்றவையும் இவ்வனமே நுட்பமாக நோக்கிக்கொள்க. இப்பா சுரத்துக்கு ஸ்வாபதேசம் வேறுவகை கூறுவராயினும் பொருந்துமாற்றான் உய்த்து உணர்ந்துகொள்க. (அஅ)

[பிரிவாற்றத தலைவி, அன்றிலின்தரல்கேட்டு அயர்தல்.]

அக. தினையொன்றியகுற்றமற்றுணர்ந்தோர்மகிழின்றிறத்தின்
மனையொன்றியகொடியாடுயின்று லுந்தன்வாயடங்கா
வினையொன்றியவன்றிலுக்கிடங்காட்டவிரிதலைய
பனையன்றியுமுளதோதமிழ்பற்குப்பழம்பகையே.

(இ - ள்.) மனை ஒன்றிய கொடியாள் துயின்றலும்-வீட்டின் அகத்தே பொருந்திய கொடியவளான தாய் (வாயடங்கித்) தூங்கினாலும், தன்வாய் அடங்கா - (தான்தாக்கமின்றித்) தன்வாய்திரந்து கத்துகிற, வினை ஒன்றிய

அன்றிலுக்கு - கொடுமைபொருத்திய அன்றிற்பறவைக்கு, இடம் காட்ட - (தங்க) இடங்கொடுக்குமாறு, விரி தலைய - விரித்த தலையையுடைய, பனை அன்றியும் - பனைமர மல்லாமலும், —தமியேற்கு - (தலைவனைப்பிரித்து) தனியளாயிருக்கிற எனக்கு, —தினை ஒன்றிய குற்றம் அற்று உணர்ந்தோர் மகிழின் திறத்தின் - தினையளவுகுற்றமில்லாமல் (மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவரான தலைவரது மகிழ்மலர்மலை விஷயமாகக்கொண்ட ஆசையினாலே பழம் பகை உளதோ - பழமையானபகை (வேறென்று) உளதோ? [இல்லையென்றபடி]; (௭ - று.)

கீழ் “அன்றாதஅன்றிலையும் அன்றுவித்து” என்றபடி அன்றிற்பறவை இரவில் இணைபிரிந்துகத்துகிற குரல் காமோத்தீபசமாய்ப் பிரிந்தாரைவருத்து மாதலால், தலைவனைப்பிரிந்துவருத்துகிறதலையில் அக்குரல்கேட்டு ஆற்றாதவளான தலைவி, அவ்வன்றில் தங்குதற்கு இடமாகத் தன்மனைவாயிற் புறத்தே வளர்ந்துள்ள பனைமரத்தைத் தனக்குப்பகையெனக்கொண்டு பறித்து உரைத்தல், இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்ட விஷயம். பிரிவாற்றாததலைவியின் இரங்கல் வகைகளில் ஒன்று, இது. மெய்ப்பாடு - அழகை. பயன் - அயர்வுயிர்த்தல்.

இப்படி இவள் வருத்துதற்குக் காணம், தலைவனது சேர்க்கை கிடையாவிடினும் அவன்தோளில்தரித்த மாலையேனும் கிடைக்கவேண்டுமென்று தான்கொண்ட மிக்ககாதலே யாதலால், ‘தினையொன்றிய குற்றமற்றணர்த்தோர் மகிழின்திறத்தின்’ என்றாள்; (முன்னும் “குருகைப்பிரான் மகிழையன்றி வேறில்லை” என்றாள்:) இதனை, ‘பகைஉளதோ’ என்பதனோடு கூட்டுக. “தினைத்துணையாவ் குற்றம்” என்றாற்போல, ‘தினையொன்றியகுற்றம்’ எனப்பட்டது; தினைபோன்ற குற்றம்: அதாவது - மிகச்சிறியகுற்றம் என்றபடி; ஒன்றிய-ஒத்தஎன உவமவாசகம்: “வேலொன்று கண்ணா” என்றவிடத்துப்போல. இனி, தினையினளவு பொருத்திய குற்றமென்று பதப்பொருள் கூறினும் அமையும். உணர்வுக்குக்குற்றம் ஐயத்திரிபுகளாதலே “கற்ககசடர” என்றவிடத்துங் காண்க. சந்தேகவிபீதங்கள் சிறிதுமின்றித் தத்துவங்களை உள்ளபடி அறிந்தவர் ஆழ்வார் என்பது, ‘தினையொன்றிய குற்றமற்றணர்த்தோர்’ என்றதன் கருத்து.

‘மனையொன்றியகொடியாள்’ என்றது, செவிலித்தாயை. தனதுவேட்கைநோய்க்குஏற்ற பரிகாரஞ் செய்யாததுமன்றித் தன்னைக்குறித்து வெகுளி கொண்டு எதிரிலும் மறைவிலும் பலவாறு புன்சொற்கூறிப் பழித்தாற்றி வருத்துதலுஞ் செய்கின்றன என்பதுபற்றி, செவிலியைத் தலைவி ‘கொடியாள்’ என்று குறித்தாள்; “சொல்லிற் கொடிய நம்மன்கையைப் போல் பவர் சூழ்த்திருக்கும், இல்லிற் கொடியகொல்லோ செல்லுநாட் டவ்விருஞ் சுரமே” என்ற தஞ்சைவாணன் கோவையையும் காண்க; இக்கணம் அவளை வெறுத்துரைக்க வேண்டியிருத்தல் தோன்றலே, முன்னம் “அன்னையுடன் பின்றாதவண்ணமெல்லாம் பின்றுவித்து” என்றதும்; “பூதனையாருயிர்கழித்தார்..... தூற்றும் அன்னையை... ..விடுத்தார் தோன்றிய மதியை என்சொல்வேனே..... ..பிறர்க்கு உபகாரமொன்றிலவே” என்று

ஒருகலைவி இரங்குவதுங் காண்க. 'கொடியாள்' என்பது - கொடுமையென் னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெண்பாற்பெயர். இச்சொல் கொடிபோன்ற வொன்று பொருள்பட்டு, மாதென்றமாத்நிரமாயும் நிற்கும். தலைமகளது களவொழுக்கத்தை அளந்து வடிவுவேறுபாட்டினாலும் ஊரார்பழிதூற்றத் தலாலும் வேறுசிலகுறிப்புக்களாலும் உணர்ந்த செவிலி அக்களவொழுக்கத் தைக்குறித்துக் காய்ந்து மனம்மாறுபட்டு மற்றும் அதுநிகழாதபடி குறிக் கொண்கொப்பவளாய்த் தலைவியை மனையகத்தேசெறித்து நள்ளிரவிலுமுட் படத் துயிலாதுவிழித்திருத்தல். 'கொடியாள் துயின்றாலும்' என்பதனால் பெறப்பட்டது; சிறைக்காவல்களுள் தாய்துஞ்சாமை முதலதாதலங் காண்க. இச்சிறைக்காவல் வரைதற்குமுன்பு இரவுக்குறியிடையீடாகவும் ஒருவழித் தணத்தலிலும் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிவிலும் நிகழுமென்று உணர்க. கொடியாட்குக் கொடுத்த 'மனையொன்றிய' என்ற அடைமொழி யினால், அன்றில் மனைப்புறத்தே நிலைகொள்ளாதிருக்கிற தென்பது தோன் றும். 'தன்வாய் அடங்கா' என்று அன்றிற்குக்கொடுத்த விசேஷணம், அச் செவிலியும் வாயடங்காது இரைபவ னென்பதைக் குறிப்பிக்கும்; ("ஒவலில் வாயன்னை ஞாளி இவ்வூர்கணுறங்கினும்," "துண்ணென் கடுங்குரல் வாயன்னை துஞ்சினும்," "வன்சொ லன்னை துஞ்சான்," "நின்றமற்றும், அன் னைக்கு மாரற்கு அயர்ந்தான்" என்றார் பிறரும்.)

வினை - இங்கே, தீவினை; இனி, வாய்முடாதுகத்துதலாகிய செயல் பொருந்திய என்று உரைப்பினுமாம்; (எனது) தீவினைப்பயனாய் அமைந்த அன்றிலென்றலுமாம். அன்றில் பனைமரத்தில் வாழ்வது இயல்பாதலால், 'அன்றிலுக்கு இடங்காட்ட விரிதலைய பனை' எனப்பட்டது; ("முன்றில் தனிநின்ற பெண்ணைமேற் கிடந்தீர்கின்ற, அன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்க கிற்பவரார்கொலோ" எனப் பெரியாரும் பணித்தார்: "தனியே பறவாய் தக வேதுமிலாய், பனைமேலுறைவாய் பழிபூணுதியோ" என்றார் இராமாயணத் திலும்.) என்னைக் குரலால்வருத்துகிற அன்றிற்கு இடங்கொடுத்தற்காகவே செழித்துவளர்ந்துள்ளது இப்பனையென்று நிந்தித்தவாறு. 'விரிதலையபனை' என்றதனால், காட்சிக்கு அலங்கோலமாகத் தலைவிரிகோலமாயுள்ளது இது வென்று பழித்தலும் தோன்றும். தமிழேன் - துணைவனைப்பிரிந்துள்ள யான் என்றபடி. இப்பனை இங்ஙனம் என் எதிரிக்கு இடங்கொடுத்து உதவி எனக்கு எதிர்செய்யுமாறு இம்மையில் இதற்கும்எனக்கும்பகைமைக்காரணம் ஒன்றும் இல்லை யாதலால், இது பூர்வஜன்மத்தில் ஏதேனும் நேர்ந்த விரோ தத்தின் தொடர்பாதல்வேண்டுமென்பாள், 'பழம்பகை' என்றாள்.

கம்பநாடரது ஞானக்கண்ணுக்கு ஒரோசமயத்தில் இலக்கான நம்மாழ் வார் மறைந்தவளவிலே, அவரது நிரந்தராநுபவத்தை விரும்பிய கம்பநாடர், அப்பிரிவாற்றாமையாலும் தம்மைவருத்தக்+டவனவான லௌகிக பதார்த்தங் களைக் குறித்தும் அவற்றிற்கு ஆதாரமான இப்பிரபஞ்சத்தைக் குறித்தும் மிகவருந்தி வெறுத்துரைத்தல். இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ('வாடை அன் றில் தென்றல் முதலான பாதகங்கள் [பாதுகங்கள்] என்பது, ஸ்மாரகத் தேவ அஸஹ்யங்களான லௌகிகபதார்த்தங்களை' என்பது, ஸ்வாபதேச

வுரை.) தம்மைப்போலப் பிரிந்துவருந்துவாரது அரற்றொலியைக் கேட்குமிடத்து உய்யக்கடவரல்ல நிவரணப்பது. சுந்தரடியில்வெளியாய். பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவீபூதிக்களை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவரான ஆழ்வார் குடக்களைந்த மகிழ்மலர்மாலையை [அல்லது அவரது இனிகைப்பெயரென] ஆதரத்தால் என்பது, முதலடியின் உட்கிடை. 'மனைபிடத்துக்கொடியான்' என்றது - தம்பக்கல் பரிவுடைய ரென்னும் ஞானிக்களை. விரிதலைப் பனைபரந்த இடத்தையுடைய இப்பிரபஞ்சம். தன்னைச்சார்த்த உயிர்கட்கெல்லாம் பொல்லாங்கையே மிகுதியாக விளைக்கின்ற இப்பிரபஞ்சம். தன்மேலேறலார் கொடும்புண்படும்படி மடற்கருக்குகிறதற்கு பனைமரத்துக்கு உட்கிடையாகத்தகும். பிறவும், முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும். (அக)

கூ0. பகையாய்வருகின்றமூன்றையும்வேரினெடுப்பறித்து
வகையாய்வருவனயாவையுமாற்றியிவ்வையமுப்பத்
தொகையாயிரங்கவிசொன் னென்பெயர்சொல்லச்சூழ்பனியின்
புகையாமிருள்பின்னைபெந்நாட்கழியப்புகுகின்றதே.

(இ - ள்.) பகை ஆய் வழிகின்ற மூன்றையும் வேரினெடும் பறித்து - உட்பகையாய் வருகின்ற (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) முக்குற்றங்க ளையும் அடியோடு ஒழித்து. வகை ஆய் வருவன யாவையும் மாற்றி - (அக் குற்றங்களின்) கூறுபாடாய் விளைவனவான கருமங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி [தமக்கும் தமது அடியார்க்கும் இல்லையாக்கி] இவையம் உய்ய தொகை ஆயிரம் கவி சொன்னென் - இந்நிலவுலகத்தார் உய்யு பெறும்படி (நூறுபதிகமாகத்) தொகுக்கப்பெற்ற (திருவாய்மொழி) ஆயிரம் பாசாங்களை அருளிச்செய்தவராகிய நம்மாழ்வாரது, பெயர் - திருநாமங்களை, சொல்லும், (அதனால்), சூழ்பனியின் புகை ஆய் இருள் கழிய புகுகின்றது - கெடுக்கிச் சூழ்கிற பனியும் புகையும் போல்வதான அஜ்ஞானவிருள் நீங்கப்போகின்ற காலம், பின்னை எந்நான் - இனி எப்பொழுது வாய்க்குமோ? (எ - று.)

“குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் [=குருவின் பெயரை எப்பொழுதும் ஜபிக்கவேண்டும்]” என்றபடி, மகோபகாரகரான பாமாசாரியராகிய நம்மாழ்வாரது திருநாமங்களை யான் இடையறாது உச்சரித்து, அதனால் அஜ்ஞாநாந்தகாரம்நீங்கி ஞானானந்தச்சுடர்பெற்று உய்வது எந்நானோ? என்பதாம். இதுவரை பழுதேகழிந்த பலபகலும்போலவன்றி இனியாயினும் நற்பயன் பெறுங்காலம் வாய்க்கவேண்டுமே யென்று ஆதரங்கொண்டு கழிவீரக்கத் தோடு கூறிய வார்த்தை, இது.

காமம்-இப்பிரபஞ்ச விஷயங்களில் ஆசை. வெகுளி-கோபம். மயக்கம் - விபரீதவுணர்வு. இம்மூன்றும், உயிரையுய்யுபெறவொட்டாது கெடுத்தலால். 'முப்பகை' எனப்படும். எல்லாவினைகளும், ஆவற்றின்காரியகீழ் மாத்தலால். 'வகையாய்வருவன' எனப்பட்டன. இங்கு 'வகை' என்பதை, 'சுவையோர் யூரோசைநாற்றமென்றைந்தின், வகை' என்றவிடத்துப்போலக் கொள்க. சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாமியம் என்ற கருமவர்க்கங்களெல்லாம், 'வகையாய் வருவனயாவையும்' என்றதில் அடங்கும். ஆழ்வார், தாம் முப்பகையும் வினைத்தெடார்பும் சிறிலும் உடையராகாததோடு, தம்மைச்சார்த்தவர்கட்கும்

முப்பகையையும் விண்ணைத்தையும் போக்கியருள்பவ ரார்தலின், 'பகையாய் வருகின்ற மூன்றையும் வேரினெனும்பறித்து வகையாய் வருவனயாவையும் மாற்றி இவ்வையமும்பயத் தொகையாயிரங்கவி சொன்னேன்' எனப்பட்டனர். பொருள்களை உள்ளபடி உணரவொட்டாது செய்தலால், அஜ்ஞானம், இருளைப்பெய்தல். அஜ்ஞானவிருளைப்போக்குபவ னென்ற பொருள்பற்றியே 'குரு' என்ற பெயர் நிகழ்தலால், அக்குருவிற்பெயர் சொன்னவளவிலே பேதைமையிருள் கழியுமென்க. அக்குருவினது அருட்சடரின் முன் இவ்விருள் எளிதில் நீங்குமென்பது தோன்ற, அதற்குப் பணியும் புகையும் உவமை கூறப்பட்டன.

ஆம் - உவமவுருபு; 'வேதாவாம் வேங்கடம்' என்னுமிடத்துப் போல. மூன்று - எண்ணலளவையாகுபெயர். வையம் - இடவாகுபெயர்.

இச்செய்யுள், கம்பநாடர் தாமானதன்மையில் உரைத்தது; அன்றி, தலைவிசிலையை மேற்கொண்டு உரைத்ததென்றால், பிரிவாற்றாத நிலையில் இரவுநீட்டித்ததாகத்தோன்ற அவ்விருட்பொழுதின் நெடுமைக்குத் தலைவி இரங்கி இங்ஙனங்கூறியதாகத் துறைப்போக்கு அமைத்தல் சாலும். தலைவன் பெயரை என்செவிப்படுமாறு எவரேனுஞ் சொல்வராயின் அதுகேட்டுச் சிறிது ஆறுதலடைவேன்: அங்ஙனம் இவ்விருட்பொழுது இனிதுகழியப் பெறுவேனோ என்பது தாற்பரியம். உதயகாலத்தில் அனைவரும் துயிலெழும் போது 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்று தொடங்கி அவர்திருநாமங்களை உச்சரித்தல் இயல்பாதலால் அங்ஙனம் தலைவன்பெயர் சொல்லுமாறு இவ்விருள்கழிவது எப்பொழுதோ என்று இரங்கிக்கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். பகலில் இந்திரியங்கள் பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடுதல் கூடுமாதலால், ஒருவாறு பிரிவை ஆற்றிநிற்கலாம்; இரவில் அங்ஙனமன்றி எல்லாப்பொருளும் அடங்க இந்திரியங்களோடு மனம் பிரிந்தபொருளொன்றையே நாடுதலாலும், கலவிக்கு உரியகாலமாதலாலும், அதில் ஆற்றமாட்டாது வருந்தி இங்ஙனம் அவ்விருட்பொழுதின் கழிவை வேண்டுகின்றா னென்க. 'குழ்பனியின் புகையாம் இருள்' என்பதற்கு - குழந்தபனியாகிய புகையையுடையதான இருள் என்று பதப்பொருள்கொண்டு, புகைபோலப் பனிபரந்துகுழப்பெற்ற இருள் என்று கருத்து உரைத்தலுமாம். ஆழ்வாரது நீரந்தராதுபவத்தைப் பெருத நிலையிலே மோஹாந்தகாரம் தலையெடுத்துக் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமையாற் காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற அதனால்வருந்துகிற கம்பநாடர் 'ஆழ்வாரது திருநாமமந்திரோச்சாரணபலத் தால் மோகாந்தகாரம் தணிவது எப்பொழுதோ?' என்று இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை. இதற்கு உள்ளுறைபொருள் ('இருள் என்பது - அஜ்ஞானத்தை, இரவு நெடுமையென்பது - விளம்பாக்கமத்வத்தை' என்பர் ஸ்வாபதேசம் வல்லார்.) ஆழ்வார் இவரது உட்பகைகளை யொழித்து இவரைத் தம்பக்கல் உடனேசேர்த்துக்கொள்ள வல்லராயிருக்க அதுசெய்யாது விளம்பித்தலால் இவர்க்கு இந்த இருள்தருமாளுலத்திலிருப்பு நெடுகித்தோற்றுகையாலே ஆற்றாமைபிறந்து அதுவிஞ்சுதலால் இவர் அத்தன்மையை வாய்விட்டுக்கூறி அாற்றுகின்றன னென்க. (கூ)

[பிரிவாற்றது வருந்துந் தலைவிநிலகண்டி பாங்கி இரங்கல்.]

கக. புகுகின்றதுவிருள்போகின்றதுவண்ணம்பூவைகண்ணி
ருகுகின்றதென்றுயிரோய்கின்றதாலுலகேழுமும்பயத்
தொகுகின்றவாயிரஞ்சொன்னேன்குருகைச்சொல்லால்விளங்கத்
தகுகின்றனரல்லர்மேன்மேலுங்காதறருமவரே.

(இ - ள்.) இருள் புகுகின்றது - இருட்டோ வந்து நிறைகின்றது; பூவை - கிளிபோன்றவளான இம்மங்கையினது, வண்ணம் - (உடம்பின்) நல்லிறம், போகின்றது - நீங்குகின்றது; பூவை கண் நீர் உகுகின்றது - (மற்றும்) இம்மங்கையின் கண்களிலிருந்து நீரும் பெருகுகின்றது, என்று - என்ற இக்காரணத்தால், உயிர் ஓய்கின்றது - (எனது) உயிர் சோர்வடைகின்றது; மேல்மேலும் காதல் தருமவர் - (இவளுக்கு இம்மனம்) ஆசை நோயை மேல்மேல் விளைப்பவரான, உலகு எழும் உய்ய தொகுகின்ற ஆயிரம் சொன்னேன் - ஏழுலகத்தாரும் உய்வுபெறும்படி (பதிகம் பதிகமாகச்) சேர்கின்ற (திருவாய்மொழி) ஆயிரம் பாசாங்களை அருளிச்செய்தவராகிய தலைவர், குருகை சொல்லால் விளங்க தகுகின்றனர் அல்லர் - (தாம்பிறந்த தலமான) திருக்குருகூர்க்கு உரிய கீர்த்தியால் விளங்கத்தக்கவரல்லர்; (எ-று.)

‘குருகைச்சொல்லால் விளங்கத்தகுகின்றனரல்லர்’ என்றது - நல்லவரல்லர் என்றபடி. தாம்பிறந்த இடமான திருக்குருகூரென்னும் திவ்வியதேசத்தில் வசிக்கின்ற பலவகைமனிதர்களும் நல்லவரென்பது விளங்க ஆழ்வார்தாமே “நல்லார் பலர்வாழ் குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், “நல்லார் நவில் குருகூர்நகரான்” என்றுஞ் சொல்லியிருத்தலை மேற்கொண்டு, நல்லவரென்னும் பொருளில் குருகைச்சொல்லால் விளங்கத் தகுகின்றனர் எனப்பட்டது; இது பிறிதினவிற்கியணியின் பாற்படும். ‘குருகைச்சொல்லால்விளங்கத்தகுகின்றனர்’ என்பதை, “வையம்பெறினும் பொய்யுடைக்க மாட்டார் தொண்டைநாட்டாரே”, “வையைநாட்டுறைவோர், புதையார் தனம்” என்றாற்போலக் கொள்க. ‘பிரியேன் பிரியினுந் தரிமேன்’ எனவும் ‘நமதுஉடம்பு இரண்டிக்கும் உயிர்ஒன்றே’ எனவும் ‘நீ என் கண்மணியே’ எனவும் ‘ஒருபொழுதும் உன்னை மறவேன்’ எனவும் ‘இம்மைப்பிறப்பிற் பிரியலன்’ எனவும் இவ்வாறு பல பசப்புவார்த்தைகளைத் தலைவிக்குக்கூறிப் பின்பு அவற்றில் ஒன்றன்படியேனும் நடவாதவென்றும், தம்மையே கம்பியடைந்தவளும் வேறுகதியில்லாதவளுமான இம்மெல்லியலாளிடத்துச் சிறிதும் தயைதாக்கிணியமின்றி இவளை விட்டுப் பிரித்துசென்றவென்றும், தமது அகத்தே மெய்யன்பு இன்றிப் புறத்தே பொய்யன்பு பாராட்டியவரென்றும், இவ்வாறு நினைப்பும் சொல்லும் செயலும் மாறுபடுதலால் திரிகரணசுத்தியில்லாதவரென்றும், இவளது ஆற்றமைக்குதாது பிரித்ததுமன்றிக் குறித்தபருவத்தில் மீண்டுவாராது நீட்டித்துப் பொய்த்தவென்றும், மற்றும் பலபடியாகவும் பழிப்பாள், அக்கருத்துக்களெல்லாம் தோன்றப் பொதுப்பட ‘நல்லவரல்லர்’ என்றாளென்க. ‘மேன்மேலும் காதல்தருமவர்’ என்றது - ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்தவரென்று பழித்தற் குறிப்பு. ‘உலகேழுமும்பயத் தொகுகின்ற ஆயிரஞ்சொன்னேன்’ என்றது - தாம் கூறிய

சிலசொற்களின்படி நடந்து தமது அகத்து அடிமையை உய்வியாமல் உலகங்கோயெல்லாம் உய்வித்தற்குப் பலதொடுத்துச்சொல்லத் தொடங்கினர் போலும் என்று பரிசுசிக்கின்ற குறிப்பு; கீழ் ௩௮ - ஆஞ்செய்யுளில் “கவியாலுலகை உய்தலைச்செய்ததும் பொய்யென்றுமோ” என்றதும் காண்க. ‘சொன்னோன் தருகின்றனரல்லர் தருமவர்’ என்றது, ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்: பால்வழுவமைதி; [நன் - பொது - உக] இதனை, சீவகசிந்தாமணியில் “பெற்றவாந்நிமித்தத்தாலும்” என்று தொடக்கத்துச் செய்யுளில் “கொண்டவர் முனிவரன்” என்றதுபோலக் கொள்க; “ஒருமைசுட்டிய பெயர்நிலைக்கிளவி, பன்மைக்காகு மிடனுமாருண்டே” என்றார் தொல்காப்பியனாரும். இம்மயக்கம், இலக்கியங்களிற் சிறுவரவிற்று. ‘சொன்னோன்’ என்றது - இயற்கையொருமை; மற்றவை - உயர்வுப்பன்மை: (“எனைத்துணையராயினு மென்றும் தினைத்துணையுந், தேரான்பிறனில்புகல்” என்ற திருக்குறளின் உரையிற் பரிமேலழகர் “என்னீரறியாதீர்போல விவைகூறல் நின்னீரவல்ல நெடுந்தகாய்” என்புழிப்போல உயர்த்தற்கண் பன்மையொருமைமயங்கிற்று’ என்றதையும் உணர்க.) உலகேழும் உய்ய - ஏழுதீவுகளாகவுள்ள இந்நிலவுலகம் முழுவதிலு மிருக்கிற ஜனங்களெல்லாரும் பிறவிப் பெருங்கடலினின்றாகரையேறி உஜ்ஜீவிக் கவேண்டியென்றபடி. ‘ஆயிரம்’ என்பது-எண்ணலளவையாகுபெயராய், அத்துணைச்செய்யுள்களை உணர்த்திற்று.

கலவிக்கு உரியகாலமாதலாற் பிரிவுத்துயரை - மிகுவிப்பதான இராக் காலத்தின் வரவைக் குறித்து அஞ்சுவாள், ‘புகுகின்றது இருள்’ என்றாள். போகின்றது வண்ணம்—“பேர்கின்றது மணிமாமை பிறங்கி யள்ளற்பயலை, பூர்கின்றது கங்கு லாழிகளே”, “வண்ணம் பயலை, விரிகின்றது முழுமெய்யும் என்னாங்கொல் என்மெல்லியற்கே” என்றார் ஆழ்வாரும்; மகளிர்க்கு இளமைப்பருவத்திலுண்டாகிற ஒளிபெற்ற அழகியமாமையெனப்படும் நல்ல நீதம் மாறி, பிரிவினாலுண்டாகும் பசப்புநீதம் பரவுகின்ற தென்றபடி.

இங்ஙனம் தோழி தான் தலைவனைப்பழித்துக்கூறுதலைத் தலைவிகேட்பாளாயின், ஆற்றாமை சிறிதுதணிவாள்; தலைவன்கேட்பாளுயின், விரைவில் தலைவியை வெளிப்படையாக மணம்புரிதுகொள்வன்; எவரும் கேளாராயின், தோழி தான் அயர்வுயிர்ப்பள் என இதன்பயன் காண்க. இதன் மெய்ப்பாடு - அழுகை.

புகுகின்றது விருள் - குற்றியலுகரம் உயிர்வரச் சிறுபான்மைகெடாது பொதுவிதியால் வகரவுடம்படுமெய்பெற்றது. வண்ணம் - வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இதனைத் தனியே தமிழ்ச்சொல்லென்பாரு முளர். பூவை - கிளி, அல்லது நாகணவாய்ப்பறவை; அதுகொஞ்சுவதுபோல இனிமையாகப் பேசுகிற பெண்ணுக்கு இவ்வு உவமையாகுபெயர். இதனை, மத்திம தீபமாக. முன்நின்ற ‘வண்ணம்’ என்றதனோடும், ‘பின்நிற்கும் கண்ணீர்’ என்பதனோடும் கூட்டுக. ஆல் - ஈற்றை; அந்தோ என இரக்கமுமாம். மேன்மேல் - அடுக்குத்தொடர்.

ஆழ்வாரது பிரிவையாற்றாத கம்பநாடரது வருத்தத்தைக் கண்ட அவரது அன்பர்கள் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை. இதற்கு உன்னுறையொருள், இப்

படி, தோழிபேச்சால் தமது நிலையை வெளியிடுகின்றனர் கம்பநாதரென்க. 'புகுகின்றது இருள்' என்றது - உரியகாலம் கெட்கவீடத்தும் பேறுவாய்க் காமையால் மேலகாந்தகாரம் மேலிடுதலைக் குறித்து இரங்கியது. 'பூவை வண்ணம் போகின்றது' என்றது - இவர்க்கு இப்பிரிவினாலாகும் வைவரண் யத்தை [நிறவேறுபாட்டை]க் கூறியது. 'பூவைகண்ணீர் உருகின்றது' என்றது - இப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றமாட்டாமல் இவர் புலம்பிக் கண்ணீர்சொரி தலைக் காட்டும். 'என்று உயிர்ஓய்கின்றது' என்றது - இவர்படுகிற துன்பத் தைக்கண்டு இவரது அன்பர்கள் தாம் துன்புறுதலைக் கூறியது. இவர்க்கு இங்ஙனம் பாமபக்தி தலையெடுக்கும்படி மேன்மேற் காதலை விளைப்பவரும் இந்நிலவுலகத்தாரனைவரும் உஜ்ஜீவீக்கும்படி திவ்வியப்பிரபந்தம் திருவாய் மலர்ந்தருளியவருமான ஆழ்வார் இவர்பக்கல் இன்னமும் பூர்ணகடாக்ஷம் வைத்திலரோ யென்று குறைகூறுவது, பித்தியவாக்கியத்தின் உட்கிடை. "குருகூர்நகர் நம்பிக்கு ஆளுரியனாய், அடியேன் பெற்ற நன்மைமே," "திருக் குருகூர்நகர்நம்பி, என்றும் என்னை இகழ்விலன் காண்மினே" என்ற கனித் துக்கொண்டாடிப்பேசும்படி மதுராகவியாழ்வார்க்குப் பொருள் செய்தாற் போல இக்கம்பநாட்டாழ்வார்க்கு நம்மாழ்வார் இன்னமும் பூர்ணகடாக்ஷஞ் செய்திலரோ யென்று நம்மாழ்வார்மேற் குறைகூறுவார், 'குருகைச்சொல் லால் விளங்கத்தகுகின்றனரல்ல' ரென்றொணக் கொள்க. (௧௧)

கூஉ. தருமமுங்காமமுந்தா விலரும்பொருளுந்தணவாக்
கருமமுமாகியகாரணங்கண்டவக்காரணத்திற்
பெருமையுமாயப்பிணக்குகந்தவிர்ந்துறுபேதஞ்செய்யு
மிருமையுந்தீர்ந்தபிரான்சடகோபன்றனின்னருளே.

(இ - ள்.) தருமமும்—, காமமும் - இன்பமும், தா இல் அரும் பொரு ளும் - குற்றமற்ற அருமையான செல்வமும், தணவா கருமமும் - எம்பெரு மானை விட்டுப்பிரியாது செய்யுங் கைக்கரியமும் [மோக்ஷமும் என்றபடி], (ஆக நான்கு புருஷார்த்தங்களும்), ஆகிய - உண்டாவதற்கு காரணம்-எது, (எதுவென்றால்),— கண்ட அ காரணத்தின் - (தம்மாலே; காணப்பட்ட ஆதிமூலப்பொருளாகிய அந்தப் பாப்பாற்றமம்போலவே, பெருமையும் மாயப் பிணக்கும் தவிர்ந்து - அனைத்தினும் பெரியதாம் மகாமாயையெனப்படுகிற பிரகிருதியின் சம்பந்தமும் அந்தப்பிரகிருதியின் சலனத்தாலாகும் மாறுபாடு களும் இல்லாமல், உறு பேதம் செய்யும் இருமையும் தீர்த்த - மிக்க பலவேறு பாடுகளை யுண்டாக்குகிற (நல்வினை தீவினை யென்னும்) இருவகை வினை களும் தொடரப்பெறாத, பிரான் - தலைவராகிய, சடகோபன் தன் - நம்மாழ் வாருடைய, இன் அருளே - இனிமையான கருணையேயாம்; (எ - று.

காரணம். சடகோபன்தன் இன்னருளே என முடிபு காண்க. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப்பொருள்களும் ஆழ்வா ரதுதிருவருளாலே அவரடியார்க்கெல்லாம் சித்திக்கு மென்பது. கருத்து.

பொருளும் இன்பமும் போலாது, அறம், இம்மை மறுமை வீடு என் னும் மூன்றிலும் நன்மைவிளைக்குஞ் சிறப்புடைமையால், முதலிற் கூறப்பட்டது; ("சிறப்புடைமையிற் பொருளும் இன்பமும், அறத்து வழிப்படுதல்

தோற்றம்போல” என்றார் பிறரும் - இம்மையே பயப்பதாய் இன்பத்தை அதனைச்சாரவைத்து, இவ்விரண்டும் பொருளாற் பெறப்படுதலின், அதனை இவற்றின் பின் வைத்தார். தரிவர்க்க மெனப்படுகிற இம்மூன்றன்பின் அபவர்க்க மெனப்படுகிற வீட்டை நிறுத்தியது. “பரணைநினைந்து இம்மூன்றும், விட்டதே பேரின்பவீடு” ஆதலின். நல்வழியால் ஈட்டப்பட்டதும் நற்பயன்களைத் தருவதுமாகிய பொருளென்பது பட, ‘தாவீ லரும்பொருள்’ எனப்பட்டது. “குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல் செய்து, ஆய்ந்ததமிழ் மாலையாயிரத்துள் ளிவையுமோர்பத் தும்வல்லாருலகில், எந்துபெருஞ் செல்வத்தராய்த் திருமாலடியார்களைப் பூசிக்கநோற்றார்களே”, “குருகூர்ச்சடகோபன், குழலின்மலியச்சொன்ன வோராயிரத்துளிப்பத்தும், மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய் நோக்கியார்க்கே”, “குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன, பண்கொளாயிரத்துள் ளிவைபத்தும் திருவண்வண்ணீர்க்கு, இன்கொள்பாடல் வல்லார் மதனர்மின்னிடையவார்க்கே,” “குருகூர்ச்சடகோபன், சொல்லப்பட்ட வாயிரத்து இவையும்பத்தும் வல்லார்கள், நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்டபெண்டிர்மக்களே” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தமை கொண், இடையிரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்கும் சடகோபனருள் காரணமா மெனப்பட்டது. மற்றையிரண்டுக்கும் அது காரணமாதல், வெளிப்படை. தா - உரிச்சொல். தர்மம், காமம், கர்மம், காரணம் - வடசொற்கள். ஆகிய - செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டி எதிர்கால வினையெச்சம்; அதன்முன்னும் வலி இயல்பே.

‘காரணந்துதீயேயஃ [=காரணப்பொருள் தியானிக்கத்தக்கது]’ என்ற மறைமொழியிலும், காரணமென்பது ஆதிமூலப்பரம்பொருளை யுணர்த்து தல் காண்க; கீழ் (சஎ) “புரைதுடைத்துப்பெரும்பொய்யுந் துடைத்து” (சக) “மருளாய்ப்பரந்த மயக்கத்துயக்கற்ற மாறன்” என்றற்போல, ‘பெருமையும் மாயப்பிணக்குத் தவிர்ந்து’ என்றார்; பெருமை - மூலப்பிரகிருதி: மாயப்பிணக்கு - பிராகிருதவிஷயங்கள். (“தெரிமாண்தமிழ் மும்மைத்தென்னம்பொருப்பன்”, “இருமைவகை தெரிந்தீண்டறம்பூண்டார்” என்ற இடங்களில் ‘மும்மை’, ‘இருமை’ என்றவைபோல) இங்கு ‘இருமை’ என்பது - இரண்டின் தன்மையென்னும் பொருளை யுணர்த்தாமல், இரண்டு என்னும் எண்ணையே உணர்த்திற்று. இது, இங்கு இருவகைவினைகட்கு எண்ணலளவையாகுபெயர். ‘இருமையுந்தீர்ந்த’ என்பதற்கு, இம்மை மறுமை யென்னும் இரண்டையுந் தவிர்ந்து வீடுபெற்ற என்றும், அகங்கார மமகாரங்க ளாகிய இருவகையபிமானத்தையும் ஒழிந்த என்றும் பொருள்கொள்ளலுமாம். ‘பெருமைதவிர்ந்து’ என்றது, தமது பெருமிதத்தைப் பாராட்டாது அடியவர்க்கு எளியராய் நின்று என்றும் பொருள்படும். ‘தவிர்ந்து’, ‘தீர்த்த’ என்ற பாடத்துக்கு - அடிமைப்பட்ட எனது பெருமையையும் மாயப்பிணக்கையும் போக்கி, இருமையையும் ஒழித்த தலைவனெனப் பொருள்காணலாம். பெருமையென்பது, பெருமை என்று இரண்டு சொல்லாய்ப் பெருங்குற்றத்தை யுணர்த்தலுங் காண்க; இனி, பெருமையென்பதற்கு-வித்தியாமதம் தனமதம் குலமதம் என மூவகையாற் பெருமிதம் பாராட்டுஞ் செருக்குக்களென்று உரைப்பாரு முளர்.

[இருள்க்த ஆற்றத தலைவியைக்குறித்துத் தோழி இரங்கதல்.]

கூட அருளிற்சிலமகிழாயிழைக்கீவர்கொலந்திவந்த
விருளிற்பிறிது துயருமுண்டோ வியலோடிசைநிற்
பொருளிற்சிறந்தவலங்காரவல்லியிற் போக்கிலுள்ளந்
தெருளிற்கரும்பொக்குமாயிரம்பாப்பண்டுசெய்தவரே.

(இ - ள்.) இயலோடு இசையின் பொருளில் சிறந்த - இயற்றமிழ்த்
பொருளமைதியிலும் இசைத்தமிழ்ப்பொருளமைதியிலும் சிறப்புற்ற, அவந்
கார வல்லியின் - அலங்காரங்க ளமைத்ததொரு பூக்கொடி போலும்படி.
போக்கு இல் உள்ளம் தெருளின் கரும்பு ஒக்கும் ஆயிரம் பா பண்டு செய்த
வர் - குற்றமற்றவையும் மனத்தினால் ஆராயுமிடத்துக் கருப்பஞ்சாற்றை
யொத்து இனியவையுமான திருவாய்மொழி ஆயிரம்பாசாக்களை முன்பு
செய்தருளினவராகிய நம்மாழ்வார், ஆய் இழைக்கு - தேர்த்தெடுத்த ஆபாச
ங்களை யுடையளான இத்தலைவிக்கு, அருளின் - கருணையினால், சில மகிழ் -
(தாம்சாத்திய மாலையி லுள்ள) சில மகிழும்பூக்களை, நவர்கொல் - கொதித்
தருள்வரோ? அந்தி வந்த இருளின் - மாலைப்பொழுதில்வந்த இருன்போல.
துயர் பிறிதும் உண்டோ - (இவாக்குத்) துன்பத்தருவது வேறென்றும் உன்
தோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

கூடிப்பிரிந்த தலைவனது பிரிவை ஆற்றாது வருத்திய தலைவியின் நிலை
மை கண்டு தோழி இங்ஙனம் இரங்கிக்கூறின னென்க. பிரிந்த நிலையிலே
தலைவி தலைவன் தரித்த மலர்மாலை கிடைக்கப்பெற்றால் அதுகொண்டு ஒரு
வாறு மகிழ்ந்து ஆறியிருப்பள்; அம்மாலைமுழுவதும் கிடையாவிடின் அதி
லுள்ள சிலமலர்களேனும் கிடைக்கப்பெற்றால் அவைகொண்டு சிதிதுதணிந்
திருத்தல்கூடு மென்பதுபற்றி, 'அருளிற் சிலமகிழ் ஆயிழைக்கு நவர்கொல்'
என்றாள். ஆழ்வார் வகுளாபரணரென்ற ஒருதிருநாமம்பெறுமாறு மகிழ்
மலர்மாலை தரிப்பவ ராதலால், மகிழ் கூறப்பட்டது. காதல்தோய் மற்றைப்
பொழுதுகளிலும் உளதாயினும், "மாலைபுழக்குத்துயர்", "மாலைதுனியரும்
பித், துன்பம்வளரவரும்", "காதலரில்வழி மாலை கொலைக்களத், தேதிலர்
போல வரும்" என்றபடி மாலைப்பொழுதில் வளர்ந்து மிகவருத்துதலால்,
'அந்திவந்த இருளிற் பிறிதுதுயரு முண்டோ' எனப்பட்டது. இச்செய்யு
ளின் முதலடியைக் கீழ் சசு - ஆஞ் செய்யுளின் முதலடியாகிய "அறிவனை
பொன்மகி ழாயிழைக்கீயுங்கொலந்திவந்து" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. பிரிந்து
வெளிச்சென்ற தலைவர் மீண்டிவருதற்கு உரிய காலம் மாலையாதலால், அப்
பொழுது தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சி விளைத்தற்பொருட்டுச் சிறந்த அணிகலந்
களைத் தெரிந்தெடுத்து அணிந்து அவன்குறித்தகாலத்திலே மீண்டிவருவதை
எதிர்நோக்கிரிர்கின்றன னென்க. அங்ஙனம் வான்பார்க்கும்பைக்கூழ்ப்போல
வரவெதிர்பார்க்கின்ற சமயத்தில் அவன் தான்வர இயலாதாயின் இவாக்குத்
நாரகமாகத் தனதுமாலையின்மலர்களைக் கொடுத்தனுப்பதலாவது செய்வதென
வென்பாள், 'அருளிற்சிலமகிழ்வர்கொல்' என்றாளென்க. 'நவர்கொல்' என்ற
வினா, கொடுத்தருள்வாராக என்று வேண்டுதற்பயத்தது. துயர்தருவதை
'துயர்' என்றது, உபசாரவழக்கு; காரணம் காரியமாக் கூறப்பட்டது.

பலவகைச் சொல்லணி பொருளணி குணவணி சுவையணிகள் அமைந்து சொற்றொடர்நிலையோடு பொருட்டொடர்நிலையு மாகி அவ்வலங்காரங்களாகியமலர்கள்பூத்ததொரு கொடிபோலத் திருவாய்மொழி இருத்தலால், 'அலங்காரவல்லியின்' எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய குணஞ்செயல்களை அழகாகத்தொடுத்துக்கூறிய தொடர்நிலை யென்க. உபநிஷத்துக்களை கடவல்லி, ப்ரஹ்மவல்லி, ப்ருகுவல்லி, ஆநந்தவல்லி என வழங்குதல்போல, அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருளடங்கிய திருவாய்மொழியை 'அலங்காரவல்லி' என்றதர்க்க கொள்ளலாம். 'இயலோடிசையின் பொருளிற்சிறந்த' என்பதற்கு - இலக்கணநடையாலும் இசைத்தமிழ்வகையாலும் மெய்ப்பொருளுணர்த்துந்திறத்தாலும் சிறந்த என்று உரைப்பினும் அமையும். 'போக்கு இல்', 'உள்ளந்தெருளிற் கரும்பொக்கும்' என்ற இரண்டும், ஆயிரம்பாவுக்கு அடைமொழி. தொல்காப்பியம் "போக்கறுபனுவல்" எனப்பட்டாற்போல, திருவாய்மொழி 'போக்கில் ஆயிரம்பா' எனப்பட்டது; போக்கு - சொற்பொருட்குற்றங்கள். போக்கற்பாலது போக்கு எனக் காரணக்குறி. கீழ் கூட - ஆக் கவியிற் கூறியபடி ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள் ஆராயுந்தோறும் மேன்மேல் இனிமைசுரத்தலால், 'உள்ளந் தெருளிற் கரும்பொக்கும் ஆயிரம் பா' எனப்பட்டன. பண்டு - கவியுதத்தொடக்கத்தி லென்க.

அகக்கண்ணுக்கு இலக்காகி மறைந்த ஆழ்வாரது பிரிவை யாற்றாமல் மோகாந்தகாரத்தால் மிகவும்வருந்துகிற கம்பநாடாது துயரத்தை நோக்கிய அன்பர்கள், 'அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடியவராகிய ஆழ்வார் இவர்க்கு உரியசமயத்தில் தமது இனிமையைத் தந்து தலையளிசெய்யவேணும்' என்று ஆதரத்தோடு கூறிய வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இங்ஙனம் தோழிவார்த்தையாலே தமது நிலைமையை வெளியிடுகின்றனர் கம்பநாட ரென்க. ஆயிழை ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தை மகிழ்விக்கும்படியான சற்குணபூர்த்தியையுடையவர்; நல்லோர்க்கு நற்குணமே ஆபரணமாம். இயலோடு இசையின் பொருளிற் சிறந்த ஆயிரம்பா = "குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்து இயல்". (கூட)

கசு. அவரேயயற்குமரற்குமல்லாவமரர்க்குமெல்லாம்
பலரேகையுற்றென்பணிகொள்ளுமோபடர்நீரினிட்ட
நவரேகையுட்கொள்ளச்செய்ததல்லானம்பிமாறனைப்போ
லெவரே திருவாயிரமோக்கமாலையிசைத்தவரே.

(இ - ள்.) அயற்கும் - பிரமனுக்கும், அரற்கும் - சிவபிரானுக்கும், அல்லா அமரர்க்கும் - இவர்களல்லாத (இந்திரன் முதலிய) மற்றைத்தேவர்கட்கும், எல்லாம் - ஆகிய அவர்கட்கெல்லாம், - பல ரேகை உற்று என் - பிறப்பு வகை நேர்ந்து என்னபயன்? (அவர்களுடையபிறப்பு), படர் நீரின் இட்ட நவரேகை உட்கொள்ள செய்தது அல்லால் - பரவுமியல்புள்ளநீரிலே யெழுதிய புதிய எழுத்துப்போலச்சிறிதும் நிலையில்லாதனவான இப்பிரபஞ்ச விஷயங்களை (அவர்கள் தாமும் பிறரும்) மனங்கொள்ளும்படி செய்ததல்லாமல், பணி கொள்ளுமோ - (எம்பெருமானுக்கு நிரந்தர) கைங்கரியஞ்செய்தலைப் பெறுமோ? (அன்றியும்), அவர் எவரே - அவர்களில் எவர்தாம், நம்பி

மாறனை போல் திரு ஆயிரம் மோக்ஷமலை இசைத்தவர் - திருக்குருகூர்தம்பி யாகிய நம்மாழ்வாரைப்போலத் தாமும் உய்த்து பிறரும் உய்யுமாறு சிறந்த ஆயிரம்பாசுரங்களாகிய மோக்ஷமலையைப் பாடியவர்? [எவருமில்லை யென்ற படி]; (எ - று.)

‘ஆழ்வார், ஜீவாத்மாவாகிய பக்தரே யன்றிப் பரமாத்மாவாகிய பகவா னல்லர்; நித்யர் முக்தர் பத்தர் என்ற மூவகையாத்மாக்களுள் முதல்தா மான நித்யரு மல்லர்; இரண்டாந்தரமான முக்தரு மல்லர்: கடைசித் தரமான பத்தாத்மாக்களில் ஒருவராய்ப் பகவானது லீலாவியூதிக்கு உட் பட்டுப் பிறந்தவரே’ என்பாரது கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு, அங்ஙனம் பத்தாத்மாக்களாய்த் தலைமையும் புகழும் பெற்ற பிரமருத்திரோத்திராதி தேவர்களுடைய பிறப்புக்கும் சாதாரண சம்சாரிகளி லொருவராய்த் தோன் றிய ஆழ்வாருடைய திருவவதாரத்துக்கும் உள்ள தாசதம்மியத்தை எடுத்துக் காட்டி, அவ்வுயிர்களனைத்தினும் ஆழ்வார் மேம்பாடுடையவ ரென்று நிலை நிறுத்துகிறார். அவர்கள் தாங்கள் எம்பெருமானுக்கு நிரந்தர கைக்கரியஞ் செய்து முத்திலெழுந்ததாலும், அவர்களுடைய போதனைகளுட் முத்திக்கு நேரே காரணமாகாமையாலும், அவர்களுடைய பிறப்பு, தாமும் பிறரும் நிலை யற்ற பிரபஞ்சவாழ்க்கைக்கு உட்பட்டு உழலுதற்கே காரணமாகிறது; அங்ஙனமன்றி, நம் ஆழ்வாரோ எம்பெருமானுக்கு நிரந்தர கைக்கரியஞ் செய்து தாம் வீடுபெற்று உய்த்ததுமன்றி, தமது உபதேசத்தால் பிறரும் வீடுபெற்று உய்யுமாறு மோக்ஷமலையென்று ஒருபெயர் பெறத்தக்க திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தன ராதலால், இவர் அவர்களினும் மிகமேம்பட்டவ ரென்ப தாம். ‘அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்கு உரிய யானையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அது எடுத்துத் தன்கழுத்திலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்ற வன் அரசனாய் வீமொறுபோல, இவ்வுலகத்தில் வைதிகமரியாதையழித்து போன சமயத்திலே அதனை நிலைநிறுத்துகற்பொருட்டு எம்பெருமான் தனது நிரங்குசஸ்வாதந்திரியத்தால் பத்தாத்மாக்களி லொருவர்பக்கல் வீசேஷ உடா ளுஞ்செய்ய அதனால் இவர் மற்றையோரையும் சீர்திருத்தும்படி சிறப்புற்ற னர்’ என்பர் ஆன்றோர்.

ரேகையென்பது - இரண்டாமடியில் வரிசையென்ற பொருளிலும், மூன்றாமடியில் வரிவடிவெழுத்தென்ற பொருளிலும் வந்தது. நீரிலெழுதும் வரிவடிவு சிறிதுபொழுதேனும் நிலலாமல் உடனே கலைந்து வருதலால், அது, சிறிதும் நிலைநில்லாமைக்கு உவமைகூறப்படும்; ‘நீர்மேலெழுத்துக்கு நேர்’, ‘நீரிலெழுத்தாகும் யாக்கை’ என்பன காண்க. இக்கு படர்நீர் னிட்ட நவரேகை’ என்பது - உவமையாகுபெயராய், நிலையற்ற பிரபஞ்ச விஷயங்களை உணர்த்திற்று. நம்பி - ஆடவரிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற் சிறப் புப்பெயர்: நமது தலைவ னென்றும், நம்பிச்சரணமடையத்தக்கவ னென்றும் இகற்குக் காரணப்பொருள் கூறப்படும்; இப்பெயர்ப்பொருளை ‘பூர்ணன்’ என்ற வடசொற்கொண்டு வழங்குவார். ‘முருத்தமலை’ என்றத்போல, ‘மோக்ஷ மலை’ எனப்பட்டது; முத்திரிலையையும் அதுபெறும் உபாயத்தையும் கூறும் பாடல்களின் வரிசையா லமைந்த சொன்மலை யென்க. (உ - அசு.),

கூரு. தவஞ்செய்வதுந்தழல்வேள்விமுடிப்பதுந்தம்மையொறுத்
தெவன்செய்யுமெய்யன்குருகைப்பிரானெம்மையின்னமொரு
பவஞ்செய்கைமாற்றியபண்டிதன்வண்டமிழ்ப்பாவுமுண்டே
யவஞ்செய்கைமாற்றச்செவியுண்டுநாவுண்டறிவுமுண்டே.

(இ - ள்.) தம்மை ஒறுத்து - தங்களை வருத்தி, தவம் செய்வதும் -
தவத்தைச் செய்வதும், தழல் வேள்வி முடிப்பதும் - அக்கினிமுகமாக யாக
த்தைச் செய்துமுடிப்பதும், எவன் செய்யும் - யாதுநற்பயனைத் தரமாட்
கிம்?—அவம் செய்கை மாற்ற - கொடிய கருமங்களை யொழித்தற்கு,—மெய்
யன் - உண்மைப்பொருளை உணர்ந்து உரைப்பவரும், குருகைப்பிரான் -
திருக்குருகூரில் அவதரித்த உபகாரகரும், எம்மை இன்னம் ஒரு பவம்
செய்கை மாற்றிய பண்டிதன் - (அடிமைபூண்ட) எங்களை இனிமேல் ஒரு
பிறவிபிறத்தலைப்போக்கியருளிய புலவருமான நம்மாழ்வாருடைய, வள்தமிழ்
பாவும் - (சொற்பொருட்கருத்துக்களின்) வளமுடைய தமிழ்ப்பாசரங்களும்,
உண்டு - இருக்கின்றன; செவி உண்டு - (அவற்றை அனைவரும் உபதேசமு
மாகக் கேட்பதற்கு அவரவர்க்குக்) காதுகளும் இருக்கின்றன; நா உண்டு -
(ஒதிப் பாராயணஞ்செய்தற்கு) நாக்கும் இருக்கின்றது; அறிவும் உண்டு -
(அதிலுள்ள அர்த்தபஞ்சங்களை அறிதற்கு) அறிவும் இருக்கின்றது; (எ று.)
—ஏகாரம் இரண்டும் - தேற்றம்.

வேதத்தின் முற்பகுதியாகிய கர்மகாண்டத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு
அதன்படி தவமும் வேள்வியும் செய்பவர்களை நோக்கி, ‘அவை, அழியுமியல்
பினவான சுவர்க்கம் முதலிய காமியபலன்களைத் தருவனவாய் முத்திக்கு
நேரேகாரணமாகாமையாலும், சிம்சாத்தியமாயிருத்தலாலும், சிந்தமார்க்க
மாகா; திருக்குருகூரில் அவதரித்து லோகோபகாரமாய்த் தத்துவார்த்தங்
களை வெளியிட்டித் தமது அடியார்கள் இனியொருபிறப்பின்றி முத்தியைப்
பெறுமாறு அருள்செய்த பொய்யில்புலவராகிய நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்
செயல்களைக் கேட்டும் ஒதியும் உணர்ந்து அந்தமிலின்பத்து அழிவில்லீட்
டை எளிதிற்பெறலாமே யென்று உணர்த்தியவாரும். “காயோடு நீடுகனி
யுண்டு வீச கடுங்கால் துகர்த்து நெடுங்கால் மைந்து, தீயோடுகின்று தவஞ்
செய்யவேண்டா திருமார்பனைச் சிந்தையுள்வைத்து மென்பீர்” என்று திரு
மங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிப்பதுங் காண்க. இங்ஙனம் தவத்தைத்
தாழ்த்திப் பிரபந்தத்தலைவனதுசம்பந்தத்தை உயர்த்தி யுரைப்பது, கலம்பக
வுறுப்புப் பதினெட்டனுள் நவம் எனப்படும். ‘பரமபதஞ் சேர்தற்குள்ளி
தான நல்வழி இருக்க, கடுநெறியைக் கைப்பற்றுவானேன்?’ என்றார். தம்
மையொறுத்து எவன்செய்யும் என்று எடுத்து, தம்உயிரை வருத்துவதே
யன்றி மற்று என்ன நன்மை செய்யவல்லன? எனினுமாம். “நா வாயிலுண்
டே நமோநாரணுவென்று, ஓவாதுரைக்குமுரை யுண்டே - மூவாத, மாக்கதி
க்கட்செல்லும் வகையுண்டே யென்னொருவன், தீக்கதிக்கட்செல்லுத்திறம்”
என்ற பொய்யையாழ்வாரருளிச்செயலைஒருசார் அடியொற்றியது இச்செய்யு
ளென்னலாம்.

‘எம்மை’ என்ற பன்மை - மற்றையடியார்களை உள்ப்படுத்தியது. இன் னம் ஒருபவம்செய்கை மாற்றதல் - மீண்டிபிறத்தலில்லாதபடி முத்திபெறு வித்தல். ஆழ்வாரருளால் தாம் அடைந்த பயனை உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டுவார். ‘எம்மையின்னமொருபவஞ் செய்கைமாற்றிய பண்டிதன்’ என் றார். நான்காமடியில், ‘செய்கை’ என்றது, கர்மம் என்ற வடசொற்பொருளை யுணர்த்தியது. ‘அவஞ்செய்கை மாற்ற’ என்பதற்கு - காலத்தை வீணாக்கு தலை யொழிக்க [ஸங்காலகேஷபஞ்செய்ய] என்று பொருள்கொண்டி. அதனை, ‘செவிபுண்டு நாவுண்டு அறிவுமுண்டே’ என்பதனோடு கூட்டவுக் தகும். எவன் - வினாவடியாய்ப்பிறந்த அஃறிணைப்பொதுக்குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். ‘வேள்விமுடிப்பது’ என்றது, அதனைப் பிழைபாடின்றி முடித்தலின் அருமைதோன்ற நின்றது. (கரு)

[தலைவன், தலைவியின்றோக்கிலுலாய வருத்தங் கூறுதல்.]

கீகூ. உண்டாட்டியலுந்திருமாலு நவையுயர்த்துலகைத் தொண்டாட்டியவந்துதோன்றியதோன்றறுறைக்குருகர் நண்டாட்டியநங்கைநாட்டங்களாலிந்தநாட்டையெல்லாந் திண்டாட்டியகண்கள் போற்செய்யுமோகயறிங்குகளை.

(இ - ள்.) உண்டாட்டி இயலும் - (பலவகைத்) திருவினையாடல்கள் பொ ருத்திய, திருமால் - ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய, உருவை - திருவருவங்களை. உயர்த்து - சிறந்தமோக்சாதாமெனக் கூறி வெளியிட்டி, உலகை கொண்டு ஆட்டிய - உலகத்தவர்களை அப்பெருமானடியவர்களாகச் செய்தர்பொருட்டி. வந்து தோன்றிய - வந்துதிருவவதரித்த, தோன்றல் - பெருமையிற் சிறந்த வரான நம்மாழ்வாருடைய. துறை குருகர் - (நாமிரபர்ணீரதியின் சங்கணி துறையென்னுந்) திருமுருகத்துறையையுடைய திருக்குருகரிலே, கண்டு ஆட்டிய நங்கை - கைவளைகளை அசைத்துக்கொண்டு நடந்துவருகிற சிறந்த பெண்ணினது, நாட்டங்களால் இந்த நாட்டை எல்லாம் திண்டாட்டிய கண் கள் போல் - தம் பார்வைகளால் இவ்வுலகத்தவரையெல்லாம் வருத்துகின்ற கண்கள்போல, கயல் தீங்குகள் செய்யுமோ - கயல்மீன்கள் வருத்தஞ்செய்ய வல்லனவோ? [அல்ல என்றபடி]; (எ - று.)

இச்செய்யுட்குக் கைகோள்-களவு. கிளவி-இயற்கைப்புணர்ச்சி. திணை - குறிஞ்சி; புணர்ச்சியும், புணர்தல்வித்தமும் குறிஞ்சிக்குடர்ப்பொருளாத லுணர்க: (நெய்தலென்றல், இரங்குகற்பயத்தது.) துறை - தகையணங் குறுத்தல்; அஃதாவது - ஒருபூஞ்சோலையினிடத்து எகர்த்தத்திலே தலைவி யைச் சந்தித்த தலைவன் அவளழகு தன்னைவருத்தமுடிவில்த்தலைச் சொல்லு தல். திருக்குறளிற் காமத்துப்பாலிற் களவியலிலே ‘தகையணக்குறுத்தல்’ என்ற முதலதிகாரத்தில் ‘கண்டா ருயிருண்ணுந் தோற்றத்தாற் பெண்ட கைப், பேதைக் கமர்த்தன கண்’ என்றதுபோல, தலைமகன் தலைமகளது காதற்குறிப்புநோக்கினால் தனக்கு உண்டான வருத்தத்தைக் கூறியது இது. கயல்கள் பிறழ்ச்சிபற்றிக் கண்களுக்கு உவமைகூறப்படுமேனும், இவைபோல அவை வருத்தஞ்செய்யமாட்டா என்றான். இங்கு உபமானத்திலும் உபமேயக் துக்குச் சிறப்புத் தோன்றுதலால், வேற்றுமையலங்காரம் ஆகவாம். இங்

கண்கட்குக் கயலுவமை பொருந்தாது. இவை கயலினுஞ் சிறப்புடையன் என்ற தாற்பரியம் அமையும். மெய்ப்பாடி - உவகைபச் சார்ந்த மருட்கை. பயன் - மகிழ்தல். கூற்று - தலைமகன்கூற்று. சேட்பது - கெஞ்சு; இவ்வனம் நெஞ்சொடுகூறின னென்க.

உண்டாட்டெனினும், விளையாட்டெனினும் ஒக்கும். “உண்டாட்டுக் கிரீடையுப்புக்கேளி, வண்டல் தொடலை மகளிர்விளையாட்டு” என்ற திவாகரத்தால், உண்டாட்டு என்பது மகளிர்விளையாட்டென்று தெரியவரின்னும், அது, பொதுப்பட விளையாட்டுக்கு வழங்கும்; சிறப்புப்பெயர், பொதுப் பொருளின்மேலது. படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலிய தொழில்களை யெல்லாம் எம்பெருமான் சிறிதும்சிரமமின்றி மிகஎளிதில் விளையாட்டுப் போல நடத்துதலால், ‘உண்டாட்டியலுந் திருமால்’ என்றார். இக்கம்பர் தாமே இராமாயணத்தொடக்கத்தில் “உலகம்யாவையுந் தாமுளவாக்கலும், நிலபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலாவிளையாட்டிடையாரவார், தலைவரன்னவர்க்கே சரணங்களை” என்றதுவ் காண்க; (ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், தமது பாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் “அகிலபுவநஜம்ஸ்தேமபங்காதிஸீலை” என்பர்.) இங்கு ‘உண்டாட்டு’ என்றதில், பகவானது அற்புதத்திருவிளையாடல்களைத்தும் அடங்கும். உண்டாட்டு - உண்டாடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். திருமால்=ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு. ‘திருமாலுரு’ என்றது - பரத்வம், வியூகம், மதஸ்ய கூர்மாதிரி விபவாவதாரம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்ற ஐவகைவடிவையும் உணர்த்தும். எம்பெருமானது பலவகை மகிமைகளையும் எடுத்துக்காட்டி உலகத்தவர்களை வைஷ்ணவர்களாக்கிச் சீர்திருத்துதற்பொருட்டுத் திருவவதரித்தவ ராதலால், ஆழ்வார், ‘திருமாலுரு வையுயர்த்து உலகைத் தொண்டாட்டிய வந்து தோன்றிய தோன்றல்’ எனப் பட்டனர். தொண்டாட்டுதல் - ஆட்படுத்துதல். இங்கு ‘ஆட்டிய’ என்றது செய்யிய, என்னும் வாய்பாட்டி எதிர்கால வினையெச்சம்; செய் என்றபொருளை யுணர்த்துகிற ‘ஆடு’ என்ற வினப்பகுதியின் பிறவினையான ஆட்டி - பகுதி. தோன்றல் - (அனைவரினுஞ்) சிறந்து தோன்றுபவர்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்: இதில், அல் - கருத்தாப்பொருள் விசுதி யென்னலாம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்தாராயணனது அம்சமும், அவன் திருமார்பிலணிந்துள்ள திவ்வியரத்தினமாகிய ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தினது அம்சமும், அவனது அடியார்களின் குழாத்துக்குத் தலைவராகிய விஷ்வக்ஸேநரென்னும் சேனைமுதலியாரது அம்சமுமாக வந்து திருவவதரித்தவர் ஆழ்வாரென்பது தோன்ற, ‘வந்துதோன்றிய’ என்ற தென்னலாம்.

இம்மங்கை நடக்கிறபோதும் பூக்கொய்தல்முதலாகப் பொழில்விளையாடுகிறபோதும் அவளதுகைவளைகள் அசைதல்பற்றி, ‘நண்டாட்டியநங்கை’ என்றான். ‘நண்டு’ என்றது - தனது பரியாயநாமமாகிய கடகமென்ற சொல்லைக் குறிப்பிட, அது - தன்பொருள்களில் ஒன்றான கைவளையை யுணர்த்திற்று; இது, லக்ஷிதலக்ஷணை: (கம்பராமாயணத்தில் கேகயராஜவம்சத்தை ‘மயின்முறைக்குலம்’ [மயில்=கேகயயம். கேகயம்=கேகயநாடு] என்றதும், திருக்கந்தவிருத்தத்தில் பத்தியை ‘எட்டிசேனாடி’ [எட்டிசேனாடி=

பத்து? பத்து=பத்தி, பத்தி] என்றதும், சீவகசிந்தாமணியில் புத்திசேனை
“திங்கள்விரவியபெயரினான்” [திங்கள்=மதி, மதி=பத்தி] என்றதும் இத்
தன்மையனவே. உலகு, நாடு என்றவை - உலகத்தவர்மேலும், நாட்டார்
மேலும் நின்றன. நங்கை கண்கள் என இயையும்.

நம்மாழ்வாரது திருக்குருகரைச் சார்த்த கம்பநாடாது ஞானவகை
கள் தங்களையும் உலகத்தாரையும் பிறிதொன்றித் தெல்லவொட்டாதபடி
வசப்படுத்துத் திறத்தை, அவ்வாழ்வாரிடத்தில் அன்புகொண்ட பாகவதர்
பாராட்டிக்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறையொருள். இங்கு ஸ்வாபதேசத்தில்,
தலைவி - கம்பநாடர். தலைவன் - நம்மாழ்வாசடியார்களான பாகவதர். கண்
கள் - ஞானவகைகள்; ஆராய்ச்சியாத் பலவீடியங்களில் விளைந்துசெல்ல
வல்ல இவரது ஞானக்கண்ணின் அமைதிக்குக் கயல் ஒப்புமையாகத்தக்க
தேனும், அதற்கு, இங்ஙனம் அனைவரையும் சிக்கைமற்றெருன்றிந்திறத்ததா
காதபடி தன்பக்கல் அசப்படுத்துத்தன்மை இல்லையாதலால். ‘சக்கை நாட்
டங்களா லிந்தநாட்டையெல்லாந் திண்டாட்டிய கண்கள்போற் செய்யுமோ
கயல் தீங்குகள்’ என்றனர். ‘நண்டாட்டிய சக்கை’ என்றதன் உட்கிடை -
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குத் தாம் அடிமைசெய்தற்கென்று சங்கணக்கட்டியுள்ள
கம்பநாட ரென்க. இங்ஙனம் தலைமகன் வார்த்தையாலே, தமது நிலைமை
யை வெளியிட்டனர் கம்பநாடர்.

(கக)

[பிரிவாற்றது வருந்துத்தலைவி இரங்கல்.]

கூஎ. தீயைக்கிழித்தொருதிங்கட்கொழுந்தெனச்செய்ததல்லாந்
பேயைக்கிழித்தெனவன்றிற்பனைபிளவாருளவா
நோயைக்கிழிக்கும்வகுளநல்காரிந்த, தண்பிறவி
மாயைக்கிழியைக்கிழித்தெதம்மைவாங்கிடவல்லவரே.

(இ - ள்.) இந்த—, தண்பிறவி - எளிய பிறப்பாகிய, மாயை கிழியை-
மாயாஞ்ஞமான ஆடை எமது உயிரைப் போர்த்துள்ளதை, கிழித்து—, எம்
மை—, வாங்கிட வல்லவர்-எடுத்துத் தமதுதிருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ள
வல்லவராகிய எமதுதலைவர்,—தீயை கிழித்து - நெருப்பைத் துண்டாகப்
பிளந்தெடுத்து (அப்பிளவை), ஒரு திங்கள் கொழுந்து என செய்தது தல்
லால் - ஒருபிறைச்சந்திரனாகச் செய்ததே யல்லாமல்,—அன்றில் பனை -
அன்றிற்பறவைகட்கு இருப்பிடமான பனைமரத்தை, பேயை கிழித்து என
பிளவார் - பேயை இரண்டாகக் கிழித்தாற்போலப் பிளந்திட்டாரு மில்லை;
உள ஆம் நோயை கிழிக்கும் வகுளம் நல்கார் - (அவர்வீடியமாக எமக்கு)
உண்டாகிய காதல்கோயை நீக்கும்படியான மகிழும்பூமாவையைக் கொடுத்த
லுஞ்செய்யார்; (எ - று.)

தலைவினைப் பிரிந்து தவிக்கிற நிலையிலே பிறைக்கும் அன்றிற்கும் சூழ்
றாத தலைவி தாரும்பெறுது வருந்தி இரங்கி இங்ஙனம் கூறின னென்க.
இதன் மெய்ப்பாடு அழகை; பயன் - ஆற்றாமை நீக்குதல்.

கூடினார்க்குக் குளிர்ச்சியைச்செய்து மகிழ்ச்சியை விளைப்பதாய் மாலைப்
பொழுதிலே விளங்குகிற பிறைச்சந்திரன், பிரிந்தார்க்குத் தாபத்தைச்செய்து

வருத்தத்தருதலால், நெருப்புத்துண்டாகக் குறிக்கப்பட்டது: இது, சந்திரோபாலம்பநம் [சந்திரனைவெறுத்தல்.] திங்கட்கொழுந்து - இளஞ்சந்திரன். “ஓங்காநின்ற விருளாய்வந் துலகைவிழுங்கி மேன்மேலும், வீங்காநின்ற கருநெருப்பி னிடையே யெழுந்த வெண்ணெருப்பே” என்று (கம்பராமாயணத்திற்) பிராட்டி சந்திரனை நெருப்பென்றமை காண்க. இங்கு ‘திங்கட்கொழுந்து’ என்றமையின், ‘தீயைக்கிழித்து’ எனவேண்டிற்று, தனக்குப் பிறை இங்ஙனமாதற்குக் காரணம் தலைவர்செய்த பிரிவேயாதலால், ‘தீயைக்கிழித்து ஒருதிங்கட்கொழுந்தெனச் செய்தது’ என அவரைக் கருத்தாவாக் கிக் கூறினள்.

(“விளரிக்குரலன்றில் மென்படைமேகின்ற முன்றிற்பெண்ணை, முளரிக்குரம்பை”, “முன்றிற்பெண்ணைமேல் முளரிக்கூட்டகத்து, அன்றிலின் குரலடருமென்னையே”, “பெண்ணைமேற், பின்னுமவ்வன்றிற் பேடைவாய்ச் சிறுகுரல்” என்று பெரியாரும் பணிக்கும்படி,) பனைமரம் அன்றிற்பறவைகள் கூடுகட்டி வாழு மிடமாம். காமோத்தீபகமான குரல்கொண்டு வருந்துகிற அப்பறவைகள் தங்குமிடமாகிய பனைமரத்தைப் பிளந்தெறிந்துவிட்டால், அப்பறவைகள் இங்கு நிலைபெறுது அப்பாற்சென்றுவிடு மாதலால், தனக்கு அவற்றாலாகுந் துயர மின்ற மென்பதுபற்றி, அதனை வேண்டுகின்றவளும், அது செய்யாமையைக்குறித்துத் தலைவன்மேற் குறைகூறுபவளு மாயினள். (முன்றில தனிநின்ற பெண்ணைமேற் கிடந்தீர்கின்ற, அன்றிலின்கூட்டைப் பிரிக்ககிற்பவ ரார்கொலோ” என்று ஒருதலைவி கூறியதுங் காண்க.) ‘கரு நெடும்பனங்காடு முழுமையுங் காலுங்கையுமுடையதுபோல்வன’ என்னும் படி பனைமரமும் பேயும் வடிவில் ஒத்தலால், ‘பேயைக்கிழித்தென அன்றிற் பனைபிளவார்’ எனப்பட்டது.

பிரிந்தநிலையிலே தலைவனதுமாலே கிடைக்கப்பெற்றால் அதுகொண்டேனும் ஆறியிருக்குங் கருத்தின ளாதலின், அதனைக் கொடுத்தனுப்பாமையைப்பற்றியுங் குறைகூறினள். உள - பலவிற்பாற் குறிப்புவினையாலணையுப்பெயர். துய்ப்பனதெவிட்டல், துயில்கொள்ளாமை, மொழிபலபிதற்றல், வெய்துயிர்ப்பு, நிறம்மாறுதல், உடல்மெலிதல், கண்ணீர்சோர்தல், அரற்றுதல், அழுங்கல், அயர்ச்சி, மயக்கம் முதலாக விரகவேதனை பலவகைப்படுத்தலால், ‘உளவாம்போய்’ எனப் பன்மையாற்கூறப்பட்டது. “தெய்வந்தொழா அள்கொழுநற் றெழுதெழுவாள்” என்றபடி குலமகட்குத்தெய்வம் கொழுநனையாதலால், தனதுதலைவனை ‘இந்தநுண்பிறவிமாயைக்கிழியைக் கிழித்து எம்மை வாங்கிடவல்லவர்’ என்றாள். பிரிவாற்றாமையும் பிரிவித்துயரங்களுள் ஒன்றேயாதலால், அதனைப்போக்கி எம்மைத் தம்மொடு சேர்த்துக்கொள்ள வல்லராயிருந்தும் அதுசெய்திலரென்று பழித்தவாறுமாம். நுண்மை-இங்கு, எளிமையின்மேலது. பிறப்பு மாயாகாரியமாதலால், அதனை மாயைக்கிழியாக உருவகப்படுத்துதல் ஏற்கும்.

தமதுஞானக்கண்ணுக்கு ஒரோசமயத்தில் இலக்கான நம்மாழ்வார் மறைந்தவளவிலே, அவரது நிரந்தராநுபவத்தைப் பெறும் விருப்பினுற் பிரிவாற்றாதுவருந்துகிற கம்பகாடர், மற்றும் தம்மைவருத்துவனவான விவேக

விளக்கத்தையும், லௌகிகபதார்த்தங்களையும் குறித்தும், தமக்கு ஆழ்வார் அருள்செய்யாமையைக்குறித்தும் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள் ளுறைபொருள். உளவாம்போயைக்கிழிக்கும் வகுளம் கல்கார் - எமக்கு உள் ளானவான துன்பங்களைப் போக்கவல்ல தமதுஇனிமையை அருளா னென்ற படி. ஆழ்வார்குடிக்களைந்த மகிழ்மாலையைப் பெறுவதில் ஆதர்த்தால் இங் காணங்கூறியதுமாம்; பகவத் பாகவதர்களுடைய பிரஸாதமாகக் கிடைப்பது எதுவும் அடியார்கட்கு உள்ள போயைத் தீர்க்குந்தர்த்த தாதலால், 'உளவாம்போயைக் கிழிக்கும் வகுளம்' என்றது என்றும். அர்யாபதேசத்தில் சந்திரனென்றது, ஸ்வாபதேசத்தில் விவேகமாம்; பேறுகிடையாத நிலையில் விவேகமும் வருத்தத்துக்கே காரண மாதலால், அதுவும் வெறுப்புக்கு இடமாம். 'அன்றிற்பனைபிளவார்' என்றது, தம்மைவருத்தக்கடவனவான லௌகிகபதார்த்தங்கட்கு ஆதாரமான இப்பிரபஞ்சத்தினிடத்து வெறுப்பினால் கூறியது; கீழ் அக - ஆஞ் செய்யுளில் "தன்வாயடங்கா, வினையொன்றியவன் றிலுக்கிடங்காட்டவிரிதலைய, பனையன்றியமுனதோ தமியேற்குப்பழம்பகையே" என்றதன் உள்ளுறையும் காணத்தக்கது. பிரகிருதிசம்பந்தத்தாலாகிய எமதுபிறப்புத்துன்பங்களைப்போக்கி எம்மைத் தம்பக்கல்சேர்த்துக்கொள்ள வல்லராயிருந்தும் அதுசெய்தருளினரில்லை யென்று குறைகூறுவார், 'தன் பிறவிமாயைக்கிழியைக்கிழித்து எம்மைவாங்கிடவல்லவர்' என்றார். (கருக)

[இதுவும் அது.]

கூறு. வல்லம்புலிமுகவாயிற்கரும்பின்மறுபிறப்பைக்
கொல்லம்புலியொர்வகுளங்கொடார்கொடுக்கோகுகட்டிச்
சல்லம்புலியிட்டெதிரிடப்பாய்வதுதாயென்றிங்கோ
ரில்லம்புலியுமுண்டம்புலிமீளவெழுகின்றதே.

(இ - ள்.) அம் - நீரிற்பொருத்திய, புலி - தாமரைமலர்போன்ற, முகம் - திருமுகமண்டலத்திலேயுள்ள, வாயில் - திருவாய்மலரினின்ற வெளியான, கரும்பின் - கருப்பஞ்சாறுபோ லினிய திருவாய்மொழிமுதலிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக்கொண்டு, வல் - விடைவிலே, மறு பிறப்பை கொல் - (கரும வசத்தால் மனிதர்கட்கு உண்டாகும்) மறுபிறப்பை யொழித்திட்ட, அம் புலி - அழகிய சிங்கம்போன்றவராகிய எமதுதலைவர் [தம்ஆழ்வார்], ஓர் வகுளம் கொடார் - ஒப்பற்ற (தமது) மகிழ்மலர்மாலையை (எனக்குத்) தந்தருளுகின்றாரில்லை; கொடுக் கோகு உகட்டி - கொடுமையான முறைகேடு தலைக்கேறி [அக்கிரமம்விஞ்சி], சல்லம் பு(ல்)லியிட்டி எதிரிட பாய்வது - முன்னம்பந்தியைப்போன்று எதிர்த்துப்பாய்வதாகிய, தாய் என்ற ஓர் இல்லம் புலியும் - தாயென்கிற ஒரு வீட்டுப்புலியும், இங்கு உண்டு - இவ்விடத்திலே 'என்னை இடைவிடாதுவருத்திக்கொண்டு' உள்ளது; (இவ்வளவோடு நீற்காமல்), அம் புலி மீள எழுகின்றது - (வானத்திலும்) ஓர் அம்புலி [சந்திரன்] 'என்னை வருத்துமாறு' மீளவும் தோன்றுகின்றது. (எ - று.) சுற்றுகாரம்-இரக்கம்.

தலைவனைப்பிரிந்து அப்பிரிவைப்பொருது வருக்தும்நிலையிலே தாரும் பெருது துயருறுகிற தலைவி. தாயின்கொடுமைக்கும் சந்திரோதயத்துக்கும்

ஆற்றாது இங்ஙனம் இரங்கிக்கூறின னென்க. மெய்ப்பாடும், பயனும் - கீழ்ச் செய்யுட்குக் கூறியவையே.

வல் - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல்; இது, 'கொல்' என்பதனோடு இயையும். 'அம்' என்ற சொல் - முதலடியிலே நீரையும், இரண்டாமடியிலே அழகையும் உணர்த்திற்று; நான்காமடியிற் சாரியையாய் நின்றது. முதலடியில் 'புலி' என்ற சொல் - தன் பரியாயநாமமான புண்டரீக மென்பகையுணர்த்தி, அதன்ஒருபொருளாகிய தாமரையைக் குறித்தது; லக்ஷித லக்ஷணை. ("புலியைக்கொடுத்துப்பசுவாங்கியோர்புலிப்பூங்குழலாள், புலியைப் பசுதின்னவிட்டுப் புலியைத்திதைக்கற்றிப், புலியையரைத்துப் பலகாரஞ் செய்து பொருந்து முகப், புலியைக் களிப்புடன் சாறுவைத்தாள் தன் புருட னுக்கே" என்ற. பிற்காலத்துச் செய்யுளிலே, முகத்தாமரையென்ற பொருளில் 'முகப்புலி' என்றதுங் காண்க. [அச்செய்யுளில், முரையே, புலி=வேங்கை=பொன். புலி - மயிர்ச்சாந்து. புலி-புல். புலி - ஓர் மிருகம். புலி=வரி=நெல். புலி=புண்டரீகம்=தாமரை. சாறு - திருவிழா.] வேங்கையென்ற பொருளில் "தீத்தீண்டுகையார்" என்றலும் [தீத்தீண்டுகை=வேங்கை=வேங்கை.] அவலக்ஷணமென்ற பொருளில் "எட்டேகால்லக்ஷணம்" என்றலும் [எட்டேகால்=அவ=அவ] போல்வனவும் இவ்வகையிலக்கணையே.) நீரி னின்று பறிக்கப்பட்டுச் சிறிதுவாடிய தாமரையன்றி நீர்நிலையிலேயே செழித்துப் பொலிவுமாறாதுநிற்குந் தாமரைமலர் போன்ற முகமென்பாள், 'அம்' 'புலி முகம்' என்றாள்; இது, ஆழ்வாரது திருமுருகத்தினழகிற் கொண்ட ஈடுபாட்டினால் கூறியது. இது, வாய்க்கு அடைமொழியாய் நின்றது. முகவாயின் - முகத்தினிடத்திலிருந்து எழுந்த என்னுமாம்.

கரும்பு-அதுபோல் இன்சுவைத்தானபாசரத்துக்கு உவமையாகுபெயர்; இன் - ஐந்தனுருபு, எது. தமதுபாசரங்களிற் கூறிய உபதேசத்தால் மனிதர்கள் இனிப்பிரத்தலில்லாது முத்திபெறுமாறு செய்தருளியவ ரென்பது, 'வாயிற்கரும்பின் மறுபிறப்பைக்கொல் அம்புலி' என்றதன் கருத்து. மறுபிறப்பு - புனர்ஜன்மம். "சரண மாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமா னால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்" என்றபடி இப்பிறப்பின் முடிவிலேயே முத்தியருள்கின்ற அருமையைக் குறித்தற்கு, 'மறுபிறப்பை விரைவிற்கொல்லுகிற' எனப்பட்டது. "சிங்கவிராசியும் நால்வகைச்சாந்தத்து ஒன்றும் வியாக் கிரமு முரைப்பர் புலியே" என்றபடி புலியென்றசொல் சிங்கவிராசியை யுணர்த்தலால், அது இங்குச் சிங்கமென்றமாத் திரமாய் நின்றதென்க. பலவகைப்பிராணிகளை விரைவிற்கொல்லவல்ல சிங்கம்போல; மறுபிறப்பை விரைவிற்கொல்லுஞ் சிங்கம் ஆழ்வா ரென்க. பாசமயங்களாகிய யானைகளை அழிக்குந் திரும்பற்றியும், அவரைச் சிங்கமெனத் தரும்; பாசமயகோளரி யென்பர். அன்றியும், கம்பீரமான தோற்றத்திலும் நடையிலும் உத்தமபுருஷனுக்குச் சிங்கம் உவமைகூறப்படும். சிங்கம்போன்றவரைச் சிங்கமென்றது, உபசார வழக்கு.

'கோகுகட்டு' என்ற சொல்தொடர் - "பைதலைக்கோகுகட்டிட்டேட்டி லேற்றியபண்பனையே" எனக் கீழ் ௩௮ - ஆஞ் செய்யுளிலும் வந்துள்ளது.

திருவாய்மொழியில் “கும்பிநிட்டமிட்டாடிக்கோருகட்டுண்டுழலாதார்” என்ற துங் காண்க. கோகு-அடைவுகேடு, உகட்டிதல்-தலை மண்டையிடுதல். மேலிடுதல். முள்ளம்பன்றியைக் குறிக்கிற ஸல்ய மென்ற வடசொல், சல்லமிமன விகாரப்பட்டது. புல்லியிட்டு என்பது, புலியிட்டு எனத் தொகுத்தல்விசார மடைந்தது; புல்லுதல் - சார்தல், தழுவுதல்: இது, இக்கு உவமவாசகமாய் நின்றது; (“புத்தேளுலகிற் பொன்மரம்புல்ல” என்றவிடத்துப்போல: “என்ன விழையப் புல்லப் பொருவக், கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ, என்றான் கெட்டே பயனிலையுமாம்” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.) இனி, சல்லம் புல்லியிட்டு - முள்ளம்பன்றியின் தன்மையைக்கொண்டு எனினுமாம். என்றிங்கு - தொகுத்தல். தாயைப் புலியென்றதற்கு ஏதப், ‘பாய்வது’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பாய்வது - ஒன்றன்பால் வினையாலணையும் பெயர்; தொழிற்பெயராகக்கொண்டு, புலிபாய்வதும்உண்டு எனமொழிமாற்றியுரைத்தலும் ஒன்று. காட்டுப்புலியிலும் வேறுபாடுதோன்ற, ‘இல்லம்புலி’ எனப்பட்டது. இங்ஙனம் தாயைவெறுத்துரைத்தற்குக் காரணம், கீழ் குட, “அன்னையுடன், பின்றுதவண்ணமெல்லாம் பின்று வித்து”, (அக) “மனையோன்றிய கொடியாள்” என்ற இடங்களிற் கூறிப்போந்தாம். தாபினது மிக்ககொமை விளங்க, அவட்கு, முள்ளம்பன்றியும் புலியும் உவமைகூறப்பட்டன. அவள்சொல்லுங் கொடுஞ்சொற்கள் முட்போலத் தன்செஞ்சில் கைத்தல் பற்றி அவளை முள்ளம்பன்றி யென்றும், அவளது சீற்றம் தனக்கு மிக்க அச்சத்தைத் தருதல்பற்றி அவளைப் புலியென்றும் ஒப்பமையாற் குறித்தாள்.

ஒரு கொல்லம்புலியோ எனக்கு வருளமலை கொடுக்கின்றதில்லை; அது பற்றி யான் வருந்துஞ்சமயத்திலே இம்மண்ணுலகத்து இல்லம்புலியொன்று எதிரிடப்பாய்கின்றது; அதனோடு, வாணத்திலும் ஓர் அம்புலி எழுத்து பாய் வருகின்றதே! இனி இங்ஙனம் பலபுலிகளால் ஒதுக்கப்படுகிற ஒரு நான் பிழைப்பது எவ்வாறு? என்று இரங்கினனென்க. இது, சந்திரோபாலம்பகம். ‘அம்புலி’ என்பது ஒரு சொல்லாய்ச் சந்திரனையுணர்த்தும். சீலாத்தார்த்தத்தால் முந்தினநாளிரவிலாகிய துயரத்தை ஞாபகத்திற்கொண்டு, ‘மீள வெழுகின்றதே’ என்றாள். மீள - நேற்றுவந்துபோனதெயன்றி இன்றைக்கும் என்றபடி. எழுதல் - உதித்து வருதல்.

இச்செய்யுளில் ‘புலி’ என்ற சொல் வெவ்வேறுபொருளில் அகித்து வந்தது, சொற்பின் வருநிலையணி. அதனோடு தீர்பு என்ற சொல்லணியுங் காண்க. நான்காமடியில், ‘இல்லம்புலியுமுண்டு அம்புலி மீள எழுகின்றது’ என்ற சொல்நயமும் கருதத்தக்கது. சல்லம்புலியிட்டு எதிரிடப்பாய்வது’ என்றது, உவமையணி. ‘தாயென்றிக் கோரில்லம்புலியு முண்டு’ என்பது, உருவகவணி. இங்ஙனம் பல அணிகள் சேர்த்துவந்தது, கோவைபணியாம்.

அகக்கண்ணுக்குப் புலனாகி மறைந்த கம்மாழ்வாருது பரிவை யாற்றுவது வருந்துகிற கம்பநாடர் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, திகழ்கு உள்ளுறை பொருள். ‘அவ்வாழ்வார் தாமாகவந்து அருள்செய்யுமனவும் ஆற்றியாது பேற்றுக்கு விரைந்துதுடித்தல் தகுதியன்று’ என்பது முதலாக உறுத்தி

கூறுகிற பரிவுடைய ஞானிகள், 'கொடுங்கோசுகட்டிச் சல்லம்புலியிட்டேதி ரிடப்பாய்வது தாயென்றிங்கோரில்லம்புலியு முண்டு' என்று வெறுக்கப்பட்டன ரென்க. 'அம்புலி மீளவெழுதின்றது' என்றது, பிரிவாற்றாதபோது ஞானோதயமும் வருத்துவதாதல்பற்றி; ('சந்த்ரோதய மென்பது, அலாப தஸையில் விவேகமும் பாதுகமானபடியை' என்றனர் ஆன்றோர்.) பிறவும், முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும். (கூஅ)

கூகூ. எழுதியநாளும்வினையுந்தொகுத்தெம்மையிப்பிறவிப் புழுதியினாற்றிட்டுவைப்பரிதாற்புகழ்மெய்ப்புலவோர் தொழுதியனாகனோதுங்கனற்றுறைநீர்ப்பொருநை வழுதிநன்னாடன்றிருவாய்மொழியெம்மனத்தனவே.

(இ - ள்.) புகழ் - கீர்த்தியையுடைய. மெய் புலவோர் - உண்மைப்புலவர்கள் [தத்துவஞானிகள்], தொழுது இயல் - வணங்கி அடியார்களாகி ஒழுக்கப்பெற்ற, நாயகன் - தலைவரும், ஓதும் கனல் துறை நீர் பொருநை வழுதிநல் நாடன் - (வேதங்ளாற்) சொல்லப்படுகிற அக்கினிகாரியமாகிய யாகவகைகள் நடக்கப்பெற்றதும் நீராத தாமிரபர்ணிநதி பாயப்பெற்றதுமாகிய சிறந்த பாண்டியநாட்டிலே திருவவதரித்தவருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழியென்ற பிரபந்தத்தின் பாசரங்கள், எம் மனத்தன - எமதுமனத்திலே நிலைகொண்டிருக்கின்றன; (ஆதலால்),— எழுதிய நாளும் வினையும் தொகுத்து - (இவ்வளவென்று பிரமன் எமக்கு) எழுதிவைத்துள்ள ஆயுளையும் பழவினைத்தொடர்பையும் (எம்மோடு) இயைபுபடுத்தி, எம்மை—, இ பிறவி புழுதியில் நாற்றுஇட்டு வைப்பு-இவ்வாறுபிறத்தலாகிய புழுதிக்காலில் நாற்றாகநட்டு விளையும்படிவைத்தல், அரிது - முடியாததாம்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

கீர்த்திபெற்ற மதுரகவிகள் முதலிய உண்மைப்புலவர்கள் வணங்கி வழிபடப்பெற்ற பரமாசாரியரும், வேதவிதிமுறைதவறாது நிகழும் வேள்விகளும் அவற்றின் பயனாகும் பருவமழைப்பெருக்கும் அறாத பாண்டிவளநாட்டில் திருவவதரித்தவரு மாகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப்பாசரங்களை யான் இடையறாது சிந்தித்துவருகின்றே னாதலால், இனி என்னைப் பிரமன் வினைவசமாக ஆயுளைக்கற்பித்து இவ்வுலகத்திலே பலவகைப் பிறப்புக்களில் இட்டிவைக்க முடியா தென்பதாம். "மாதவன்பாற் சடகோபன், தீதவமின்றியுரைத்த, எதமிலாயிரத்திப்பத்து, ஓதவல்லார் பிறவாரே," "குருகூர்ச்சடகோபன், நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத்து அருவினைநீறு செய்யுமே" என்று ஆழ்வார்தாமே திருவாய்மொழியிற் பயன் அருளிச்செய்தபடி, அதனை அநுசந்தாநஞ் செய்வார் வினையனைத்துந் தொலைந்து பிறப்பற்று வீடுபெறுதல் நிச்சயமாதலால், இங்ஙனங் கூறினார்.

எம்மை, எம் என்றவை - தனித்தன்மைப்பன்மை; தம்மைச்சேர்ந்தவர்களையும் கூட்டிய உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மை யெனினுமாம். நாள் - உடம்போடு கூடிவாழும் நாள். வினை - சஞ்சிதகருமம். 'எம்மை' என்றது, தமது உயிரை. நாறுவது நாற்று எனக் காணக்குறி; நாறுதல் - முளைத்தல். 'எம்மை இப்பிறவிப்புழுதியில் நாற்றிட்டுவைப்பு' என்றது, உருவகவிசேடம்.

புலவர் - புலவோர் எனச் சிறுபான்மை சகாவீற்று அயல் அகரம் ஓகாரமா யிற்று. நாயகன் - பிரபந்தஜகூடஸ்தர். (கக)

க00. மனையும்பெருஞ்செல்வமும்மக்களுபற்றைவாழ்வுந்தன்னை
நினையும்பதமெனநின்றபிரான்குருகூர்நிமலன்
புனையுந்தமிழ்க்கவியாலிருணிங்கிப்பொருள்விளங்கி
வினையுந்திரிவுற்றனகுற்றநீங்கினவேதங்களை.

(இ - ள்.) 'மனையும் - மனைவியும். பெருஞ்செல்வமும்—, மக்களும் - பிள்ளைகளும். மற்றை வாழ்வும் - மற்றுமுள்ள வாழ்வுகளும். (ஆகிய இவை யெல்லாம்). தன்னை நினையும் பதம் - (ஆழ்வாராகிய) தம்மைத் தியானித் தின்ற நிலைமைதான்,' என - என்று (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுள்ளாரும்) கொள் ளும்படி. நின்ற பிரான் - (அத்தொண்டக்குலத்துக்குத்) தலைவராய் நின்றவ ராகிய, குருகூர் நிமலன் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த குற்றமற்ற நம்மாழ் வார், புனையும் - பாடிய, தமிழ் கவியால் - தமிழ்ப்பாசரங்களால், இருள் நீங்கி-அஜ்ஞாநாதகாரம் ஒழிந்து, பொருள் விளங்கி - தத்துவார்த்தம் விளங்க, வினையும் திரிவுஉற்றன - (உயிர்களின்) கருமசமூகங்களும் அழிவடைந் தன; வேதங்கள் குற்றம் நீங்கின - வேதங்களும் (எளிதில் மெய்ப்பொருள் விளங்காதிருத்த) குற்றம் நீங்கப்பெற்றன; (எ - று.)

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் நம்மாழ்வாரையே தமது பலவகை ஜக வரியங்களாகக்கருதுகின்றனரென்பது. முதல்தொண்டடியில்விளக்கப்பட்டது. நம்மாழ்வார் விஷயமாக ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த "மாதா பிதாயுவதயஸ்த நயாவிபூதிஸ் ஸர்வம்யதேவநியமேநமதர்வயாகாம் - ஆத்யஸ்யத் குலபதேர்வ குளாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்கீரியுகளம்பரணமாயி ஸுர்தீதா" என்ற தனியன் 'எமது வம்சத்தார்க்கு எந்நாளும் தாயும் தந்தையும் மனைவியரும் மக்களும் செல்வமும் எல்லாம் ஆவது எதுவேயோ, அந்த, எமதுகுல முதல் தலைவ ரான நம்மாழ்வாருடைய மகிழ்மலர்மலை யணிந்து விளங்குத் திருவடி யிணையை, தலையால் வணங்குவேன்' என்னும் பொருளதாதலும் காண்க. "உறுபெருஞ்செல்வமும் தந்தையும் தாய் முயர்குருவும், வெறிதருமன் நாதனு மாநன்விளங்கியசீர், நெறிதருஞ் செந்தமிழாணமே யென்றித் தீனி லத்தோ, ரறிதர நின்ற விராமாதுசன்" என இராமாதுசனாற்றத்தாதிதில்வரு வதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.) 'தன்னை நினையும் பதம்' என்பதற்கு - தமது திருவடிகளைத் தியானித்தலென்று அறிதிந் பொருள்கொள்ளவும் அமையும். இங்குக்கூறப்படாத இம்மைப்பயன்களைத்தும் மோகோபாய மும் 'மற்றை வாழ்வு' என்றதில் அடங்கும். மனைவிபோல மனத்துக்கு மிக இனிய பொருளும். இளமையில் தமக்கு இன்பத்தத்து பின்ப தம்மைப்பாது காப்பவராய் மறுமையில் நாக நிவிருத்திக்குங் காணமாகிற மக்கள்போலப் பலவாற்றால் உதவுபவரும், சகலபோகங்களுக்கும் இன்றியமையாததாகத் செல்வம் போல மிகவிரும்பப்படும் பொருளும், மற்றுமெல்லாம் தமக்கு நம் மாழ்வாரென்றே கருதுகின்றனர் அடியார்க ளென்க. அவ்விஷயங்களின் அநுபவத்தால் அடையும் ஆனந்தமெல்லாம் ஆழ்வாரைத்தியானித்தலாற் பெறலாகுமென்பது கருத்து.

இனி, இதற்கு - 'மனைவியும் பெருஞ்செல்வமும் மக்களும் மற்றை வாழ்வும் எல்லாமாவது, தமது ஆதிஸ்வரூபமான ஸ்ரீமந்தாராயணனை இப் பொழுது அடியவராகிய தாம் மனத்திற் கொண்டு தியானித்தலே' என்று சொல்லி நின்ற உபகாரக ரென்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டு; "மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும், மாலார் வந்தினநா ளடியேன் மனத்தே மன்னினார், சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன் மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவளே யினியாவாரே" என்ற திருவாய்மொழிப்பாசரங் காண்க. மிக்க விருப்பத்துக்கு இடமாதல்பற்றி மனைவியை முதலிற் கூறி, "இல்லாணை யில்லாரும் வேண்டாள்" என்றபடி அவளது காதற்கும் "பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்", "பொருளுடையான்கண்ணதே போகம்" என்றபடி அவளோடு கூடியனுபவிக்கும் இன்பங்கட்கும் இன்றியமையாமைபற்றி அவளையடுத்துப் பெருஞ்செல்வத்தையும், அச்செல்வத்தைப் பிற்காலத்திற் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரியராய் வேண்டப்படுதலும் "மக்கட்பேற்றிற்பெறும்பேறில்லை" என்றபடி எல்லா ஐசுவரியங்களினும் புத்திரபாக்கியம் சிறந்ததாதலும் "தம்பொருளென்ப தம்மக்கள் அவர் பொருள், தந்தம்வினையான் வரும்" என்பதும்பற்றி அச்செல்வத்தையடுத்து மக்களையும் நிறுத்தி, பிறவற்றை 'மற்றைவாழ்வு' எனக்கடைசியில்வைத்தார்.

'புனையுந் தமிழ்க்கவி' என்ற சொற்போக்கினால், தொடுத்துச்சாத்திய தமிழ்ப்பாமாலை யென்னலாம். ஆழ்வாருடைய திவ்வியப்பிரபந்தங்களினால் ஐயந்திரிபற உண்மைப்பொருள்விளங்கவே, வேதத்திற்கு 'மயங்கவைத்தல்' என்னுங் குற்றம் இல்லையாயிற் றென்க.

விளங்கி=விளங்க: எச்சத்திரிபு. மனை - மனைவி: இடவாகுபெயர். நிமலன் - வடசொல். (க௦௦)

மன்றேபுகழுந்திருவழுந்தூர்வள்ளன்மாறனைமுன்
சென்றேமதுரகவிப்பெருமாதென்றமிழ்த்தொடையி
லொன்றேபதிகமுரைத்தவன்பொன்னடியுற்றுநின்ற
னென்றேபதிகம்பதிகமதுரகவிசைத்தனனே.

(இ - ள்.) மன்றே புகழும்-எச்சபையாராலும் புகழப்படுகிற, திருஅழுந் தூர் வள்ளல் - திருவழுந்தூரில் அவதரித்த உதாரியாகிய கம்பநாட்டாழ்வார்,—'முன் - முற்காலத்தில், மதுரகவி பெருமாள் - மதுரகவியாழ்வார், மாறனை - நம்மாழ்வாரை, சென்று - போய்அடைந்து, தென் தமிழ் தொடையில் - அழகிய தமிழ்ப்பாமாலையென்கொண்டு, ஒன்றே பதிகம் உரைத்து ('கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு' என்னும்) ஒருபதிகத்தையே பாடி, அவன் பொன் அடி உற்று நின்றான் - அவ்வாழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து வாழ்ந்தனர்,' என்றே - என்று உட்கொண்டு, பதிகம் பதிகம் அது ஆக இசைத்தனன் - அப்பதிகம் பத்துள்ளதாக [நூறுபாடல்களாக] (இவ்வந்தாதியை அந்த நம்மாழ்வார்விஷயமாகப்) பாடினார்; (எ - று.)

வள்ளல் இசைத்தனன் என இயையும். முற்காலத்திலே மதுரகவியாழ்வார் நம்மாழ்வாரைச்சரணமடைந்து 'கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு' என்னும் ஒரு

பதிற்றந்தாதியைப் பாடிப் பரமபதமடைந்தன ரென்பதைக் கருதி, பிற் காலத்திலே கம்பநாட்டாழ்வார் தாமுர்அங்கனமேபேறபெறுமாறு அதற்குப் பத்துமடங்காக இந்த ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியைப் பாடினர் என்பதாம். கம் பர் தாம் ஆழ்வார்விஷயமாகப் பிரபந்தம்பாடிதற்கு மதுரகவியாழ்வாரை “மார்க்கதர்ஸீ மஹர்ஷி” என்றபடி வழிகாட்டியாகக் கொண்டன ரென்க. மதுரகவியாழ்வாரோடு கம்பநாட்டாழ்வார்க்கு ஒருபுடையொப்புமை இக் குக் கோன்றும். இவ்விருவரும் ஆழ்வாரெனப்படுதற்குக் காரணம், நம்மாழ்வார்விஷயமாகப் பிரபந்தம்பாடிய சிறப்பன்றோ? அந்த மதுரகவி ஒருபதி கம்பாடினர்; அதற்குடாக இவர் பத்துமடங்கு பாடியதனால், வீஸ்தாரகவி யாவர். அவர் வடதிசையினின்று ஆழ்வார்திருநகரிக்குச்சென்று தசகம்பாடி னார்; இவர் திருவரங்கத்தி லிருந்தே சதகம் பாடினர்.

மன்று - பலர்கூடும் இடம். சிலரோனும் பலரோனும் கூடும் இடங்களி லெல்லாம் அவர்களனைவராலும் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றது கல்வியிற் பெரிய கம்பாது கீர்த்தி யென்பது. ‘மன்றேபுகழுந் திருவழுந்தூர்வள்ளல்’ என்றதனாற் போதரும். முன்பு ஐம்புலன்வழிச் சென்றிருந்தமை தவிர்த்து பின்பு எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து ஆழ்வாரானுளைப் பெற்றதனா லாகிய தமதுபுகழை இங்ஙனம் பாராட்டிக்கூறுகின்றனராதலால், இது தற்புகழ்ச் சிக்குற்றத்தின்பாற்படாது. ‘மன்றின்மலிபுகழ் மங்கைமன் கலிகன்றி’ என்று, திருமங்கையாழ்வார் தாம்பாடிய பெரியதிருமொழியின் சுற்றில் தம் பெருமையைத் தாமே வெளியிட்டதுங் காண்க. கம்பர் பிரத்த இடம் திரு வழுந்தூராதலை, “சீரணிசோழநாட்டுத் திருவழுந்து நன் வாழ்வோன், கா ணக்கொடையான் கம்பன் தமிழினாற் கவிசெய்கானே” என்ற கம்பராமா யணத்தனியன்கொண்டும் உணர்க. வடமொழியில்வழங்கிய ஸ்ரீராமசரித்திர த்தைத் தமிழ்நாட்டவார்யாவரும் எளிதில் ஒதியுணர்ந்துஉய்யும்படி சிறந்தபெ ருங்காப்பியமாகப் பாடியுதவிய பெருவண்ணமயுடைமைபற்றி, ‘வள்ளல்’ என் றார்; “கம்பநாடுடையவள்ளல் கவிச்சக்கரவர்த்தி பார்மேல், நம்புபாமாலை யாலே நரருக்கின்றமுதமீந்தான்” என்ற கம்பராமாயணத் தனியனையுங் காண்க: “கவிநல்குகொடைக்காரணன்” என இந்நூற்சிறப்புப்பாயிரத்திற் கூறியதும் இதுபற்றியே.

குலசேகராழ்வாரை ‘குலசேகரப்பெருமான்’ என்றும்போல, மதுரகவி யாழ்வாரை ‘மதுரகவிப்பெருமான்’ என்றார்; இராமாநசநூற்றந்தாதியில், திருப்பாணாழ்வாரை “பாண்பெருமான்” என்பதுங் காண்க. பெருமான்பக் கல் கொண்ட பத்தியிகுதியா லாகிய ஈடுபாட்டினால் அப்பெருமான்மயமாகு தலால், ஆழ்வார்கள் ‘பெருமான்’ எனப்படுவர். மதுரகவியாழ்வார் - பன் னிரண்டு ஆழ்வார்களில் ஒருவர்; “தேவு மற்றறியேன் குருகூர்மம்பி, பாவி னின்னினைச பாடித்திரிவனே” என்று நம்மாழ்வார்க்கே தொண்டிபூண்டொ முகியவர். முன் - கலியுகத்தொடக்கத்தில், பாண்டியநாட்டில் திருக்குருகூர் க்கு அருகிலுள்ள திருக்கோளுரிலே நம்மாழ்வார்க்குமுன்னமே உதித்துச் செவிக்கினியசெஞ்சொற்கவிகளைப் பாடவல்லரானதனால் மதுரகவியென்று திருநாமம்பெற்ற மெய்யடியவர், திவ்வியதேசயாத்திரையாய் உத்தரதேசஞ்

சென்று திருவயோத்தியி லிருந்தபோது தென்திசையில் திவ்வியமான தொரு பேரொளிப்பிழம்பைக் கண்ணுற்று வியந்து அதனை இன்னதென்று அறியுமாறு குறிக்கொண்டு மீண்டு ஆழ்வார்திருநகரியையடைந்து அப்பெருஞ்சோதி அங்கு அவதரித்துள்ள நம்மாழ்வாரது திருமேனிவிளக்கமே யென்று அறிந்து அவர்க்கு ஆட்பட்டு, 'கண்ணீருண்சிறுத்தாம்பு' என்ற திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடின ரென்பது தோன்ற, 'சென்று' எனப்பட்டது. இங்ஙனம் அவர் நம்மாழ்வார்க்குத்திருவடித்தொண்டராய் ஒழுகி அவரது சீர்பாகத்திற் சேர்ந்தன மாதலால், அந்நம்மாழ்வாரது திருவடிநிலை 'மதுர கவிகள்' என இவர்திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்பெறும். பத்துச்செய்யுள் கொண்டது, பதிக மெனப்படும். திருநாமப்பாட்டு நீங்கலாகக் கண்ணீருண்சிறுத்தாம்பு பத்துச்செய்யுளுடையது.

வள்ளல் - வண்மையையுடையவன். மாறனை உரைத்துஎன இயையும். மதுரகவியாகியபெருமான்என இருபெயரொட்டு. தென் தமிழ் - தென்திசையில் வழங்குதலால் தென்மொழியெனப்படுகிற தமிழ் ழெனினுமாம். ஒன்றே, ஏ - சிறப்பு. பொன் அடி - அழகிய பாதம்; அரிய திருவடி. நின்றான் - அழியாப்பேற்றில் நிலைநின்றனர். என்றே, ஏ - தேற்றம்.

இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப் பிறன்போலும் பாயிரங் கூறியது. இது, திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். பதிகம் பாயிரம் என்ற சொற்களால் இதனைவழங்குதலும் உண்டு. (பிரயோகவிவேகநூலார் 'இது, தன்னைப்பிறன்போலும்நாந்திகூறுகின்றது,' 'வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையுஞ்செய்வார்', 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும், திவாகாரும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங்காண்க' என்றவை கருதத்தக்கன.) இதனைத் தற்சிறப்புப்பாயிர மென்பர். இது, ஒருவனாக்கவிசமய மாதலால், தற்புகழ்ச்சியாகாது.

இவ்வந்தாதியைப் பாடியவரும் ஓதினவர்களும் நம்மாழ்வாரதுபொன்னடியையடைவ ரென்ற நூற்பயன் இச்செய்யுளில் தொனித்தலால், இது, பலஸ்ருதி கூறியவாறுமாம்.

சடகோபரந்தாதி முற்றிற்று.

அ நு ப ந த ம்.

இந்நூலின் கஉ, உ௦, உக, சங - இச்செய்யுள்களுக்கு—கம்பநாடர் தலைமகளாகவும், பாகவதர் அல்லது நம்மாழ்வார் தலைமகனாகவுங் கொண்டு உள்நுறைநபொருளுரைத்தலே சிறக்கும்.

சடகோபரந்தாதிச்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.
அந்தணர்க்கோ	௩௪	கைதலைப்பெய்	௩௬	பகையாய்வரு	௧௩௬
அந்தமிலாமறை	௩௪	கோடியெடுத்து	௩௭	பண்ணப்படுவன	௩௩
அரிவளைபொன்	௬௮	கொழுந்தோடி	௪௬	பண்ணுந்தமிழுந்	௬௦
அருளிற்சில	௧௪௩	கந்தியுஞ்	௩௩	பதியந்தமிழென்ன	௧௦௦
அவரேயயற்கு	௧௪௬	சாதிக்குமே	௩௬	பரந்தலைக்கும்	௧௨௩
அறிவையுனை	௭௩	சாரற்குறிஞ்சி	௪௨	பரவாதுகேட்டினி	௧௩
அறுவகையாய	௧௦௬	சித்தர்க்கும்	௪௬	பாடுங்கறங்குஞ்	௧௨
அன்றாதவன்றிலை	௭௮	சுடரிரண்டே	௧௨	பாவகத்தாற்	௧௧௪
பூட்செய்யலாவ	௮௭	சுரக்குந்திருவும்	௧௧	பாவைத்திரு	௮௩
ஆயிரமாமறைக்கும்	௨௩	சுவடிதக்க	௭௨	பாவொடுக்குந்	௧௪
ஆரணத்தின்சிர	௭	சூட்டிற்குருகுரங்கு	௩௧	புகுகின்றது	௧௪௧
ஆற்றிற்பொதிந்த	௩௦	செய்யன்கரிய	௩௩	புரைதுடைத்து	௭௦
பூட்டத்திலுந்	௧௧௧	செய்யோடருவி	௨௧	புனம்பாழ்ப்படுத்து	௧௩௩
புயலைத்தொடுத்	௧௧௭	சேராதனவுளவோ	௬௭	பூட்சிகண்டிர்	௧௦௧
புருளாய்ப்பரந்த	௭௪	சொல்லென்கெ	௪௦	பேறும்பாக்கிய	௭௬
புலவையிதமுள	௩௧	தடம்பனை	௧௩	பொருளைச்சுவை	௬௩
புழைத்தாரொருவ	௮௬	தருமமுங்காமமு	௧௪௩	பொன்னையுரைப்ப	௮௧
புண்டாட்டியலு	௧௪௧	தவஞ்செய்வதுந்	௧௨௧	பொந்தேறுக	௪௩
பயிர்த்தாரையிற்	௩௩	தனமாஞ்சிலர்க்கு	௧௭	மணித்தாரரசன்	௮௨
பயிருருக்கும்	௩௩	தித்திக்குமூல	௨௪	மலையாரமூங்	௪௪
பரிக்கின்ற	௬௦	தினையொன்றிய	௧௩௬	மனையும்	௧௩௭
பாழதியநாளும்	௧௩௬	திண்டித்திருவடி	௧௧௨	மன்றேபுகழுந்	௧௩௮
பான்முடியா	௩௦	தியைக்கிழி	௧௩௬	மலைக்குழலி	௪௦
புருந்தகைமைக்கு	௧௦௩	துறவாதவர்க்குந்	௩௭	முர்த்தத்தினை	௬௨
புலைக்கலக்கி	௩௬	தேன்றலை	௮௧	மேய்யுமெய்யாயது	௩௨
புருத்திற்கருணை	௧௨௩	தேவரையேறிய	௩௬	மேகத்தையாற்றிற்	௧௭
புவிப்பாவமுத	௨௩	தேவிற்சிறந்த	௪	மொழிபலவாயின	௨௦
பற்றுஞ்செவியுற	௧௦௨	தோகையுளவாய	௪௭	வந்தடிக்கொண்ட	௬௩
பனவாயினவுந்	௬௬	தொடங்குகின்ற	௧௧	வல்லம்புலிமுக	௧௩௩
பாலத்திலேகுருகூர்	௬௧	தொழும்பாக்கிய	௧௨௧	விடவந்தகா	௬௨
புணம்வேண்டுமே	௧௨௦	தோன்றலுபபிடத	௨௧	விழிப்பாரினி	௪௭
புருகூர்நக	௭௭	நஞ்சடகோபனை	௮	வினையாதொழிய	௧௩௧
புற்றேவலுஞ்	௧௧௬	நாதனரங்க	௧	வெள்ளம்பரந்தன	௧௦௩
பூட்டங்கடோறு	௧௩௦	நாய்போற்	௩௮	வேதத்தின்முன்	௧௧
புறப்படாமறை	௮௮	நாவலந்தீவிற்	௮௩	வேறேநமக்கிவ	௮௦

சடகோபரந்தாதிமிலுள்ள துறைகள்.

எண்.	துறை.	பாட்டு.	பக்கம்.
க	இயலிடங்கூறல்.		
உ	செலவுணர்த்திச் செவிலியைத்தேற்றல்.	கஉ	கஉ
ங	பாங்கிறெறியருமைகூறித் தலைவனைவரவுவிலக்கல்.	உ௦	ச௦
ச	பிரிவாற்றாத தலைவிநிலை கண்டு தோழி இரங்கல்.	உக	சஉ
ரு	பாங்கி வெறிவிலக்கி அறத்தொடு நின்றல்.	உஎ	சக
சு	மடலூரத் துணிந்த தலைமகளின் வழி யொழுகித் தோழி இரங்கல்.	ஙசு	ருசு
எ	தலைவனுக்குத்தோழி தலைவியின் ஆற்றாமைகூறல்.	ஙஅ	ருக
அ	மருங்கணைதல்.	சஉ	சுங
க	தோழி இரங்கல்.	சங	சுரு
க௦	தலைவி கடலைநோக்கித் தேர்வழிதூரலென்றல்.	சசு	சுஅ
கக	செவிலி, நற்றாய்க்கு இருவர்காதலு முரைத்தல்.	சஎ	எ௦
கஉ	பிரிந்தநிலையில் ஆற்றாத தலைவி இரங்கிக்கூறல்.	சஅ	எஉ
கங	மகட்பாற்காஞ்சி.	ருங	எஅ
கச	பிரிந்த தலைவி தென்றற்கு வருந்தி யிரங்கல்.	ருசு	அஉ
கரு	தலைவியின் துயர்கண்ட தோழி இரங்கல்.	சுக	அஅ
கசு	தலைவன் தலைவிக்குத் தன்நகராணிமைகூறல்.	சுசு	கஉ
கஎ	பிரிவாற்றாத தலைவி கார்கண்டிகலங்குதல்.	சுஎ	கங
கஅ	பிரிந்து மீளுந் தலைமகன் முகிலொடுகூறல்.	சுஅ	கரு
கக	மதங்கு.	சுக	கஎ
உ௦	தலைவிகண்ணழுகுகண்டு வியந்த தலைவன் கூறல்.	எ௦	குக
உக	தலைமகனோத் தலைமகன் கண்ணுற்று 'இஃது ஒரு வியப்பு என்?' என்றல்.	எச	க௦ங
உஉ	நற்றாய்க்குச் செவிலி அறத்தொடு நின்றல்.	அ௦	ககஎ
உங	தலைவனைநோக்கித் தோழி தலைவியை உடன்கொண்டுபோகச் சொல்லுதல்.	அச	கஉங
உச	தோழி தினையொடு வெறுத்து வரைவுகடாதல்.	அரு	கஉரு
உரு	தலைவன் வறும்புனங்கண்டு வருந்தல்.	அஎ	கஙக
உசு	தலைவி அன்றிலின்குரல்கேட்டு அயர்தல்.	அஅ	கஙங
உஎ	தலைவிநிலை கண்டு பாங்கி இரங்கல்.	அக	கஙசு
உஅ	தலைவியைக்குறித்துத் தோழி இரங்கல்.	கக	கசக
உக	தலைவன், தலைவிநோக்கினுலாய வருத்தங் கூறல்.	கங	கசரு
ங௦	பிரிவாற்றாதுவருந்துந் தலைவி யிரங்கல்.	கசு	கசுக
ஙக	...	கஎ	கருக
		கஅ	கருங